

ПОЛ ЗЮСМАН

ЛАБИРИНТЪТ НА ОЗИРИС

Част 3 от „Юсуф Халифа“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2012

chitanka.info

ПРОЛОГ

1931 г., Луксор, Египет, на западния бряг на Нил

Ако не беше решило да пробва новото място за риболов, момчето никога нямаше да чуе сляпото момиче от съседното село, нито да види чудовището, което я нападна.

Обикновено ловеше риба в тесния ръкав до обраслите с гигантска тръстика брегове, малко по-надолу от кея на ферибота. Тази вечер, заради братовчед си Мехмет, който твърдеше, че видял пасажи огромни булти^[1] в сенките, беше отишло нагоре по течението, оттатък насажденията захарна тръстика на Баират, до една тясна пясъчна ивица, скрита от гъста горичка палми доум. В това място имаше нещо хубаво и момчето веднага заметна въдицата. Кукичката едва бе паднала във водата, когато чу гласа на момичето. Слаб, но ясно различим.

Ла, тфадлак! „Не, моля те!“

Вдигна глава и се заслуша. Течението повлече кордата надолу.

— Моля ви, недейте — отново се обади гласът. — Страх ме е.

Последва смях. Мъжки смях.

Момчето остави пръчката, изкачи калния бряг и навлезе в палмовата горичка. Тук беше тъмно, гъстите листа скриваха луната и стъблата на дърветата тънеха в сенки. Гласът идваше от южния край на горичката и то тръгна натам по тясната пътека, като пристъпваше внимателно, за да не вдига шум и да не раздразни пепелянките, които се спотайваха в шубраците и чието ухапване бе смъртоносно.

— Не! — отново се разнесе гласът. — За бога, моля ви!

И смях. Жесток смях. Подигравателен.

Момчето спря, взе един камък, за да се защити при нужда, и продължи напред. Пътеката се виеше през средата на горичката и се връщаше обратно към брега. От време на време то зърваше отляво Нил, подобен на бедра от живак, движещи се между палмите, но момичето и нападателят ѝ ги нямаше никакви. Видя ги едва когато стигна до края на горичката и дърветата останаха зад него.

Пред него минаваше широк черен път, който излизаше от тръстиките отдясно и се спускаше към реката. Отстрани бе спрял мотоциклет. Зад него на сребристата лунна светлина ясно се виждаха две фигури. Едната, по-едрата, беше на колене, с гръб към момчето. Мъжът носеше западно облекло — панталони, боти и потънало в прах кожено палто, макар че нощта беше топла — и притискаше към земята много по-дребна фигура в джелаба суда. Момичето като че ли не се съпротивляваше, а лежеше неподвижно. Едрото тяло на насилника скриваше лицето ѝ.

— Моля ви — изстена тя. — Моля ви, не ме наранявайте.

Момчето искаше да извика, но се страхуваше. Промъкна се напред и приклепна зад един олеандър, без да пуска камъка. Сега виждаше добре момичето и го позна. Иман ел Бадри, сляпото момиче от Шейх Абд ал Курна. Онази, на която се смееха, защото вместо да пере, чисти и готви, както правеха всички момичета, прекарваше по цял ден в старите храмове, почукваше с тояжката си и опипваше изсечените в камъка картинни надписи; хората казваха, че можела да ги разбира само с докосване. Иман Вещицата, така я наричаха. Иман Глупачката.

Сега, докато гледаше иззад олеандъра как мъжът я опипва, момчето съжали за подигравките си, въпреки че всички го правеха, дори собствените ѝ братя.

— Страх ме е — повтаряше тя. — Моля ви, не ме наранявайте.

— Прави каквото ти казвам, мъничката ми.

Това бяха първите думи на мъжа, или поне първите, които момчето чу. Гласът бе груб и гърлен, произнасяше арабските думи със силен акцент. Насилникът се изсмя отново, дръпна забрадката ѝ и прокара ръка по косата ѝ. Иман захлипа.

Макар и много уплашено, момчето знаеше, че трябва да направи нещо. Прецени разстоянието до двете фигури и се приготви да запрати камъка по главата на насилника.

Но в този миг мъжът внезапно стана и се обърна. Лунната светлина окъпа лицето му.

Момчето ахна. Това беше лице на гул.^[2] Очите не бяха очи, а малки черни дупки; там, където трябваше да е носът, нямаше нищо. Нямаше ги и устните, само зъби, неестествено големи и бели, устата на чудовището бе като животинска паст. Кожата беше бледа, почти

прозрачна, устните — хлътнали, сякаш се гнусяха от ужасния образ, част от който бяха.

Момчето го позна, защото бе чувало слуховите — ха-уага, чужденец, който работеше в гробниците и имаше пусто място там, където трябваше да е лицето му. Хората казваха, че е зъл дух, който броди из нощта, пие кръв и накрая изчезва за седмици в пустинята, където се среща с други демони. Момчето се намръщи и с мъка се сдържа да не изкрещи.

— Аллах, защити ме — промърмори то. — Велики Аллах, пази ме от него.

За момент се уплаши, че са го чули, защото чудовището пристъпи напред и се загледа право в храста, наклонило глава, сякаш се ослушва. Секундите се заточиха като в кошмар. Накрая мъжът се изсмя дрезгаво — звук, подобен на хриповете на задъхано псе — и отиде при мотоциклета. Жертвата му се изправи, като продължаваше да хлипа, макар и по-тихо.

Когато стигна мотора, мъжът извади бутилка от джоба на палтото си, махна тапата със зъби и отпи. Оригна се и отпи отново, после прибра бутилката в единия си джоб и извади нещо от другия. Момчето различи някакви ремъци и катарамии и реши, че е мотоциклетистка шапка. Вместо да сложи нещото на главата си, мъжът го тръсна, изтупа и го нахлузи на лицето си, като го закопча отзад с ремъците. Беше маска от кожа, която го покриваше от челото до брадичката, с дупки за очите и устата. Маската изглеждаше дори още по-ужасна от отвратителната гледка, която трябваше да скрива, и момчето отново изпъшка от ужас. Мъжът пак погледна право към него. И бялото на очите се раздвижи зад кожата, сякаш надзърташе от някаква пещера. След това той се обърна, хвана кормилото на мотора и постави крак на педала.

— Няма да казваш на никого за това — каза той на момичето на арабски. — Разбра ли? На никого. Това е нашата тайна.

Натисна с крак и двигателят изрева. Даде газ няколко пъти, след това се наведе назад и затършува в торбата на багажника. Извади нещо като пакет или малка книга и се върна при момичето. Хвана дрехата ѝ и напъха предмета в гънките на черната материя. После — за най-голям ужас на момчето — сложи длан на тила на Иман и придърпа лицето ѝ към своето. Тя замята глава и като че изпъшка от отвращение

при допира на кожената маска. После мъжът я пусна и се върна при мотора. Вдигна стъпенката, сложи си очилата, яхна машината и с едно последно „Нашата малка тайна!“ превключи на скорост и потегли с рев, за да изчезне в облака прах.

Момчето бе така ужасено, че изминаха няколко минути, преди да посмее да помръдне. Изправи се едва след като ръмженето на мотора заглъхна напълно и отново се възцари тишина. Момичето беше намерило забрадката си и покриваше косата си, като си мърмореше нещо и издаваше странни звуци, които момчето би взело за смях, ако не беше видяло какво ѝ бе сторено. Искаше му се да отиде при нея и да ѝ каже, че всичко е наред, че изпитанието е свършило, но усещаше, че така само ще я посрами още повече. Затова остана на място и загледа как тя намери пипнешком пръчката си и си тръгна, отдалечавайки се от реката. Измина петдесет метра, после спря внезапно и се обърна, заглеждана право в него.

— Салаам — извика тя, като придържаше дрехата си със свободната си ръка. — Има ли някой?

Момчето затаи дъх. Иман повика отново, взирайки се със слепите си очи, но накрая продължи по пътя си. Момчето я изчака да се скрие зад завоя и тръстиките, върна се в горичката, намери пътеката покрай Нил и се затича презглава, забравил за въдицата си. Знаеше какво трябва да се направи.

Със своя едноцилиндров двигател с обем 488 кубика и тройна предавка „Стърми Арчър“, „Роял Енфилд“ модел, можеше да развива над сто километра в час. По асфалтовите магистрали на Европа мъжът беше вдигал почти сто и десет, но в Египет, където дори най-добрите пътища представляваха изровени коловози, рядко му се случваше да се движи с повече от петдесет. Тази нощ обаче беше различна. Специална. Алкохолът и еуфорията бяха размътили разсъдъка му и той летеше със седемдесет сред захарната тръстика и царевицата. Нил се беше скрил някъде отъясно, а Тиванският масив се извисяваше от лявата му страна. Мъжът често отпиваше от бутилката уиски и си пееше монотонно фалшиво една и съща песен.

*„Дълъг е пътят до Типерари,
дълъг е пътят.
Дълъг е пътят до Типерари,
до най-сладкото момиче!
Сбогом, Плакадили,
сбогом, Лестър Скуеър!
Дълъг, дълъг е пътят до Типерари,
но сърцето ми е там!“*

Повечето селца по западния бряг бяха пусти, местните фелахи отдавна си бяха легнали и кирпичените им домове бяха тъмни и притихнали като гробници. Единствено в Есба имаше някакви признаци на живот. По-рано там бе имало мулид и навън още се мотаеха хора — двама старци седяха на пейка и пушеха шиша, група деца замеряха камила с камъни, продавач на сладки тикаше празната количка към дома си. Всички се обърнаха при рева на мотора и изгледаха подозрително ездача му. Продавачът на сладки извика нещо, а едно от децата докосна с показалци челото си, правейки знака на ал шайтан, дявола. Мъжът не им обърна внимание — беше свикнал с подобни обиди — и продължи нататък, сподирян от глутница кучета.

— Крастави псета! — извика им той и се озъби.

На кръстопътя зави наляво и продължи на запад, право към планинския масив, който приличаше на потъмнял калай на лунната светлина. Пътеки се пресичаха като вени по склоновете; по някои от тях сигурно бяха минавали древните строители на гробниците преди три хиляди години, за да стигнат до Уади Бибан ал Молук, Долината на царете. Самият той бе вървял много пъти по тях през годините, за най-голямо учудване на археолозите и другите западници, които така и не можеха да проумеят защо просто не вземе някое магаре, ако иска да се наслади на гледката. Картър беше единственият, който го разбираше, но дори той започваше да се превръща в буржоа. Славата му беше завъртяла главата. Приемаше почести и възхвали. Мъжът можеше да понесе упоритостта и избухливостта му, но не и парадирането и салонните маниери. Та онова беше само гробница, за Бога. Пълни глупаци. Щеше да им покаже. Беше им го показал, макар още да не го знаеха.

Стигна колосите на Аменхотеп и намали, вдигна бутилката в подигравателен тост към изронените от времето лица и отново се понесе по пътя, който се виеше на север покрай останките на гробните храмове, подредени в подножието на масива. От повечето бяха останали само пръснати каменни блокове и кирпич, които едва се различаваха на околния фон. Само храмовете на Хатшепсут, Рамзес II и Сети I, който се намираше по-нагоре, бяха запазили частица от някогашното си великолепие като възрастни куртизанки, които все още таят спомени за младост и красота. И, разбира се, великият храм на Рамзес III на юг, в Мединет Хабу — най-любимото му място в цял Египет, където за първи път видя сляпото момиче и всичко се промени.

„Ще я направя своя — беше си казал, докато я следеше, скрит зад една колона. — Ще бъдем завинаги заедно.“

И ето че сега щяха да са заедно. Завинаги. Именно това му бе давало сили през самотните месеци под земята — споменът за лицето ѝ, ароматът на кирпичката ѝ, която бе взел със себе си. Наричаше я „моето малко бижу“. По-бляскава от цялото злато на Египет. И по-скъпоценна. И сега беше негова. О, щастлив ден!

Тук пътят беше добър, хубаво отъпкан благодарение на трафика след откриването на Тутанкамон. Подкара мотора с цели осемдесет километра в час, вдигайки пушилка след себе си. Намали едва когато стигна Дра Абу ел Нага в северната част на масива — пръснати кирпичени къщи и кошари по склоновете над пътя. Отляво като светлорозова панделка се виеше пътеката към Долината на царете. Точно отпред, на върха на нисък хълм, се издигаше едноетажна вила с капаци на прозорците и куполообразен покрив, заобиколена от палми и плачещи смокини. Мъжът вдигна очилата си и се загледа към нея, след което подкара мотора напред. Спря при входа, угаси двигателя, свали очилата и подпря мотора на една палма. Изтупа прахта от палтото и ботите си, отпи още една голяма глътка уиски и с леко олюляване тръгна към входа.

— Картър! — изрева той и заблъска по вратата. — Картър!

Отговор не последва. Мъжът заблъска отново, после отстъпи две крачки назад.

— Открих го, Картър! Чуваш ли ме? Открих го!

Сградата беше смълчана и тъмна, зад капациите на прозорците не се виждаше никаква светлина.

— Ти твърдеше, че не съществува, но се лъжеш. В сравнение с него малката ти гробница прилича на къщичка за кукли!

Мълчание. Мъжът пресуши остатъците от уискито и запрати бутилката в нощта, след което се запрепъва около къщата, като удряше по капациите. Когато отново се озова пред вратата, той я блъсна за последно („Жалка кукленска къщичка, Картър! Ела с мен и ще ти покажа нещо наистина потресаващо!“) и се върна при мотоциклета си. Сложи си очилата и натисна педала.

— Бил е само момче, Картър! — надвика той ръмженето на мотора. — Глупаво богато момченце. Десетметров коридор и четири прилежащи стаи. Аз открих километри... няма да повярваш... километри!

Махна с ръка и се понесе надолу по склона, без да чуе приглушения вик от къщата:

— Разкарай се, игленик такъв, проклет пиан чифут!

Пое на юг, в посоката, от която беше дошъл. Вече беше уморен и караше по-бавно, без да си пее. Отби се за малко в Деир ел Медина да види как върви работата на Бриер и французите на древното селище на работниците (подобни неща винаги го ентусиазираха повече от гробниците и фараоните), след което спря до Мединет Хабу. Храмът изглеждаше забележително на лунната светлина, вълшебен град от сребро, сякаш от някакъв друг свят. Място от сънищата, помисли си той, докато стоеше до Първия пилон и си представяше момичето и всички неща, които щеше да направи с нея. Изсмя се при мисълта, че Картър и останалите знаеха толкова малко за него, как го мислеха за едно, докато той всъщност бе нещо съвсем друго. Колко щяха да се шокират, когато научат истината!

— Ще ви покажа — извика той. — На всички ще ви покажа, арогантни кучи синове!

Изсмя се дрезгаво, върна се при мотора и измина краткото разстояние до квартирата си в Ком Лола. За първи път от дванайсет седмици щеше да се наспи като хората. Паркира мотора в тясната алея зад квартирата и се наведе да свали торбата от багажника. Докато се занимаваше с ремъците, нещо го приближи отляво. Мъжът понечи да се обърне, но някой отзад го хвана в душеща хватка и рязко го дръпна. Награбиха го силни ръце — най-малко на трима души, макар да не беше сигурен в тъмнината и суматохата.

— Какво...

— Я калб! — изсъска глас. — Мръсно псе. Знаем какво си направил на сестра ни и сега ще си платиш.

Нещо тежко се стовари в тила му. Мъжът рухна, замахна с ръце, но последва втори удар и всичко почерня. Нападателят го измъкнаха от алеята, натовариха го в теглена от магаре каруца и го покриха с черга.

— Далеч ли е? — попита един.

— Много — отвърна друг. — Да тръгваме.

Качиха се на каруцата, шибнаха магарето и изчезнаха с трополене в нощта. Изпод чергата се разнесе тих стон, който се изгуби в тракането на дървените колела.

[1] Вид речна риба — Б.пр. ↑

[2] Зъл дух от арабския фолклор, който обитава гробища и яде трупове — Б.пр. ↑

1.

1972 г.

На последния ден от медения им месец по Нил Дъглас Бауърс поднесе на съпругата си Александра изненада, която тя никога нямаше да забрави, макар нещата да не се развиха точно както той възнамеряваше.

В продължение на две седмици бяха пътували от Асуан до Луксор. Александра имаше чувството, че са посетили всеки храм, развалини и изветрели купчини древен кирпич, като почти не ѝ оставаше време да прави онова, което искаше наистина — да се излежава на слънце, да отпива лимонада и да чете някой хубав любовен роман.

Четири дни в Луксор се оказаха особено изтощителни. Дъглас настояваше да тръгнат още по зазоряване, за да се насладят на забележителностите, преди да са се изсипали автобусите с *hoi polloi*^[1] както наричаше туристите. Гробницата на Тутанкамон се оказа горедолу интересна, може би поради факта, че Александра беше чувала за момчето фараон, но всичко останало бе истински кошмар — безкрайна върволица предизвикващи клаустрофобия гробници и покрити с йероглифи стени, които можеха да я убият и без убийствената жегата. Макар нито веднъж да не се оплака, към края на медения месец Александра започваше да изпитва облекчение, че скоро ще поемат обратно към едноцветната нормалност на южните предградия на Лондон.

И тогава, като гръм от ясно небе, Дъглас направи нещо неочаквано — нещо, което ѝ напомни за какъв мил и внимателен човек се е омъжила.

Беше последната им сутрин. По заръка на Дъглас станаха дори по-рано от обичайното, още преди да се е пукнала зората, и прекосиха Нил. На западния бряг ги чакаше такси, което ги откара до паркинга пред храма на Хатшеп-сут. Само два дни по-рано Дъглас бе прекарал цял следобед на това място, като мереше камъните с рулетката, с която

не се разделяше никога. Александра си представи повторение на представлението и сърцето ѝ се сви. Обаче, вместо да влязат в храма, съпругът ѝ я поведе по тясна пътека, която се виеше сред хълмовете зад монумента. Вървяха все по-нагоре, небето над тях придобиваше все по-светъл оттенък на сивото, а Долината на Нил оставаше все по-надолу. Продължиха така повече от час и Александра вече започваше да си мисли, че гледката на мерещия камънаци съпруг може в крайна сметка да не е най-лошото. Но когато изкатериха последния стръмен участък и се озоваха на Курн, върха с форма на пирамида, който се издигаше в южния край на Долината на царете, горе ги очакваше огромна кошница за пикник.

— Поръчах на едно момче от хотела да я качи — обясни Дъглас, докато отваряше кошницата и вадеше половинка изстудено шампанско. — Честно казано, изненадан съм, че никой не я е свил.

Напълни две чаши, извади червена роза от кошницата и коленичи пред Александра.

— Духът ти да остане вечно жив — напевно произнесе той. — Нека те има милиони години. Да живееш вечно ти, обичащата Тива, която седиш с лице към северния вятър и притежаваш щастието.

Беше толкова прекрасно романтично, толкова нетипично за Дъглас, че Александра избухна в сълзи.

— Не се безпокой за цената, момиче — сгълча я той. — Купих шампанското от безмитния магазин. Направо без пари.

Седяха на една скала, отпиваха от питиетата си и гледаха как слънцето изгрява над пустинните планини. Цареше абсолютна тишина и покой, Долината на Нил бе размазана зелена ивица далеч долу, като някакъв мъничък модел на света. След като закусиха, размениха целувки, прибраха нещата в кошницата, оставиха я, където си беше („Някой ще се качи да я вземе“, обясни Дъглас), и тръгнаха по пътеката, която се спускаше от върха.

— Ако се вярва на онзи от хотела... нали се сещаш, Рупърт някой си, надутия, с големите ноздри... ако вървим по тази пътека, можем да заобиколим платото и да се спуснем недалеч от входа на Долината на царете. — Дъглас описа широк кръг с ръка. — Не би трябвало да ни отнеме повече от час и ако се поразмърдаме, ще се приберем навреме за обяд.

Александра вече си беше починала от катеренето и макар дългите разходки по пресечен терен да не бяха любимото ѝ занимание, се чувстваше готова за приключения (донякъде благодарение на шампанското) и с готовност закрачи след съпруга си. Пътеката беше тясна, камениста и трудна на места, но като типичен джентълмен Дъглас ѝ помагаше на тежките участъци. За своя изненада Александра откри, че доста се забавлява.

„Истинско приключение в пустинята — помисли си тя. — Ще имам да разказвам на Оливия и Флора!“

Навлизаха все по-дълбоко между хълмовете, Нил се изгуби някъде зад тях, пейзажът стана почти лунен — само камъни, прах и бледо небе. Измина час, после час и половина и макар Дъглас да бе взел допълнително храна и вода в раницата си, след два часа ходене Александра започна да се уморява. Краката я боляха, жегата бе станала неприятна, а най-лошото бе, че трябваше да иде до тоалетната.

— Ще се обърна с гръб — предложи Дъглас, когато тя му съобщи за ситуацията.

— Няма да пишкам на открито! — твърдо заяви тя. Настроението ѝ вече не беше толкова добро.

— За бога, тук няма кой да те види!

— Няма да пишкам на открито — повтори тя. — Искам малко уединение.

— Тогава стискай или иди зад онази голяма скала. По-добро не мога да ти предложа, момиче.

В отчаянието си тя се вслуша в предложението му и измина ядосано трийсетте метра до канарата, която стърчеше от каменистата повърхност като някаква гигантска гъба. Там теренът се спускаше стръмно към малка, подобна на фуния долчинка, но точно зад скалата имаше достатъчно равно място, за да може да вдигне роклята си и да клекне.

— Не слушай! — извика тя.

Чу се хрущане на камъчета под обувки и Дъглас се отдалечи, като си подсвиркуваше. Александра се опря на канарата за допълнителна опора и впери поглед в повърхността ѝ, като се мъчеше да се отпусне. Камъкът бе жълтеникав, прашен и покрит със странни драскулки; изминаха секунди, преди да ги разпознае като останки от някакви йероглифи. С пликчето около глезените, тя се дръпна малко

назад, за да ги разгледа по-добре. Имаше нещо като заек, вълнообразна линия, чифт ръце и други символи, които ѝ бяха познати от безкрайните паметници, из които се беше влачила през последните две седмици.

— Скъпи — извика тя и отстъпи още малко, забравила за момент смущението си и повика на природата. — Май намерих...

Не довърши изречението, защото изгуби опора и се затъркаля назад по стръмния склон зад скалата. Чакълът и прахта потекоха около нея, а краката ѝ заритаха бясно, възпирани от еластичните пликчета. Тупна долу, за момент изпита странното усещане, че пропада през съчки и клонки, след което полетя отново, този път през празно пространство. Пада сякаш цяла вечност, преди да се стовари върху нещо меко и да изгуби съзнание.

Горе Дъглас Бауърс чу писъците на съпругата си и се втурна около скалата.

— Боже мой! — извика той, докато се спускаше по склона към зейналата дупка на дъното. — Александра! Александра!

Пред него имаше дълбока правоъгълна шахта, изсечена вертикално в белия варовик, с гладки стени, несъмнено дело на човешка ръка. Долу, на почти шест метра от него, едва видима от вдигналата се прах, имаше оплетена маса от клонки и съчки, които бяха запушвали отвора. Жена му не се виждаше никаква. Едва когато прахта започна да се сляга, Дъглас успя да зърне ръка, после обувка и накрая изрисувано цвете върху роклята ѝ.

— Александра! Господи, кажи, че ме чуваш! Александра!

Отговори му дълга ужасяваща тишина, най-лошата в живота му, последвана от едва чул стон.

— Слава богу! Скъпа! Можеш ли да дишаш? Боли ли те нещо?

Още стонове.

— Всичко е наред — разнесе се отдолу немощен глас. — Нищо ми няма.

— Не мърдай! Ще извикам помощ.

— Не, чакай, нека да...

Последва движение и прашене на съчки.

— Има нещо като... врата.

— Какво?

— Тук долу. Прилича на...

Пращенето се засили.

— Получила си сътресение, Александра. Не се движи. Ще те измъкнем от там за нула време!

— Виждам малко помещение. Някой седи...

— Моля те, скъпа, не си на себе си, халюцинираш.

Ако наистина беше така, халюцинациите ѝ бяха доста живи, защото в следващия миг Александра Бауърс запищя истерично и никакви думи или действия от страна на съпруга ѝ не бяха в състояние да я успокоят.

— Господи, извади ме от тук! Махни ме от него! Моля те, махни ме, преди да ми е сторил нещо! Господи! Господи! Господи!

[1] Множество, гмеж (гр.) — Б.пр. ↑

2.

В наши дни

Никой не можеше да каже със сигурност къде точно беше започнала веригата събития, довела в крайна сметка до сблъсъка.

Това, че нилската баржа беше излязла от курса си, не подлежеше на съмнение. Скифът също не трябваше да е в реката, не и след залез-слънце и с теч в корпуса, и определено не само с едно годно за употреба гребло.

Това бяха най-очевидните характеристики на инцидента. Сами по себе си обаче те не можеха да бъдат посочени като абсолютни причини за него — нито заедно, нито поотделно. Нужни бяха и много други случайни елементи за превръщането на една потенциално опасна ситуация в истинска трагедия.

Ако полицейският катер не беше отбил да заповяда на скифа да се върне на брега, той нямаше да се озове на курса на баржата. Ако дежурният на носа не си беше купил ново радио, нямаше да бъде така погълнат от футболното дерби в Кайро и щеше да вдигне по-рано тревога. Ако танкерът, каращ нафта за баржата в началото на пътуването ѝ, не беше закъснял, тя щеше да отплава по график и да е далеч на север, когато скифът и хората в него излязоха в реката.

Имаше толкова много различни връзки, поредицата беше толкова объркана, оплетена и многонишкова, че при заключителния анализ бе невъзможно да се изолира една-единствена причина, върху която да се стовари цялата вина.

Само две неща можеха да се кажат със сигурност.

Първо, някъде към 21:15 ч., в ясна безоблачна вечер, по Нил стана ужасен инцидент на около километър южно от Луксор, свидетели на който бяха екипажът на полицейския катер и едно египетско семейство, излязло на пикник на лунна светлина на източния бряг на реката.

И второ, след инцидента животът на засегнатите вече никога нямаше да е същият.

3.

Йерусалим

Девет месеца по-късно

Тук е тъмно като в пещера, което е добре.

Това означава, че тя не може да ме види. Не може да ме разгледа добре. За нея аз съм просто силует в сенките. Както и тя за мен.

Когато я последвах през вратата, тя се обърна и погледна право към мен. За момент си помислих, че може би знае кой съм — дори в полумрака, дори с качулката, скриваща лицето ми. Изражението ѝ обаче не показваше, че ме познава. По-скоро показваше очакване. Надежда. Тя се обърна почти веднага и повече не ме погледна. Сигурно ме смята за някой вечерен богомолец.

Сега я наблюдавам. Високо в стените и по купола има прозорци, но те са мръсни, пък и навън е почти тъмно. Малкото светлина идва от месинговия полилей, висящ от тавана в другия край на катедралата, но дори тя успява само да омекоти сумрака наоколо. Тя стои почти директно под полилея, пред резбованата дървена преграда, която отделя олтара от останалата част на църквата. Аз съм при входа, на една от тапицираните пейки покрай стените. Отвън дъждът съска по плочите на двора. Времето не е каквото очаквах, но ще ми свърши работа. Благодарение на него мога да остана забулен. Не искам да виждат лицето ми. Нито тя, нито който и да било.

Завесата на входа внезапно се повдига и изплющява. Тя се обръща, мисли си, че някой влиза. Осъзнава, че е просто вятърът, и се обръща напред, към покрития с икони олтар. Сакът ѝ е на килима до нея. Багажът е проблем. Или по-скоро пътуването, за което сакът наемква, е проблем. Защото ограничава времето ми. Тя като че ли чака някого, а това също е проблем. С един мога да се справя. С двама обаче е по-сложно. Може да се наложи да импровизирам. Може да се наложи да действам по-рано от планираното.

Тя отива до една от четирите огромни колони, поддържащи купола. На нея е окачена огромна картина в тежка позлатена рамка. Не

виждам какво е нарисувано. И изобщо не ме интересува. Взирам се в нея и мисля. Пресмятам. Да действам ли по-рано от замисленото? Долавям миризмата на тамян.

Тя поглежда картината, после се връща при иконостаса и вдига ръка, за да погледне часовника си. Усещам глока в джоба на палтото си, но се тревожа, че гърмежът ще бъде чул дори през дъжда и веднага ще дотичат хора. По-добре да го направя по другия начин. Как не е проблем. Кога е проблемът. Трябва да разбере какво знае тя, но предвид багажа и вероятността да се срещне с някого...

Тя отново се отдалечава. В стената на катедралата има странични врати, водещи вероятно към някакви малки параклиси, макар да е прекалено тъмно, за да съм сигурен. Тя ги оглежда един по един, като се движи назад към мен. Пред най-близкия параклис част от пода е оградена с нисък дървен параван. Тя сяда на пейката зад паравана. Почти невидима е. Вземам жицата, повтарям всичко наум, преценявам вариантите. Само да не се искаше да я разпитвам...

Тя отново става и върви към мен. Навеждам глава, сякаш се моля, държа лицето си скрито, взирам се в облечените си в ръкавици ръце. Тя минава покрай мен, върви покрай стените обратно към олтара и отново си поглежда часовника. Дали да продължа да я следя, за да видя къде отива? Или да го направя сега, докато сме сами, докато имам шанс. Не мога да взема решение. Минават още няколко минути. Накрая тя взема сака си, обръща се и тръгва към вратата. Когато се изравнява с мен, спира.

— Шалом.^[1]

Погледът ми е забит в пода.

— Ата медабер иврит?^[2]

Не казвам нищо. Не искам да чува гласа ми. Внезапно усещам, че съм напрегнат.

— Говорите ли английски?

Продължавам да гледам пода. Ужасно съм напрегнат.

— Американец ли сте? Не искам да ви безпокоя, но търся...

Вземам решение. Изправям се и я удрям под брадичката с основата на дланта си. Тя залита назад. Дори в тъмното виждам бликналата от устата ѝ кръв — много кръв, което ме кара да мисля, че си е прехапала езика. Почти моментално се озовавам зад нея и гаротата е увита около врата ѝ. Кръстосвам китки и дърпам рязко клуповете в

краищата на жицата, оценявам здравия захват, който ми дават, силата, която мога да упражня върху дихателната тръба. Тя е доста по-едра от мен, но всички преимущества са на моя страна. Подкосявам краката ѝ и дърпам с все сили, извивам глава назад и държа, докато тя се мята, дави се и се опитва да хване жицата. Борбата трае по-малко от трийсет секунди, след което тялото ѝ се отпуска. Продължавам да дърпам за всеки случай. Толкова съм погълнат от работата си, дори не помислям, че някой може да влезе и да ни намери така. Жицата се впила дълбоко в шията ѝ. Едва когато съм абсолютно сигурен, че е мъртва, отпускам гаротата и полагам тялото ѝ на пода. Чувствам се въодушевен.

Спирам за момент, за да дойда на себе си (задъхан съм), след което навивам грижливо жицата, прибирам я в джоба си и поглеждам през завесата към двора. Дъждът плющи навън и не се вижда жива душа. Пускам завесата, вадя фенерче от джоба си и осветявам килима около тялото. Има няколко едва видими петънца, но основната част от кръвта като че ли е попила в палтото и блузата ѝ. Това е добре. Стискам отстрани челюстта ѝ, за да отворя устата. Макар и сериозно прехапан, езикът ѝ е все още цял, което също е добре. Бъркам в джоба ѝ, намирам кърпичка и я пъхам в устата ѝ, за да не изцапа повече. Осветявам с фенерчето катедралата. Трябва да спечеля малко време, не мога да позволя да я открият толкова скоро. Зная къде живее и след това ще ида там, но за момента се нуждаю от някое тайно място. Не обичам да импровизирам, но се надявам, че всичко ще бъде наред.

Детектив Ариех Бен Рои от полицейското управление на Йерусалим присви очи и се загледа напрегнато в сумрака, докато тялото постепенно се очерта пред него. Като че ли беше свито на кълбо и за момент не можеше да прецени точно кое какво е. Отделните детайли се открояваха постепенно — глава, торс, ръце, крака. Той поклати глава, сякаш не можеше да повярва на очите си. После се усмихна и стисна ръката на Сара.

— Прекрасен е.

— Още не знаем дали е „той“.

— Тя също е прекрасна.

Проточи врат и се загледа в зърнестата картина на ултразвука. Това беше третото сканиране на Сара — тяхното трето сканиране — и

дори в двайсет и четвъртата седмица му беше трудно да различи отделните части на бебето (макар да не беше повторил бисера при ултразвука от дванайсетата седмица, когато беше посочил нещо, което бе сметнал за изключително голям пенис, но му казаха, че всъщност е бедрената кост на бебето).

— Всичко наред ли е? — попита той лекарката. — Нали всяко нещо си е на мястото?

— Всичко изглежда чудесно — увери го момичето, докато плъзгаше скенера напред-назад по покрития с гел корем на Сара. — Само искам да се обърне, за да мога да му измеря гръбнака.

Тя сложи още гел и натисна скенера малко под пъпа. Образът на екрана се размаза, докато момичето се опитваше да получи желания ъгъл.

— Днес е малко инат.

— Чудя се на кого ли се е метнал — обади се Сара.

— Да, на кого ли? — отвърна Бен Рои.

Лекарката продължи прегледа, като държеше скенера с едната ръка, а с другата въртеше копчетата под екрана, за да направи снимки на различни части на плода за по-точно измерване.

— Пулсът е добър — каза тя. — Маточният кръвен поток е чудесен, крайниците са развити нормално...

Внезапно я прекъсна музика. Силна, електронна. „Хава Нагила“.

— Ариех! — изстена Сара. — Нали ти казах да го изключиш.

Бен Рои сви смутено рамене. Отвори калъфа на колана си и извади нокията.

— Не може да го изключи и това е — въздъхна Сара и погледна лекарката, сякаш търсеше женската ѝ солидарност. — Дори и за ултразвука на собственото си дете. Винаги е включен, денем и нощем.

— Аз съм полицай, за бога.

— Ти си баща, за бога!

— Добре, няма да вдигна. Могат да ми оставят съобщение.

Бен Рои повъртя телефона в ръката си и го остави да звъни, като показно се наведе и се загледа в екрана. Сара изсумтя. Беше виждала това представление неведнъж.

— Гледай — прошепна тя и кимна към сонографа.

В продължение на пет секунди Бен Рои седеше и се преструваше на погълнат от картината на екрана. Звучите на „Хава Нагила“ обаче

продължаваха настоятелно и той започна да си тактува с крак, после с ръка, след това взе да не го свърта. Накрая не издържа и погледна телефона, за да види кой го търси. Незабавно скочи на крака.

— Трябва да вдигна. От участъка е.

Отиде в ъгъла и вдигна телефона до ухото си. Сара завъртя очи.

— Десет секунди — въздъхна тя. — Направо не мога да повярвам, че издържа толкова дълго. В края на краищата това е просто бебето му.

Момичето я потупа окуражаващо по ръката и продължи прегледа. В другия край на стаята Бен Рои слушаше и говореше, макар и с приглушен глас. След няколко секунди прекъсна разговора и прибра нокията в калъфа.

— Съжалявам, Сара, но трябва да вървя. Станало е нещо.

— Какво е станало? Кажи ми, Ариех. Какво е толкова важно, че не може да почака пет минути, докато приключим ултразвука?

— Просто нещо.

— Какво? Искам да знам.

Бен Рои вече обличаше сакото си.

— Не искам да се разправяме, Сара. Не и...

Той кимна към голия ѝ корем. Кожата ѝ лъщеше и бе хлъзгава от гела, през сваления цип на джинсите ѝ надничаха кестеняви срамни косми. Жестът му като че ли я ядоса още повече.

— Оценявам загрижеността ти — озъби се тя. — Но нямам нищо против да се разправам в това положение. А сега бъди така добър да ме осветлиш какво може да бъде по-важно от здравето на детето ти.

— Бубу е наред, нали тя го каза току-що.

Бен Рои кимна към лекарката, която се взираше усилено в екрана и се преструваше на погълната от работата си.

— Трийсет минути, Ариех. Само за това те моля. Да забравиш полицията за половин час и да ни дадеш цялото си внимание. Толкова ли много искам?

Бен Рои усещаше, че гневът ѝ расте, пък и знаеше, че вината е негова. Вдигна ръце, за да успокои и себе си, и нея.

— Няма да се разправяме — повтори той. — Станало е нещо и имат нужда от мен. Точка. Ще ти се обадя.

Наведе се и я целуна по главата, погледна за последен път монитора и тръгна към изхода. Докато излизаше в коридора, чу гласа

на Сара зад себе си.

— Така и не може да остави тази работа. Затова трябваше да сложа край. Дори за половин час. Просто не може.

Чу утешителните думи на лекарката и затвори вратата.

Нищо в живота му не го беше подготвило за щастието, което изпитваше при мисълта, че ще става баща. Както и за вината, помисли си той, докато се отдалечаваше.

Болница „Хадаса“ се намираше при върха на хълма Скопус, а предродилното отделение беше на горния ѝ етаж. Докато чакаше асансьора, Бен Рои се загледа през прозореца, от който се откриваше изглед на север към Юдейските възвишения. В далечината се различаваха монотонно еднаквите жилищни сгради на предградията Писгат Амир и Писгат Зеев; по-наблизо бяха също толкова монотонните, макар и по-хаотични палестински жилища на „Аната“ и бежанския лагер „Шуфат“. В най-добрия случай гледката можеше да се нарече безнадеждна — грозни постройки, пръснати по също толкова грозни склонове, осеяни с камъни и боклуци. Днес картината изглеждаше особено мрачна заради дъжда, който се изсипваше от оловното небе.

Погледна към асансьора и отново се обърна към прозореца, за да проследи стената, която обикаляше „Шуфат“ и „Аната“ и ги откъсваше от Източен Йерусалим. Тази тема гарантирано осигуряваше мърморенето на Сара, по-гарантирано и от работата му в полицията. „Гнусотия — казваше тя. — Срам за държавата ни. Остава само да ги накараме да носят жълти звезди.“

Бен Рои беше склонен да се съгласи, макар и не толкова пламенно. Стената определено беше намалила значително броя на атентатите, но на каква цена? Познаваше един палестинец, собственик на гараж, възпитан мъж от Ар Рам. В продължение на двацет години всеки ден бе изминавал петдесетте метра от къщата си до гаража и обратно. След това издигнаха стената и изведнъж се появи шестметрова преграда, която го откъсваше от работата му. Сега трябваше да обикаля, за да мине през пункта Каландия и трийсетсекундното пътуване се бе превърнало в двучасово. Същото се повтаряше по цялата дължина на бариерата — фермери бяха откъснати от нивите си, деца — от училищата, цели фамилии бяха разделени. Никаква милост за терористите, в това спор нямаше — но да наказват

цялото население? И още колко гняв пораждаше това? Колко повече омраза? И кой стои на фронтовата линия срещу целия този гняв и омраза? Такива като него.

— Добре дошли в Обетованата земя — промърмори той и се обърна, когато вратата на асансьора се отвори с мелодичен звън.

Качи се в бялата си тойота „Корола“ и потегли по Университетското шосе, а после по „Дерех Ха Шалом“ обратно към Стария град. Сутрешният трафик не бе натоварен и успя да стигне за десет минути до Яфската порта. След нея обаче попадна в задръстване. Общината преустройваше улиците около кулата на Ирод и от двете платна се използваше само едно, а това задръстваше площад „Омар Ибн ал Хатаб“ и горния край на улица „Давид“. Положението беше такова вече година и половина и по всичко изглеждаше, че нямаше да се промени в следващите дванайсет месеца. Обикновено колите успяваха да минат, макар че пълзяха. Днес обаче един камион беше направил опит да обърне по Гръцката патриаршеска улица и бе препречил движението.

— Хара! — промърмори Бен Рои. — Мамка му.

Забарабани по волана, като зяпаше временната ограда, на която беше представена художествената импресия за бъдещите улици, а отдолу имаше надпис: „Барън Корпорейшън — горди, че спонсорираме бъдещата история на Йерусалим“. От време на време натискаше клаксона, добавяйки приноса си в общата какофония, дори на два пъти свали прозореца и извика: „Яла титкадем, маниак!“ на шофьора на камиона. „Размърдай се, задник такъв!“ Дъждът продължаваше и потоци кална вода се спускаха от строителните площадки по улицата.

Изчака пет минути и изгуби търпение. Извади полицейската лампа от жабката, лепна я на покрива, включи жака в гнездото му и наду сирената. Това предизвика раздвижване. Камионът изманеврира напред, тапата се отпуши и Бен Рои успя да измине останалите сто метра до полицейски участък „Давид“.

Участъкът беше по-известен като „кишле“, турската дума за затвор — сградата бе изпълнявала тъкмо тази роля по времето на Османската империя. Представляваше дълга двуетажна постройка, която се издигаше в южната част на площада. Решетките по прозорците и мръсните каменни стени ѝ придаваха занемарен вид.

Имаше и друг кишле в Назарет, смятан за най-красивия полицейски участък в цял Израел. Лично Бен Рои не би използвал подобно прилагателно, за да опише работното си място.

Дежурният на входа отвори електронния портал и му махна да влезе. Бен Рои мина през засводения вход и двайсетметровия тунел, който прекосяваше сградата и излизаше в големия двор отзад. В дъното на двора беше конюшната и мястото за езда, а до тях имаше ниска невзрачна постройка, която приличаше на склад, но всъщност подслоняваше сапъорския отдел. Останалото пространство бе заето от коли и микробуси. Някои бяха с полицейски номера (червени с буквата „М“ за „Мишерет“), но повечето бяха с цивилните жълти табелки. Бен Рои имаше и от двата, макар че предпочиташе да използва цивилния номер. Нямаше смисъл да обявява на всички, че е ченге.

Намали и вкара колата между две АТВ „Поларис Рейнджър“. Докато слизаше, някой задържа чадър над главата му.

— Здравей. Бен Рои. Току-що ми спечели петдесет шекела.

Дебел брадат мъж — Юри Пинкас, колега детектив — му подаде чаша турско кафе.

— Фелдман те забелязал в задръстването — обясни той с грубия си баритон. — Обзаложихме се колко време ще издържиш, преди да надуеш сирената. Аз познах. Пет минути. С възрастта ставаш потърпелив.

— Давам ти половината си търпение — каза Бен Рои, като взе кафето и заключи колата.

— Да бе.

Тръгнаха през двора. Пинкас държеше чадъра, а Бен Рои отпиваше от стиропорената чашка. Колегата му може и да беше саркастичен кучи син, но определено правеше хубаво кафе.

— Е, какво е станало? — попита той. — Казаха, че имало труп.

— В арменската катедрала. Всички са там. Дори шефът.

Бен Рои повдигна вежди. Не беше обичайно шефът да се намесва, особено на такъв ранен етап.

— Кой води разследването?

— Шалев.

— Слава богу. Може дори да разреши случая.

Стигнаха до тунела, по който се стигаше в двора. Отляво на основната сграда имаше едноетажна пристройка, в която се намираше

контролният център за близо тристате камери, наблюдаващи стария град.

— Аз съм до тук — каза Пинкас. — Ще се видим, когато се върнеш.

— Мога ли да ползвам чадъра?

— Не.

— Но нали ще седиш вътре!

— Може да се наложи да изляза.

— Кучи син.

— Сух кучи син — ухили се Пинкас. — По-добре се размърдай, чакат те.

Той тръгна към стъклените врати на пристройката и когато стигна до тях, се обърна. Изражението му изведнъж бе станало сериозно.

— Убита е с гарота. Копелето е удушило горката кучка.

Изглежда Бен Рои с твърд, студен поглед. Не каза нищо повече. Нямаше нужда. Ясно беше какво има предвид. Трябва да пипнат този тип. Гледаха се още секунда, после Пинкас кимна, отвори вратата и изчезна вътре. Бен Рои допи кафето.

— Добре дошли в Обетованата земя — промърмори той, смачка чашката и я запрати към баскетболното табло в другия край на двора. Чашката дори не достигна целта си.

[1] Поздрав на иврит. — Б.ред. ↑

[2] Говорите ли иврит? (ивр.) — Б.ред. ↑

3.

Гома, Демократична република Конго

Жан-Мишел Семблер се отпусна в памучния комфорт на хотелското си легло и се замисли за добре свършената работа.

Двете седмици бяха тежки. Поради подновената активност на бунтовниците летището в Гома беше затворило малко след пристигането му в страната и това го принуди да заседне в Киншаса цяла седмица, преди най-сетне да си уреди полет на изток до границата с Руанда. Там последва още един четиридневен хиатус, докато хората му уговорят фините детайли на срещата, която се подготвяше вече близо три месеца. Накрая една чесна го откара до затънтена писта в Уаликале и след още два часа друсане през гъсти джунгли се озова пред Исус Нганде, Касапина от Киву, чиято милиция бе превърнала масовите изнасилвания в изкуство и който — което бе по-важно — контролираше половината каситеритни и колтанови мини в тази част на страната.

След всичките подготовки самата среща продължи малко повече от час. В знак на добра воля Семблер беше дал на главатаря половин милион долара в брой, след което дойде ред на многословна дискусия за тонове и как рудата ще се превозва на север през границата в Уганда. Накрая Нганде извади бутилка и вдигна тост за новото им бизнес сътрудничество.

— C'est quoi?^[1] — попита Семблер, докато разглеждаше червената течност в чашата си.

Нганде грейна, а момчетата войници около него се затъркаляха по земята от смях.

— Sang — отговориха му. — Кръв.

Семблер запази самообладание.

— Във Франция предпочитаме да си стиснем ръцете.

Сега се засмя на спомена. Запаля „Житан“, пусна кръгче дим към вентилатора на тавана и се протегна, наслаждавайки се на допира на памучните чаршафи до голото му тяло. Макар че тази година бе

навършил петдесет, благодарение на строгата диета, йогата и редовните упражнения с личен треньор изглеждаше с десет години помлад. Може би дори петнайсет. Чувстваше се добре. Силен, във форма, уверен. Още повече сега, след като срещата беше минала и се прибираще у дома.

При нормални обстоятелства цялата работа щеше да бъде свършена от някой по-нискостоящ в йерархията на компанията. В конкретния случай обаче бордът го бе помолил да дойде лично и да сключи сделката, тъй като китайците заграбваха все по-голям дял от полезните изкопаеми на Конго. Местните представители щяха да поемат нещата оттук нататък (като едни от водещите търговци на полезни изкопаеми не можеха да си позволят да бъдат уличени във връзки с масов убиец), но за първоначалния контакт компанията искаше да направи впечатление. Да покаже на Нганде, че намеренията им са сериозни. И Семблер нямаше нищо против да изпълни поръчението. Не само защото потенциалните печалби бяха огромни, но и защото си падаше по приключенията. Апартамент в 7-и арондисман^[2], вила в Антиб, трийсетгодишен брак, три дъщери — понякога му се струваше, че животът е прекалено комфортен. От време на време имаше нужда от тръпка. Пък и така или иначе не го грозеше никаква опасност, след като компанията беше осигурила телохранители (петима бивши служители от специалните части, които в момента се изтягаха покрай басейна, след като тежката част беше отминала).

Откъм затворената врата на банята се чу шуртенето на душ. Семблер пусна още едно кръгче дим и докосна пениса си, спомняйки си удоволствията от изминалата нощ. Май имаше време за още една игричка, преди да отлети обратно за Киншаса. Изобщо не се беше замислял за морала в забавленията си. Или поне не страдаше от угризения. Същото се отнасяше и за това, че прави бизнес с ненормалник като Исус Нганде. Според ООН той беше отговорен за смъртта на близо четвърт милион души, предимно жени и деца. С парите, които му плащаха (пет милиона долара годишно), броят на убитите щеше да се увеличи. Но пък Нганде контролираше мините. Други корпорации, желаещи да запазят илюзията за порядъчност, добиваха материалите си от посредници, които на свой ред използваша други посредници и така се заформяше една перачница на съвест,

която държеше произхода на рудата удобно далеч. Суровината можеше да мине през десет прекупвачи, за да стигне от робските мини в Северно Киву до пазарите на Европа, Азия и Съединените щати. И на всеки етап цената на килограм растеше експоненциално. Осигуриш ли си пряка доставка, както правеха те, ще получиш суровината почти без пари. Изнасилванията, осакатяванията и убийствата не бяха приятни неща. Но парите, които спестяваше — и съответно печелеше — компанията, бяха изключително приятни. А и на кого му пукаше какво си причиняват чернилките? В края на краищата Конго беше много далеч от заседателните зали в Париж.

Допуши цигарата, стана от леглото и почука на вратата на банята, за да даде знак, че е готов да започне отново. Отиде до френския прозорец и надникна между завесите. В далечината се издигаше мрачната грамада на вулкана Нирагонго; под него занемарени морави се спускаха до плувния басейн на хотела, където седяха бодигардовете му и още двама души. Сигурно от някоя НПО. Определено не бяха екскурзианти. Тук никога не идваха екскурзианти.

Хората от неправителствените организации го развеселяваха. Също като всички онези жалки идиоти, противници на корпорациите и антиглобалисти, които подскачаха насам-натам с лаптопите и мобилните си телефони и се пенеха как Западът експлоатирал ресурсите на Третия свят. А без колтан и каситерит нямаше да има лаптопи и мобилни телефони, а без корпорации като неговата нямаше да има колтан и каситерит. Всеки имейл и есемес, с който настояваха за справедливост, всяко обаждане, организиращо поредната акция, всеки сайт, на който се тръшкаха за потъпкването на човешките права, — бяха възможни тъкмо благодарение на мизерията и експлоатацията, които така пламенно заклеяваха. Смешно, абсолютно смешно. Или поне щеше да бъде, ако си правеше труда да им обръща внимание.

Съскането на душа намаля и утихна. Семблер се обърна и погледна скъпия си ролекс, за да види с колко време разполага. На вратата се почука.

— По дяволите! — промърмори той и добави на по-висок глас: — Момент!

Взе хавлията от пода, наметна се и прекоси стаята.

— Кой е?

— Рум сървис — отвърнаха му от другата страна.

Не беше поръчвал нищо, но се намираше в най-скъпата вила на хотела и управата непрекъснато пращаше питиета, цветя и сладки, така че отключи и отвори вратата, без да се замисля.

В гърдите му опря пистолет. Семблер понечи да отвори уста, но жената, която държеше оръжието, вдигна пръст към устните си. Или по-точно към устните на латексовата маска на Мерилин Монро, която носеше. Побутна го навътре в стаята. Последваха я двама мъже и една жена, която затвори вратата и пусна резето. Всички бяха с маски — Арнолд Шварценегер, Елвис Пресли, Анджелина Джоли. Не бяха африканци, личеше по голите им ръце и вратове. Като се изключи това, не можеше да се каже нищо друго за тях. Ако не беше пистолетът, гледката сигурно щеше да е комична.

— Qu'est-ce vous voulez?^[3] — попита той, като се мъчеше да говори спокойно. Жената с пистолета не отговори, а го бутна на леглото. Мъжът с маската на Елвис Пресли отиде до прозореца и спусна завесите. Анджелина Джоли клекна и отвори куфарче „Самсонайт“, от което извади тринога и цифрова видеокамера. Арнолд Шварценегер, дребен кльощав мъж с мазни косми, стърчащи под маската, отиде до нощната масичка, където се зареждаше мак букът на Семблер. Вдигна капака и включи лаптопа. Чу се мелодичен звук и екранът посивя.

— Qu'est-ce vous...

Получи шамар през лицето.

— Млъквай.

Акцентът приличаше на американски, с намек за нещо друго. Руски? Испански? Израелски? Не можеше да каже със сигурност. Анджелина Джоли, която беше по-тъмнокожа от другата жена, разположи триногата в средата на стаята и закрепил камерата. Включи я, отвори екрана и насочи обектива надолу, право към лицето на французина. На екрана на лаптопа се появи скрийнсейвър със Семблер и семейството му.

— Паролата — каза Арнолд Шварценегер и обърна макбука към него.

Семблер се поколеба. Първата му мисъл беше, че е някакъв обир. Те обаче не бяха докоснали портфейла му, който лежеше в края на леглото, а и желанието им да влязат в компютъра му го убеди, че става

въпрос за нещо много по-лошо от обикновен грабеж. На диска имаше много неща, които нито той, нито компанията биха искали да...

— Паролата — повтори мъжът.

— Веднага — озъби му се Мерилин Монро и опря пистолета в слепоочието му.

Семблер се наведе и въведе паролата. Шварценегер обърна лаптопа, включи флашка в свободен порт и прокара пръст през тъчпада, за да разгледа съдържанието на диска. Семблер вече беше уплашен. Сериозно уплашен.

— Не зная какво искате от мен... — започна той.

Прекъсна го някакво тракане откъм банята. Натрапниците се напрегнаха и се спогледаха. Жената с пистолета цъкна с език и поклати глава, сякаш искаше да каже „Трябваше да проверим“. Шварценегер остави лаптопа и измъкна глок от колана на джинсите си. Монро и Джоли направиха същото, отдръпнаха се и се прицелиха във вратата. Елвис Пресли отиде до банята и се залепи на стената до вратата. Остана за момент така, спогледа се с другарите си, после се пресегна и отвори.

— Ой вей! — промърмори Анджелина.

Вътре стоеше голо момиче, абаносовата ѝ кожа още блестеше от водата. Не беше на повече от девет или десет години. Трепереше, очите ѝ бяха станали огромни от ужас.

Последва кратко, изпълнено с ужас мълчание. Накрая Мерилин Монро забързано прекоси стаята, като пътъм свали маската си, разкривайки бледо лице и рошава червеникавокафява коса. Грабна една кърпа от банята и уви детето в нея.

— Всичко е наред — прошепна тя и го прегърна. — Всичко е наред. Всичко свърши.

Дълго остана така, като успокояваше момичето. Никой друг не помръдна, нито се обади. После жената се върна с пламнало лице в стаята и удари Семблер през лицето с дръжката на пистолета. Той се просна на леглото, изкрещя и вдигна ръце да се защити. Другата жена хвана ръката ѝ и извика:

— Стига, Дина!

Червенокосата се отскубна и удари Семблер отново, после още веднъж, накрая го сграбчи за косата, дръпна главата му назад и напъха цевта на пистолета дълбоко в устата му.

— Ще те убия — изкрещя тя. Лицето ѝ беше станало тъмночервено, а бузите ѝ бяха мокри от сълзи. — Ще те убия, животно мръсно. Ще ти пръсна шибаната глава.

Беше изпаднала в истерия и не се владееше. Започна да се успокоява едва когато мъжът с маската на Елвис пристъпи до нея, прегърна я и нежно, но решително я дръпна назад. Заговориха тихо на език, който бе непознат на Семблер, но почти със сигурност беше иврит. Треперейки, жената пхна пистолета в джинсите си. Върна се в банята и помогна на момичето да облече парцаливата розова рокля, метната през седалката на тоалетната. Хвана го за ръка и го поведе към изхода. Детето вървеше мълчаливо и покорно. Жената дръпна резето, отвори вратата и го изведе, след което отново се обърна към Семблер. Той се беше свил на леглото и стенеше, хавлията се беше вдигнала до кръста му, яката ѝ беше изцапана с кръв. Жената го изгледа с изкривено от омраза лице и го заплю.

— Ние сме твоят кошмар — каза тя, излезе в коридора и затвори след себе си.

Елвис Пресли погледна през прозореца, за да види дали суматохата не е привлякла вниманието на бодигардовете. След като се увери, че всичко е наред, се върна при леглото и надигна французина в седнало положение. Лявата буза на Семблер беше подута.

— Кучката ми счупи челюстта — промърмори той.

Мъжът не отговори, а отстъпи две крачки назад и се прицели в главата му.

— Сега ще погледнеш към камерата — нареди той. — Ще кажеш името си и името на компанията, за която работиш, след което ще обясниш какво точно правиш в Африка.

Даде знак да включат камерата.

— Започвай да говориш, долен кучи сине.

[1] Какво е това? (фр.) — Б.ред. ↑

[2] Административна единица във Франция и в повечето френскоговорещи държави — Б.пр. ↑

[3] Какво искате? (фр.) — Б.ред. ↑

4.

Йерусалим

Катедралата „Свети Яков“ се намираше в сърцето на арменския квартал, на двеста метра от полицейския участък, на подобната на дълбок каньон Арменска патриаршеска улица. Някъде по средата на пътя дъждът се превърна в истински порой и принуди Бен Рои да се скрие във входа на арменската таверна. Той наруга Пинкас, че отказа да му заеме чадъра си, и извади мобилния си телефон. Искаше да се обади на Сара и да се извини.

Странно беше как се преобръща животът. Как нещата никога не стават точно както си очаквал. Преди няколко години беше сгоден и му предстоеше да се ожени. После годеницата му Галия беше убита и светът му сякаш полетя в бездънна пропаст. Мислеше си, че това е край, че е погребан завинаги, но въпреки всичките му очаквания двама души успяха да го измъкнат от бездната. Единият от тях бе Сара.

Бяха заедно четири години. Четири хубави години. Прекрасни години, особено в началото. Разбира се, Галия винаги щеше да остане с него, но със Сара животът му бе продължил. Беше се излекувал. И не само в личен план. Кариерата му отново влезе в релси. Беше повишен в старши детектив, спечели почетни грамоти за работата си по три разследвания, преоткри страстта си към полицейската работа. Манията си по нея.

И именно тук започнаха проблемите. Както ще ви каже всеки детектив по света, намирането на баланс между защитата на закона и личната връзка е трудна работа. Двойно по-трудна, ако работиш във взривоопасната атмосфера на град като Йерусалим. И тройно в Стария град, където вярата и яростта, Бог и дявол, престъпление и молитви бяха оплетени толкова здраво, че беше почти невъзможно да ги разплетеш.

Само с едно-две изключения, всичките му колеги имаха поне по един развод зад гърба си. Работа и жени — двата свята просто не можеха да бъдат балансирани. Как да разпуснеш вечер след разбиване

на наркогрупа, ако половинката ти иска да прекарате уютно пред телевизора? Как да я ухажваш, след като цял ден си разпитвал сериен изнасилван? Как да не отговориш на повикване за оглед на труп в църква, защото гледаш ултразвукови снимки на нероденото си дете? Къде да прокараш границата? Как да прокараш границата?

С Галия имаха бурна връзка, продължила само няколко месеца, преди да ѝ предложи брак. Времето не беше достатъчно, за да може напрежението да каже своето. При Сара обаче не беше така. Тя полагаше толкова усилия, даваше му максимална свобода, но отменените вечери бяха твърде много, за да ги преглътне, работата му поглъщаше повече време, отколкото бе в състояние да приеме.

Сблъсъците ставаха все по-чести, разстоянието между тях се увеличаваше, негодуванието се задълбочаваше. Накрая се случи неизбежното — тя сложи край. Имаха кратко примирие (колкото и иронично да бе, сексът тогава беше най-добрият), но работата отново застана помежду им и след две седмици тя се обади да му каже, че е дотук.

— Обичам те, Ариех, но не мога да живея само с частица от теб. Все те няма. Дори когато си тук, умът ти е някъде другаде. Няма да се получи. Имам нужда от повече.

Той се изнесе от апартамента им, продължи с работата, опита да се убеди, че всичко е за добро.

Пет седмици по-късно тя се обади отново, за да му съобщи, че е бременна.

— От мен ли? — попита той.

— Не, от Менахем Бегин. Замразих негова сперма малко преди да умре. Разбира се, че е твое, малоумник такъв!

Беше изгубил любовница и бе спечелил дете. Странно нещо е животът.

Телефонът на Сара направо превключи на гласова поща. Бен Рои остави многословно съобщение, че се надява, че всичко е минало добре, че съжалява, че се е наложило да се измъкне по-рано, че ще ѝ се обади. После затвори, напъха се по-навътре във входа и зачака дъждът да намалее.

Обикновено Арменската патриаршеска улица беше тиха. Покрай пътните работи обаче Яфската порта беше затворена за излизания трафик и колите, които напускаха Стария град, сега минаваха оттук на

път за Сион или Торната порта. Резултатът бе безкраен поток от коли, таксите и автобуси № 38, които задръстваха тясната улица и принуждаваха малкото останали пешеходци да се залепят за стените. Двама харедими с наведени глави минаха бързо покрай него, покрили с найлонови торбички хомбург шапките си, за да ги предпазят от дъжда. След тях се появи група туристи, облечени с еднакви леки сини якета с надпис „Пътешествие из Светите земи — приближаване до Бог“. Изглеждаха окаяни и нещастни. Никой не очаква да го вали дъжд в Светите земи. Особено през юни. Лошото време правеше Божия град да изглежда доста земен и неугледен.

Накрая пороят отслабна и Бен Рои продължи пътя си. Пресече „Булгурджи Бар“ и мина през късия петдесетметров тунел, където трябваше да се лепне за стената, за да не бъде смазан от един автобус. От другата страна, точно след арменския художествен център „Сандруни“, имаше богато украсен засводен вход. Върху камъка отгоре имаше надписи на арабски, арменски и латиница; Бен Рои успя да прочете единствено „Couvent Armenian St. Jacques“. Отпред на пост стояха трима редови полицаи и двама гранични със зелени униформи.

Бен Рои се идентифицира и влезе. За седем години в полицията на Йерусалим това бе едва вторият му повод да влезе тук. Арменската общност беше малка, сплотена и като цяло създаваше много по-малко неприятности от съседите си евреи и мюсюлмани.

От дясната му страна започваше сводест коридор. Отляво се намираше остъкленото помещение на портиера, където трима мъже с кожени якета и каскети се бяха навели над охранителния монитор. Нава Шварц, експерт по камерите от участъка, стоеше зад тях и също гледаше екрана. Когато видя Бен Рои, тя му махна и му даде знак да продължи по коридора и да завие наляво. Той се озова в малък, покрит с калдъръм двор, притиснат между високите стени като двора на затвор. Входът на катедралата, ограден с полицейска лента в бяло и червено, се намираше отсреща, в дъното на дълбока покрита галерия. Образите на Христос и апостолите над него зяпаха в нищото и сякаш нарочно не обръщаха внимание на грижите на света.

Около входа имаше още униформени (този път само редови полицаи), както и три лични оръжия, подредени върху розовия мрамор — два 9-милиметрови „Йерихон“ и белгийски FN. Една полицайка явно забеляза изненаданата му физиономия, защото посочи с палката

си табелата до вратата, изброяваща различните предмети и действия, забранени в църквата. От осемте забрани единствено към тази за оръжие беше добавена думата „абсолютно“.

Обикновено полицейските служители не биваше да оставят оръжието си, но в този случай дипломатията като че ли беше взела връх. Бен Рои се съмняваше, че подобен жест би се повторил в някоя джамия. Но пък арменците нямаха навика да те замерят с камъни или да те използват за подвижна мишена.

Извади своя „Йерихон“ от кобура, остави го при другите, изключи мобилния си телефон и прекрачи лентата. Вътре цареше полумрак, макар вратите да бяха отворени и завесата на входа да бе вдигната. Четири дебели като секвой колони се издигаха към купола над главата му; десетки месингови полилеи висяха на дълги вериги от тавана и изпълваха пространството като армада миниатюрни космически кораби. Имаше икони в златен и сребърен обков, огромни маслени картини, потъмнели от времето, дебели килими и сини и бели плочки, които образуваха сложни плетеници по стените. Цялостното впечатление бе не толкова за място за молитва, колкото за интериора на някакъв огромен, пълен със стока античен емпориум. Бен Рои остана за момент на място, за да се ориентира, като вдишваше плътния, наситен с аромата на тамян въздух и гледаше как полицейско куче и водачът му претърсват страничните параклиси отляво, след което продължиха към някакъв проход в стената от дясната му страна. Оттам проблясваха светкавици на фотоапарати и долитаха приглушени гласове.

— Много мило, че дойде, Ариех.

Точно до входа стоеше оплешивяващ набит мъж. Върху синята му куртка се виждаше листото и двойният венец на Ницав Мишне — командир Моше Гал, шефът на полицейски участък „Давид“. От двете му страни стояха заместникът му, главен суперинтендант Ицхак Баум, и старши сержант Леа Шалев, пищна жена с широки бедра и синя униформа. Шалев кимна за поздрав, Баум — не.

— Съжалявам, господине — каза Бен Рои, като застана до Шалев. — Бях в „Хадаса“. Трафикът...

Гал махна с ръка, за да покаже, че не е нужно да му обяснява.

— Всичко наред ли е с бебето?

— Изглежда добре, благодаря, господине.

— Е, това не може да се каже за нея — рече Баум и посочи.

Намираха се в дълго, застлано с килим помещение, по-скромно от катедралата, която приличаше на пещерата на Аладин. Сводестият таван беше напукан и покрит с плесен. В единия край имаше купчина съгъваеми столове, а в другия беше поставена голяма маса с покривка, служеща за олтар. Покривката беше вдигната, разкривайки пространството отдолу. Двама криминалисти с латексови ръкавици и бели защитни комбинезони лазеха по земята с пинцети и торбички за улики; други двама търсеха отпечатащи. Биби Клецман, фотографът от Руския двор, беше коленичил и щракаше със своя „Никон“ D700; светкавицата на фотоапарата осветяваше широкия гръб на д-р Аврам Шмелинг, патолог на повикване, който се беше заврял под масата.

Виновникът за цялата тази суматоха не беше на показ. Едва когато клекна, опрял лакти на коленете си и наведен леко встрани, за да вижда по-добре, Бен Рои успя да зърне тялото. Жена, доста пълна, лежаща по гръб. Беше осветена от полицейска халогенна лампа и изглеждаше стара, или най-малкото застаряваща — в края на средната възраст, ако можеше да се съди по прошарената коса, макар да бе трудно да се прецени със сигурност, защото трупът се намиреше на шест метра от него и беше частично скрит зад едрото туловище на Шмелинг.

— Чистачката я намерила тази сутрин — каза Леа Шалев. — Вдигнала покривката и...

Тя посочи към олтара.

— Опищяла всичко. В момента се намира в жилището си в комплекса. Едно от момчетата ни взема показанията й.

Бен Рои кимна, докато гледаше как патологът се обръща в тясното пространство под масата и ръчка тялото. Приличаше на мечка, която души вечерята си. Доста неприятно сравнение.

— Знаем ли коя е? — попита той.

— Нямаме идея — отвърна Шалев. — Не открихме нито портфейл, нито никакви документи.

— Е, определено не е Бар Рафаел и — обади се Баум.

Шегата беше безвкусна и никой не се разсмя. Никой никога не се смееше на шегите на Баум. Този тип беше същински задник.

— Едно от момчетата при входа мисли, че я е видял да влиза към седем часа снощи — продължи Шалев. — В момента го разпитват. А

чистачката я е намерила в осем сутринта, така че имаме известна представа за времето.

— Нещо по-конкретно?

— Засега не. Шмелинг не бърза с изводите.

— Голяма изненада — промърмори Гал.

Бен Рои погледа още малко и се изправи.

— На идване видях, че има камери.

— Държат под око целия комплекс — потвърди Шалев. — В момента преглеждат записите. Натоварих и Пинкас да прерови записите от полицейските камери в участъка. Може да са засекли някъде нашия човек. Ще пипнем кучия син.

— Напомня ми за шерут в Тел Авив — каза Баум.

Всички го погледнаха в очакване на гвоздеа на програмата.

— Няма го цяла вечност, а после идват по две наведнъж.

Шегата — защото това би трябвало да е шега — се отнасяше за факта, че след почти три години без убийства на територията на Стария град, най-неочаквано в рамките на две седмици се случиха две. Преди десет дни студент от йешива беше прободен в корема в долния край на „Ал Вад“ в мюсюлманския квартал. А сега и това.

— Вече не ни достигат хора — каза Баум. — Няма да е зле да повикаме няколко момчета от Руския двор.

— Ще се справим — изръмжа началникът и погледна Шалев, която кимна. Градските участъци не хранеха добри чувства един към друг и това важеше с пълна сила за Кишле и Руския двор. Предостатъчно беше, че им се налагаше да използват техния фотограф. Началник Гал нямаше намерение да пуска на своя територия и следователите им.

— Трябва да се връщам — каза той, като си погледна часовника. — Имам среща на площад „Сафра“. Голям късметлия съм.

Закопча куртката си догоре. Освен командирските инсигнии имаше и златна карфица с формата на менора — президентска награда за заслуги на служебния пост.

— Трябват ми резултати по този случай, Леа — каза той. — При това бързи. Очертава се силен натиск. Разбрахме ли се?

— Разбрахме се — отвърна Шалев.

Гал ги изгледа изпод рунтавите си вежди, хвърли последен поглед към олтарната маса и излезе в катедралата, давайки знак на

Баум да го последва.

— Дръжте ме в течение — добави той през рамо.

— И мен — извика Баум.

Бен Рои и Шалев се спогледаха.

— Маниак — в един глас казаха те.

В продължение на няколко минути наблюдаваха как криминалистите си вършат работата, след което Бен Рои попита дали може да огледа по-добре тялото.

— Костюмите са ей там — каза Шалев и посочи отворена кутия, поставена на пода в другия край на помещението, до натрупаните столове. Той отиде до нея и си сложи калцунни, комбинезон и ръкавици, после се върна и коленичи до масата.

— Чук-чук.

Шмелинг вдигна палец, за да му покаже, че може да се приближи. Човек трябваше да внимава с патолога. Беше прочут с яростната защита на работната си територия.

Под масата имаше около 70 сантиметра свободно пространство, а Бен Рои беше едър мъж, с дълги ръце и крака и широки рамене — за разлика от Шмелинг, чиито габарити се съсредоточаваха най-вече в кръста и задника. Беше доста тясно и гърбът му опираше в плота на масата.

— Трябваше да назначат по-дребен детектив — каза Шмелинг.

— Направо джудже — изпуктя Бен Рои. Стигна до тялото, което беше до самата стена, и се отпусна на лакти, вирнал задник. Шмелинг се премести малко, за да му направи място. Светкавицата на Клецман блесна отново.

Жертвата беше облечена със зелено палто, блуза, панталони и обувки без ток. Отблизо изглеждаше още по-едра. Огромни гърди, шкембе, дебели бедра — сигурно тежеше поне сто килограма. Очите ѝ бяха полуотворени и еклерите имаха мътен кафеникав цвят. От устата ѝ стърчеше смачкана на топка носна кърпа, втвърдена от засъхналата кръв; кръв беше размазана и по брадичката, шията и яката на блузата. В долната част на шията имаше жълтеникав белег.

— Гарота — каза Шмелинг. — От жица, ако се съди по чистотата и дълбочината. Трябва да я закараме в Абу Кабир за по-добър оглед, но изглежда, че извършителят си е разбирал от работата. Виж...

Той посочи белега.

— Имаме напречни и съвсем малко надлъжни охлузвания, но не и видими признаци на конгестия и само ограничени петехиални кръвоизливи.

Посочи едва видимите червеникави точки под очите.

— Всичко това ни говори, че гаротата почти не се е движила и е упражнявала постоянен силен натиск. Предвид размерите на жертвата и факта, че тя явно е оказала съпротива... — Шмелинг докосна с пръст серията драскотини по шията, вероятно оставени от ноктите на жената — ... убийството е изисквало много сила и умения.

Звучеше почти впечатлен.

— Шибана работа — промърмори Бен Рои.

— Не съвсем.

— Какво?

— Дрехите ѝ са недокоснати и няма видими признаци за проникване под палубата.

Шмелинг кимна към слабините на жертвата.

— Какъвто и да е мотивът, лично аз спокойно бих изключил секса. Най-малкото по начина, по който го правим ти или аз.

Бен Рои трепна. Мисълта Шмелинг да прави секс беше смущаваща не по-малко от трупа.

— А кърпата? — попита той.

— Не мога да кажа нищо конкретно, докато не направим аутопсия, но под брадичката има една нетипична синина, която ме кара да мисля, че убиецът вероятно я е ударил там и тя си е прехапала езика. Определено е станало преди удушаването.

Бен Рои повдигна въпросително вежда.

— Кръвта е твърде много, за да е било след гаротата — обясни Шмелинг. — Имало е налягане в системата.

Все едно говореше за някакъв парен локомотив.

— Кучетата откриха следи от кръв до катедралата — продължи той. — Така че на този етап мога да предположа, че е станало следното — убиецът я е ударил, удушил я е с гаротата, напъхал е кърпата в устата ѝ, завлякъл я е тук и я е скрил.

— Ако можеш да кажеш и кой е извършителят, направо да приключваме случая и да си ходим.

Шмелинг се изкиска.

— Аз само описвам престъплението, детектив. Твоята работа е да го разрешиш.

Светкавицата на Клецман блесна отново. Бен Рои вдигна ръка и избърса чело. Под масата беше горещо заради халогенната лампа и започваше да се поти.

— Нещо против едно бързо претърсване.

— Моля.

Бен Рои се премести няколко сантиметра напред и прерови джобовете на жертвата. В палтото имаше две химикалки и пакетче хартиени салфетки, но не и портфейл, ключове, лична карта, телефон. Панталоните се оказаха малко по-полезни — в единия джоб имаше смачкано листче, което при по-внимателно разглеждане се оказа формуляр за заявка в библиотека.

— Централна читалня — прочете Бен Рои отпечатаните в червено думи. Показа го на Шмелинг. — Да ти говори нещо?

Патологът погледна формуляра и поклати глава. Бен Рои взе найлонова торбичка и пусна листа в нея. Избърса отново челото си, огледа още веднъж тялото и използва до продълговатия кафяв кожен сак в краката на жертвата.

— Неин ли е? — попита той, без да се обръща към никого конкретно.

— Така предполагаме — отвърна Шалев.

Бен Рои попита дали Клецман и криминалистите са си свършили работата и когато те отговориха утвърдително, хвана дръжките и използва навън, мъкнейки сака след себе си. Изправи се, протегна схванатите си крака, остави сака върху масата и го отвори. Беше пълен с дрехи — чисти дрехи, напъхани безразборно, сякаш жертвата беше събрала багажа си набързо или някой вече го беше преровил. Предположи второто. Затършува вътре и извади голям бял сутиен. Ама много голям.

— Определено чантата е нейна — обяви той, вдигайки сутиена.

— Боже мили, можеш да побереш слонски задник в това чудо — изкиска се Клецман и щракна с фотоапарата.

На входа стоеше дребен пълен мъж с бяла, грижливо подстригана брада. Беше облечен с черно расо, пантофи, кръгла кадифена шапка, а на врата му висеше плосък сребърен кръст, чиито рамене бяха украсени със сложен флорален мотив и завършваха с

характерно двойно разклонение. Бен Рои смътно го разпозна от предишното си посещение преди две години. Негово високопреосвещенство някой си.

— Архиепископ Армен Петросян — каза мъжът, сякаш прочел мислите му. Гласът му бе бавен и дрезгав, съвсем тих. — Ужасна работа. Ужасна.

Прекоси помещението с изненадващо пружинираща походка за човек, приближаващ или прехвърлил седемдесетте. Когато стигна олтара, се наведе и погледна отдолу. После се изправи, опря ръце на масата и сведе глава.

— Подобно нещо да се случи в Божия дом — промълви свещеникът. — Какво светотатство. Немислимо е направо...

Млъкна и вдигна ръка към челото си. Настъпи тишина, после старецът се обърна към Бен Рои. Погледът му бе необичайно настойчив.

— Мисля, че сме се срещали.

Бен Рои още държеше сутиена.

— Преди две години — потвърди той и бързо напъха бельото в сака. — Покрай семинаристите.

— А, да, разбира се. — Архиепископът кимна. — Не беше най-славният момент за израелската полиция. Надявам се в този случай да покажете малко повече... — млъкна за момент, търсейки подходящата дума — ... равновесие.

Тръгна обратно към катедралата.

— Открийте кой го е направил — каза той, когато стигна до изхода. — Умолявам ви, намерете го колкото се може по-бързо. Преди да е донесъл още мъка на този свят.

Отново погледна Бен Рои в очите, обърна се и излезе.

— Знаете ли коя е тя? — извика Бен Рои след него.

Архиепископът вече се отдалечаваше.

— Нямам представа — чу се гласът му. — Но можете да сте сигурни, че ще се моля за нея. Ще се моля с цялото си сърце.

5.

Египет, Източната пустиня

Инспектор Юсуф ел Дин Халифа от полицията в Луксор гледаше мъртвата биволица. Устата на животното бе пълна с мухи, очите му бяха мътни и слюзести. „Знам как се чувстваш“ — помисли си той.

— Три месеца копах кладенеца — казваше собственикът на биволицата. — Три месеца само с лопата, турия и пот. Двайсет метра през тази гадост... — Той срита каменистата земя. — И сега е отровен. Господи, смили се над мен!

Падна на колене, стисна юмруци и ги разтресе към небето. Жалък жест на пречупен човек. „Знам как се чувстваш — отново си помисли Халифа. — Може и да си направихме революция, но за повечето от нас животът си остана гадост.“

Стоеше, загледан в калния водоем и лежащия до него труп. Чуваше се само бръмченето на мухите и хлипането на фермера. Извади цигари „Клеопатра“, клекна и предложи пакета на мъжа. Онзи избърса носа си с ръкав и взе една цигара.

— Шукран.

— Афуан — отвърна Халифа, запали цигарата му и взе една за себе си. Дръпна, после се пресегна и пъкна пакета в джоба му.

— Задръж ги — каза той.

— Не е нужно...

— Моля те, задръж ги. Правиш услуга на белите ми дробове.

Мъжът се усмихна едва-едва.

Пушеха мълчаливо, а пустинята се простираше около тях — гола, осеяна с камънаци. Беше рано сутрин, а жегата вече бе нетърпима, хоризонтът трептеше и пулсираше, сякаш напразно се мъчеше да си поеме дъх. В Луксор също беше горещо, но поне бризът от Нил предлагаше известно облекчение. Тук нямаше вятър. Само слънце, пясък и камъни. Огромна открита пещ, където дори камилските тръни и акациите оцеляваха трудно.

— Откога си тук? — попита Халифа.

— От година и половина — подсмръкна мъжът. — Братовчед ми вече се беше заселил тук, на няколко километра... — Той махна на север. — Каза ни, че можело да се вържат двата края. Имало вода, стига да копаеш достатъчно дълбоко. Идвала от планините...

Махна отново, този път на изток, навътре в пустинята, където на хоризонта се издигаха размазаните кафеникави очертания на висок джебел. Халифа забеляза малък зелен кръст, татуиран върху opakото на дланта на мъжа, едва забележим, точно под ставата на палеца. Човекът беше копт.

— Има подземни реки — говореше той. — Водата се просмуква в скалата, образува канали. Дълбоки. Километри дълги. Като тръби. Ако стигнеш до тях, можеш да отглеждаш малко царевица и берсиим, колкото да изхраниш няколко говеда. В хълмовете има алабастр, копая и него, продавам го на един от Ел Шагаб. Горедолу връзваха двата края. Но сега...

Дръпна от цигарата и отново изхлипа. Халифа стисна рамото му, изправи се и заслони очите си с длан, за да ги предпази от яркото слънце.

Фермата, ако можеше да се нарече така, се намиреше при устието на широка уади. Състоеше се от паянтова сграда — кирпич и покрив от палмови листа — кладенеца и няколко ниви по-надолу, напоявани от канали, започващи от кладенеца; едната с царевица, една с берсиим и една с молохия. Заместникът на Халифа, сержант Мохамед Сария, оглеждаше изсъхналите посеви. Зад нивите черен път се виеше към Долината на Нил, която бе на четирийсет километра на запад — тънка пъпна връв, свързваща фермата с цивилизацията.

— По принцип сме от Фаршут — каза мъжът и дръпна о цигарата. — Трябваше да се махнем заради насилието. Там мразят християните. Полицията не прави нищо. Никога не прави нищо, освен ако не си богат. Искях да осигуря по-добър живот за семейството си, за децата. Братовчед ми дойде преди няколко години и каза, че било добре, че никой не го тормозел. Затова и ние дойдохме. Не е много, но поне е безопасно. А сега искат да ни прогонят и оттук. Бог да ни е на помощ! Какво ще правим? Моля те, Господи, помогни ни!

Хлипането му се засили, той се наведе напред и удари чело в прахта. На дващест метра от тях жената и трите деца на мъжа ги гледаха от прага на колибата им. Две момчета и момиче. Също като

неговото семейство. Халифа сви устни, сякаш се мъчеше да преглътне нещо. После се наведе, изправи мъжа и изтупа прахта от косата му.

— Може ли да пийнем малко чай.

Фермерът кимна и се помъчи да се овладее.

— Разбира се. Извинете, трябваше да ви предложа. Просто не съм на себе си. Елате.

Поведе го към къщата и заговори на жена си. Тя изчезна вътре, а двамата мъже седнаха на пейката до стената, под сянката на навес от гофрирана ламарина. Децата си останаха по местата — боси, мърляви, бдителни. Отвътре се чу дрънкане на тенекия, последвано от шуртене на вода. Халифа се заслуша за момент и се намръщи.

— Още ли използвате кладенеца?

— Не, не — отвърна фермерът. — Той е само за напояване и за добитъка. Водата за пиене я докарваме с помпа от Бир Хашфа.

Той посочи синия маркуч, който излизаше от земята недалеч и минаваше някъде зад къщата.

— Селото има голям запас — обясни той. — Докарват я от Луксор. Платих, за да ме свържат.

— И мислиш, че именно те са направили това?

Халифа посочи мъртвата биволица и пожълтелите растения.

— Разбира се, че са те. Ние сме християни, те са мюсюлмани. Искат да се махнем.

— Доста пресилено ми се вижда — каза Халифа, като пропъди една муха от лицето си. — Да дойдат чак дотук, да отровят кладенеца и нивите ти. Можеха просто да ти прекъснат водата.

Мъжът сви рамене.

— Мразят ни. Когато мразиш, нищо не е пресилено. Пък и ако ми спрат водата, щях да си докарам от друго място. Ще я нося в бидони, ако е необходимо. Те ме познават. Работата не ме плаши.

Халифа допуши цигарата си и стъпка фаса.

— А видяхте ли някого? — попита той. — Чухте ли нещо?

Мъжът поклати глава.

— Трябва да са го направили през нощта. Не можеш да стоиш буден през цялото време. Преди два-три дни. Тогава биволицата се разболя.

— Тя ще се оправи, нали, татко? — попита момиченцето.

Мъжът се наведе и я вдигна на коляното си. Беше хубаво дете, на три или четири години, с големи зелени очи и рошава черна коса. Баща ѝ я прегърна и я залюля напред-назад. По-голямото момче пристъпи напред.

— Няма да им позволя да ни вземат фермата, татко. Ще се боря.

Халифа се усмихна. Беше повече натъжен, отколкото развеселен. Момчето му напомняше за собствения му син, Али. Не на външен вид — синът на фермера бе по-висок, с много по-къса коса. Но непокорността, момчешката дързост — в това си беше същински Али. Посегна за цигара, но си спомни, че даде пакета на фермера. Не му се искаше да помоли за почерпка и затова отпусна ръце в скута си и облегна гръб на стената, загледан как Мохамед Сария идва към тях. Въпреки жегата той носеше дебела блуза над ризата си. Можеше да пхнеш Сария в пещ и пак щеше да му е студено. Добрият стар Мохамед. Някои неща така и не се променят. Някои хора също. И това беше утешително.

Отново се чу дрънчене и жената излезе от къщата с поднос с три чаши чай, купи с туршия и леблебия и чиния розови сладки. Халифа прие чая и си взе шепа леблебия, но отказа сладките. Семейството беше бедно, по-добре лакомството да остане за хлапетата. Сария седна до тях и също прие чаша чай. Посегна към сладкишите, но Халифа го изгледа и той отклони ръка към туршията. Така се разбираха. Винаги се бяха разбирали. Надеждни, сигурни, на място — ако не беше Сария, сигурно нямаше да изкара онези кошмарни седмици след постъпването на тази работа.

— Няма да направите нищо, нали? — каза фермерът, след като жена му се прибра в къщата заедно с децата. Тонът му беше повече примирен, отколкото обвинителен. Тон на човек, свикнал да се отнасят зле с него и приел, че това е в реда на нещата. — Няма да ги арестувате.

Халифа разбърка захарта в чая си и отпи.

— Братовчед ми каза, че не си струва да се обаждам на полицията. Той не го направил — добави фермерът.

Халифа го изгледа изненадано.

— И с него ли се е случило?

— Преди три месеца — каза мъжът. — Четири години работи в своята ферма. Превърна пустинята в райска градина. Ниви, кладенец,

кози, зеленчукова градина — и всичко е съсипано. Казах му, иди в полицията. Тук не е Фаршут, ще те изслушат. Ще направят нещо. Но той не го направи, каза, че било загуба на време. Премести се със семейството си в Асют. Четири години труд за нищо.

Изплю се и замълча. Халифа и Сария отпиваха от чая си. От къщата се чу пеене.

— Някой има много хубав глас — отбеляза Сария.

— Синът ми — рече мъжът. — Нов Карем Махмуд. Може един ден да стане прочут и всичко това да е без значение.

Изсумтя и пресуши чашата си. Помълча още малко, после заяви:

— Няма да се махна. Това е домът ни. Няма да ни прогонят. Ще се бия, ако се наложи.

— Надявам се да не се стига дотам — каза Халифа.

Мъжът го погледна.

— Имате ли семейство? — попита той, като го гледаше изпитателно. — Жена, деца?

Халифа кимна.

— Ще ги защитите ли, ако са в опасност? Ще направите ли всичко по силите си за тях?

Халифа не отговори.

— Ще го направите ли? — настояваше фермерът.

— Разбира се.

— Затова и аз ще се бия, ако се наложи. За да защита семейството си, децата си. Това е най-големият дълг на един мъж. Може и да съм беден, но все още съм мъж.

Изправи се. Халифа и Сария също станаха, допиха чая си и оставиха чашите в подноса. Фермерът извика жена си и децата си и петимата застанаха прегърнати пред вратата.

— Няма да им позволя да ни прогонят — повтори той.

— Никой няма да ви прогони — каза Халифа. — Ще слезем до селото и ще говорим със старейшината. Ще уредим нещата. Всичко ще бъде наред.

Фермерът сви рамене, явно не им вярваше.

— Повярвайте — каза Халифа. — Всичко ще бъде наред.

Погледът му се задържа върху по-големия син, благодари за чая и със Сария тръгнаха към очуканото, потънало в прах деу. Сария седна зад волана, Халифа се настани до него.

— Аз бих го направил — каза Сария, докато се наместваше и нагласяше огледалото така, че да вижда семейството, което още стоеше на прага.

— Какво би направил?

— Всичко, за да защита семейството си. Дори да наруша закона. Горките хлапета.

— Животът е тежък — призна Халифа.

Сария оправи огледалото и запали двигателя.

— Оставих няколко лири в нивата — каза той. — Под един камък. Дано някое от хлапетата ги намери.

Халифа го погледна.

— Наистина ли?

— Може да си помислят, че са оставени от някой джин.

Халифа се усмихна.

— Благодарение на теб светът е едно малко по-добро място, Мохамед.

Сария сви рамене и превключи на скорост.

— Някой трябва да го прави — каза той и потегли по неравния път. До него Халифа затършува в жабката за резервен пакет цигари.

Йерусалим

След като Шмелинг приключи с предварителния оглед, тялото беше прибрано в чувал и натоварено в линейка, за да бъде откарано в Националния център по съдебна медицина в Тел Авив, известен повече като Абу Кабир. Леа Шалев и Биби Клецман тръгнаха обратно към участъка. Бен Рои се задържа още двајсетина минути, за да претърси багажа на жената, след което също си тръгна, оставяйки криминалистите да продължат с търсенето на отпечатьци из параклиса — задача, която най-вероятно щеше да им отнеме целия ден.

— Искате ли да ви пратя няколко бири? — попита той на излизане.

— За бога, човече, това е местопрестъпление!

Бен Рои се усмихна. Криминалистите бяха прочути с две неща — маниакалното си внимание към детайлите и пълната липса на чувство за хумор.

— Блинци? — предложи той. — Фалафели?

— Разкарай се!

Бен Рои се изкиска, мина през катедралата и излезе в галерията, където си взе пистолета и го прибра в кобура. Дъждът беше спрял и небето започваше да се разчиства.

Тук-там през облаците се виждаха сини жилки, подобни на пукнатини в ледовете на Арктика. Загледа се нагоре, вдишвайки свежия въздух. После погледна часовника си и се върна до остъкленото помещение при входа. Тримата мъже с каскетите още бяха скупчени пред монитора. Нава Шварц все така стоеше зад тях. Бен Рои пхна глава през вратата.

— Как върви?

— Още преглеждаме — отвърна Шварц. — Имат над трийсет камери, така че ще ни отнеме още поне два часа.

Бен Рои влезе и погледна екрана. Десетина прозореца показваха различни части от комплекса — дворове, алеи, врати, стълбища, тунели — град в града, свят в света. На едната картина група млади мъже с черни раса вървяха по калдъръма на огромен площад. Изчезнаха от поглед, после се появиха в засводения проход пред портиерната. Бен Рои вдигна глава, докато минаваха покрай тях към портата, най-вероятно на път за семинарията надолу по улицата.

— Колко хора живеят тук? — попита той, след като групата отмина.

— В самия комплекс са триста или четиристотин — отвърна един от каскетите, едър мъж с набола брада и пожълтели от никотин пръсти. — Плюс още няколкостотин по съседните улици.

— И това единственият вход ли е?

Мъжът поклати глава.

— Има общо пет порти, макар че използваме само две. Онази там... — той махна на югозапад — ... е за учениците. Отворена е между седем и четири. И тази тук.

— Която се затваря...?

— Точно в десет вечерта. След това никой не може да влезе или излезе до сутринта.

Бен Рои погледна тежката, обкована с желязо дървена врата, после отново се обърна към екрана. Един от униформените при входа на катедралата разговаряше със свещеник с черна роба и островърха качулка. Като че ли се разправяха, свещеникът дърпаше полицейската

лента и жестикулираше. Свещеници, монаси, равини, имами — бяха им дошли до гуша. Това бе една от радостите да си полицаи в най-свещения град на света.

— Катедралата също ли затваря в десет? — попита той.

— Обикновено е отворена само за службите. От шест и половина до седем и половина сутринта и от три без петнайсет до четири без петнайсет следобед.

— Обикновено?

— През последния месец по нареждане на Негово Преосвещенство архиепископ Петросян вратите остават отворени до девет и половина.

Бен Рои се намръщи.

— Защо?

Мъжът сви рамене.

— За да се даде повече време на молещите се.

Тонът му беше равен, без да показва одобрение или неодобрение към едикта на архиепископа.

Бен Рои се загледа в екрана. Друг свещеник с островърха качулка се включи в разправията пред катедралата. Намесиха се още полицаи и като че ли конфронтацията взе да ескалира. Бен се запита дали да не се върне и да помогне за успокояването на ситуацията, но реши, че и без това си има достатъчно работа. Помоли Шварц да занесе записите в участъка, излезе от комплекса и тръгна към участъка, оставяйки униформените да се оправят с положението. В края на краищата бяха обучени точно за това.

Движението по Арменската патриаршеска улица като че ли бе намаляло след спирането на дъжда и той успя да измине сто метра, преди един голям бус на телекомуникационната компания „Безек“ да го принуди да влезе във входа на арменската таверна, където беше потърсил убежище и на идване. Сега обаче вратата ѝ беше отворена. Бусът отмина и Бен Рои излезе отново на улицата. Погледна си часовника, обърна се и влезе отново в таверната. Леа Шалев беше обявила среща на отдела за единайсет и петнайсет, така че разполагаше с половин час. Можеше да го използва пълноценно.

Стълбището водеше към ресторант под нивото на улицата. Също като в катедралата, украсата беше претрупана — плочки по пода, покрити с икони стени и висящи от тавана месингови полилеи. Имаше

стъклени витрини с прашни накити — огърлици, гривни и обеци, чифт фалшиви слонски бивни, а в долната част на стълбите се виждаше малък бар. По рафтовете му беше подреден обичайният арсенал „Метакса“, кампари. „Дюбоне“ и „Джак Даниелс“, както и по-екзотични бутилки във формата на слонове, коне и котки. Когато стигна края на стълбището, от летящата врата към кухнята се появи млад мъж с джинси и прекалено тясна тениска на Томи Хилфигер.

— Здравсти, Ариех — поздрави той.

— Шалом. Георги.

Стиснаха си ръцете и младежът го настани на една маса до шубера.

— Кафе?

Бен Рои кимна и младежът предаде поръчката през отвора. Възрастна жена, майката на Георги, се усмихна кисело и сложи водата. Георги взе стол и седна срещу Бен Рои. Запаля цигара „Имperiал“, без да обръща внимание на знака на стената, според който пушенето беше забранено. Имаше тази привилегия, тъй като заведението бе собственост на семейството му.

Таверната и Георги Асланян си бяха спечелили специално място в сърцето на Бен Рои. В един минал живот тук с Галия се храниха на първата си среща. Оттогава идваше редовно, понякога само за арменско кафе или бира, понякога да хапне — от арменския суджук и кубе устата му се пълнеше със слюнка. Със Сара също често вечеряха тук, което отначало му се струваше обезпокоително предвид асоциациите. След първите няколко посещения обаче тревогите му изчезнаха. Половината от Стария град, половината Йерусалим събуждаше едни или други спомени и той не можеше просто да забрави за тези места и да си забрани да ги посещава. В известен смисъл дори изглеждаше уместно, че идваше тук със Сара — та нали тя беше единствената жена, която обичаше толкова, колкото и Галия. А и човек определено се пристрастяваше към суджук и кубе.

— Искаш ли нещо за ядене? — попита Георги.

Беше хапнал съвсем малко на закуска и стомахът му къркореше. За приготвянето на наденичките обаче трябваша най-малко петнайсет минути, а той нямаше толкова време.

— Кафето е достатъчно — рече той. — Чу ли какво е станало в катедралата?

— Всеки арменец в Йерусалим знае — отвърна Георги и пусна облаче дим. — Научихме преди полицията. Затворена общност сме.

— Някакви идеи? — попита Бен Рои.

— Относно кой го е направил ли?

— Може и да помогне.

Георги пусна кръгче дим.

— Ако знаех, щях да ти кажа, Ариех. Няма арменец в Йерусалим, който не би ти казал, ако знаеше. И не само в Йерусалим, а в цял Израел. Да осквернят катедралата ни по този начин... — Той въздъхна и поклати глава. — Потресени сме. Всички.

Откъм стълбите се чу трополене — появи се едър мъж с картонена кутия, пълна с нещо като спанак. Георги му заговори на арменски, мъжът остави кутията до летящата врата на кухнята и си тръгна.

— Потресени — повтори Георги, след като непознатият си отиде. — По време на боевете през шейсет и седма имало жертви, когато един снаряд паднал в комплекса, но това... Катедралата е свещена за цялата ни общност. Тя е центърът на света. Все едно... — Той постави ръка на сърцето си. — Все едно да се случи в собствения ти дом. Даже по-лошо. Ужасно.

Въпреки суровите си, леко мрачни черти, Георги по принцип бе приветлив тип. Бен Рои не го беше виждал в подобно състояние.

— Тук не съм в свои води, Георги — рече той. — С харедимите и палестинците имам опит, но арменската общност... изобщо не съм си имал работа с вас. Като изключим онази история преди две години.

Собственикът на таверната го изглежда озадачено.

— Семинаристите — подсказа Бен Рои.

— А, да. — Георги дръпна отново от цигарата си. — Не беше най-славният момент за израелската полиция.

Точно същите думи беше използвал и архиепископ Петросян. Сигурно е станала стандартна фраза, помисли си Бен Рои. И се използва всеки път, когато стане дума за случая. При това не без задоволство, макар че ако трябваше да е честен, вината беше повече на политиките, отколкото на полицията. Както винаги. Разкарай политиките и най-вероятно всичко ще тръгне към по-добро.

А ето какво точно се беше случило — двама семинаристи от Армения се бяха сбили с група тийнейджъри хареди от еврейския

квартал. Месеци наред еврейчетата бяха тормозели арменските свещеници и ученици и в този случай учениците бяха отвърнали. В един здравомислещ свят на участниците щяха да им прочетат едно хубаво конско, да ги шамаросат и всичко щеше да приключи. Старият град обаче не беше здравомислещ свят. Едно от еврейчетата се оказало със счупен нос и фрумерите моментално настояха за кръвно отмъщение. Вътрешното министерство, естествено, се огъна. В резултат семинаристите бяха арестувани и депортирани. Нелепа свръхреакция, която естествено предизвика силното негодувание на другите арменски семинаристи, най-вече заради факта, че хлапетата хареди се отърваха без никакви последствия.

Баум беше начело на операцията, което от самото начало означаваше, че нещата ще се оплескат. Бен Рои беше изиграл незначителна роля — беше провел един-два предварителни разпита, но въпреки това се чувстваше опетнен покрай останалите. Подобно на стената и селищата, подобно на толкова много неща в тази страна, дневният ред, определен в кабинети и синагоги (както и в църкви и джамии), правеше работата му на полицаи адски шибана понякога. Всъщност не понякога, а през повечето време.

— Кафето.

Възрастната жена се показва през шубера с кафетата в ръце. Георги ги взе, остави ги на масата и сипа пакетче захар в своето. Бен Рои си сипа две пакетчета.

— Както казах, не съм имал много вземане-даване с вашата общност — продължи той, отпивайки от кафето. — Сигурен съм, че си чул, че е била... — Направи душещо движение около врата си. — Сигурно е дело на някой побъркан, но трябва да прегледаме всички възможности.

Георги не каза нищо, а продължи да бърка кафето и да пафка.

— Да си чувал за някакви... не знам... дразги в общността? Войни за територии?

Мълчание.

— Вендети? — не се предаваше Бен Рои. — Някакви проблеми между свещениците или хората, които редовно ходят в катедралата? Разправии, скандали? Нещо... необичайно?

Стреляше напосоки, мъчеше се да намери някаква следа.

— Нещо, което да ни насочи нанякъде?

Георги вдигна чашата си, сръбна шумно и угаси цигарата в тъмната течност, разляла се в чинийката.

— Виж, Ариех — рече той. — Имаме си разпавии като във всяка друга общност. Имаме си черни овце, пакостници. Нашите свещеници се дърлят с гръцките, един не харесва друг, някой измамил някого — случват се такива неща, хора сме все пак. Но едно мога да ти кажа със сигурност...

Той погледна към Бен Рои.

— Нито един арменец няма да стори нещо такова на друг арменец. Още по-малко в катедралата ни. Ние сме семейство. Грижим се един за друг, защитаваме се. Подобно нещо просто не може да се случи. Който и да е извършил това престъпление, Ариех, мога да си заложа главата, че не е арменец. Гарантирам.

Обърна се и каза нещо на майка си, която размаха пръст към Бен Рои и заговори от другата страна на шубера.

— Никой — каза тя, — никой арменец прави това.

Намръщи се, за да е сигурна, че е разбрал, и се върна при тенджерите си. Бен Рои допи кафето си.

— Е, това поне стеснява следата — рече той.

Чуха се гласове и половин дузина посетители слязоха по стълбите от улицата — възрастни туристи, американци или англичани, ако можеше да се съди по пътеводителите им. Георги тръгна да ги настанява и да им връчи менюто. От тонколоните зазвуча тиха музика, макар че Бен Рои не видя кой я е пуснал.

— Да си чувал случайно коя е жертвата? — попита той, когато Георги се върна. — Някакви слухове?

Георги поклати глава.

— Не е арменка, това е сигурно. Или поне не е от Йерусалим. Тук всички се познаваме.

— А ако е от другаде?

— Възможно е — сви рамене Георги. Извади нова цигара и я лапна, но размисли и я остави на масата. — Най-добре да поговориш с архиепископ Петросян. Той знае всичко за общността. Не само йерусалимската, а в цял Израел.

— Вече се срещнах с него — каза Бен Рои. — В катедралата. Каза, че не знае нищо.

— Значи ти е отговорил. Петросян знае повече от патриарха и другите архиепископи, взети заедно. Повече от цялата общност. В нашия свят не се случва нищо без негово знание. — Огледа се, сякаш се опасяваше да не го чуе някой, и се наведе напред. — Наричаме го Октопода. Има пипала навсякъде. Щом той не може да ти помогне...

Вдигна ръце, без да довърши с „никой не може“. В другия край на ресторанта един турист вдигна менюто, за да покаже, че са готови да поръчват.

— Извинявай, Ариех, но трябва да се хващам на работа.

— Няма проблем. И аз трябва да се връщам в участъка.

Бен Рои стана и извади портфейла си, но Георги му направи знак да го прибере.

— Заведението черпи.

— Нали ще ми кажеш, ако научиш нещо?

— Разбира се. Много поздрави на Сара. Кажи й, че се надяваме всичко да е наред с...

Потупа корема си и отиде да вземе поръчката. Бен Рои се изкачи на улицата, изпълнен със смътно разочарование, че не е успял да се добере до по-съществена информация, и с доста по-осезаемото чувство за вина, че другите като че ли мислят повече за Сара и бебето от него самия. Детето му още не беше родено, а той вече се чувстваше най-лошият баща на света.

Точно преди входа на „Свети Яков“ Арменската патриаршеска улица минава през тунел. На стената над него има засводен прозорец с решетки и мръсни стъкла, почти скрит от изсъхнали лози. Именно оттам Негово Високопреосвещенство архиепископ Армен Петросян гледаше как Бен Рои влиза в таверната. Двайсет минути по-късно го видя да излиза и продължава по улицата към полицейския участък.

Поглаждайки брада, архиепископът не откъсваше поглед от високата яка фигура, която се скри зад тъгла в горния край на площад „Омар Ибн ал Хатаб“. Едва тогава се обърна и тръгна към главната порта на комплекса. Кимна на мъжете с каскетите в портиерната и направи знак на един от тях да излезе. Навлязоха на няколко метра в прохода и спряха до зелената дъска за обяви, където не можеха да бъдат чути от остъкленото помещение и от петимата полицаи отвън.

Архиепископът се огледа, наведе се и зашепна в ухото на мъжа. Онзи кимна, оправя коженото си яке и тръгна към улицата.

— Бог да ни е на помощ — промълви архиепископът, вдигна ръка и целуна пръстена си с аметист. — И Бог да ми прости.

6.

Египет, Източната пустиня

Село Бир Хашфа се намирало на седем километра западно от фермата, към Долината на Нил, беше разположено около кръстовището на два черни пътя — единият вървеше в посока изток — запад, от планините до реката, а вторият бе по-широк и минаваше успоредно на Нил, като свързваше шосета 29 и 212. Когато приближиха, Халифа погледна мобилния си и каза на Сария да отбие.

— Тук има обхват. Трябва да се обадя на Зейнаб. Няма да се бавя.

Слезе от колата, измина десетина метра по чакъла и спря до някакъв ръждясал варел за бензин. Набра номера и докато чакаше жена му да вдигне, взе две кутии от кока-кола, които се търкаляха на земята, и ги постави върху варела. Сария се усмихна от мястото си зад волана. Действието беше типично за шефа му. Именно затова беше такъв добър детектив. Най-добрият. И си оставаше най-добрият, дори след всичко случило се.

Сария се пресегна към пакетчето ментови бонбони в жабката, метна едно в уста и се облегна, наблюдавайки как Халифа разговаря. Беше отслабнал през последните месеци. Халифа, не Сария, който всъщност бе качил няколко килца, след като тъща му дойде да живее с тях и пое задълженията в кухнята. По принцип слабият Халифа сега изглеждаше направо мършав, скулите му изпъкваха повече от обичайното, а бузите бяха хлътнали. Сария с потрес забеляза, че очите му също са изгубили донякъде яркостта си; торбичките под тях бяха станали по-големи и по-тъмни. Макар че никога нямаше да го каже, тревожеше се за него. Замисли се за света на шефа си.

Пред него Халифа крачеше напред-назад и махаше с ръка, сякаш казваше: „Успокой се, всичко е наред.“ Сария схруска бонбона и метна втори в устата си, после трети. Беше на четвъртия, когато Халифа най-сетне приключи разговора и се върна в колата.

— Всичко наред ли е? — попита Сария.

Халифа на отговори, просто се качи на мястото си и запали цигара от пакета, който беше намерил в жабката. Сария благоразумно си замълча, запали двигателя и продължи към селото, което се намираше на половин километър по-нататък, зад пръснатите маслиненни горички и царевични ниви.

Бир Хашфа се състоеше от около четирийсет къщи, повечето кирпичени, макар да имаше и няколко по-големи от бетон и тухли — символ на богатство и положение, каквото и да означаваше това тук.

Сария влезе в центъра на селото и спря до варосаната джамия. Петъчната молитва тъкмо бе приключила и мъжете излизаха навън, обуваха се и присвиваха очи на яркото слънце. Халифа извика „Сабах елхир“ и попита къде могат да намерят главния в селото. Последва мърморене и няколко намусени погледа (в тези затънтени места към непознатите винаги се отнасяха с известно подозрение, ако не и с открита враждебност), след което с неохота ги упътиха към една от по-големите постройки в другия край на селото.

— Приветлив народ — каза Сария, докато потегляха. — Може да пратя тъщата тук. Така всички ще си живеят нещастно.

— Винаги уважавай по-старите, Мохамед.

— Дори дебелите и властните?

— Особено дебелите и властните.

Халифа го погледна и в очите му проблесна намек за някогашните искри. После отново се загледа напред.

— Внимавай с гъската — предупреди той.

Сария заобиколи птицата, която се беше изтъпанчила насред пътя без никакво намерение да помръдва, и продължи бавно към края на селото. Спряха пред къщата. Беше двуетажна постройка с калпаво подредени тухли; от ъглите на плоския покрив стърчаха железа — подготовка за трети етаж, който може би никога нямаше да бъде построен. Стената около вратата беше покрита с цветен, макар и нескопосан стенопис — кола, самолет, камила и черният куб на Кааба в Мека, който показваше, че обитателите на къщата са били на хадж. Още един символ на богатство и положение в обществото.

Новините тук явно пътуваха бързо, защото някакъв съсухрен старец в бяла джелаба и има ги чакаше пред вратата, стиснал шума в ръка. С четината по бузите, дребните очички и острия си нос, той определено приличаше на плъх.

— Тук няма много полиция — каза той, когато Халифа и Сария слязоха от колата. Погледът му бе почти враждебен, саиди акцентът му беше толкова силен, че едва го разбираха. — Тук нямаме никаква полиция.

Не бяха споменали какви са, но пък и нямаше нужда. Подобно на всички жители на авторитарни държави, египтяните имаха инстинктивен радар, когато ставаше дума за хора, натоварени с налагането на закона. Инстинктивен радар, вървящ в комплект с инстинктивна неприязън.

— Не пречим на никого — добави старецът и присви очи към тях.

Заради устава детективите показаха значките си. Последва неловка пауза, старейшината просто стоеше пред тях и погледът му се местеше от Халифа към Сария и обратно. Накрая се изхрани шумно, плю в прахта и ги поведе в къщата, като извика на някого да донесе чай.

Вътре беше прохладно и сумрачно, почти без мебели. Подът бе гол бетон, покрит с черги. Старейшината ги поведе по коридор и нагоре по стълбище до покрива, където сутрешната жегата отново ги обгърна. По-голямата част от покрива бе застлана с фурми, които се сушаха на слънцето, но в единия край имаше сенник с маса и столове. Домакинът тръгна натам. Селото се ширна под тях, заобиколено от ниви и маслини и цитрусови горички, макар Сария да подозираше, че са доведени тук не толкова заради гледката, а поради нежеланието на старейшината да държи полицаи в къщата си. Седнаха и Халифа запали цигара. Не предложи на домакина.

— Е? — попита онзи, прескачайки обичайните любезности.

— Искam да поговорим за семейство Атия — каза Халифа и махна с цигара на изток, към фермата сред хълмовете. — Мисля, че ги познавате.

Старейшината изсумтя.

— Месехиен — каза той. — Християни. Размирници.

— В смисъл?

Старецът сви рамене и не отговори.

— Чувам, че водата им се развалила — каза той. — Аллах винаги наказва куфр.

— Господин Атия пък мисли, че наказанието е дело на някой, който е малко по-близо до дома му.

— Атия да мисли каквото си иска. Когато чудесна вода изведнъж се развали без причина, това е Божие дело. Как иначе да се обясни?

Халифа дръпна от цигарата си и се наведе напред.

— Не харесвате ли християни?

— Бог не харесва християните. Така е писано в Свещения Коран.

Халифа отвори уста, сякаш се канеше да възрази, но като че ли премисли и вместо това дръпна отново от цигарата.

— Какви са отношенията ви със семейство Атия? — попита той.

— Нямаме отношения с Атия. Живеят си отделно. Ние също.

— Прокарали са тръба за питейна вода до селото.

Старейшината премълча. И в това нямаше нищо чудно, тъй като включването най-вероятно бе направено без знанието на водоснабдителната компания в Луксор и следователно беше незаконно.

— Колко ви плащат за водата? — попита Халифа.

— Достатъчно.

— Повече от достатъчно, предполагам.

Старейшината настръхна.

— Те се обърнаха към нас. Ако не им харесва, да идат другаде. Правим им услуга.

Халифа не каза нищо, само го изгледа студено и отново дръпна от цигарата си. На стълбището се появи млада жена с поднос. Зачака с наведена глава старейшината да ѝ махне да приближи, след което остави подноса на масата и побърза да си тръгне. Макар да носеше широка забрадка и да държеше лицето си сведено, синината на лявото око се виждаше ясно.

— Дъщеря ли ви е? — попита Сария.

— Жена — отвърна старейшината. — Други въпроси? Искате ли да знаете кога се изсрах за последно?

Детективите се спогледаха. Халифа едва забележимо поклати глава, предупреждавайки Сария да не се връзва на обидата. Някъде долу зарева камила.

— Разбрахме, че братовчедът на господин Атия също имал проблеми с водата — продължи Халифа. — Преди два месеца.

— И аз така чух.

— Вие имате ли проблеми с водата?

— Не и през последните четирийсет години.

— А преди това?

— Преди това тук нямаше село.

Халифа кимна и стана. Взе чая си от подноса, отиде до ръба на покрива и се загледа към нивите. На петдесет метра от къщата от една тръба бликаше вода и се изливаше в голяма бетонна цистерна, от която започваше мрежата напоителни канали. Освен царевичата, маслините, портокалите и берсиима, имаше ниви с молохия, черници, пъпеши, тютюн и нещо, което май беше гуава — зелен остров наред огромния жълт океан.

— Добре се справяте тук — отбеляза той.

— Харесва ни да си мислим така.

— Много вода имате.

Старейшината промърмори нещо неразбираемо.

— Господин Атия ми каза, че идвала от планините.

— Така твърдят специалистите. Ние само я ползваме. Фермери сме, а не...

Старецът се намръщи, търсейки подходящата дума.

— Геолози — подсказа Сария.

— Както и да е — каза старейшината. — Водата е добра, налична е през цялото време. Трябва да се копае много, но я има. Само това ни интересува.

— И не сте имали никакви проблеми с нея? — попита Халифа.

— Никакви. Нали ви казах.

Халифа погледа още малко, като отпиваше от чая си, после се обърна.

— И защо според вас водата на господин Атия се е развалила?

— И това ви го казах. Аллах винаги наказва неверниците. Такава е волята му.

— А мислите ли, че някой от селото може да е помогнал малко за изпълнението на божията воля?

Старейшината изсумтя, отметна глава назад и изплю гъста храчка през покрива на улицата. Устните му се изтеглиха назад, разкривайки неравни кафяви зъби, подобни на прекършени клонки.

— Защо не престанете с намеците и не говорите направо? — каза той и погледна Халифа. — Обвинявате ни, че сме отровили кладенеца им.

— Направихте ли го?

— Не сме. Ако искахме да ги прогоним, защо ще им осигуряваме вода за пиене?

Същият аргумент беше използвал и Халифа във фермата.

— Може би искате да печелите — предположи той, дръпна за последно и метна фасата в посоката, в която бе отлетяла хрещката. — Да изстискате повече пари от тях.

Старейшината изсумтя презрително.

— Или някой го е направил без ваше знание?

— Аз съм старейшината. Никой в това село не смее да пръдне без мое знание. Каквото и да се е случило с онези хора, то няма нищо общо с нас. Те си живеят техния живот, ние нашия. Това не е наш проблем. Нещо друго?

Нямаше друго. Халифа зададе още няколко въпроса, по-скоро за да покаже на старейшината, че са сериозни, отколкото с надеждата да изкопчи нещо полезно. Оказа се, че братовчедът на господин Атия имал разпрания с един от селяните преди две години заради някакви гълъби, но въпросът бил решен в интерес и на двете страни. Селският имам също бил от Фаршут, подобно на Атия, макар старейшината да не знаеше пътищата им да са се пресичали. В общи линии това бе всичко. Разговорът забуксува, така че детективите допиха чая си и сложиха край на срещата.

— Ще следя тази история — каза Халифа, когато излязоха на улицата, и изгледа студено старейшината. — Много внимателно ще я следя. Ако със семейство Атия се случи нещо, каквото и да е, ще се върна.

— Браво на вас — отвърна старейшината.

Двамата се качиха в колата и Сария запали двигателя.

— И между другото — каза Халифа, като свали прозореца. — Свещеният Коран изрично ни учи да уважаваме ахл ел Китаб — евреите и християните.

Старейшината сви рамене и се изплю.

— Ако ни потрябва нов имам, ще ви се обадя — рече той.

Халифа го изгледа, кимна на сержанта и потеглиха.

— Мислиш ли, че казва истината? — попита Сария, след като излязоха от селото и се задрусаха по черния път към Луксор.

Халифа сви рамене.

— Бог знае. За хора като него лъжата е начин на живот, дори те да не знаят кога казват истината.

Извади цигарите, размисли, прибра ги в джоба си и си взе ментов бонбон от жабката.

— Лукав дърт негодник, това поне е сигурно. Определено нямаше намерение да признава каквото и да било. Независимо дали има нещо, което да признае.

Скръсти ръце на гърдите си, облегна се и засмука съсредоточено, загледан в пустинния пейзаж.

— Някой им има зъб на онези хора — промърмори той повече на себе си, отколкото на партньора си. — Някой иска да ги прогони.

Сария не се сдържа и се усмихна. Селско семейство без пукната пара, с проблеми с водата наред нищото, в толкова затънтен район, че дори не е ясно под чия юрисдикция се намира. Всеки друг детектив в Луксор щеше да забута случая най-долу в купчината, ако не го запрати направо в кошчето. Само Халифа можеше да го вземе насериозно и да му посвети цялата си енергия и внимание, както би направил и при важен случай. Най-доброто ченге в Луксор. В цял Египет. И никой не беше в състояние да разубеди Мохамед Сария в това.

— Знаеш ли какво не бих отказал? — каза той и наби спирачки пред дълбока дупка в пътя. — От една голяма чаша ледено каркаде.

Халифа го погледна и се извърна.

— Любимото питие на Али — рече той.

Сария не знаеше как да отговори, затова се съсредоточи върху шофирането. Преодоля дупката и отново набра скорост на запад. Каменистата пустиня сякаш ги притискаше от всички страни.

Йерусалим

Кабинетът на старши сержант Леа Шалев представляваше тясно помещение без прозорци на партерния етаж на участка, една от тесните стаи без прозорци по коридора, започващ от входния тунел. В 11:20 в него се бяха събрали шестима души за първоначалния инструктаж по случая; сред тях бе и самата Шалев, която седеше зад бюрото си и като главен следовател ръководеше срещата.

Моделът на следователя беше уникален за израелската полиция, доколкото знаеше Бен Рои. В другите сили детективите бяха отговорни

не само за самото разследване, но и за отнемащите много време бюрократични глупости, които вървяха към него — бюджети, попълване на формуляри, писане на доклади, връзка между отделите. В Израел двете роли бяха разделени. Докато работата на детективите бе да задават въпроси, да провеждат разпити и да работят с информатори, следователят имаше за задача да ръководи и координира цялата дейност. Именно той отиваше пръв на местопрестъплението, той водеше тих хакира (досието), той поставяше задачи, поемаше бумажината, държеше прокуратурата в течение. Иначе казано, вършеше всички странични глупости. Ролята му беше важна, макар и не особено бляскава, и се разпознаваше като такава — по йерархия следователите стояха по-горе от детективите. Някои от ло богер (незрелите) колеги на Бен Рои, които вземаха твърде насериозно собствената си важност, си мислеха, че те трябва да командват, но самият Бен Рои нямаше нищо против съществуващото положение. Беше доволен, че може да си върши работата, без да се занимава с досадните чиновнически подробности. Както обичаше да си мисли, следователят водеше случая, но детективът бе онзи, който го разрешаваше на практика.

— Добре, момчета — каза Шалев и потупа с длан по бюрото, за да привлече вниманието им. — Да започваме.

Използва „момчета“ в буквалния смисъл на думата, защото тя беше единствената жена в стаята. Освен Бен Рои тук бяха Юри Пинкас, Амос Намир (сивокос сефард, който се славеше не само като най-дългогодишният служител в участъка, но и като най-големият мърморко) и сержант Моше Перес, който щеше да координира подкрепата на униформените, ако имат нужда от такава.

Всички се познаваха, бяха работили заедно по много случаи. Единственият не на мястото си беше кльощав младеж с кръгли очила и синьо плетено кепе, който седеше малко встрани от останалите, в ъгъла на стаята. Беше по-млад от всички останали най-малко с десет години и се казваше Дов Зиски — нещо, което Бен Рои бе научил само преди пет минути, когато Леа го представи на групата. Беше наскоро преместен от Лод, където неотдавна бил издигнат до детектив, макар на пръв поглед да изглеждаше, че току-що е излязъл от училището и още му е рано да се бръсне.

— Приемам, че всички сме наясно с основните неща — казваше Шалев. — Жена с неустановена самоличност, удушена с гарота в арменската катедрала.

Всички закимаха. Зиски беше извадил скъп на вид бележник с подвързия от къртича кожа и си водеше бележки.

— Съдебните медици вече са изпратили първите проби на Скопус, така че се надяваме още днес да разполагаме с повече данни. Същото се отнася и за аутопсията, казах на Абу Кабир да побързат.

— Аврам Шмелинг не може да побърза и със собствената си пикня — промърмори Намир.

Шалев подмина коментара му.

— Трябва да идентифицираме жертвата. Това е приоритетна задача. Освен това трябва да помислим какъв е бил мотивът на извършителя. Портфейлът и личните вещи на жертвата, изглежда, липсват, така че дали става въпрос най-вече за обир? Или й е имал зъб за нещо? Или просто го е ядосала, оказала се е на неподходящото място в неподходящото време?

— Някакви религиозни подбуди? — попита Бен Рои. — В края на краищата била е убита в катедралата.

— Възможно е — отвърна Шалев. — Определено е възможно. На този етап всеки е заподозрян. Който и да е нашият убиец...

— Или убийца.

Гласът беше на Зиски. Мек, възпитан, женствен. Глас на гей, помисли си Бен Рои. Ако се съдеше по погледите, които му хвърляха колегите му, те явно споделяха преценката му.

— Убиецът може да е жена — добави Зиски и вдигна поглед от бележника си. — Не знаем дали е бил мъж. Засега.

Пинкас и Перес се подхилваха. Амос Намир изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне.

— Какви ги говориш, по дяволите? Доколкото чух, жертвата е тежала над двеста килограма. Как една жена...

— Забележката е основателна — каза Шалев и направи знак на Намир да млъкне. — На този етап трябва да вземем под внимание всички версии. И така, който и да е нашият убиец, има голяма вероятност това да се повтори. Трябва да действаме бързо, господа. Знаем, че няма да е лесно, тъй като половината екип работи по убийството на студента, но ще трябва да се справим.

Никой не се обади. Ресурсите на участъка открай време бяха силно ограничени. Това си бе част от реалността и те бяха свикнали.

— Как върви с охранителните камери? — попита Моше Перес.

Из Стария град имаше над 300 камери, които позволяваха на полицията да държи под око всичко в най-горещите два квадратни километра в света. Случеше ли се престъпление, разследването започваше именно от тях.

— Онази над тунела на Арменска патриаршеска е засякла жертвата малко преди седем — отвърна Пинкас. — Зад нея върви някакъв, но дъждът беше силен и не може да се разгледа добре дори след увеличение. Може да е убиецът, може да е случаен човек.

— Ами онази на ъгъла на Арменска патриаршеска и Сионската порта? — попита Перес. — Тя би трябвало да следи и входа на комплекса.

— Много е далеч — отвърна Пинкас. — Нищо не може да се види, особено при онзи дъжд. Опитваме се да проследим жертвата поотрано, да видим откъде и кога е влязла в Стария град, но това ще отнеме време.

— А вътрешните камери?

— Все още преглеждаха записите, когато си тръгнах — каза Бен Рои. — Нава каза, че ще им отнеме още два часа.

Шалев кимна и се заигра с нашивката на синята си полицейска блуза.

— Добре, да си разделим задачите. Юри, връщай се при нашите екрани и виж какво можеш да откриеш. Искam да знам всичко за движението на жертвата от момента на влизането ѝ в Стария град. Когато дойдат записите от комплекса, с Шварц можете да прегледате и тях. Кой е дежурният по наблюдение?

— Талмон — отвърна Пинкас.

— Кажй му да ти даде двама от неговите хора. Трябват ни резултати.

— Вече го помолих. Отговори ми, че нямал свободни.

— Кажй му да намери или да си домъкне жалкия задник тук и да отговаря пред мен.

Бен Рои се усмихна. Всички се усмихнаха. Лека Шалев по принцип беше лежерна в сравнение с Игал Дорфман, следователя по убийството на студента, който беше типичен задник и се вреше

навсякъде. Когато се ядосаше обаче, по-добре да не ѝ се мяркаш пред очите.

— Искam униформени да обиколят всяко кътче на комплекса и целия арменски квартал — продължи тя. — Много униформени. Моше?

— Заемам се — каза Перес.

— В момента Клецман вади снимките, така че можеш да ги вземеш. Юри, ако успееш да намериш някакви читави кадри от камерите, те също могат да ни бъдат полезни.

Пинкас кимна.

— Амос, ти се заравяш в стари и нерешени случаи. Виж дали няма да излезе нещо сходно. И задействай информаторите си.

— Имаш ли арменци?

— Двама.

— Говори и с тях. Кой знае, може да са чули нещо.

— И аз разговарях преди малко с един познат арменец — обади се Бен Рои. — Собственикът на таверната, по принцип чува всичко. Той твърди, че е абсолютно изключено някой от общността им да е направил подобно нещо.

Шалев се замисли за момент и заяви:

— Въпреки това трябва да прегледаме всички версии. Дори да няма пряка арменска връзка, убийството е станало в техния квартал и някой трябва да знае нещо. Но иначе си прав, трябва да бъдем открити за всякакви възможности.

Вдигна чашата кафе от бюрото си и отпи. Червилото ѝ остави плътен червен отпечатък по стиропорената повърхност. Обикновено Бен Рои не обръщаше внимание на червилото на Леа Шалев. Тази сутрин обаче то му напомни за кръвта около устата на жертвата.

— Май жертвата остава на мен — каза той и тръсна глава, за да прогони образа.

— Именно — отвърна Шалев. — Искam да знам коя е, откъде е, какво е правила в катедралата. Всичко. И го искam за вчера.

Отпи отново и огледа стаята. Всички мълчаха, готови да тръгнат по задачите си.

— А аз? — попита Зиски. Седеше приведен напред като куче, изгарящо от нетърпение да го изведат на разходка. Ръцете му — меки, момичешки ръце — стискаха бележника.

— А аз? — повтори Пинкас подигравателно, имитирайки женствения му глас. Шалев го изгледа предупредително.

— Засега иди в комплекса и поразпитай. Може да поговориш с някои свещеници и с портиера, който е бил на смяна снощи. Той вече даде показания, но са доста смътни. Когато приключиш, можеш да се върнеш и да помагаш на Ариех.

— Но без целувки — промърмори Пинкас.

— Начукай си го — посъветва го Бен Рои.

Шалев се изправи зад бюрото си.

— Добре, господа, на работа. Пресата ще раздуха новината, така че искам резултати. И то бързо.

Плесна с ръце и всички станаха, бутайки столове по линолеума. Докато излизаха в коридора, Шалев каза на Бен Рои да остане и му направи знак да затвори вратата.

— Благодаря за приятелката — каза той, докато седнаше отново.

Леа Шалев имаше навика да свива юмрук, когато е ядосана. Сега го направи.

— Млъквай, Ариех. Очаквам подобни реакции от неандерталци като Пинкас и Намир, но се надявах на малко по-добро отношение от твоя страна.

— Стига, Леа. Този тип е абсолютен женчо. Изобщо не мога да си обясня какво търси на предната линия в участък като Кишле.

— Помня, че някои хора задаваха същия въпрос и за мен, когато постъпих тук — каза Шалев и седна на стола си.

Вярно беше. Назначаването на жена следовател в участъка — единствената жена следовател в цял Йерусалим — беше повдигнало доста вежди. Включително и веждите на Бен Рои. „Просто фасада — беше заключил той. — Жест към борците за равни права.“

— Случаят е различен — каза той.

— О, нима?

— Това е кораво място, в което работят корави хора. Ти можеш да се справиш.

— А той не, така ли?

— Виж го само, за бога! Та той е пълен...

Шалев стовари юмрук върху бюрото.

— Млъквай! Имам мъртва жена насред свято място, някакъв психопат по улиците, никакви свободни хора, командир Гал ми диша

във врата — достатъчно грижи, че да си навличам и дело за тормоз на хомосексуалисти. Дори не знаем дали е...

— Ноших кариот ли?

— Я си гледай работата, Ариех. Не те засяга какво прави извън участъка. Това, което искам, е да работите заедно по случая. Всички.

Бен Рои измърмори нещо.

— Какво?

— Разбрано.

— Надявам се, Ариех. Наистина се надявам. Защото работата е наистина здравата опъната.

Бен Рои преглътна забележката, че сигурно същото се отнася и за задника на Зиски.

— Има добри препоръки от Лод — продължи Шалев. — И от Академията. Едни от най-добрите препоръки, които съм чела. Освен това е амбициозен — специално е поискал прехвърляне тук, за да може да работи в напрегната обстановка. Като се има предвид, че Кишле не се слави с широко скроени ченгета, за подобна постъпка се иска известна смелост.

Тя оправи прическата си и се завъртя на стола.

— Освен това изрично поиска да работи с теб.

Бен Рои вдигна очи.

— Това пък какво означава, по дяволите?

— Стига, Ариех. Чел е за случая „Шамир“, за пожара в Мавристан, когато спаси онова арабско момиче. Възхищава ти се. Един Бог знае защо, но ти се възхищава. По-полека с хлапето. Окуражи го мъничко.

— Добре. Добре — вдигна ръце Бен Рои. — Първи дружки сме.

И след кратка пауза добави:

— Но не в онзи смисъл.

Шалев се усмихна въпреки волята си.

— Разкарай се оттук, идиот такъв. И да се върнеш с резултати.

Бен Рои стана и тръгна към изхода.

— И за твоє сведение — каза тя след него, — според Академията той е един от най-добрите ученици по крав мага,^[1] които са имали. Яко момче е. И да се обадиш на Сара! Можеш да й отделиш една-две минути, дори докато разследваш убийство.

Той вече вървеше по коридора и дори да я беше чул, не го показаше с нищо.

[1] Израелско бойно изкуство — Б.пр. ↑

7.

Ванкувър, Канада

Всеки път, когато се напиеше, Дюи Маккейб си мислеше за Денис Сандърс от „Човешки ресурси“. И всеки път, когато си помисляше за Денис Сандърс от „Човешки ресурси“, се натъжаваше и ядосваше, че не иска да излезе с него. И всеки път, когато се натъжаваше и ядосваше, изпитваше ирационална необходимост да си отмъсти.

Тази нощ (минаваше 2 след полунощ) беше много пиян, много натъжен, много ядосан и желанието за мъст го гризеше особено силно. Именно затова, докато лъкатушеше по Бюрард Стрийт след седемчасов запой в ирландската кръчма „Дунинс“ на „Нелсън“, реши да мине през офиса и да се изсере на бюрото на Денис Сандърс.

Планът започна да се проваля от самото начало. Стигна без проблеми бетонната кула на „Дийпуел Газ енд Петролиум“. Когато обаче бутна въртящата се врата, тя се оказа заключена — което и можеше да се очаква в този час. Това означаваше, че трябва да махне на охраната да го пуснат и макар да имаше пропуск, охранителят определено го гледаше подозрително — което също можеше да се очаква, имайки предвид, че беше вбесен като скункс. За момент си помисли да излезе от положението, като баламоса охраната как трябвало да изпрати спешно имейл, но когато онзи заяви, че ще се качи с него в асансьора, Дюи прие, че този път работното място на Денис Сандърс ще си остане разочароващо чисто.

За да не се излага, той се качи с асансьора до ИТ отдела на шестия етаж и все така следван от охранителя, отиде на бюрото си и включи компютъра.

— Явно имейлът трябва да е от особено спешните — каза охранителят, който носеше тюрбан и беше по-тлъст и от Дюи.

— Тъхъ — отвърна Дюи, който предпочиташе да ограничи разговорите до минимум — езикът му беше ужасно надебелял и заваляше думите.

Последва пауза, докато се зареждаше операционната система, после екранът посиня и се появи прозорецът за влизане в системата. Въведе името и паролата си: (deweysbigcock69)^[1] като през цялото време се чудеше на кого да изпрати имейл. Поради някаква причина системата не го пускаше. Реши, че е въвел грешно името и паролата, и опита отново. Със същия резултат.

— Проблем ли има, сър? — попита охранителят, който стоеше дразнещо близо.

— Няма проблем — промърмори Дюи, докато правеше трети безуспешен опит.

Замисли се, придърпа стола и се наведе напред, за да скрие екрана. Бързо въведе името и паролата на Денис Сандърс — знаеше ги, защото беше един от тримата в офиса с администраторски права и надничаше в акаунта ѝ всеки ден, за да види дали си пише с онзи педал Кевин Спецник. Влезе незабавно.

Започна да изтрезнява. Излезе от акаунта на Сандърс и отново опита своя. Пак без успех. Въведе името и паролата на Кевин Спецник, които също му бяха известни. Неговият акаунт също се оказа блокиран, което бе интересно, тъй като Спецник беше един от тримата администратори.

— Можете ли да се дръпнете малко? — каза той и помахаше с ръка към охранителя, който вонеше на нещо пикантно и определено започваше да го дразни. — Тук става нещо и трябва да...

Почеса се по главата и се загледа в часовниците на отсрещната стена, които показваха часа във всички 16 офиса на компанията по света. В Сан Диего беше 02:22, 04:22 в Хюстън, 05:22 в Ню Йорк — прекалено рано, за да има някой на работа. Или прекалено късно, в зависимост как го погледнеш. В Лондон обаче беше 10:22. Доста по-добре. Поколеба се, вдигна телефона и набра номера, като помоли централата да го свържат с Риши Тавернър от ИТ отдела. Попадна на гласова поща. Задници.

— Проблем ли има, сър? — попита отново охранителят, чиято воня продължаваше да се долавя, въпреки че беше отстъпил няколко крачки.

Дюи не отговори. Звънна във Франкфурт, където също попадна на гласова поща. Продължи на изток с Тел Авив. Техният системен администратор пък беше в обедна почивка.

— Вече никой не си върши шибаната работа — промърмори той, погледна в указателя и набра номера на Делхи. Там успя да се свърже с някакъв тип на име Парвинд, който говореше като герой от стар черно-бял филм и му каза, че също имали проблеми със системата. Още три обаждания разкриха подобно положение в Куала Лумпур, Хонконг и Аделаида. Главата на Дюи вече наистина започна да се избистря. Извади мобилния си и прелисти списъка, намери номера и натисна копчето за свързване. Обаждаше се на шефа си, Дейл Спрингър. На стационарния му телефон у дома. Спрингър вдигна чак на единайсетото позвъняване.

— Да.

Гласът му беше сънен и глух, сякаш идваше под вода.

— Дейл, Дюи е. Изхвърлили са ме.

— Ъ? Какво?

— Изхвърлили са ме.

Последва озадачена пауза.

— И какво да направя, мамка му? Иди да спиш на някоя пейка в парка. Господи, ама че...

— Изхвърлили са ме от системата — прекъсна го Дюи. — В офиса съм и открих, че са ме изхвърлили от системата. Спецник също. Както и администраторите от другите ни офиси. Стандартните акаунти изглеждат наред. Резнали са само онези с администраторски права.

Настъпи тишина, после се чу шумолене на чаршафи. Когато заговори отново, Спрингър звучеше доста по-буден.

— Диагностика.

Шефът му винаги използваше шибани думи като тази. Прекаляваше със „Стар Трек“.

— Диагностика — повтори Спрингър, този път по-високо. И преди Дюи да успее да отговори, добави: — Хакнали са ни.

— На това ми прилича.

— Ох, мамка му.

След това темпото се ускори. И то здравата. Спрингър цъфна в офиса двацет минути по-късно (долницето на пижамата му се подаваше над джинсите), последван от постоянен поток мениджъри, в това число и Алън Къмингс, изпълнителният директор на „Дийпуел“. Дюи работеше в компанията от осем години и никога не се беше

озовавал в една стая с Къмингс. А ето че сега той надничаше над рамото му.

— Разкарай ги — изръмжа Къмингс. — Веднага ги разкарай.

— Не е толкова лесно, сър — каза Спрингър. — Като че ли имат изключителни администраторски права върху домейн контролера.

— Какво означава това, мамка му?

— С една дума, те са Бог — обясни Дюи, който се чувстваше изумително трезвен, като се има предвид колко натряскан беше преди по-малко от час. — Контролират цялата система. Могат да правят каквото си поискат, да пипат където си поискат, да разглеждат каквото си поискат.

— Сметки? Имейли?

— Всичко.

— И моите имейли?

Дюи кимна.

— Исусе Христе, мамка му!

— Сигурно са се добрали до нечие име и парола и са ги използвали, за да си осигурят достъп до SAM файла^[2] — каза Спрингър, който звучеше като впечатлен компютърен маниак. — После е трябвало само да го копират, да пуснат програма за разчитане на паролите...

Алън Къмингс започна да диша много тежко.

— Речникова атака, алгоритъм за таблици „Рейнбоу“...

Къмингс стовари юмрук върху бюрото, като едва не улучи клавиатурата на Дюи.

— Млъквай. Млъквай и ги разкарай.

— Не можем да ги разкараме, сър — каза Дюи, който откри, че доста се забавлява, сякаш участва в научнофантастичен филм, или нещо подобно. В ролята на герой. Брус Уилис. Или по-добре Стивън Сегал. — Те контролират системата. Единственото, което можем да направим, е да я изключим цялата.

— Тогава го направете! — викна Къмингс. — Ако зелените идиоти научат и частица от...

Млъкна, като стискаше и отпускаше юмрук.

— Сър, да изключим всичко, означава всеки служител във всеки офис във всеки град да излезе от системата — каза Спрингър. — Иначе казано, компанията трябва да спре да работи.

Къмингс започна да си скубе косата.

— Ще изгубим милиони — изстена той. — Милиони.

В офиса вече имаше много хора и всички се бяха скупчили около бюрото на Дюи, в това число и миризливият охранител, който беше останал без видима причина и сега стърчеше точно зад Къмингс с ръка на пистолета си, като някакъв шибан стрелец от каубойски филм. Всички мълчаха.

— Сър? — попита Дюи.

Къмингс още си скубеше косата.

— Сър?

Минаха няколко секунди, преди изпълнителният директор на „Дийпуел Газ енд Петролиум“ да въздъхне отчаяно и да отпусне ръце.

— Направете го — каза той. — Затворете всичко. Всичко.

Дюи посегна към телефона. Точно в този момент екранът внезапно преля от светло синьо в яркочервено. Последва пауза, след което се появиха букви, които се рееха като листа на ветрец, преди да се скупчат в думи, изпълващи пелия екран: „ДОБРЕ ДОШЛИ! НЕМЕЗИДА В ДЕЙСТВИЕ.“

Противно на волята си, Дюи Маккейб се усмихна. Каквото и да ставаше тук, със сигурност сереше здравата по подложката за мишка на Денис Сандърс.

[1] Големият хуй на дюи 69 — Б.пр. ↑

[2] Защитен файл в NT системите, съдържащ паролите и имената на потребителите — Б.пр. ↑

8.

Йерусалим

Детективите на Кишле работеха в няколко малки стаички на партера срещу кабинета на Леа Шалев. Преди бяха горе, на първия етаж, но преди две години участъкът беше реорганизиран и ги изхвърлиха тук, за тяхно колективно раздражение.

До тази част се стигаше през ниска врата в дъното на сградата и Бен Рои спря там, за да звънне отново на Сара. Този път се свърза. Тя още му беше бясна, че се е измъкнал от прегледа, макар и не колкото преди, и успяха да проведат сравнително цивилизован разговор, което си беше нещо. В крайна сметка с бебето („Бубу“, както го бяха кръстили) всичко беше наред и предстоеше още един преглед след шест седмици. Бен Рои не си направи труда да си запише датата и часа — Сара щеше да му ги напомни поне седмица по-рано.

— И моля те, не забравяй за утре — каза тя.

Утре беше събота, почивният му ден. Беше ѝ обещал да мине през апартамента ѝ в Рехавия (който преди беше техният апартамент), за да подредят детската.

— Разбира се, че няма да забравя — каза той.

— Твоите „разбира се“ хич не ме изпълват с увереност.

Бен Рои изсумтя и призна мислено, че наистина е кретен. След известно мълчание Сара заговори отново, този път с изненадващо мек и предразполагащ глас.

— Днес здравата се бунтуваме. Бубу все едно върти педали.

Бен Рои се усмихна и се облегна на климатика, закрепен на стената до вратата на отдела.

— Чертите му си личат толкова хубаво на скенера — продължи тя. — Носът, очите. Мисля, че ще бъде много красив. Или красива.

— Метнало се е на майка си, слава богу.

От другата страна се чу развеселено сумтене. За момент Бен Рои си помисли, че Сара ще каже нещо хубаво. В такъв случай щеше да ѝ отговори по същия начин. Отдавна не го бяха правили. Тя обаче просто

му заръча да се пази и да не забравя за уговорката, след което затвори. Бен Рои се загледа в телефона и въздъхна. Макар да се правеше на корав тип — типичен сабра, както непрекъснато му напомняше сестра му, — в действителност Сара му липсваше. И не само защото носеше детето му. Понякога се питаше дали пък да не направят опит да се съберат. За един шантав момент си помисли да купи цветя, да скочи в колата и да я изненада. Поривът обаче продължи само две секунди. Поклати глава, сякаш си казваше „Я стига глупости“, прибра телефона в калъфа му и мина през вратата.

Биби Клецман беше човек на място. Когато Бен Рои стигна до бюрото си и включи компютъра, фотографът вече беше качил снимките на мъртвата жена в системата. Бяха няколко десетки, от различни ъгли, много снимки на лицето — не можеше да се нарече красиво, но пък и това не беше конкурс за манекени. Бен Рои си избра една и я копира в отделна папка.

Имаше и две други неща по случая, които бяха на клавиатурата вместо на екрана. Едното бе бележка от Дов Зиски с номера на мобилния му — „Ако случайно стане нужда“. Другото бе найлонова торбичка с библиотечния фиш, който беше намерил в джоба на жертвата. Той бутна настрана бележката на Зиски и се съсредоточи върху листчето.

Щеше да е чудесно, ако беше попълнен, защото наред с датата, заглавието и автора, читателите трябваше да напишат и имената си. Формулярът обаче беше празен, което ограничаваше ролята му на следа. Но все пак си оставаше такава. Кажи-речи, единствената, с която разполагаха на този етап. Бен Рои я завъртя в ръце, а в главата му отекна гласът на ментора му, стария командир Леви, както ставаше всеки път в началото на ново разследване. „Работата по случай, Ариех, е като плетене на верига — казваше той. — Започваш с престъпление и улика и навързваш брънките една по една, улика след улика, веригата става все по-дълга и накрая те води до извършителя. Направиш ли добра верига, случаят ти е решен.“

Библиотечарският фиш беше първата брънка от веригата. Бен Рои се зачуди накъде ли ще го отведе тя.

— Някой да има идея от коя библиотека е това? — попита той и вдигна листчето.

В стаята имаше още двама детективи — Йони Зелба и Шимон Луциш, които работеха по случая с наръгания студент. Луциш през живота си не беше припарвал до библиотека. Зелба пък, като истински книжен плъх, приближи и взе фиша от Бен Рои.

— От Националната — без колебание каза той. — Намира се на Гиват Рам.

Бен Рои кимна, взе фиша и потърси в Гугъл телефонния номер на библиотеката. Свърза се с някой от отдел „Обслужване на читатели“, обясни положението и прати по електронната поща снимката на мъртвата жена, като преди това предупреди, че гледката няма да е от приятните. След две минути човекът от другата страна се обади отново и му съобщи името — Ривка Клайнберг. Еврейка, ако можеше да се съди по името. Определено не беше арменка. Бен Рои си го записа. Втора брънка.

— Журналистка е — каза библиотекарят. Името му бе Ашер Блум и определено звучеше потресен. Нищо чудно, предвид състоянието на трупа. — Често посещаваше библиотеката. Мисля, че работи за „Хаарец“.

Бен Рои не беше срещал името й там, но той открай време четеше само „Йедиот Ахронот“. Записа си. Трета брънка.

— Имате ли някакви други данни за нея?

Библиотекарят даде адрес, имейл, домашен телефонен номер, дори дата на раждане — жертвата се оказа на петдесет и седем. Нямаха записан мобилен номер („Макар че със сигурност имаше. Всеки път трябваше да й казваме да не го използва в читалнята“), нито сведения за роднини.

— Знаете ли кога е идвала за последно? — попита Бен Рои.

— Определено беше тук миналата седмица — отвърна библиотекарят. — Видях я в общата читалня, на четците за микрофилми. Не зная дали някой колега я е виждал по-скоро. Мога да разпитам.

— Ще ви бъда благодарен — каза Бен Рои.

Помълча за момент и попита:

— Случайно да имате представа какво е търсила на четците?

Сигурно нещо от вестникарския архив на библиотеката, макар да не беше ясно какво точно. Жалко. Подобни дребни детайли можеха да се окажат решаващи за разследването. Той даде на библиотекаря

номера си, ако излезе нещо друго, благодари и затвори. Амос Намир стоеше в коридора до машината за вода. Бен Рои надраска името и данните на жертвата на отделен лист и му го подаде. Докато Намир я пускаше на останалите от екипа, той се обади на Натан Тират, приятел журналист от „Хаарец“. Бяха служили в армията в Голанската бригада и продължиха да поддържат връзка след това. Бяха стигнали до споразумение — Бен Рои пускаше на Тират някоя по-странна история, а Тират му съобщаваше, ако чуе нещо интересно, което се случваше поне веднъж седмично. „И ние сме детективи, само че с по-добра граматика“ — шегуваше се журналистът.

— Разбира се, че я познавам — каза той, когато Бен Рои му спомена за Ривка Клайнберг. — Работеше тук. Защо питаш?

Бен Рои се поколеба. Знаеше, че Леа Шалев и началник Гал се надяват на малко повече спокойствие, преди пресата да е надушила историята. Но пък и нямаше съмнение, че тя ще надуши, така че беше по-добре да хвърли първата стръв на някой, който поне беше потзивчив към нуждите на полицейското разследване. Затова разказа на приятеля си. Само най-общите неща, колкото да получи представа.

— Винаги е имало такава възможност, предполагам — каза Тират, когато Бен Рои приключи. — Не можеше да се каже, че Ривка е популярна.

— В какъв смисъл?

— Тя беше сериозен разследващ журналист. Наистина сериозен. Изрови много боклуци, за които много хора не искаха да се научава. Създаде си куп врагове. Силни врагове.

Бен Рои се наведе развълнувано напред.

— Някакви имена?

Тират се изсмя кухо.

— Откъде да започна? Помниш ли скандала около Мелцер?

Как можеше да го забрави? Преди няколко години не слизаше от първите страници. Група парламентаристи от] Комисията за планиране бяха прибрали десетки милиони шекели от строителен консорциум, зад който стояха руснаци. Доколкото знаеше, големите риби още лежах в Маасияху.

— Тя ли раздуха това?

— И още как. Както и историята за ИОС^[1] и стрелбата на месо. Видеозаписите с изнасилванията на Хамас.

Скандалите около финансирането на Ликуд. Историята с отровната детска храна от... кога беше? Две и трета. И още много други. Палестинци, заселници, десни, леви, сили за сигурност, политици — беше вбесила всички, които можеха да бъдат вбесени. Честно казано, изненадан съм, че изкара толкова дълго.

— Да знаеш за някакви заплахи за живота й?

Кухият смях се повтори.

— Само по две на ден. В централата си ги записваха. Мисля, че рекордът беше дващест след един материал за някакъв цадик в Меа Шарим.

Бен Рои почука с химикалка по бюрото. Беше се надявал, че ще стесни кръга на заподозрените, а от думите на Тират излизаше, че половината Израел и арабските територии са имали мотив да й видят сметката.

— Каза, че е работила при вас.

— Изхвърлиха я преди две години. Вече ще станат три.

— Причина?

— Ами, като за начало беше абсолютен кошмар да работиш с нея. Груба. Вечно спори. Вдигаше свирепи скандали на редакторите, ако посмеят да променят и една нейна дума. Крещеше с пълно гърло. Нищо против, докато носеше печалба. Но към края...

— Престанала е да носи печалба ли?

— Започна да залита по... конспиративни теории.

Чу се щракане на запалка, последвано от дълбоко вдишване — Тират палеше от цигарите си с подходящото име „Новини“.

— Имаме си название в нашия занаят — продължи той след кратка пауза. — Ловец на сенки. В общи линии се отнася за някой, който навсякъде започва да вижда тайни заговори. Историята никога не е просто история — винаги зад нея трябва да има нещо. Някаква конспирация. Нещо нечестно. Естествено трябва ти и мъничко от това, ако искаш да си добър журналист, а Ривка беше адски добра, вярвай ми. Особено когато беше по-млада. Но докато повечето предпочитаме да започнем от фактите и да видим къде ще ни отведат те, Ривка все по-често започваше с идеята, че ще открие някаква потресаваща интрига, и после търсеше факти, които да я подкрепят. Хрумваха й доста шантави идеи и на няколко пъти нагази в горещи води. Така де,

всички знаем, че Либерман е шибан скапаняк, но дори аз не мога да си го представя начело на заговор за взривяването на Харам ал Шариф^[2].

От опита си с крайнодесните евреи Бен Рои не беше особено сигурен в това, но предпочете да премълчи.

— Както и да е, властимащите решиха, че е станала пречка, и я наричаха. Мъчно ми беше, че си заминава. На всички ни беше мъчно. Трудно се работеше с нея, но когато се добереше до нещо, нямаше пускане. Същинска летяща бомба. Никой не приема историите си така присърце като Ривка Клайнберг. Беше абсолютно безстрашна. Самоубийствено безстрашна, както биха казали някои.

Бен Рои си записваше енергично.

— Къде отиде, след като я изритаха? — попита той. — В друг вестник ли?

— Никой не искаше да я вземе — отвърна Тират. — Определено никой от големите. Прекалено много багаж. За последно чух, че работи за някакво кампанийно списание в Яфа. Знаеш ги — почтени, леви — с десетина читатели.

— Имаш ли име?

— Момент.

Чу се оживено бърборене — Тират разпитваше колеги. Мина повече от минута, преди да се обади отново.

— „Мацпун, а Ам“ — каза той. — „Съзнанието на нацията“. Кое то ме кара да си мисля, че преценката ми за броя на читателите е завишена. Редакцията им е на „Рехов Олей Цион“.

Продиктува адреса и телефона, както и името на главния редактор на списанието — някой си Мордехай Ярон.

— И ако случайно решиш да търсиш, мога да ти кажа, че няма близки роднини. Родителите ѝ се самоубили. С газ. Кое то си е шибана тъжна ирония, защото са оцелели от холокоста. Беше написала статия за това. Може би именно затова се прецакваше толкова здраво.

— Братя или сестри? Партньор?

— Не съм чувал за такива. Доколкото помня, май имаше котка.

Бен Рои го помоли да пусне мухата сред колегите си и да се опита да изкопчи още нещо. Накрая реши, че разполага с повече от достатъчно като за начало, и се ориентира към приключване на разговора.

— Обади ми се, ако се сетиш още нещо — каза той.

— А ти ми се обади, ако има някакво развитие по разследването.

Бен Рои благодари и затвори. Минута по-късно Тират отново му звънна.

— Сетих се нещо, което може да има връзка, но може и да няма — каза той. — Малко след напускането на Ривка си бърбях със заместник-редактора Йоси Белман и той ми каза, че от всички смъртни заплахи, които е получила, само две като че ли са я уплашили наистина. Беше преди няколко години, така че едва ли има отношение към случая, но...

— Продължавай — каза Бен Рои.

— Едната била от заселници в Хеврон. Беше написала статия за някакъв техен доброволен отряд за охрана на реда, който обикалял нощем и пребивал арабски хлапета. Научили домашния ѝ адрес и започнали да ѝ пращат колет с куршуми и гнило месо. Районът е на привърженици на Барух Голдщайн, така че подобни неща трябва да се вземат на сериозно.

Бен Рои си записа.

— А другата заплаха?

— Тя беше малко след скандала с „Мелцер“. Имаше доста сериозно вбесени руснаци, хвърлили милиони за подкупи с надеждата да си осигурят поръчки за строителство, които благодарение на статията на Ривка така и си останаха неосъществени. Русская мафия, както можеш да се досетиш. Говори се, че и те се готвели да направят своя поръчка. За нея. Бяха ѝ изкарали ангелите. Това беше преди около четири години, така че защо им е било да чакат досега... Както казах, вероятно няма връзка, но все пак реших, че си заслужава да го спомена.

Тират затвори, оставяйки Бен Рои да се взира в бележника си. Веригата ставаше по-дълга и като че ли по-сложна.

[1] Израелски отбранителни сили — Б.пр. ↑

[2] Храмовият хълм или Благородното светилище — най-свещеното място за юдейската религия и второто по значимост място за исляма. — Б.ред. ↑

9.

Луксор

Минаваше обед, когато Халифа и Сария най-сетне се върнаха в Луксор от изток, по пътя за летището. Докато чакаха на светофара при кръстовището на „Ел Карнак“ и „Ал Матари“, Халифа внезапно отвори вратата и слезе.

— Ще се видим в участъка — каза той. — Трябва да поговоря с един човек.

Затръшна вратата и тръгна към „Ел Карнак“. След петдесет метра влезе в нещо, което Сария взе за малък магазин за сладкиши. След няколко минути се появи с хартиена торбичка, но междувременно светофарът бе светнал зелено и Мохамед Сария беше отпътувал.

Всичко се е променило. Напоследък тази мисъл минаваше през главата на Халифа всеки път, когато вървеше през центъра. Нищо не е такова, каквото беше навремето.

Разбира се, и самият Египет се беше променил с падането на Мубарак и идването на новото правителство. Но много преди Януарската революция да промени лицето на националната политика, Луксор беше започнал своя собствена метаморфоза. Любимият някога хаос от безразборно разхвърляни прашни постройки и задръстени от трафика улици, образец за лошо градско планиране (или по-скоро за липсата на такова), през последните няколко години беше подложен на радикална пластична операция. Местният губернатор искаше разчистване и модернизация и ги получаваше, без да жали средства и без никакви компромиси. Улиците станаха по-широки, инсталираха модерни системи за контрол на трафика, събаряха се стари сгради, издигаха се нови. Осеметажното розово чудовище, известно като Нов зимен дворец, беше сринато; „Мидан Хагаг“ беше павирана; еспланадата до Карнак претърпя преустройство; целият „Корниш ел Нил“ беше разкопан, превърнат в пешеходна зона и спуснат до нивото на реката.

Най-драматичната промяна бе в широката сто метра ивица между Карнак на север и храма в Луксор на юг, с дължина почти три километра, която беше разчистена, за да разкрие церемониалния булевард със сфинксове, свързвал храмовете в древността. Сред множеството постройки, жертвани за разкриването на тази зейнала пропаст, две имаха особено значение за Халифа — старият полицейски участък до храма в Луксор и занемареният жилищен блок, в който навремето живееше със семейството си.

Загубата на участъка не беше голяма трагедия. В края на краищата беше си имал работа с доста неприятни неща там. Загубата на дома му обаче, наред с всичко останало, беше повече от съкрушителна. Шестнайсет години спомени и асоциации, смях и сълзи, радост и болка — всичко беше заличено с удара на разбиващата топка, за да могат групи западници с наднормено тегло да правят хубави снимки. Халифа винаги беше обичал историческото наследство на страната си — ако финансовите затруднения не го бяха принудили да постъпи в полицията, със сигурност щеше да работи в Службата за старините. Сега, за първи път в живота си, изпитваше негодувание срещу това наследство. Хиляди хора бяха изтръгнати от корените им, животът им беше преобърнат — и за какво? Заради редица сфинксове, които дори не бяха разкопани както трябва и половината бяха бетонни копия. Абсолютно безумие. Безумието на властта. И както ставаше винаги в Египет — и навсякъде другаде, — цената плащаха онези, които нямаха власт.

Тръгна по „Шария Тутанкамон“, тясна уличка, която минаваше покрай коптската православна църква „Света Богородица“. Сто метра по-нататък улицата и църквата свършваха в прашно, осеяно с боклуци сметище. Отляво и отдясно Булевардът на сфинксовете се губеше в далечината като дълбока шест метра рана в сърцето на града, като следите от някаква огромна самолетна катастрофа. Това бе едно от местата, където булевардът тепърва предстоеше да бъде разкопан, и имаше земен мост, по който човек можеше да прекоси траншеята. Халифа стигна до „Шария Амес“ и продължи покрай една занемарена постройка с люпеща се боя, разнебитени капаци на прозорците и коптски кръст над вратата. На стената имаше надпис — „Общество на добрите самаряни за деца инвалиди“. Изкачи стълбите и влезе.

Вътре едно малко момченце седеше на седалката на китайски мотопед „Дайун“. Имаше кльошави крака и гърбица. Люлееше се напред-назад и ръмжеше, имитирайки звука на мотор. Халифа бръкна в торбичката, извади шоколад и му го подаде.

— Търся Демиана — каза той. — Демиана Баракат.

Момчето се загледа в шоколада и без да каже нито дума, слезе от мотопеда, хвана Халифа за ръката и го поведе през една врата в голяма дневна. Там имаше други деца — едни седяха в инвалидни колички, други си играеха на пода, трети пък се бяха проснали на дивана и гледаха анимационни филми на древен черно-бял телевизор. Млад мъж седеше на една маса и хранеше бебе без ръце.

— Мога ли да ви помогна?

— Търся Демиана.

— Натам. — Мъжът кимна към вратата в другия край на помещението.

Халифа му даде хартиената торбичка, за да раздаде съдържанието ѝ на децата, и гърбавото момче го поведе към вратата, която се оказа откρεхната. Халифа почука и я отвори. В стаята седеше слаба кокалеста жена с посивяваща коса и малко златно кръстче на врата. Беше опряла лакти в голямо неподредено бюро, отпуснала глава на ръцете си. Погледна към вратата, когато Халифа влезе. Очите ѝ зад златните рамки бяха зачервени.

— Юсуф — рече тя и се усмихна насила. — Каква приятна изненада.

— Лош момент ли избрах?

— Напоследък моментът винаги е лош. Влизай, влизай.

Тя свали очилата, избърса очите си и направи знак на Халифа да приближи. Момченцето влезе с него.

— Хелми, иди да си поиграеш с мотора.

Момченцето обаче не помръдна и жената се принуди да стане и нежно да пусне ръката му.

— Хайде, добро дете. Тръгвай, чакат те приключения.

Целуна го по главата и го отведе в дневната, като затвори вратата след него.

— Какво си му дал? — попита тя, след като се върна при бюрото си.

— Шоколадче.

Жената се усмихна.

— Харесва хора, които му дават неща. Привързва се към тях. Моля, седни. Искаш ли чай? Кафе?

— Нищо, шукран — каза Халифа и се настани в стола пред бюрото. — Съжалявам, че се натрапих.

— Стига глупости. Радвам се да те видя. Винаги се радвам да те видя. Толкова време мина.

Халифа и Демиана Баракат се познаваха отдавна. При един от първите му случаи, след като беше преместен в Луксор от Гиза, бе свързан с местната коптска общност и Демиана беше привлечена като човек за свръзка. Освен че ръководеше Обществото на добрите самаряни и половин дузина други благотворителни организации, тя беше член на общинския съвет и издаваше малък вестник за общността. Дори да имаше някой, който познава по-добре света на коптите от Демиана Баракат, Халифа още не го беше срещал.

— Как е Зейнаб? — попита тя.

— Добре — отвърна той. — Много по-добре. Тя...

Поколеба се, не знаеше какво да добави. Така и не успя да измисли нещо, затова просто кимна неопределено и смени темата.

— Някакви новини за църквата?

— Още се борим, макар че резултатът е предрешен. Въпросът е не дали, а кога.

Подобно на стария дом на Халифа, на стария участък и на толкова много други постройки, църквата „Света Богородица“ беше определена за разрушаване заради Булеварда на сфинксовете.

— Поне това място е в безопасност — рече той.

— Не много за дълго.

Тя вдигна някакъв лист.

— Писмо от кабинета на губернатора. Съкращават наполовина бюджета ни. Което е равносилно на закриване. Могат да намерят пари да изкопаят трикилометрова дупка в земята, но за безпомощните деца...

Свали очилата и отново избърса очите си.

— Хелми, момчето, което те доведе, е прекарало тук целия си живот. Едни доброволци го откриха, когато беше бебе. Родителите го оставили на сметището, представи си само. Какво ще стане с него? Къде ще иде?

Гласът ѝ стана пресеклив.

— Светът е толкова жесток — промърмори тя. — Ужасно жесток. Но пък ти го знаеш, нали, Юсуф?

— Да — отвърна Халифа. — Знам го.

За момент погледите им се срещнаха. После тя пое дълбоко дъх, остави писмото и сложи делово длани върху бюрото.

— Както и да е, със сигурност не си дошъл да слушаш оплакванията ми. Какво мога да направя за теб?

Халифа се размърда неспокойно. След онова, което му бе казала току-що, не му се струваше подходящо да я моли за помощ. Тя сякаш прочете мислите му и се усмихна.

— Стига, Юсуф. Познаваме се достатъчно отдавна. Изплюй камъчето.

— Не е чак толкова важно — измънка той. — Може да...

— Юсуф!

— Добре, добре. Исках да те поразпитам за коптската общност.

Тя събра длани на бюрото.

— Питай.

— Ти си навътре в нещата. Да си чувала за някакви антихристиянски действия напоследък? Нападения, вандализъм?

— Винаги има нападения над копти. Знаеш го не по-зле от мен. Само миналата седмица един човек в Наг Хамади...

— Не става въпрос за Среден Египет — прекъсна я той. — А за района на Луксор.

Очите ѝ се присвиха.

— Защо? Случило ли се е нещо?

Халифа ѝ разказа за фермера и отравения кладенец.

— Водата на братовчед му също се развалила — завърши той. — Фермерът мисли, че е някой от съседното село, но старейшината отрича да знае каквото и да било. Просто се питах дали е местен проблем, или нещо по-мощно.

Тя се облегна назад, като си играеше с кръстчето на шията си. Старият вентилатор на тавана се въртеше лениво, без изобщо да прогони жегата от стаята.

— Не съм чувала нищо — каза тя след дълго мълчание. — Знаеш, че на север има много напрежение, но тук нещата винаги са

били доста спокойни, слава Богу. Е, като изключим онзи шейх, който проповядваше в селата, Омар как му беше името...

— Абд-ел Карим — каза Халифа.

— Същият. Той винаги създаваше неприятности, макар че, доколкото си спомням, проповедите му бяха повече срещу евреите, отколкото срещу християните. А, и онзи инцидент преди два месеца, когато хвърлиха едно ваксаджийче в Нил. Момчето беше копт, макар да си мисля, че историята беше повече за пари, отколкото заради религията.

Тя замълча и продължи да си играе с кръстчето. Отвън някакво дете се разрева — дрезгави, раздиращи ридания, които сякаш разтърсиха цялата сграда.

— Наистина не се сещам нищо — каза тя накрая. — Ние сме малцинство и затова винаги сме нащрек, особено след бомбата в църквата в Александрия и размириците в Им-баба. Но досега не сме имали проблеми като във Фаршут.

И определено няма насилие. Има мюсюлмани, които не искат да се смесват с нас, както и хора от моята общност, които не искат да се смесват с мюсюлмани, но като цяло се погаждаме доста добре. Най-много да те изгледат накриво. Това, и събарянето на църквата. Но пък има и разрушени джамии, така че не можеш да хвърлиш вината върху религиозната нетърпимост.

— А само върху идиотите, които управляват града — рече Халифа.

— Именно.

На вратата се почука. Младият мъж, когото Халифа бе видял по-рано, надникна в стаята и каза на Дамиана, че хората от „Банк Миср“ щели да пристигнат след няколко минути.

— Кандидатстваме за заем — обясни тя. — Съмнявам се, че ще го получим, всички останали банки ни отказват, но трябва да опитаме. Съжалявам, но трябва да приключваме.

Халифа махна с ръка и каза:

— И без това трябва да се връщам в участъка — каза той.

Станаха и отидоха в дневната. Плачеше детето без ръце, което сега бе поставено в края на един диван като голяма счупена кукла. Момиче е, помисли си Халифа, макар че не беше съвсем сигурен. Демиана отиде при него, взе го на ръце и го притисна към гърдите си.

Плачът незабавно премина в тихо скимтене. Тя залюля детето, подаде го на младежа и поведе Халифа към стълбището. Гърбавото момче отново беше яхнало мотопеда, голямата му уста беше омазана с шоколад. Когато ги видя, то слезе и отново хвана ръката на Халифа.

— Нещо против да поразпиташ наоколо? — попита Халифа, докато пресичаха фойето към изхода. — Може пък някой да е чул нещо.

— Разбира се. Ще ти се обадя, ако излезе нещо.

Спряха при вратата. Отвън внезапно излезе вятър и напълни въздуха с прах и песъчинки.

— Радвам се, че те видях, Демиана. И съжалявам за бюджета.

— Не се безпокой за нас — отвърна тя. — Ще се справим. Бог ще се погрижи за това.

До неотдавна Халифа щеше да ѝ повярва. Сега не беше толкова сигурен. Неговият дом не беше единственият, рухнал през последните няколко месеца.

— Ще пусна имейли на някои хора — каза той. — Ще видя какво мога да направя.

— Благодаря ти. И кажи на Зейнаб, че мислим за нея.

Тя се поколеба, после пристъпи към него.

— Юсуф, исках да знаеш...

Той вдигна ръка, за да я накара да замълчи. Освободи другата си ръка от ръката на момчето, клекна и тупна деформираното му рамо.

— Вярваш ли във вълшебства, Хелми?

Отговор не последва.

— Искаш ли да ти покажа едно?

Момчето кимна едва-едва. Без да откъсва поглед от очите му, Халифа тихомълком извади шоколадчето „Марс“, което беше прибрал в джоба си, за да го изяде по пътя към участъка, и премести ръка зад гърбицата.

— Абракадабра! — прошепна той и се престори, че изважда сладкиша от ухото на Хелми.

Момчето се разсмя радостно. Продължаваше да се смее, когато Халифа излезе от сградата и тръгна по улицата. Този смях бе един от най-тъжните звуци, които беше чувал.

10.

Йерусалим

Бен Рои проведе още три телефонни разговора, преди Да тръгне към апартамента на Ривка Клайнберг.

Първото позвъняване бе до редакцията на списанието „Мацпун, а Ам“ в Яфа, където беше работила. Попадна на телефонен секретар и остави съобщение с номера на мобилния си и молба някой да се свърже с него при първа възможност.

Второто бе стрелба напосоки до „Ел Ал“. Багажът в катедралата предполагаше, че Клайнберг или е тръгвала нанякъде, или се е връщала — най-вероятно първото, защото всички дрехи в сака бяха чисти. Сред тях имаше и неразпечатан комплект стягащи найлонови чорапи, което донякъде подсказваше за пътуване със самолет — майка му не би и помислила да лети без антиемболични чорапи. Имаше десетки авиокомпании и трябваше да проверят всички, ако предчувствието му за „Ел Ал“ се окажеше погрешно, но като национален превозвач тя естествено заемаше първо място. Свърза се с някой от централата, обясни положението и помоли да проверят в списъците за Ривка Клайнберг.

Последното обаждане беше до Дов Зиски. Попадна на гласова поща.

— Зиски, Бен Рои се обажда. Идентифицирахме жертвата. Искam да проследиш имейлите ѝ и разговорите по стационарните и мобилните ѝ телефони. Оставил съм всички детайли на бюрото ти.

Поколеба се, като се чудеше дали да не каже още нещо, да окуражи малко хлапето, както го беше помолила Леа Шалев. Не беше в стила му и след едно отсечено „до скоро“ понечи да прекъсне връзката, но отново поднесе телефона към ухото си.

— И докато си при арменците, бъди така добър да се отбиеш при архиепископ Петросян. Армен Петросян. Говорих с него и той каза, че не знае нищо, но не е зле да опиташ и ти. Интересно ми е дали ще успееш да изкопчиш нещо от него.

Отново се поколеба, накрая измърмори „успех“, грабна якето си и излезе.

Апартаментът на Клайнберг беше в кооперация на ъгъла на „Ха Ешкол“ и „Ха Амоним“, на един хвърлей от пъстрата суматоха на шук „Махане Йехуда“. Успя да си уреди превоз с патрулна кола, която пътуваше в тази посока, слезе точно на пазара и тръгна през покритите аркади. Беше петък и блъсканицата беше страшна, всички бързаха да напазаруват преди шабат — плодове, зеленчуци, месо, риба, маслини, сирене, хапах, халва — всяка сергия беше обсадена от купувачи, повечето облечени в черно харедими. Пазарът бе обект на три бомбени атаки през годините, но тълпите винаги се връщаха. И защо не — тук се предлагаха най-пресните стоки в Йерусалим.

Спря при един хлебар и си купи две бурека и суфгани, след което си запробива път през множеството и излезе от другата страна на пазара. Когато стигна до кооперацията в края на „Ха Ешкол“ — невзрачна триетажна сграда със саксии по балконите и кафене на партера, — храната беше изчезнала и стомахът му беше престанал да ръмжи.

До вратата от стомана и стъкло имаше домофон, под мецуцата с размери на хаванска пура. Бен Рои избърса ръце в джинсите си и пристъпи напред. Някои звънци имаха имена, други нямаха. Името Ривка Клайнберг не се виждаше никъде. Той натисна бутона с надпис „Давидович — домоуправител“.

— Кея.

Гласът беше на мъж. Възрастен, доколкото можеше да прецени.

— Кен.

— Шалом. Името ми е детектив Ариех Бен Рои от йерусалимската...

— Сетихте се най-сетне!

— Моля?

— Обадох се преди четири дни. Бог да ни е на помощ. Щом полицията действа по този начин, нищо чудно, че страната е тръгнала по лайнната река.

Бен Рои нямаше представа за какво говори този.

— Тук съм във връзка с госпожа Ривка Клайнберг.

— Знам защо сте тук, не е нужно да ми казвате! — Мъжът като че ли беше изгубил търпение. — Изчакайте, сега идвам.

Домофонът замлъкна. Чу се отваряне на врата и тътрене на крака по коридора, последвано от щракане на ключалки. Вратата се отвори и Бен Рои се озова пред дребен оплешивяващ човек с плетена жилетка, пантофи и бяла шапчица. Поради някаква причина носеше значка с надпис „Гласувай за нас“, макар да не приближаваха никакви избори.

— Защо се забавихте толкова? — рязко попита той.

— Мисля, че има някаква грешка — каза Бен Рои. — Дойдох заради...

— Заплахите. Знам. Нали аз ви се обадох все пак.

Бен Рои заигра по свирката му.

— Значи някой е заплашвал госпожа Клайнберг?

— Какво?

— Обадили сте се в полицията, защото някой е заплашвал госпожа Клайнберг, така ли?

— Какви ги говориш, дафук Клайнберг заплашваше мен! Каза, че ще ме убие. Побъркана кучка! Аз съм домоуправителят, аз трябва да поддържам това място чисто. Котката й сere на площадката и имам пълното право да се оплаквам. Изтропа се насред етажа. Лайно колкото юмрука ми! Ако имах пушка, щях да...

— Госпожа Клайнберг е била убита снощи — каза Бен Рои.

Това го накара да си затвори устата.

— Тялото й беше открито тази сутрин. Току-що открихме адреса й.

Мъжът стоеше, мигаше на парцали и пристъпваше от крак на крак.

— Колкото юмрука ми — повтори той. — Точно насред площадката.

Бен Рои обясни, че трябва да огледа апартамента на жертвата. Домоуправителят измърмори нещо и се затътри да донесе ключовете. Запали осветлението и поведе Бен Рои нагоре.

— Беше трудна жена — каза той, докато се изкачваха. — Моите уважения, съжалявам за случилото се с нея, но беше трудна жена. Обитателите не бива да имат домашни любимци, против правилника е. Но аз си затворих очите. Само я дръжте в апартамента си, така й казах. Дръжте я вътре и няма да кажа на никого. А тя я пуска да сere на,

площадката. И когато възразявам, изпада в ярост! Боже мой, каква ярост само! Каква мръсна уста има! Шибано това, шибано онова! Гледай си шибаната работа! Срам нямаше. Гадна жена, отвратителна. Моите уважения.

Стигнаха до най-горния етаж. Давидович отново запали лампата и отиде до вратата в края на площадката, като по пътя не пропусна да покаже точното място, където котката на Клайнберг си била свършила работата.

— Колкото проклетия ми юмрук беше — промърмори той.

Вратата имаше шпионка и две подсилени брави, едната в средата, другата горе. Домоуправителят пхна ключ в горната ключалка, разбра, че е избрал погрешен, опита друг и понечи да го завърти.

— Почакайте.

Бен Рои хвана ръката му и го дръпна назад.

Нещо беше привлякло вниманието му. На пода. Върху плочките пред прага, до самата рамка, лежеше част от кибритена клечка, не повече от сантиметър. Наведе се и я взе. Можеше да е нищо. Но пък ако се съдеше по онова, което му беше разказал Натан Тират, Клайнберг явно имаше причини да е параноична. А номерът с кибритената клечка при вратата беше класически за параноиците. Пъхни парченце между вратата и касата, когато излизаш. Ако вратата се отвори, клечката ще падне и ще знаеш, че си имал неканени гости.

— Да сте отваряли вратата през последните двацет и четири часа?

— Да не сте луд? — извика домоуправителят. — Изобщо не съм доближавал проклетницата!

— Някой друг има ли ключове от апартамента?

— Съмнявам се. Достатъчно неприятности си имах, за да се сдобия с тези. Госпожо Клайнберг, казвам ѝ, аз съм домоуправителят, апартаментът е под наем, трябва да имам резервни ключове, ако случайно стане пожар, има проблем с газта или някоя тръба...

Бен Рои не го слушаше. У жертвата не бяха намерили ключове. Което означаваше, че ако някой беше влизал в апартамента, имаше голяма вероятност...

Извади телефона си, звънна на Леа Шалев и ѝ каза веднага да изпрати криминалисти. Както и униформени, за да снемат показания

от обитателите. След това взе ключовете от домоуправителя и отключи сам апартамента, като внимаваше да не докосва нищо. Още щом откряна вратата, го лъхна миризма на мръсни дрехи и котешка тоалетна.

— Ой вей — промърмори г-н Давидович.

Пред тях имаше мрачен коридор, застлан с линолеум, с полуотворени врати от двете страни и нещо като дневна в дъното. Насред коридора седеше дебела котка на жълти, кафяви и черни петна, със звънче на врата. Тя ги изгледа и изчезна в дневната със силен звън.

— Това е лайнометът — намръщено обясни Давидович.

На стената имаше копче за осветлението и Бен Рои извади кърпа от джоба си и внимателно го натисна. Огледа се. После благодари на домоуправителя за помощта, влезе и затвори вратата. На площадката Давидович мърмореше нещо за котки, наеми и как страната се е понесла по лайняната река.

Първото, което порази Бен Рои, бяха мерките за сигурност. Освен шпионката и двете подсилени брави, от тази страна на вратата имаше верига, две резета (горе и долу) и сълзотворен спрей на рафта до входа. Клайнберг явно беше уплашена жена.

Продължи по коридора, като побутваше вратите с крак. Жилището беше истинска кочина. Кочина на мърляв собственик, помисли си той, а не безпорядък, оставен от някой, който е влязъл с взлом. Макар да не беше напълно сигурен. В кухнята имаше чинии с недоядена котешка храна, пълна котешка тоалетна в банята, разхвърляни по пода дрехи в едната стая и купчини картонени кутии в другата!

В дневната, играеща ролята и на кабинет, хаосът беше още по-голям. Всеки сантиметър беше покрит с купища листа, книги, списания и вестници. Същинска летяща бомба, както беше описал Натан Тират журналистическите й умения. Явно същото можеше да се каже и за качествата й на домакиня. Щяха да минат дни, докато прегледат всичко това. Или седмици. Много седмици.

— Мамка му — промърмори той, докато оглеждаше бъркотията.

Остъклена врата с вратичка за домашни любимци водеше към балкон. Котката се беше настанила там върху люлеещ се стол. До вратата имаше бюро. Върху него бяха натрупани купища ксерокопия и изрезки от вестници, блокче листа в кожена обложка, ролодекс, три

речника, единият от които синонимен, керамична чаша с химикалки. А също и принтер с модем. Без компютър. Бен Рои клекна и погледна под бюрото. Не видя кабели като за настолна машина, което означаваше, че Клайнберг явно е работила на лаптоп. Огледа набързо апартамента, но не го откри. Сигурно беше заровен някъде и го беше пропуснал. Може да беше на сервиз. Може и убиецът да го е взел — или от тук, или от багажа ѝ в катедралата. Инстинктът му подсказваше, че лаптопът е взет, макар че нямаше как да знае със сигурност.

Извади химикалката си и с обратния ѝ край разрови хартиите на бюрото, като внимаваше да не докосва нищо. Имаше доста ксерокопия и изрезки за арменската общност и катедралата „Свети Яков“, което несъмнено беше свързано със случая, макар и да изглеждаше доста общо. Откри и много материали за проституцията и сексиндустрията в Израел, както и няколко брошури по темата от организация на име „Гореща линия за работници-феселници“. Имаше броеве на списанието „Мацпун, а Ам“, за което работеше Клайнберг; атлас, в който беше отбелязана картата на Румъния; отделни карти на Израел и Египет; множество изрезки за какво ли не, от хакване на компютри до британски военни награди, от психология на насилието над деца до добива на злато (по тази тема имаше три неща). Всичко изглеждаше абсолютно разхвърляно, без никаква връзка. Дори да имаше някакви улики, той нямаше представа какви са те и как да ги тълкува. Като прословутата игла в купа сено. Даже по-лошо — да търсиш игла в купа сено, без да знаеш как точно изглежда една игла.

— Мамка му! — повтори той.

В продължение на половин час претърсва останалата част от стаята с нейните книжни лавици от пода до тавана и шкафове, преливащи от още листа и изрезки. След повърхностния оглед премина към спалнята. Неоправено легло, дрехи навсякъде по пода, няколко шишенца за хапчета по шкафчетата, детска рисунка на жена с дълга руса коса, залепена с тиксо на стената, нарисувана с водни бои върху светлосиния хартия.

На нощната масичка имаше три фотографии в рамки, единствените, които беше видял в апартамента. Наведе се, за да ги разгледа по-добре.

Едната беше групова снимка на двайсетина млади жени, усмихнати широко на обектива, облечени във военни униформи и с

коркови шлемове — вероятно при отбиването на военната си служба. Ривка Клайнберг стоеше отляво, прегърнала през рамо привлекателна жена със слънчеви очила — много по-млада версия на Клайнберг, макар да се познаваше по едрия кокал и къдравата коса. На гърба имаше посвещение — „На скъпата Ривка — много щастие!“

До нея имаше черно-бяла снимка на млада двойка, хваната за ръце на фона на морето. В очите им имаше нещо мъртвешко, измъчено — беше виждал подобни погледи у мнозина оцелели от холокоста. Предположи, че това са родителите на Ривка.

Третата снимка беше на момиченце. На осем-девет години, с широка усмивка и вързана на опашки кестенява коса, с бледо, обсипано с лунички лице. На гърба с прилежен детски почерк беше написано някакво нескопосано — стихотворение на английски.

„Соли, Кари, Мери-Джейн,
Името ми ти познай!
Ана, Амбър, Стела, Лий,
Хубавичко ти ме скрий!
Джени, Пени, Алис, Лил,
Истинското е Рахил.“

Бен Рои хвърли поглед към рисунката на стената, после отново загледа снимката. Нещо в тях определено не се връзваше с апартамента — не отговаряха на онази, Ривка Клайнберг, която му бяха описали. Може би си заслужаваше да проучи по-подробно нещата, да се опита да разбере кое е това момиче. Снимката и рисунката обаче като че ли нямаха отношение към следствието и след като ги съзерцава още известно време, той продължи огледа на апартамента.

Първата му находка беше в кухнята. В кошчето. Капакът му се отваряше с педал и по-скоро по хрумване, отколкото с надежда да намери нещо съществено, той го отвори с върха на маратонката си. Беше три четвърти пълно с боклук — кутии от безалкохолни, бурканче от нес кафе „Елит“, смачкана пазарска чанта на „Мистър Зол“, празни консерви котешка храна. Както и използван автобусен билет на „Егед“. До този момент беше внимавал да не докосва нищо, защото не искаше да оставя отпечатаци или следи преди пристигането на

криминалистите. Сега обаче любопитството надделя. Извади билета и го разгъна. Беше отпреди пет дни, или четири преди убийството — за връщане от Мицпе Рамон, затънтено градче наскре пустинята Негев. Беше ли от значение за следствието? Бен Рои нямаше представа, макар нещо да му подсказваше, че е така. Разгледа го добре, после го сгъна и го прибра в джоба си.

Накрая отиде в третата стая. И тя му даде отговор на нещо, което го тормозеше, докато оглеждаше дневната — липсата на бележници.

Не беше срещал журналист без бележник. Не само за непосредствено ползване, но и стари бележници — също като детективите, журналистите винаги трябваше да проверяват стара информация, събрана преди това. Апартаментът на Натан Тират беше пълен с тях — Бен Рои помнеше как той едва не беше скъсал с жена си, след като тя бе изхвърлила куп бележници при едно пролетно почистване.

Не беше попаднал на нито един в работното помещение на Клайнберг. Причината се изясни сега — всички бяха прибрани в картонените кутии в тази стая. Грижливо подредени, в пълен контраст с хаоса, царящ в другите стаи. Събирани цели три десетилетия. Цялата ѝ кариера, доколкото можеше да прецени. Стотици, с отбелязани дати (незнайно защо, на иврит и на английски), подредени хронологически и прибрани по години, така че, ако искаш да намериш бележките за статия, писана през април 1999 г., ще знаеш къде точно да търсиш. Отначало беше използвала различни по размери бележници — А4, А5, с редове, без редове, със спирали, шити. През последните две десетилетия беше предпочитала едни и същи блокчета А4 с твърда черна подвързия и широки редове.

Нямаше съмнение, че тук има полезна информация, но за откриването ѝ беше нужна много работа. Не само поради огромния брой бележници, но и защото бяха изписани стенографски. Работата трябваше да се свърши, но за момента Бен Рои се тревожеше не толкова за наличното в кутиите, а за онова, което липсваше. Колкото и да търсеше, не успя да намери бележници за последните три месеца. Отвори всяка кутия, огледа отново дневната и спалнята, но не намери нищо. Сякаш животът ѝ на журналист внезапно беше прекъснал преди дванайсет седмици.

Менторът му, старият командир Леви, който беше направил аналогията между плетенето на верига и следствието, беше споделил и една друга полицейска мъдрост с него — „коликите“. Колики са чувството, когато нещо в един случай не си е точно на мястото, не пасва на цялата атмосфера на престъплението. Удушена с гарота жертва наред катедрала е нещо странно, разбира се, но коликите не са свързани със самото престъпление. А с аномалиите около него. И липсата на бележниците си беше точно аномалия.

Колкото до липсващия лаптоп, имаше възможни обяснения. Инстинктът обаче му казваше, че бележниците са взети от убиеца на Клайнберг. И това беше колика, сериозна колика, защото убиец, който краде бележници със стенографски записки, попада в съвсем различен тип от онзи, който беше удушил жената и откраднал портфейла, ключовете, мобилния й телефон и лаптопа. Между двамата нямаше връзка. Просто не си пасваха. Бен Рои се облегна на прозореца и се загледа умислено над покривите на сградите. Беше в същата поза и петнайсет минути по-късно, когато пристигна екипът криминалисти.

Мота се из апартамента още половин час, докато криминалистите работеха в дневната. Не намери нищо съществено, накрая се предаде и тръгна към изхода. Беше вече на площадката, когато едно момиче от криминалистите извика след него:

— Не знам дали това не означава нещо.

Бен Рои се върна. Момичето стоеше пред бюрото на Клайнберг и сочеше блокчето с листа. Когато той беше оглеждал писалището, блокчето бе почти скрито под листа, но вече ги бяха разчистили.

Отначало не видя какво точно му сочи — освен двете драскулки и едно мастилено петно, блокчето бе празно. Едва когато се наведе и се вгледа по-добре, успя да забележи слаби отпечатыци върху меката бяла хартия, останали от нещо записано на отделен лист. Повечето думи бяха отпечатани твърде слабо или отгоре им бе драскано, така че не можеха да се прочетат ясно. Една обаче се виждаше по-ясно. Отпечатыкът бе по-дълбок и се срещаше най-малко на осем различни места — Восги.

— Май здравата е натискала с химикалката — отбеляза момичето. — Нали се сещате, когато нещо ти е влязло в главата и те тормози непрекъснато.

Восги.

— Да ти говори нещо? — попита Бен Рои.

Момичето поклати глава.

— А на вас?

Той също поклати глава. Определено не беше на иврит. Записа си думата. Загледа се за момент в нея, после сви рамене, прибра бележника в джоба си и тръгна към изхода.

— И вижте дали ще можете да намерите дом за котката — извика той през рамо.

11.

Луксор

Халифа познаваше само трима богаташи.

Единият му беше приятел от детството, който бе направил състояние от дотком индустрията; една беше американска писателка, с която бе завързал нещо като приятелство след посещението ѝ в Луксор, докато правеше проучвания за серията си детективски романи за местната полиция — ама че нелепа идея! Третият беше баджанакът му Хосни.

Докато вървеше през центъра на града след срещата с Демиана Баракат, той спря в едно интернет кафе и написа имейли до първите двама, в които обясняваше финансовите проблеми на приятелката си и питаше дали могат да помогнат по някакъв начин. Чувстваше се неудобно, че го прави — беше горд човек и не му беше в природата да моли за помощ, особено финансова. Не можеше обаче да се освободи от образа на гърбавото момченце и смяташе, че трябва да направи нещо.

Не потърси Хосни. Вицепрезидент на най-голямата компания за олио в Египет, баджанакът му бе прочут стисльо — по-трудно беше да вкараш лазерен лъч в задника му, отколкото да пхнеш нож между блоковете на Голямата пирамида.

Изпрати имейлите, излезе и закрачи по Корниш ел Нил, като се мъчеше да реши дали да тръгне към новия участък в Ел Аваимая (шикозна нова сграда, в която се бяха нанесли след разрушаването на стария участък), или да се прибере у дома.

Накрая не направи нито едното, нито другото. Шефът му, главен инспектор Абдул ибн Хасини, трябваше да изнася следобед една от безкрайните си лекции по „модернизиране“ — „Нов Египет, нов Луксор, нов участък, нова сила!“, както я беше нарекъл. Честно казано, Халифа предпочиташе да си я спести. Сестрата на Зейнаб, Сама, жената на Хосни, беше долетяла от Кайро и перспективата да слуша дрънканиците ѝ за гримове и пазаруване и последните клюки за

висшето общество беше по-безрадостна и от проповедите на началството.

Вместо това скочи в един катер до отсрещния бряг на Нил. Взе такси до Деир ел Медина и се изкатери на своето „място за мислене“ сред скалите около Курн.

Идваше тук всеки път, когато искаше да остане сам, само с мислите си, далеч от всички и всичко. Това беше каменен корниз в основата на малка пукнатина по склона на планината, от който се откриваше чудесен изглед към Долината на царете и на север, където Нил, обработваемите земи и пустинята постепенно се сливаха в размазано петно. Беше го открил преди години, малко след пристигането си в Луксор, и идваше тук често, особено през последните месеци, когато изпитваше особена нужда от спокойствие и самота.

По принцип изнурителното изкачване бе два пъти по-тежко заради следобедната жегата и когато най-сетне стигна, едва си поемаше дъх. Намери опора върху песъчливия склон, прехвърли се върху корниза и се настани в сянката на пукнатината, като скръсти ръце и се загледа в далечината с разтуптяно сърце.

Също като в Луксор, нещата от тази страна на Нил се променяха. Може би не така бързо и драматично, но все пак се променяха. Разнебитените кирпичени къщи на старата Курна, които преди се скупчваха като гъби в подножието на Тиванския масив, вече бяха съборени от булдозерите и жителите им се бяха преместили в безлични жилища на север в Ел Тариф (едва го различаваше в далечината — еднакви редици жилищни блокове, приличащи повече на казарма, отколкото на домове). Самият масив, който до неотдавна изглеждаше горе-долу по същия начин, по който бе изглеждал по времето на фараоните, сега беше осеян с грозни бетонни охранителни постове с генератори, антени и прожектори. Долу, наред Долината на Царете, довършваха огромен нов музей и център за посетители. Финансиран от някакви американци и изграждан вече две години, той трябваше да отвори след две седмици и началник Хасани не беше на себе си от възлудие — половината правителство щеше да присъства на церемонията по откриването.

Всичко старо, всички познати места, гледки и ориентири се променяха в нещо различно. И той самият се променяше с тях.

Усещаше го. Онзи Юсуф Халифа, който преди шестнайсет години се беше смял безгрижно, когато откри това място, не беше Юсуф Халифа, който сега седеше тук.

Разбира се, всеки се променя с времето, в човек има сърцевина, която си остава същата. Ядро. Халифа имаше чувството, че неговото ядро се е изместило и напукало. Напоследък имаше моменти, в които едва познаваше самия себе си. Мрачните настроения, внезапните и необясними гневни избухвания, разяждащото усещане за безсилие, отчаяние и чувство за вина.

В миналото, независимо от трудностите, които му хвърляше животът (а те бяха предостатъчно), винаги се бе справял с нещата, не позволяваше на несправедливостите на света да го извадят от равновесие. Но напоследък... Разрушеният дом, отровеният кладенец на Атия, финансирането на Демиана, малкото момченце на мотопеда — неща, с които преди се беше справял с жар, ежедневните жестокости на живота, сега сякаш забиваха още по-дълбоко клинове във вече напуканите му основи. Всичко се разпадаше. Неведнъж се питаше дали това не е причината да започне да идва толкова често тук. Не заради покоя, тишината и простора, а заради простото облекчение, че усеща нещо стабилно около себе си.

Отвори бутилката вода, която бе взел по пътя, пи, запали цигара и се намести още по-навътре в сянката. Пред него и леко вляво се виждаха кирпичените останки върху Хълма на Тот; отдясно лежаха руините на „пътната станция“, където бяха спирали древните работници по ежедневния си път до и от Долината на царете. Нещо като древен пропускателен пункт. Скалите наоколо бяха покрити с графитите на работниците, десетки и десетки надписи, отбелязващи кратки моменти от живота им, който е бил точно толкова истински, колкото неговият, и сега бе напълно изгубен за историята.

Един такъв надпис се виждаше точно до главата му — три картуша (на Хоремхеб, Рамзес I и Сети I) върху жълтия варовик, оставени от някой, подписал се като „Писар на Амун, Пей, син на Ипу“. Към надписа вървеше ограден в кръг номер — 817-а, — оставен от чешкия египтолог Ярослав Черни, изучавал надписите през петдесетте години на миналия век.

Халифа често се бе питал за този син на Ипу. Що за човек е бил? Имал ли е братя и сестри? Жена и деца? Внуци? Щастлив ли е бил, или

тъжен? Силен или слаб? Здрав или болен? Дълго ли е живял, или е умрял млад? Толкова много въпроси. Толкова много загуба. Цял живот, сведен само до няколко драскулки върху варовик.

Едно нещо го поразяваше все повече напоследък — преходността на нещата. Безсмислието им. Някога Пей е бил живо, дишащо човешко същество като него. Животът му е бил цяла история, изпълнена с драми, емоции, отношения и промени. Бил е бебе, после момче, мъж и може би съпруг и баща. Бил е толкова много неща. Историята му е била толкова богата. После изведнъж е приключила и от нея се е запазил единствено този мъничък фрагмент върху скалата. Фрагменти — само това е останало. И колкото и фрагменти да събереш, колкото и думи, изречения и абзаци да откриеш, никога няма да научиш цялата история. Никога няма да опознаеш напълно човека. И определено няма да го върнеш. Беше си отишъл — и точка.

Дръпна от цигарата и извади портфейла си. Вътре имаше прозрачен джоб със снимка — той, жена му Зейнаб и трите им деца — Бата, Али и малкият Юсуф — отбор Халифа, както се наричаха шеговито. Беше направена точно на това място преди две години — всички се бяха скупчили и Халифа беше изнесъл фотоапарата пред тях, което обясняваше и леко изчанчения ъгъл. Всички се смееха, особено той, който държеше Али в скута си и едва пазеше равновесие. Секунда след снимката се подхлъзна и Али се затъркаля надолу по склона, което стана повод за още по-голям смях.

Толкова много смях имаше тогава. Загледа се в снимката, докосна я с устни и я прибра. Облегна се и се загледа в пустинния пейзаж.

Йерусалим

Когато Бен Рои се върна в участъка, Дов Зиски седеше в кабинета, наведен над бюрото като някакъв *талмид хахам*. Йони Зелба и Шимон Луциш ги нямаше, така че бяха само двамата.

— Някакъв напредък? — попита Бен Рои, докато сваляше якето и сядаше на бюрото си.

— Никакъв — отвърна Зиски. — Пет водоравно е „педал“.

Бен Рои отвори уста да попита защо, по дяволите, хлапето решава кръстословици, вместо да работи по убийството, но се усети,

че това е майтап, и изсумтя развеселено. Хлапето може и да говореше като Дана Интернешънъл, но пък имаше чувство за хумор. А това е необходимо качество в израелската полиция. Без чувство за хумор се превръщаш в кисел мърморещ тип като Амос Намир. А по-добре да не ставаш такъв.

— И с какво се занимаваме?

Зиски се завъртя в стола си и отвори бележника с подвързия от къртича кожа.

— Прегледах мобилния на жертвата. Била е абонат на „Пелефон“. В момента събират всичките ѝ обаждания за последните шест месеца. Работи се и по домашния ѝ телефон към „Безек“ и акаунта ѝ в Гугъл мейл. Всички затварят за шабат, така че ще имаме резултати най-рано в неделя.

Бен Рои изсумтя недоволно, но само толкова. Така беше в тази част на света — дори за разследването на убийства имаше почивни дни.

— Ами арменския комплекс? — попита той, докато преглеждаше заглавията на „Йедиот Ахронот“, който бе купил на връщане от апартамента на Клайнберг — скандал за корупция в правителството, преговорите за мир стигнали до задънена улица, „Хапоел Тел Авив“ се класирали за Шампионската лига — все едно и също.

— Няма много за казване — отвърна Зиски. — Дежурният портиер от снощи не добави нищо към показанията, които вече беше дал. Жертвата била забелязана на портала около седем вечерта. Предполага, че някой може и да е влязъл след нея, но е разговарял с жена си по телефона и не гледал много. Определено не можа да каже нищо съществено. Да се надяваме, че ще получим по-подробна информация от камерите им.

— Да се надяваме — съгласи се Бен Рои.

— Спомена обаче, че я е виждал и преди.

Бен Рои вдигна глава.

— Неколцина други казаха същото. Явно често е посещавала комплекса през последните две-три седмици.

Бен Рои сгъна вестника и се облегна назад. Това беше интересно.

— Разказвай.

— Ами човекът си спомня, че я е виждал най-малко още два пъти. Друг портиер пък твърди, че я е засичал четири или пет пъти.

Имаше и един свещеник на име...

Затърси в бележника си. Бен Рои му махна, че името не е важно.

— Както и да е, той каза, че я е виждал на няколко сутрешни и следобедни служби. Помислил си, че може би чака някого, но никой от онези, с които разговарях, не я е виждал с друг човек. Униформените още обикалят от врата на врата, така че може и да научат нещо.

Бен Рои кимна и забарабани по бюрото.

— Разговарях и с архиепископ Петросян — каза Зиски.

— И какво?

— Отдели ми само петнайсет минути, така че не беше точно подробен разпит. Заяви, че не вярвал човек от неговата общност да е способен да извърши нещо такова, но иначе нямало какво повече да ми каже.

— Повярва ли му?

— Определено беше разстроен от станалото — сви рамене Зиски. — Личеше му по очите. Останах с впечатлението...

— Лъжеше ли?

— По-скоро... по-скоро ставаше нещо друго. Сякаш премълчава нещо. Просто интуиция, нищо конкретно.

„Женска интуиция“ — помисли си Бен Рои, но предпочете да не го изрича на глас.

— Има ли алиби?

— Каза, че цялата вечер бил в личните си покои. Засега не сме открили никой, който да потвърди.

Зиски вдигна ръка и се заигра с една от фибите, които държаха плетената ярмулка на главата му.

— Мога да поровя още, ако искате. Малко по-дискретно.

— Направи го. И междувременно виж какво ще откриеш за това.

Бен Рои порови в джоба си и метна на бюрото автобусния билет, който беше намерил в апартамента на Клайнберг. Зиски приближи и го взе. До Бен Рои достигна слаб полъх на афършейв.

— Клайнберг го е използвала преди пет дни — каза той. — До Мицпе Рамон. Чудно ми е какво е правила насред Негев.

Зиски огледа билета.

— И още нещо — продължи Бен Рои, определено се забавляваше, че може да товари друг със задачи. — Можеш ли да откриеш какво означава тази дума?

Отвори бележника си, обърна го, наведе се напред и посочи думата, която бяха открили като отпечатък върху блокчето — *Восги*. Зиски се наведе да погледне и бузата му почти докосна бузата на Бен Рои. Миризмата на афършейв стана по-силна.

— Прощавайте, момчета, да не прекъсвам нещо?

Юри Пинкас стоеше на прага. Бен Рои рязко се дръпна назад.

— Дори не си направи труда да почукаш, Пинкас.

Колегата му се подсмихна и сви устни, сякаш праща въздушна целувка. Бен Рои го изгледа кръвнишки.

— Какво искаш?

— Просто минах да ти кажа, че материалът от камерите е готов. Ще го преглеждаме след пет минути. Надявам се, че ще имате време да... се освежите, така да се каже.

— Цуни ме отзад, Пинкас.

— Нареждам се на опашката. Ще се видим в пристройката.

Намигна, пусна още една целувка и изчезна в коридора.

— И ако си приключил с диска ми на Яхонатан Гатро, искам си го! — извика той.

— Чекиджия! — изрева Бен Рои.

Дори да схвана нещо — а трудно би могло да е иначе, — Зиски не го показва. Просто си записа думата в бележника и мълчаливо се върна на бюрото си. Бен Рои се зачуди дали не трябва да каже нещо, но Зиски вече беше вдигнал телефона и набираще. Бен Рои предпочете да отиде до тоалетната, след което си наля чаша вода от машината в коридора. Напълни втора чаша за Зиски и се върна в стаята.

— Злато.

— Моля?

— *Восги*. Означава злато. На арменски. Злато, златен.

По дяволите, хлапето действаше наистина бързо.

— Ясно — рече Бен Рои. — Благодаря.

Зиски кимна и взе чашата.

— Нещо против да си тръгна малко по-рано? — попита той. — Трябва да взема някои неща за шабат.

— Разбира се — отвърна Бен Рои. — Няма проблем.

Помая се за момент, после отново каза „разбира се“ и тръгна към изхода.

— О, и още нещо, господине.

Бен Рои се обърна.

— Ако си падате по Яхонатан Гатро, имам всичките му албуми и с удоволствие ще ви запиша копия. Имам и много неща на Иври Ледер и Джуди Гарланд.

Зиски се усмихна и отново се наведе над бюрото си. Въпреки волята си, Бен Рои също се усмихна. Хлапето започваше да му харесва.

Пинкас и Нава Шварц бяха събрали седемнайсетминутен диск с всички записи, които можеха да имат нещо общо с убийството на Клайнберг — както от полицейските камери, така и от тези на арменците.

Прегледаха материала в остъклената стая до видео центъра на участъка. Присъстваха всички от сутрешното съвещание, с изключение на Зиски, чието място бе заето от главен суперинтендант Ицхак Баум. Баум винаги присъстваше на преглеждането на видеозаписите. Те често съдържаха нещо, което помагаше за разрешаването на даден случай, и той обичаше да споделя славния момент.

Днес остана разочарован. Като всички останали.

Полицейските камери бяха засекли Клайнберг от слизането ѝ от автобуса до Яфската порта до минаването ѝ през тунела по средата на Арменската патриаршеска улица. Камерите в арменския комплекс я бяха заснели как влиза през портала и я проследяваха до входа на катедралата.

През цялото време на около трийсет метра зад нея вървеше един и същи човек. Той влезе в катедралата малко след нея и излезе трийсет и шест минути по-късно. Върна се през Стария град и изчезна някъде около Яфската порта.

Никой не се съмняваше, че това е убиецът. За съжаление той бе с палто с качулка заради дъжда и дори след допълнителна обработка и увеличение на образа лицето му оставаше скрито. Бе среден на ръст, беше пътувал в един автобус с Клайнберг и я беше проследил през Стария град до катедралата, но повече от това не успяха да разберат. Не бяха сигурни и дори, че е мъж.

Прегледаха записите три пъти и настроението в помещението непрекъснато падаше. Точно преди да пуснат записа за четвърти път, телефонът на Бен Рои иззвъня.

„Ел Ал“. Бяха прегледали записите си и бяха попаднали на съвпадение.

В нощта на смъртта си, в 23:00 Ривка Клайнберг трябвало да отлети за Александрия, Египет.

Бъкингамшир, Англия

— Лично аз бих избрал петицата.

Сър Чарлз Монтгомъри се усмихна. Иронична, покровителствена усмивка — не достатъчно широка, за да изглежда груба, но повече от достатъчна, за да покаже, че не само не е съгласен, но и че има пълното право на това. Отпи от манерката си и измъкна стик 6 на „Калалуей Графит“ от торбата за голф.

— Понякога е много трудно да се прецени точно — каза той с тон, който показваше, че всъщност мисли обратното. — Човек никога не може да е сигурен, докато не удари.

Направи два подготвителни замаха, като гледаше площадката на сто и четирийсет метра от тях. Плавните движения не отговаряха на неговите шейсет и осем години. После разкрачи обутите си във „Футджой Класик“ крака на метър един от друг, удари и заслони очи с длан, докато следеше траекторията на топката. Тя сякаш увисна за цяла вечност във въздуха, след което се спусна и тупна на лекия склон в задната част на окосената площ. Остана там за момент, после бавно се изтъркаля назад към флагчето, за да спре на около два метра от него. Монтгомъри кимна удовлетворено и прибра стика на мястото му, приемайки поздравленията на другите играчи.

— Ветрецът май я побутна малко повече — каза той с фалшива скромност.

Правеше добър тур. Отличен тур. Също като доброто му пенсиониране. Отлично пенсиониране.

Преди две години, покрай всички неприятности на Субконтинента, нещата не изглеждаха така розови. Корозирала защитна клапа, неизправна система за наблюдение, облак водороден сулфид, хиляди изприщени местни работници. За момент изглеждаше, че ще се размирише като историите с Бопал и „Трафигура“, което изобщо нямаше да се отрази добре на компанията. И на него самия, тъй като в качеството си на главен изпълнителен директор именно той бе взел решение за отлагане на съвременните системи за безопасност,

които отдавна се бяха превърнали в стандарт в обектите им в Европа и САЩ.

Не, положението изобщо не изглеждаше розово. В продължение на няколко месеца непрекъснато се потеше, особено когато започнаха съобщенията за спонтанните аборти и родилните дефекти, за раждането на деца с малформации и умствена изостаналост. Слепите, бавноразвиващи се деца, особено от Третия свят, никога не изглеждаха добре в пресата.

За щастие ситуацията се беше разрешила по начин, от който всички останаха доволни. Тлъсти суми за различни правителствени клечки бяха изгладили нещата от индийска страна, а една наистина великолепа кантора от Лондон беше използвала какви ли не хитроумни вратички, за да държат британската преса настрана. Дори не се наложи да компенсират жертвите, макар че за да замажат очите, направиха скромни дарения на няколко местни благотворителни организации. Много скромни дарения.

Миналата година Чарлз Монтгомъри се оттегли с доста солидна пенсия и рицарско звание за заслуги в индустрията. След като продаде акциите си, дори попадна в списъка на богатите на „Сънди Таймс“, макар и на последните места. Животът беше хубав. А когато животът е хубав, същото се отнася и за игрите му. Ударите му се бяха подобрили неимоверно през последните няколко месеца. Кое не можеше да се каже за недъзите на онези индийски бебета.

Парламентаристът на торите Тристан Бийк също стреля и топката му падна на пет метра преди площадката. Четиримата играчи тръгнаха напред, като теглеха количките си. Сред тях бе сър Хари Шор, старши член на съдебната колегия, и Брайън Кахил, груб, но невероятно богат австралиец, мениджър на хедж фонд. Въпреки изтичането на отровни газове сър Чарлз Монтгомъри продължаваше да се движи сред висшите кръгове.

Изминаха трийсет метра и Шор, който беше малко пред останалите, забави крачка и вдигна ръка.

— Какво си мисли онзи идиот? — попита той и посочи.

До площадката започваше гора. Някаква фигура — от това разстояние не можеше да се определи дали е мъж или жена — беше излязла от гъстата стена от дървета и рододендрон и стоеше на

окосената площ до флагчето. Като че ли държеше нещо като знак или плакат.

— Разкарай се — извика Шор. — Махай се от там. Дупката е в игра!

Фигурата само вдигна високо знака, плаката, или каквото там беше. На него беше написано нещо, но бе прекалено далече, за да го прочетат. От гората излезе и друга фигура, този път несъмнено женска. Тя също държеше плакат.

— Махнете се! — извика Монтгомъри и размахва ръка. — Това е частна...!

Мобилният му телефон извъня. Все още размахвайки ръка, той извади апарата от карираните си панталони за голф и го вдигна към ухото си. Беше прекалено разсеян, за да провери кой го търси.

— Да — каза рязко.

— Чарлз Монтгомъри?

Гласът беше мъжки. Непознат.

— Да.

— Сър Чарлз Монтгомъри?

— Да, да. Кой се обажда?

Още две фигури се появиха на площадката. Излизаха и други. Цяла тълпа.

— Чупката! — изрева Тристан Бийк. — Мачките тревата.

— Имате ли достъп до интернет, сър Чарлз?

— Какво? Кой се обажда? Откъде имате този...

— Защото, ако имате, задължително трябва да погледнете един сайт. Адресът му е www.thenemesisagenda.org.

Гласът съобщи адреса бавно, буква по буква.

— Там има чудни снимки за вас — добави той. — И много подробности за дейността на компанията ви в Гуджарат.

Лицето на Монтгомъри вече се беше изчервило и започна да става пурпурно.

— Кой се обажда, по дяволите? — извика той. — Какво искате? Насред игра на голф съм.

— Зная — отвърна гласът. — В момента ви гледам. Хубав панталони, скапан детеубиец.

Връзката прекъсна. В същия момент тълпата, състоя се вече от двайсетина души — мъже и жени, стари и млади, — започна да

скандира и гласовете се понесоха през иначе тихите простори на частния голф клуб „Уестърн Грандж“:

— Гуджарат! Гуджарат! Гуджарат!

Тръгнаха напред към четиримата играчи и лозунгите по плакатите им постепенно станаха четливи: „ДЕТЕУБИЕЦ“, „СПРАВЕДЛИВОСТ ЗА ДЕЦАТА“, „WWW.THENEMESISAGENDA.ORG“, „ЩАСТЛИВО ПЕНСИОНИРАНЕ, СЪР ЧАРЛЗ“.

Монтгомъри се поколеба, на широкото му месесто лице се беше изписала ярост и растяща тревога. Обърна се и тръгна към клуба с цялата скорост, на която беше способен, следван от останалите.

— Гуджарат! Гуджарат! Гуджарат!

Комфортното му пенсиониране вече не изглеждаше чак толкова сигурно.

12.

Йерусалим

Петъчният следобед напредваше, шабат наближаваше и улиците на града постепенно опустяваха. Привечер центърът на града беше почти опустял.

Същото се случваше и в микрокосмоса на полицейски участък „Давид“. Когато Бен Рои се отби в кабинета на Шалев малко след 17:30, в следователския отдел на Кишле бяха останали само те двамата.

Шалев направи кафе и Бен Рои обобщи откритото дотук — заплахите в „Хаарец“, липсващите бележници, посещенията на Клайнберг в арменския комплекс, полетът с „Ел Ал“ до Египет. А също и думичката *Восги*, която за момента не му говореше нищо конкретно, но му се струваше важна.

Шалев слушаше мълчаливо, отпиваше от чашата си с логото на баскетболния отбор „Макаби Тел Авив“, а червилото ѝ както винаги оставяше петно по ръба. Полицаяте не трябваше да носят грим в работно време, но Леа Шалев не обръщаше внимание на правилата. Червило, лак за нокти, сенки за очи — Бен Рои така и не можеше да определи дали го прави просто защото иска да изглежда добре, или за да вбеси такива като Баум и Дорфман, които смятаха, че жените нямат място в следствието. Ако беше първото, опитите не бяха особено сполучливи. Ако беше второто, ефектът беше повече от задоволителен.

— Идеи? — попита тя, когато той свърши.

Бен Рои сви рамене.

— Нескопосан грабеж. Самотен психар. Дело на мафията. Лична неприязън. Комбинация от някои от изброените. Избирай. Всичко е възможно.

— Ти кое би избрал?

Често играеха тази игра в началото на разследването. Шалев го предизвикваше да си заложи главата и да каже предположението си. Обикновено Бен Рои се подчиняваше с радост. Този път обаче, макар

да бяха на съвсем ранен етап, противоречията и несъответствията вече бяха твърде много, за да е склонен да участва.

— Хайде, Ариех — усети нежеланието му тя. — Заложил на нещо.

— Свързано е с работата ѝ като журналистка — каза след кратко мълчание той, без да отговаря направо на въпроса ѝ. — Лично аз бих заложил на това. Бележниците ѝ за последните три месеца липсват, така че вероятно има общо с материал, върху който е работила напоследък.

— Освен ако нашият човек не се опитва да размъти водата — отбеляза Шалев. — Да ни подхвърли лъжлива следа.

Бен Рои призна, че забележката ѝ е основателна.

— Какво казва редакторът ѝ? — попита Шалев.

— Още не се е свързал с мен. Оставих му четири съобщения.

— Само четири? Не е в твой стил да си толкова сдържан.

— Не е в твой стил да правиш такова добро кафе.

И двамата се усмихнаха. Въпреки първоначалните си съмнения, Бен Рои беше започнал да харесва Леа Шалев. При това много. И не само защото беше добра в работата си. Тя бе един от малкото хора в полицията, които наистина можеше да нарече приятели.

— Някакви новини от аутопсията? — попита той.

Тя поклати глава.

— Разговарях с Шмелинг малко преди да дойдеш. Намерили са косъм върху дрехите на жертвата, който са пратили за ДНК анализ, за да търсят евентуално попадение в базата данни. Категорично няма следи от сексуално посегателство. Нищо, като се изключи предполагаемото време на смъртта, между седем и девет вечерта — което вече ни е известно от видеозаписите. Освен това имала хемороиди. Най-лошите, които Шмелинг бил виждал.

— Красота. Криминалистите?

Тя вдигна ръце — „нищо“.

— Съседи?

— Засега успяхме да разпитаме само пет апартамента. Всички останали ги няма.

— И какво?

Тя отново вдигна ръце.

— Лайняна работа. Дума да няма. Лайняна работа.

Подобно на Бен Рои с неговите колики, Леа Шалев също си имаше уникален полицейски речник. Тя си погледна часовника, допи кафето и стана.

— Трябва да тръгвам. Лайняна работа или не, семейство Шалев все пак трябва да яде.

Започна да си събира нещата.

— Децата добре ли са? — попита Бен Рои, който също стана.

— Да, макар че Дебора не ми говори. Имаме известни разногласия относно избора ѝ на приятел.

Бен Рои се усмихна. За него самия подобни трепети тепърва предстояха.

— А Бени?

— Добре е. Направи представяне в Ейн Карем и се говори за изложби в Щатите.

Бени Шалев беше художник. При това доста уважаван. Бракът му бе една от малкото полицейски връзки, които бяха успели да издържат на напрежението. Леа и Бени Шалев бяха толкова непоклатими, колкото беше възможно при подобна ситуация. Макар че никога нямаше да го признае дори пред себе си, всеки път, когато ги видеше заедно, Бен Рои изпитваше известна тъга, съжаление за онова, което би могло да бъде. Понякога Сара наистина му липсваше. Всъщност не понякога, а почти постоянно.

— Със Сара ли ще прекараш шабат? — попита Шалев, сякаш беше прочела мислите му.

— Тя ще е с техните.

— Искаш ли да дойдеш при нас? Добре дошъл си.

— Благодаря, Леа, но имам друг ангажимент.

— Сигурен?

— Сигурен.

Излязоха в двора зад участъка. Шкодата на Шалев беше паркирана в отсрещния край, до мястото за езда. Бен Рои я изпрати дотам.

— Искам Намир да продължи със старите случаи — отново заговори за работа тя, докато вървяха. — И с арменската връзка. Пинкас може да проследи заплахите на руснаците и заселниците от Хеврон, може да излезе нещо. Говори руски и знам, че има най-малко един информатор сред заселниците.

— А аз? — попита Бен Рои.

Каза го префърцунено, имитирайки въпроса на Дов Зиски от сутрешната среща. Шалев му хвърли изпепеляващ поглед.

— Продължаваш с Клайнберг. Искам да знам за какво е писала, кого е настъпила по опашката, защо е искала да пътува до Египет и защо е посещавала арменския комплекс толкова често.

Стигнаха до колата и Шалев я отключи.

— Между другото, как върви със Зиски? — попита тя.

— Страхотно. От следващата седмица ще живеем заедно.

— Мазалтов.

Метна чантата си на задната седалка, качи се и затръшна вратата. Отляво се появи АТВ „Поларис Рейнджър“, единственото превозно средство, способно да се справи със стръмните улици на стъпала в Стария град. Шалев го изчака да паркира и запали двигателя.

— Утре няма да работиш, нали?

Бен Рои кимна.

— Ще украсяваме у Сара — каза той. — Ако искаш, мога да...

— Искам да украсяваш. Макар че, ако украсата ти е като работата ти, ще ме е страх да я погледна. До неделя.

Отдаде му шеговито чест, превключи на скорост и потегли към входния тунел на участъка. Насред двора спря и свали стъклото. Бен Рои отиде при нея. Шалев гледаше напред, с ръце на волана.

— Не мога да го обясня, Ариех — рече тя замислено. Тонът ѝ внезапно бе станал сериозен. — Но имам лошо предчувствие за този случай. От самото начало.

— Защото жена е била удушена насред катедрала.

Тя не се усмихна.

— Имам чувството, че ще ни отведе на някакво...

— Лошо място ли?

Тя го погледна в очите.

— Внимавай, Ариех. Внимавай и ме дръж в течение. Нали?

За пет години съвместна работа Леа Шалев никога не беше говорила по подобен начин с него. Бен Рои се почувства странно обезпокоен.

— Нали? — повтори тя.

— Разбира се — отвърна той. — Добре.

Тя кимна, пожела му *гут шабас* и напусна участъка. Отново започна да ръми.

Луксор

— Тате, гледаме Мери Пъпкинс!

Халифа едва беше отворил вратата на апартамента, когато най-малкият му син Юсуф изхвърча от дневната и се хвърли отгоре му. Момчето го прегърна свирепо, целуна го по устните, измъкна се и се втурна обратно по коридора. Халифа се усмихна, поклати глава и затвори. Остана за момент на място, с букета лилии, който беше купил на връщане от Курн. Обхождаше всичко с поглед, сякаш за да се увери, че живее именно тук. После въздъхна и тръгна след момчето.

Живееха в апартамента от шест месеца. Когато старият им блок беше разрушен, всички обитатели бяха преместени в ужасен бетонен жилищен комплекс на десет километра от града, до моста над Нил. В нетипична за него проява на съчувствие шефът му Хасани беше задействал някакви връзки и бе уредил семейство Халифа в Ел Авамая, почти до новия полицейски участък.

Апартаментът беше по-голям от стария, по-удобен за работата му, с джамия и училище в съседство. Имаше дори климатична инсталация за огромно изумление на Юсуф, който я пускаше на пълна мощност и после строеше лагери, в които да се спасява от студа.

Въпреки добавените екстри Халифа така и не свикна с това място. И не само заради климатичните експерименти на Юсуф. Дори след толкова месеци още се чувстваше чужд в собствения си дом.

Отчасти това се дължеше на съседите. Имаше една приятна стара дама, която живееше на долния етаж, съседното семейството също беше свястно, макар и да държаха телевизора си пуснат денонощно и усилен до дупка. Липсваше обаче близостта в стария блок, нямаше го чувството за общност, което идва след шестнайсет години живот на едно място. Там просто си тежаха на мястото. Не и тук. Всеки път, когато се прибираще, Халифа изпитваше чувство на изолация. Сякаш беше слязъл от автобуса на погрешната спирка.

Още по-лошо беше бездушието. Тук нямаше спомени и връзки. Нямаше чувства. Нищо, което да го задържи на това място. Загубата на

стария дом беше като изтриване на миналото. Въпреки че всичките им неща бяха тук, новият апартамент беше... пуст.

Можеш да вземеш мебелите със себе си, но Халифа беше открил, че асоциациите са абсолютно недвижими.

Надникна в стаята на най-големия си син Али, както правеше винаги, когато се прибираще, после продължи към кухнята, където дъщеря му Бата приготвяше вечерята.

— Добре ли мина денят? — попита той, като я прегърна и целуна по челото.

— Чудесно — отговори тя и отвърна на прегръдката му. — Леля Сама беше тук.

— Сигурно е било вълнуващо.

— Определено. Разказа ни как с чичо Хосни са ходили на покупки в Дубай. С всички подробности.

Сарказмът беше тънък, но не можеше да се сбърка. Халифа се усмихна и я оципа по носа. Бата вече беше на седемнайсет и много приличаше на Зейнаб, когато бе по-млада. По външност — стройна, с дълга черна коса и огромни очи, — но и с чувството си за хумор.

— Как е тя? — попита той.

— Добре. Гледа...

Бата кимна към другия край на апартамента. Халифа също кимна, целуна я отново и тръгна по коридора към дневната, където Зейнаб се беше свила на дивана с Юсуф в прегръдките си. Гледаха диска „Мери Попинс“ и си тананикаха веселата мелодия на „Да си пуснем хвърчило“. Или, както го предаваха египетските субтитри, „В небето пускаме нашето хвърчило.“

Халифа остави цветята до жена си, прегърна я през раменете и я целуна по главата.

— Всичко наред ли е?

Тя се пресегна и докосна ръката му, но не откъсна очи от екрана.

— Утре съм в почивка. Какво ще кажеш да прекараме известно време с момчето ни?

Тя отново стисна ръката му, но пак не го погледна. Халифа остана за момент неподвижен, като вдишваше аромата на косата ѝ. След това прошепна „Обичам те“ и се върна в кухнята да помогне на Бата с вечерята.

— Нямахте нужда — каза тя, когато той извади нож от шкафчето и зае позиция до нея.

— Стига, знаеш колко обичам да режа. Позволи ми поне това малко удоволствие.

Тя го побутна закачливо и продължи да реже картофи. За момент погледът на Халифа се задържа върху голямото колкото юмрук, парче бетон на перваза с миниатюрни плочици от едната страна — фрагмент от фонтана, който бе направил в коридора на стария им апартамент. Самотен сувенир от по-щастливи времена. После се върна в настоящето и започна да реже лук. В дневната дискът с „Мери Попинс“ свърши и беше пуснат отново.

Йерусалим

Бен Рои излъга Леа Шалев. Нямахте никакви уговорки за петък вечер. Работният ден беше свършил и той се качи в колата си и пое сам към къщи. Можеше да отиде на куп места — макар че никога не е бил особено фрум, рядко му се случваше да пропусне шабат. Тази вечер обаче бе уморен и нямаше настроение за социализиране. Смяташе да почете, може би да погледа „Ерец Нехедерет“ и да си легне рано. Прекалено много неща му се въртяха в главата и не му беше до компанията на други хора. Нито пък на Бог, ако трябваше да е честен.

Докато излизаше от участъка и караше към Сионската порта — колата му беше единствена по улиците в този час, звънна на Сара.

— Как си? — попита я.

— По същия начин, както и при предишния ни разговор.

— А Бубу?

— Момент.

На заден план се чу някакъв шепот.

— Страхотно — отвърна тя. — Тъкмо загрева за малко гимнастика.

Бен Рои се засмя. Ей такива малки глупости бяха станали причина да се влюби в нея. До уши.

— Вашите добре ли са? — попита той.

— Чудесно. А твоите?

— Тъкмо се каня да им звънна.

— Много поздравя от мен. И не забравяй...

— За подреждането утре. Не се безпокой. Татуирал съм си го на челото. Тръгна ли да се бръсна сутринта, ще се подсети.

Тя се разсмя. Заразен, момически смях. Смяхът на истински развеселен човек. Прекрасен звук.

— *Шабат шалом*, Сара.

— И на теб, Ариех. *Шабат шалом*. До утре.

Последва мълчание, сякаш и двамата чакаха другия да каже още нещо. После повториха *шабат шалом* и затвориха.

Стигна Сионската порта и мина през нея, като се наслаждаваше на стабилното управление на тойотата, лекотата, с която се справи с тесните чупки на портата. Имаше тази кола само от два месеца, след като любимото му беемве най-сетне бе предало богу дух. Все още свикваше с управлението, което всъщност правеше всичко, което се очакваше от него. Беемвето със своенравния си характер беше груб мръсник. Симпатичен, но груб. Точно по начина, по който харесваше да мисли и за самия себе си. А сега караше тойота „Корола“. В това със сигурност се криеше някаква метафора.

След портата зави надясно по „Маале Ха Шалом“ и продължи надолу покрай хълма Сион, камбанарията на абатство „Дормицион“ се появяваше и изчезваше зад кипарисите над него. Обади се на родителите си в семейната фарма да им пожелае *гут шабас*, после на баба си в старческият дом („Храниш ли се, Ариех? Господи, кажи ми, храниш ли се?“) и после на сестра си Чава, в чийто апартамент за първи път бе срещнал Сара и която през по-голямата част от разговора му обясняваше какъв идиот е, че се е разделил с нея.

Накрая, докато караше по „Керен Ха Йисод“ и завиваше в Рехавия покрай постерите на „Жени в черно“, които винаги стояха на ъгъла, звънна на Гилда Милан. Бившата му тъща. Почти тъща. Дъщеря й Галия беше убита, преди двамата да застанат под хупа.

— Е, събрахте ли се със Сара? — попита тя, щом чу гласа му.

— *Шабат шалом* и на теб, Гилда.

— Събрахте ли се?

— Последния път като проверих, не.

— Идиот.

Бен Рои се усмихна уморено.

— За втори път ме наричат така през последните пет минути.

— И защо не? Това си е самата истина.

Ако не друго, Гилда Милан беше пряма. И храбра. Не само че беше изгубила единственото си дете при терористична атака, но и преди четири години съпругът ѝ Йехуда беше загинал по същия начин, докато говореше на мирна демонстрация при Дамаската порта. По-слабите хора щяха да се пречупят още след първата трагедия. Гилда Милан беше загубила най-любимите си хора на света и въпреки това категорично отказваше да падне духом. Сега, заедно с Ясмينا Марсуди, жената на палестинския политик, който бе убит заедно с Йехуда, тя обикаляше света и защитаваше каузата на мира. Двете бяха посрещани с почести извън Израел и окупираните територии. Тук обаче гласовете им бяха гласове в пустиня. Напоследък хората бяха по-загрижени как да си платят наема и да сложат храна на масата, отколкото за положението с палестинците. Като че ли дните на надеждата бяха в миналото. Сега бе време на примирение. Гилда Милан обаче отказваше да отстъпи. Тя бе олицетворение на всичко добро в тази страна, помисли си Бен Рои. Дори ако го тормозеше заради Сара.

Побъбриха, докато той спря пред блока си, после си пожелаха *гут шабас* и затвориха. Бен Рои заключи колата и влезе.

След раздялата със Сара беше спал един месец на канапето на един приятел в Гиват Шаул. Не беше приятно преживяване. Отчасти защото канапето беше късо за едрата му фигура, но най-вече поради факта, че Шмуел и приятелката му бяха енергични и изключително шумни в леглото. След четири седмици постоянно пъшкане, стонове и писъци приятелските чувства и нервите на Бен Рои се бяха опънали до скъсване и той си събра багажа и се премести в една занемарена гарсониера в Ха Рамбан. Мястото беше като кутия за обувки, а наемът гълташе сериозна част от месечните му 12 000 шекела, но поне можеше да се наспи като хората. По-важното бе, че жилището се намираше недалеч от дома на Сара на Ибн Езра и точно срещу детската площадка, където тя щеше да разхожда детето им. А това предлагаше известна утеха при факта, че няма да живее с тях.

Щом се прибра, взе душ, преоблече се и отвори плъзгащата се врата към мъничкия правоъгълник от прашен бетон, който минаваше за тераса. Дъждът беше спрял и облаците се бяха разкъсали, разкривайки дълбоко лазурно небе с розови и зелени оттенъци. Прекрасна йерусалимска вечер. От онези, които те карат да забравиш

всички гадости, случващи се в града. Извади един „Голдстар“ от хладилника (вече не пиеше много, но какво пък, денят бе дълъг), избути фотьойла до вратата и качи крака на парапета на балкона. Известно време остана така, заслушан в тишината, като вдишваше аромата на жасмин и мокри листа, загледан към крилете на вятърната мелница на Рехавия. После взе книгата, която лежеше на килима до вратата на балкона. „Шалом, бебе. 101 съвета как да бъдем добри бащи.“

Отвори я и зачете, като отпиваше от бутилката. Умът му обаче беше другаде и само две минути по-късно остави книгата.

Удушаване с гарота. Полет до Египет. Липсващи бележници. *Восги*. Мислите за предстоящото бащинство отстъпиха назад и случаят отново изпълни ума му.

13.

Някъде

Семейството е на първо място. Винаги. Така сме възпитани. Служиш на семейството си. Вършиш всичко, което е нужно, навсякъде, по всяко време. Без въпроси. Без съмнения. То поддържа теб, ти поддържахш него. Семейството е всичко.

Изпълнил съм дълга си през годините. Тук, там и навсякъде. Много пътуване, много оправени каши. Точно така мисля за работата си — оправяне на каши. Винаги съм бил подреден човек.

Семейството има и други ресурси, разбира се. Неограничени ресурси. Но някои каши изискват особено внимание. В края на краищата възпитан съм за това. Набито ми е в главата от ранното ми детство. Правя каквото ми се каже и точка по въпроса.

Само че в този случай усещам тежестта. Сигурен в рутината си, животът отново е нормален, всичко е подредено прилежно на мястото си, но не мога да престана да мисля за катедралата. Избързах ли? Оставих ли недовършени неща? Трябваше ли да изчакам?

Трябваше да е чисто, като всеки друг път. Да ида в апартамента ѝ, да открия какво знае, да я пречистя, да залича следите, да се махна. Просто. Като всеки друг път.

Само че, когато пристигам при апартамента ѝ, тя излиза. С багаж. Навсякъде има хора. Очи, свидетели. Не ми остава друг избор, освен да я последвам. В автобуса. От автобуса през Стария град. В катедралата. И през цялото време мисля за багажа ѝ. Мисля дали не трябва да действам по-рано от планираното, докато имам възможност. Опитвам се да взема решение.

Сега се страхувам, че съм взел погрешното решение. Кашата вече я няма, това е сигурно. Както лаптопът и бележниците. Други се занимават с техническите въпроси. Има обаче недовършени неща. Твърде много недовършени неща. Фотографията например. Трябваше ли да я взема? Не трябваше ли просто да подпаля целия апартамент?

Не трябваше ли да продължа да я следя? Не трябваше ли, не трябваше ли, не трябваше ли?

Не съм споменавал за тези съмнения. Семейството не пита, аз не казвам. Но ги има. Тормозят ме. Разсейват ме. Никоя от другите ми мисии не ме е разсейвала. Дори не мисля за тях. Но Йерусалим, катедралата...

Страхувам се, че може да съм разочаровал семейството, че не съм направил онова, което трябва. Че идва беда и аз съм я донесъл. Моля те, Господи, не позволявай да навлека беди на семейството. То е всичко за мен. Без него съм нищо.

И тъй, надявам се. И чакам. И изпълнявам задълженията си по най-добрия начин.

Любопитно — косата ѝ миришеше на бадеми. Също като косата на майка ми.

Когато мобилният иззвъня. Бен Рои още спеше, проснат по корем на леглото като някаква огромна морска звезда.

Беше си легнал в два след полунощ, като преди това сърфираше в мрежата и търсеше материали на Ривка Клайнберг. Намери купища и всички те потвърждаваха думите на Натан Тират. Клайнберг беше обект на възхищение, особено в началото на кариерата си, когато бе получила няколко награди за работата си. Имаше два медала „Журналист на годината“, един за статия за унищожаването на палестински маслинени горички от израелците и един за политизирането на въпроса за водните ресурси на Западния бряг.

Обект на възхищение, но още повече ругана. Тират беше споменал някои от групите, които беше раздразнила през годините, а в мрежата имаше и много други — феминистки, фермери, Мосад, Хамас, израелската полиция, палестинската полиция, едрата индустрия — списъкът сякаш нямаше край. Като че ли всички имаха зъб на Ривка Клайнберг. Когато най-сетне се просна в леглото, главата му бръмчеше и изпадна в неспокоен сън. Сънува бебе, драно от котки в пълна с паяжини катедрала, и, незнайно защо, изхвърлен на брега труп.

Сега лежеше с лице във възглавницата, уморен и кисел. От мобилния му на нощното шкафче гърмеше „Хава Нагила“. Изкушаваше се да го остави на гласова поща, но си помисли, че може

да е Сара и се е случило нещо. Протегна се със стон и взе апарата. Номерът на екрана не беше на Сара. Поколеба се. Накрая реши, че така и така няма да заспи и нищо не му пречи да отговори. Обърна се по гръб и притисна телефона към ухото си.

— Шалом.

— Детектив Бен Рои?

— Кен.

— Мордехай Ярон.

Името нищо не му говореше. После се сети. Редакторът на Ривка Клайнсберг. Спусна крака на земята, главата му моментално се избистри.

— Опитвах да се свържа с вас.

— Зная. Съжалявам. Извън града съм. Току-що прослушах съобщенията ви.

Гласът бе нисък и дрезгав. На образован човек. Трудно можеше да се определи възрастта му. Някъде към шейсетте.

— В момента съм в Хайфа — добави той. — Дъщеря ни току-що роди. Дойдохме за *брис*.

— Мазалтов — каза Бен Рои.

Изчака една-две секунди, тъй като изпитваше странна нужда да отдели новината за раждането от убийството, след което обясни какво се е случило. Ярон от време на време вметваше по едно странно *Елохим едирим* и *Зихр на Ливраха*, но иначе слушаше мълчаливо.

— Ще взема първия влак обратно — каза той, след като Бен Рои приключи. — Така и така трябваше да се връщаме утре, но мога да съкратя престоя.

Бен Рои му каза да не се притеснява.

— Утре става. И без това днес съм зает. По кое време се връщате?

— Преди обед.

Уговориха се да се срещнат в редакцията на „Мацпун, а Ам“ в дванайсет.

— Само един бърз въпрос — каза Бен Рои, докато вървеше към кухнята. — Можете ли да ми кажете върху какво работеше госпожа Клайнсберг?

— Последно върху секс трафика — отвърна Ярон. — Нали знаете, момичета, вкарани нелегално в Израел и принудени да

проституират. В общи линии — робство. Много тревожна тема. Работеше по нея повече от месец.

Бен Рои си спомни бюрото в апартамента на Ривка Клайнберг, изрезките за проституцията и секс индустрията. Взе бурканчето кафе „Елит“ от лавицата над печката и сложи чайника да заври.

— А преди това?

— Имаше голям материал за упадъка на израелската левица и нещо за американско финансиране на заселници екстремисти. А преди това... момент... а, да, експозе за домашното насилие в палестинските територии. Работи два месеца върху него. Ривка определено не претрупваше проучванията си.

Бен Рои сложи кафе в чашата и си погледна часовника. Десет сутринта. Беше казал на Сара, че ще отиде в единайсет за украсяването и не искаше да закъснява. За момента беше научил всичко необходимо, така че благодари на Ярон, потвърди срещата и затвори. Хапна набързо, обръсна се, облече се и излезе от апартамента, оставяйки в него всички мисли за случая. Днес беше неработен ден. И Ден за Сара и бебето.

Вчерашният дъжд беше далечен спомен — небето бе ясно, слънцето сияеше ярко, денят бе горещ и задушен. Спря за момент, като поемаше дълбоко дъх, после измина краткото разстояние до Сара, като си подсвиркуваше фалшиво. Чувстваше се добре. Щеше да подрани. За първи път. Фанфари, моля!

„Хава Нагила“ загърмя отново.

— Шалом.

— Детектив Бен Рои?

— Кен.

— Съжалявам, че ви притеснявам в шабат. Обажда се Ашер Блум.

За втори път тази сутрин името му прозвуча познато и за втори път не успя веднага да го свърже с нещо. После се сети. Библиотекарят от Националната библиотека, който беше идентифицирал Ривка Клайнберг.

Намерили нещо, каза му Блум. Нещо, което може да се окаже важно. Може ли да намине?

Бен Рои спря за момент, като местеше поглед от кръстовището с „Ибн Езра“, където живееше Сара, и надолу към тойотата.

— Сега идвам — каза той и затича към колата си.

Арменската патриаршия в Йерусалим се ръководи от четирима архиепископи. Единият от тях е патриарх, останалите трима си имат отделни задължения.

Архиепископ Армен Петросян беше отговорен за църковната администрация — длъжност, която покрай влошеното здраве на Негово Светейшество патриарха фактически го поставяше начело на цялата общност. Или, както предпочиташе да мисли самият той, начело на семейството.

Семейството не беше толкова голямо, колкото бе някога. В разцвета си то наброяваше близо двайсет и пет хиляди души. Сега, покрай войните между араби и израелци и икономическата ситуация, броят им се беше стопил само до няколко хиляди. Австралия, Америка, Европа — там виждаха бъдещето си повечето млади хора, не в Израел.

Но дори намалялото паство искаше грижи и Негово Високопреосвещенство беше грижовен и всеотдаен. Те бяха негови деца, всички без изключение, и въпреки че обетът за целомъдрие не му позволяваше да има свое потомство, той гледаше на себе си като на техен баща. Да подкрепя и предпазва, да възпитава и закриля — това бяха задълженията на един баща. Именно с тези задължения в ума той напусна комплекса тази сутрин и като се озърташе често през рамо, за да се увери, че не го следят, излезе в Стария град.

Макар че комплексът заемаше по-голямата част от арменския квартал, около стените му имаше плетеница тесни улички и алеи, които образуваха покрайнините му и го отделяха от еврейския сектор на изток. Архиепископът мина през лабиринта едва ли не в тръс, като спираше на всеки петдесетина метра и се оглеждаше, след което продължаваше нататък. Високи стени се издигаха от двете му страни, ехтящи каньони от блед йерусалимски камък, нарушавани тук-там от сива стоманена врата с табела, на която пишеше името на семейството, живеещо вътре — Хакопян, Налбандян, Белиан, Бедевян, Сандруни. Имаше арменски знамена и плакати в памет на геноцида от 1915 г. и напомняха на всеки, който си направеше труда да ги прочете, че евреите нямат монопол върху страданието. Хора обаче нямаше. От всички квартали в Стария град арменският беше най-спокойният.

Продължи до края на улица „Арарат“, където се озърна за последен път и се вмъкна в тясна алея, завършваща с врата и табела, върху която пишеше името Сахаркян. Натисна бутона на видео интеркома. След кратка пауза се чу звук на движещи се резета. Много резета. Вратата се отвори. На прага стоеше мъж с пистолет в ръка. Зад него имаше други двама, също въоръжени. Архиепископът кимна удовлетворено.

— Сигурно ли е?

— Сигурно е — отвърнаха мъжете в един глас.

Петросян вдигна ръка за благословия, обърна се и забърза обратно по алеята. Зад него вратата се затръшна и резетата отново бяха спуснати.

Правоъгълната модернистична сграда на територията на кампуса „Гиват Рам“ на Еврейския университет, в която се помещаваше Националната библиотека на Израел, приличаше на голям бетонен сандвич.

Ашер Блум, началник-отдел „Обслужване на читатели“, беше жива карикатура — слаб като пръчка, с дебели очила, подстриган на паница и с джинси, които бяха най-малко с два сантиметра по-къси от необходимото. Той отговаряше на всеки стереотип за библиотекар, за който можеше да се сети човек.

— Затваряме за шабат — обясни той, докато въвеждаше Бен Рои в сградата. — Дойдохме само за да приберем някои оставени книги. Разказах на Рахил за случилото, се и тя спомена бележките. Нямаше я вчера, и затова не ви се обадох по-рано.

Направи знак на Бен Рои да мине през стъклената врата и го поведе нагоре към голям открит мецанин. Читалните бяха от двете страни; цялата стена срещу стълбите беше заета от стъклопис, триптих от прозорци. Цветните панели сякаш горяха на утринното слънце и хвърляха червени, зелени и сиви петна върху покрития с килим вход.

— Прозорците на Мордехай Ардон — обясни Блум. — Нашата гордост и радост.

Бен Рои кимна — впечатлено, както се надяваше — и си погледна часовника. 10:56. Щеше малко да закъснее, но Сара го очакваше. Все още имаше време.

Пресякоха площадката и минаха през врата с надпис „ОБЩА ЧИТАЛНЯ“. Озоваха се в просторно помещение с висок таван и меко осветление, с бюра, лавици за книги и мръсни прозорци с алуминиева дограма, от които се откриваше гледка към занемарен вътрешен двор. Точно до вратата имаше Г-образно дървено гише, зад което стоеше втори библиотекар, този път далеч от всякакви стереотипи — привлекателна brunetka с обеща на носа и възтясна тениска.

— Рахил Адлер — представи я Блум. — Тя беше дежурна последния път, когато госпожа Клайнберг е идвала при нас.

Бен Рои стисна ръката ѝ, като се мъчеше да не се втренчва в гърдите на момичето.

— Значи сте намерили нещо? — попита той.

Момичето кимна, бръкна под тезгяха и извади смачкан лист А4.

— Госпожа Клайнберг го беше оставила при четците на микрофилми — обясни тя и му подаде листа. — Познах по почерка. Винаги оставя разни неща.

— Кога е било това?

— Миналия петък. Сутринта.

Седмица преди убийството.

— Питайте какво е търсила на микрофилмите — обади се Ашер Блум. — Решихме, че може да е важно.

Бен Рои разгледа листа. От опит знаеше, че има доказателства, които направо крещат: „Виж ме! Аз ще реша случая!“. Както и такива, които си мълчат. Този лист попадаше изцяло във втората група.

Представляваше списък. На вестници. Четири. Само заглавието и датата на публикацията. Едната записка беше за „Джерусалем Пост“ от 2 октомври 2010 г.; другите три бяха за „Таймс“ — 9 декември 2005 г., 17 май 1972 г. и 16 септември 1931 г.

— Значи е гледала тези вестници? — попита Бен Рои.

Момичето кимна.

— Знаете ли какво точно е търсила?

— Определено четеше нещо на бизнес страниците на „Таймс“. Помагах на един читател с машината до нейната и видях над рамото ѝ. Мисля, че беше този брой.

Докосна с пръст записа за 9 декември 2005 г.

— Водеше си бележки — добави тя. — Много бележки.

— А другите три?

Момичето поклати глава.

Бен Рои погледна отново списъка, после часовника си. 11:02. Трябваше да тръгва, можеше да провери друг път. Но пък още няколко минути нямаше да са от значение. Поколеба се, професионалният интерес се бореше с личните задължения. Професионалният интерес спечели.

— Може ли да погледнем?

— Разбира се.

Библиотекарката излезе и го поведе към редица метални шкафове покрай стената в дъното на помещението. Ашер Блум ги остави и се зае да подрежда книги в количка.

Шкафовете имаха етикети с имената на вестници на английски и иврит — „Хаарец“, „Маарив“, „Йедиот Ахронот“, „Джерусалем Пост“, „Таймс“, „Ню Йорк Таймс“. Момичето взе списъка от Бен Рои и огледа надписите, после започна да отваря шкафове. Всеки беше пълен с прилежно подредени картонени кутии с микрофилми, всяка с датите на публикуване. Момичето взе търсените, занесе ги до един от четците наблизо и седна. Бен Рои застана зад нея.

— Откъде искате да започнем? — попита тя.

— Да кажем с вестника, който сте я видели да чете. Помните ли страницата?

— Не, но може би ще се сетя, ако я видя отново.

Тя включи машината. Отвори едната кутия, извади навития на ролка филм, зареди го и пусна първата страница. Нагласи фокуса, центрира картината и бързо прелисти напред. Страниците полетяха с невероятна скорост и се превърнаха в размазана сива ивица, помещението се изпълни с шепота на движещата се лента. Момичето намери точното издание — петък, 9 декември 2005 г. — и намали скоростта, като прелистваше страниците една по една, търсейки секцията, която беше чела Ривка Клайнберг. Запълзяха заглавия и части от заглавия („Болниците може да откажат лечение на пушачи и пиещи“, „Блеър се опитва да изолира...“ „... се спъна на пътеката“, „... се спомина тихо на 113“), и накрая образът спря на страница 66. Момичето я погледа за момент и кимна.

— Това е — рече тя. — Познах снимката. Как сте с английския?

— Добре.

— В такъв случай ще ви оставя и ще подготвя другите ролки. Така ще стане по-бързо.

Посочи му бутоните за навигация, отиде при съседната машина и започна да я зарежда. Бен Рои седна и се загледа в страницата пред него.

Имаше снимка на човек на име Джак Грубман, за когото никога не беше чувал, както и половин страница реклама за (колко подходящо) криминални аудиокниги. Статиите бяха само три. Една за индийската икономика, една за инвеститорски диспут и някакви банкови конгломерати и една за добива на злато.

Злато. *Восги*.

Наведе се напред и зачете.

РУМЪНИЯ ДАВА ЗЕЛЕНА СВЕТЛИНА НА „БАРЪН ГОЛД“

„Букурещ. Американският суровинен и нефтохимически гигант «Барън Корпорейшън» получи 30-годишен лиценз за разработката на златната мина «Дръгеш» в западната част на планината Анусени. Регистрираната в Барбадос «Барън Корпорейшън» ще държи 95% от мината, а останалите 5% остават собственост на държавната «Минвест Дева».

Известно още от римската епоха, находището Дръгеш все още съдържа според преценките между 20 и 40 милиона унции злато с уникално високата концентрация от 35 грама на тон.

С безпрецедентен индустриален ход лицензът бе даден едва след като «Барън» предложи железни гаранции за опазване на околната среда и контрол над замърсяването. При процеса на извличане на злато от рудата има значително количество токсични отпадъци и румънското правителство се стреми да избегне катастрофата в Бая Маре от 2000 г., когато се скъса дигата на хвостохранилище и замърси голяма част от басейна на Дунав. Макар че условията на концесията в Дръгеш позволяват бързо разпадащите се токсични материали да

бъдат съхранявани на място, «Барън» се наема да извозва всички дълготрайни отпадъци в заводи за преработка в Съединените щати.

«Гледаме изключително сериозно на отговорността ни към околната среда — коментира главният изпълнителен директор на компанията Майк Робъртс. — С удоволствие съобщаваме, че с Дръгеш започваме нова ера на сътрудничество между минната индустрия и опазването на природата.»

Според очакванията при максимален капацитет на работата мината ще произвежда 1,5 милиона унции злато годишно. В момента цената на златото е 525 долара за унция.“

Стигна до края и се облегна назад, озадачен. Нямаше съмнение, че Клайнберг бе търсила именно тази статия. Не само заради връзката със златото, но и защото сред купищата хартия в апартамента ѝ имаше няколко неща за добива на злато, а също и атлас, на който беше отбелязана картата на Румъния. Защо беше търсила всичко това? Според редактора ѝ преди смъртта си беше работила върху статия за трафика на секс робини. Бен Рои изобщо не можеше да си представи как това може да е свързано с добива на злато в Европа, макар че името „Барън“ като че ли му говореше нещо. Почеса се, мъчейки се да си спомни къде го беше чувал. Не успя и след като си взе бележки, реши да продължи нататък.

Следващият вестник — вече зареден и готов — беше „Джерусалем Пост“.

Петък, 2 октомври 2010 г. Първата страница беше пълна предимно със статии за *хамацав*, текущата политическа ситуация, с малко изображение на шахматна фигура и реклама в долния десен ъгъл, хвалеща равин Меир Кахане — „най-истинският, най-благородният еврейски водач на нашето поколение“. Бен Рои поклати глава, разкъсван от желанието да се изсмее на глупостта на рекламата и раздражението, че подобен кретен се споменава на първата страница на голям национален всекидневник. После натисна бутона и започна да прелиства вестника.

Отне му по-малко от минута да направи връзката. Страница четири. Кратки новини. Отново „Барън“.

ПРОНИКВАНЕ В ОФИС В ТЕЛ АВИВ

„Офисът на американската мултинационална компания «Барън Корпорейшън» в Рамат Хахаял е бил нападнат в сряда през нощта. Активисти на антикапиталистическа група, наричаща се «Немезида в действие», заплашили с оръжие охраната, откраднали документи и проникнали в компютърната система на компанията. Умоляват се всички, които могат да дадат повече информация, да се свържат с израелската полиция на телефон (03) 555–2211.“

Сега си спомни къде е виждал името „Барън“. Вчера, когато беше попаднал в задръстването при Яфската порта, имаше пано с художествена импресия на бъдещия път след преустройството. И надпис: „Барън Корпорейшън — горди, че спонсорираме бъдещата история на Йерусалим“.

Нямаше представа защо Ривка Клайнберг проявяваше интерес към компанията или проникването в офиса ѝ — както и при статията за добива на злато, тук липсваше открита връзка със статията, върху която е работила. Бързо прелисти останалата част от вестника, за да види дали няма нещо друго. Нямаше и след като отново си записа бележки, той се премести на следващия четец. „Таймс“, 17 май 1972 г. На първата страница имаше снимка на мъж с белезници и заглавие „Г-н Уолас, вече извън критичния списък, се готви за голяма победа в предварителните избори в Мериленд“.

Дотук нещата вървяха сравнително бързо. А сега запълзяха. Макар и само с 28 страници, вестникът беше пълен с гъсто изписан текст — новини, прегледи, редакционни статии, писма, раждания, бракове, некролози, обяви — всичко беше толкова дребно, че очите му се умориха и главата го заболя. За момент си помисли, че е открил каквото търси на седма страница, където имаше голям материал за

откриването на нова електроцентрала в Румъния. Имаше и израелска гледна точка — два абзаца в края описваха как румънският президент Чаушеску се срещнал с Голда Меир, за да обсъдят положението на палестинците и отношенията между Румъния и Израел. Несъмнено имаше връзка със случая. Някакъв инстинкт обаче му казваше, че новината е съвпадение и че Ривка Клайнберг не е търсила нея. Прочете статията два пъти, след което продължи нататък.

Близко час прехвърляше статии за какво ли не, от опита за покушение срещу губернатора на Алабама Джордж Уолас до войната във Виетнам, от работническите вълнения във Великобритания до бума в раждаемостта в Япония, от историята за някаква жена, родила осем двойки близнаци в Иран, до друга, паднала в някаква дупка в Египет. Рахил Адлер и Ашер Блум обикаляха помещението и връщаха книгите по местата им. После излязоха да хапнат, върнаха се, а Бен Рои продължаваше да седи, без да ги забелязва, без да обръща внимание на часа и на всичко, освен текста пред него. Беше чувал, че в Йерусалим има най-много хора с очни проблеми в света заради *йешива* студентите, които от сутрин до мрак четяха ситно изписаните свещени текстове. Бен Рои подозираше, че скоро ще допринесе за тази статистика. И въпреки това не можеше да намери нищо, което да обясни защо Ривка Клайнберг е проявила интерес тъкмо към този брой.

Накрая стигна до последната страница, призна се за победен и се отказа, приемайки, че няма да открие онова, което Клайнберг е търсила. Отново се премести и се съсредоточи върху последния вестник от списъка ѝ — „Таймс“ от 16 септември 1931 г.

За свой ужас откри, че материалите в него са още по-нагъчкани и по-ситно изписани от изданието от 1972 г. Първите три страници изобщо нямаха статии, само безкрайна поредица от раждания, бракове, погребения и обяви, от които на човек му се насълзяваха очите. Вместо да ги чете всичките, както беше направил с предишния вестник, реши да прегледа страниците по диагонал с надеждата, че все ще изскочи нещо.

Така и стана. Най-сетне. На страница 12. „Имперски и външни новини“. Късо съобщение от три реда, вмъкнато между материали за наводнения в Китай и ураган в Белиз. Бе толкова кратко, че погледът

му вече се беше плъзнал по него и бе продължил нататък, когато внезапно нещо прещрака в главата му и го накара да се върне.

ИЗЧЕЗНАЛ АНГЛИЧАНИН

(НАШ КОРЕСПОНДЕНТ)

Кайро, 15 септември

„Мистър Самюел Пинскър, минен инженер от Салфорд, Манчестър, е изчезнал в Луксор. Издирването му продължава.“

Беше уморен, болеше го главата и му трябваше известно време, за да се сети къде беше виждал това име. После се сети. Върна се на предишния четец с „Таймс“ от 17 май 1972 г. На екрана още се виждаше последната страница на вестника. Върна назад, до втора страница, после напред. Прегледа трета, четвърта, пета, шеста и седма страница, върна се и накрая насочи вниманието си към долния десен ъгъл на страница пета. Историята за жената, паднала в някаква дупка в Египет. Наведе се и се зачете:

ЩАСТЛИВО ИЗБАВЛЕНИЕ

Луксор, Египет, 16 май

„Британка се размина на косъм със смъртта, след като падна в отдалечена шахтова гробница по време на медения си месец в Луксор. Инцидентът се случил, докато Александра Бауърс се разхождала със съпруга си из възвишенията около Долината на царете. Въпреки шестметровото падане г-жа Бауърс се отървала само със счупена китка и синини. Някой друг не е бил такъв късметлия. Докато била на дъното на шахтата, г-жа Бауърс открила тялото на мъж, идеално запазено в сухия въздух на пустинята. Макар официалното идентифициране тепърва да предстои, вероятно тялото е на Самюел Пинскър,

британски инженер, изчезнал преди повече от четирийсет години. Смята се, че е паднал в шахтата, докато е изследвал Тиванските възвишения. Г-н и г-жа Бауърс вече се завърнаха в Обединеното кралство.“

Прочете съобщението три пъти, после препрочете предишното, накрая се облегна и разтърка очи. Минен инженер изчезва в Египет, американска корпорация започва да разработва златна мина в Румъния, офисите ѝ са атакувани в Израел, Ривка Клайнберг се интересува от всички тези неща, после става жертва на гарота. Нишките бяха много. Нишки и връзки, цяла паяжина. Всичко бе свързано по някакъв начин. Работиш с нишките, разбираш картината и решаващ престъплението. Проста работа. Все едно събираш пъзел. Само дето точно този пъзел май се състоеше от хиляда парчета и нямаше подсказка как изглежда цялата картина. Лайняна работа, както се изразяваше Леа Шалев. Най-гъстата от всички лайняни работи. И колкото повече се замисляше, толкова по-объркано му изглеждаше и толкова повече го заболяваше главата.

Изстена, протегна крака и се загледа разсеяно в часовника на отсрещната стена. 13:20.

Секунда по-късно Ашер Блум и Рахил Адлер се стреснаха, когато викът „Ох, мамка му!“ разцепи тишината на библиотеката.

Когато изтича на паркинга на кампуса, Бен Рои така бързаше да стигне до колата си и да отпраши за Сара, че нито забеляза алеята за тренировки на 200 метра от него, нито я погледна. Ако го беше направил, щеше да види самотна фигура да тича по пътеката. И ако беше изчакал фигурата да стигне най-близката точка при обиколката си, щеше да разпознае колегата си Дов Зиски.

Зиски често идваше тук след *шул* в събота сутрин. Имаше равини, които твърдяха, че не бива да се бяга крос през шабат, че това е ден за почивка и упражненията противоречат на закона, но Зиски винаги бе имал свое разбиране за вярата. Както и за повечето неща. Беше прилежен и предан, но не дотам, че да се превърне в роб на правилата. Пък и към *олег шабат* вървеше *танах* — удоволствието от шабат, — а на него му доставяше удоволствие да се поддържа във

форма. Следователно всичко беше наред. *Ха-Шем* вероятно имаше по-важни грижи, които да занимават ума му.

Увеличи темпото и спринтира сто метра, после намали и направи няколко удара, за да разкърши ръце. Знаеше какво виждат хората, когато го гледаха, знаеше какво си мислят. Че е слаб. Женствен. Никаквец. Външността обаче можеше да лъже. Не обръщаше много внимание на това, винаги се опитваше да избягва сблъсъците, но ако се наложеше, беше повече от способен да се погрижи за себе си. Някои хора го бяха научили през годините. Хора като Гершман в полицейската академия. Обикновено Зиски подминаваше подигравките, че е обратен (отдавна им беше свикнал), но понякога не издържаше. Гершман май работеше като модел през свободното си време. Вече не. Щеше да си остане с крив нос до края на живота си.

Отново спринтира, после падна на тревата до пътеката и започна да прави лицеви опори, като се наслаждаваше на работата на мускулите на ръцете и гърдите. Докато се упражняваше, сребърният Маген Давид се показва през яката на анцуга и той се принуди да спре, за да го прибере. Накитът беше принадлежал на майка му и не искаше да го повреди. Довърши лицевите опори, претърколи се по гръб за серия коремни преси и се върна на пътеката.

Майка му беше умряла преди две години, макар още да му се струваше, че е станало вчера. Рак. Лимфи, бял дроб и стомах. В общи линии, всичко. Седмица преди края, обезобразена, останала без прекрасната си златна коса заради химиотерапията, тя бе настояла да напусне болницата, за да присъства на церемонията по случай завършването му на Академията. Брат ѝ беше полицай и бе загинал при изпълнение на служебния си дълг, а сега синът ѝ също получи значка. Беше плакала от гордост. Зиски също плака. Не пред нея, а по-късно, в сградата на Академията. Точно тогава го завари Гершман и започна с идиотските си шегички. Беше висок близо метър и деветдесет и тежеше деветдесет килограма, но Зиски го смля на кайма. Жалко лайно.

Ускори почти до спринт, маратонките му ритмично се оттласкваха от земята, студеният накит на майка му подскачаше върху потните му гърди.

Много мислеше за майка си. Знаеше, че е клише — хомосексуалист, който обича мама, но си беше така. Тя бе добра жена.

Силна. Беше опазила семейството през трудни времена. В самия край седеше до нея, държеше ръката ѝ и галеше плешивата ѝ глава, а тя го накара да обещае, че ще бъде добър син и брат за баща си и братята и сестрите си. А също и добър полицаи. Винаги да се опитва да постъпва правилно и да изправя злосторниците пред правосъдието.

Именно затова смяташе да вземе душ, да хапне и да отиде в апартамента на Ривка Клайнберг, за да огледа. Защото искаше да постъпва правилно. Да изправи злосторника пред правосъдието. Вярващите не биваше да работят през шабат, също както не биваше да тичат или да упражняват движения от крав мага. Но пък Дов Зиски никога не се беше придържал сляпо към правилата. Имаше свой поглед върху нещата.

Това беше нещо, което бе наследил от майка си.

Бен Рои още имаше ключове от апартамента на Сара — раздялата им не беше толкова жестока, че тя да си ги поиска. Когато никой не отговори на почукването му и след като телефонът ѝ превключи направо на гласова поща, реши да ги използва.

За разлика от Галия, която беше огнена жена, Сара трудно да се ядосваше. Разбира се, казваше мнението си и ако беше раздразнена, даваше да се разбере. Като цяло обаче беше спокойна личност. Кое то беше забележително, като се има предвид какви неприятности бе имала през годините. Това беше едно от нещата, които го привличаха у нея, и едно от нещата, заради които му липсваше.

Днес тя беше ядосана. Страшно ядосана. Дотолкова, че дори я нямаше, когато влезе в апартамента. Беше оставила всичко на пода в коридора — кутии боя, четки, кутия с инструменти, етажерки — с бележка отгоре, съсипваща с краткостта и острия си тон. „Отивам у Дебора. Заемай се.“

И той се зае през остатъка от деня, а радостта от очакването на първородното му дете бе помрачена от съзнанието, че майката на въпросното дете го смята за пълен задник.

14.

Хюстън, Тексас

Уилям Барън се взираше над заседателната маса — огромна като писта, от полиран до блясък червен клен — и му се искаше да не беше изсмъркал толкова дълга линия кокаин преди срещата.

Всъщност си беше направил къса линия — тънка, дълга само два и половина сантиметра ивица от най-добрата боливийска кока, приготвена с ръба на картата му „Амекс Блек“. Колкото за отскок след тежката нощ. Защо срещите на борда се провеждаха все в събота?

Но след като я направи и тя лежеше на бюрото в кабинета му като някакъв смазан глист, му се стори толкова несъществена, толкова неадекватна за досадния час, който предстоеше, че вместо да я смръкне, отвори пакетчето и изсипа втора купчинка кристалчета. Смачка ги с края на картата и я добави. Дори това му се стори недостатъчно и той изсипа остатъка от съдържанието — близо една трета от грама — и направи линия с дължината на кутрето си. Беше я поел с едно прецизно подсмъркване, използвайки сребърната тръбичка, направена специално за целта. След това облиза опаковката, избърса уликите от бюрото и тръгна към заседателната зала, като се чувстваше адски, ама наистина адски добре.

Сега, двацет минути по-късно, вече съжаляваше. Сърцето му биеше бясно, не можеше да престане да скърца със зъби и мислите му препускаха с такава лудешка скорост и в толкова неочаквани посоки, че не можеше да ги задържи. Затова просто седеше начело на масата, подритваше с крак и стенеше мислено, докато останалите членове на борда плямпаха за изкупуване на контролни дялове, реструктуриране на офшорен тръст и оферта за газово поле в Египет, което можело да се окаже най-големият удар на корпорацията от основаването ѝ и да я нареди след „Каргил“ в списъците на „Форбс“.

Презираха го, знаеше го. Всички, но най-вече Марк Робъртс, главният изпълнителен директор. Смятаха, че е срам за борда. Лека категория. Не един от тях. Участваше в борда само защото беше

правнук на почитаемия Джо Барън, чиято мъничка концесия за търсене на злато в Сиера Невада беше дала началото на многомилиардната империя „Барън Корпорейшън“. Скромнен, богобоязлив трезвеник, роден в едностайна барака, ако се вярваше на семейната легенда, Джо никога не би могъл да си представи, че три поколения по-късно малкото му бизнес начинание ще се превърне в минен и нефтохимически колос с интереси на шест континента и пряка телефонна линия с Белия дом. Нито пък че правнукът му ще седи друсан до козирката на заседанията на борда, след като е прекарал нощта с майка и дъщеря проститутки, за да отпразнува отървяването от поредното арестуване за шофиране в нетрезво състояние — а карането пиян беше само върхът на шибания айсберг!

Да, презираха го. Марк Робъртс, Джим Слейн, Хилъри Рикъм, Анди Роджърсън — погледът му обходи масата и усети неодобрението на всеки от дванайсетте членове на борда. А най-голямата неприязън идваше от екрана за видео конференции на отсрещната стена. Подпухналото посивяло лице на баща му се рееше във въздуха като някаква чудовищна мъхната пчела.

Ако Джо Барън беше основал компанията и синът му Джордж я беше разширил, Натаниел Барън, внукът на стария Джо и баща на Уилям, я бе превърнал в истински бегемот. Именно Натаниел се ориентира към петрол и газ; именно той започна глобалния бизнес с поделения навсякъде, от Русия до Израел и от Китай до Бразилия; именно той бе създал политическите връзки и бе сключил сделки които свързваха правителства по целия свят в мрежата на компанията.

Натаниел беше „Барън Корпорейшън“ и макар че възрастта и влошеното здраве го бяха принудили да се оттегли след десетилетия начело, дори сега имаше решаващата дума като почетен председател.

Но това нямаше да продължи дълго. Не и ако зависеше от Уилям. Старецът заляняваше, губеше хватка, а Уилям беше повече от готов да заеме мястото му. Може и да си падаше по кокаина, колите и проститутките (лесбийки за предпочитане, груби, които се оправяха една друга, докато той ги снимаше с едната ръка и лъскаше бастуна с другата), но това не означаваше, че е глупав. Никак даже. През последните няколко години и той бе оплел мрежи. Хубави, здрави малки мрежи. Имаше връзки, хора на високи и полезни места. Вътрешни хора. Огледа масата и преброи най-малко седмина, които

щяха да застанат зад него, когато дойдеше времето. Защото, макар и да го презираха, далеч повече се страхуваха от него. Също като Майкъл Корлеоне от „Кръстникът“, Уилям Барън скоро щеше да поеме семейния бизнес. Целия семеен бизнес. И горко на всеки, който се изпречеше на пътя му.

— Нещо смешно ли чу, Били?

От екрана се разнесе мечешко ръмжене, изпълни залата и рязко изтръгна Уилям от унеса му. Точно както те можеха да виждат него, малката камера над екрана показваше борда на Натаниел Барън, който напоследък рядко напускаше семейното имение в Ривър Оукс. Старецът се взираше право в сина си.

— Нещо смешно ли чу? — повтори той, а подутото му, подобно на баскетболна топка лице излъчваше неодобрение.

— Не, сър — заекна Уилям и думите се изтърсиха от устата му като зарове на масата, както правеха винаги, когато беше на кокаин. — Нищо.

— Само че се хилеше, Били. Хората не се хият, освен ако не са развеселени. Моля, бъди така добър да споделиш с нас.

Уилям дори не осъзнаваше, че се е хилил. Стисна устни и се размърда смутено, когато тринайсет чифта очи се обърнаха към него. Също като навремето, когато беше хлапе и старецът го унижаваше пред слугите, караше го да се чувства като малоумник. Загубеняк. Но той не беше малоумник. И определено не бе загубеняк. А победител. И скоро щеше...

— Били?

Пак този груб, заплашителен глас. Орсън Уелс, но без типичната сърдечност. Гласът от кошмарите на Уилям.

— Май си мислех за египетската оферта — замънка той, като се мъчеше да овладее пристъпите на многословие от кокаина, да говори бавно и премерено. В крайна сметка прекали и заприлича на Форест Гъмп. — Ако сключим сделката, това ще... ни изпрати на следващото ниво. Наистина ще постави „Барън“ на картата.

Баща му се взираше в него от екрана като кобра, дебнеща еног. Или по-скоро като носорог, дебнещ... каквото там дебнат носорозите. Това беше повратният момент. Моментът на агонията. Моментът, в който дори сега, на трийсет и три и вицепрезидент на мултинационална компания, струваща петдесет милиарда, на Уилям

му идеше да напълни гащите. Щеше ли старецът да го направи на пух и прах? Да го разнищи и да му разкаже играта, както правеше открай време? Или ще махне с ръка и ще остави нещата? Кракът на Уилям затакува нервно. Другите членове на борда мълчаха като хипнотизирани. Напрежението сякаш хвърляше искри между двата края на масата. Секундите отминаваха.

— „Барън“ вече е на картата — каза най-сетне баща му миг преди Уилям да запищи с пълно гърло. — Навсякъде по картата.

Старецът изчака още миг, нагнетяваше обстановката, опъваше още мъничко нервите на сина си. Накрая изсумтя доволно и се облегна назад в стола си.

— По дяволите, та ние притежаваме проклетата карта!

Около масата се разнесе смях и напрежението спадна.

Уилям се смееше най-високо от всички.

— Абсолютно вярно, мамка му! — извика той и плесна с ръце. — Шибаната карта е наша! Накацали сме по нея като мухи по лайно!

Беше тъп момент, облекчението и кокаинът си казаха своето. Съжали моментално за думите си, когато усмивките се смениха със смутено покашляне. За щастие баща му като че ли не забеляза. Той поднесе пластмасовата кислородна маска към лицето си, пое дълбоко и хрипливо въздух (Господи, на Уилям му се искаше да напълни проклетата маска със зарин и да гледа как дъртото копеле се задушават!) и махна на присъстващите да продължат. Главният счетоводител Джим Слейн започна да изрежда числа и монотонният му носов глас изпълни залата, лишавайки я от живот и цвят.

Уилям опря лакти на масата, сплете пръсти и остана неподвижен, доколкото можеше, като се опитваше да изглежда напрегнат и съсредоточен. Останалите си мислеха, че не разбира нищо, но не беше така. Той познаваше бизнеса от игла до конец. Числата, уловките, сделките, уговорките. Всичко, дори неща, за които баща му не знаеше. Те не разбираха него — колко умен е всъщност, колко решителен, колко безмилостен. Също като Майкъл Корлеоне. Скоро щеше да поеме семейния бизнес. Имаше планове. Приятели. Подкрепа. Щеше да има кръвопролитие, а когато всичко приключи, той щеше да командва парада. Напълно.

15.

Луксор

С грандоманската си решетеста фасада и подобното на пещера фойе с мраморен под, новият полицейски участък в Ел Аваимая беше потресаващо грозна сграда с илюзии за архитектурно великолепие.

Местните я наричаха Ел Бандар, „пъпът“.

Работещите тук използваха и други имена — джамията, замъка, сватбената торта и щуротията на Хасани.

Когато пристигна в неделя сутрин след почивния си ден, Халифа мина през прашните входни врати, кимна за поздрав на дежурния сержант и тръгна към кабинета си на четвъртия етаж. В стария участък винаги гледаше да е на бюрото си най-късно в осем сутринта — каквото и обвинение да хвърлеше началник Хасани срещу него, закъсняването не фигурираше в списъка. След преместването обаче започна да се оставя на инерцията. Сега рядко идваше преди девет, а тази сутрин приближаваше десет, когато най-сетне стигна горната площадка и влезе в стаята.

— Добър вечер — поздрави го детектив Ибрахим Фати, с когото делеше помещението. Ел хомаар, както го наричаха всички. Магарето.

Халифа подмина сарказма му и се плъосна зад бюрото си. Включи компютъра и запали цигара „Клеопатра“.

— Някакви съобщения?

— Лично аз не съм получавал никакви — отвърна Фати, извади гребен и го прокара през мазната си коса.

— Сария тук ли е?

— Дойде и замина. Поредната кражба на дизел от моторница. Трети случай за тази седмица. В момента е в Корниш и говори със собственика.

Халифа дръпна здраво от цигарата си. Нямаше смисъл и той да слиза при реката — Сария беше повече от способен да се справи и сам. Затова се обади набързо до дома (беше излязъл само преди двайсет минути, но обичаше да ги чува, да е сигурен, че Зейнаб е добре) и

започна да преглежда папките на бюрото си. Наръгването в нощния клуб на „Тутхотел“ щеше да се разглежда в съда след две седмици, но той вече беше пратил доклада си и нямаше какво друго да прави, освен да се яви в залата и да даде показания. Имаше да се прегледат още неща около историята с пласирането на наркотици в Сук, освен това се налагаше да отскочи до Карнак по някое време, за да провери съобщенията за кражби от военния склад „Талатат“. Навремето щеше моментално да тръгне натам. Тази сутрин обаче реши, че случаят може да почака. Сук също. Както често ставаше напоследък, просто не беше в настроение. Помисли си дали да не се обади на Демиана Баракат, но ако беше чула нещо, тя сама щеше да го потърси, затова реши да остави нещата така. Продължи да прелиства папките с една ръка, а с другата влезе във форума, в който се навърташе в последно време. Не за да бърби — беше твърде стеснителен, дори под измислено име, — а за да прочете какво казват другите хора. Хора в неговото положение. Знанието, че не е сам, донякъде му помагаше.

Сайтът се зареди и Халифа се наведе напред, готов да чете. Точно в този момент мобилният му звънна. Виж ти, Демиана.

— Сабах ел хир, сабите — каза той, без да откъсва поглед от екрана. — Тъкмо мислех да ти се обадя. Всичко наред ли е?

— Всичко е наред — отвърна тя. — Виж, закъснявам за църквата, така че ще бъда кратка. Искях да ти предам нещо, което може да е свързано с онова, за което говорихме вчера.

Халифа погледа още малко страницата (имаше поредна тема от Гемал от Исмалия, който дори след две години още не можеше да приеме загубата на жена си) и се извърна, за да насочи вниманието си към приятелката си.

— Слушам — каза той.

— След разговора ни поразпитах дали някой знае за подобни инциденти — продължи тя. — Отровени кладенци, прогонени от фермите им хора. Никой не беше чувал нищо. Но тази сутрин разговарях с Маркос, който държи книжарницата и той спомена нещо, което ми се стори сходно. Случило се е много отдавна и на съвсем друго място, така че вероятно няма връзка, но все пак реших да ти съобщя.

— Продължавай.

— Чувал ли си за Деир ел Зейтун?

Не беше.

— Един малък манастир наред Източната пустиня. Там няма почти нищо, само две постройки, артезиански кладенец и стара маслинена горичка, откъдето е и името на манастира. Смята се, че дървчетата са посадени от самия свети Пахомий, което е малко вероятно, защото Пахомий е живял през четвърти век. Дърветата обаче определено са стари, най-малко на няколкостотин години. Както и да е, преди три-четири години всички те внезапно умрели. До последното. Както и зеленчуковата градина на манастира. Растенията просто пожълтели и изсъхнали.

От другия край на стаята се чу шумно хрускане — Ибрахим Фати нагъваше туршия от торбичката, която сякаш винаги му беше подръка. Халифа се извърна още повече, мъчейки се да се отърве от звука.

— Горичката също ли се е напоявала с вода от кладенеца? — попита той.

— Да — отвърна Демиана. — Също и градината. Водата за пиене идвала с водоноска, така че монасите не са пострадали. Само дърветата и зеленчуците.

Халифа се замисли. Угаси цигарата, стана и отиде до голямата карта на стената зад бюрото на Ибрахим Фати. Източната пустиня беше показана като широка светложълта ивица, притисната между Червено море и тънката зелена дъга на Долината на Нил. Магистрали я пресичаха от запад на изток като скоби на стълба, но иначе там нямаше нищо. Само пясък, камъни и планини.

— Къде точно се намира този манастир? — попита той.

— Горе-долу по средата между Луксор и Абу Дахаб на крайбрежието. На запад от Гебел ел Шалул.

Халифа прокара пръст по картата и намери *гебела*. Манастирът не беше отбелязан, но щом беше малък, това можеше да се очаква. Продължи още на запад и намери Бир Хашфа, селото до фермата на Атия. Беше на почти четирийсет километра, което изглеждаше твърде голямо разстояние, за да има явна връзка между инцидентите. И все пак...

— Монасите още ли са там? — попита той.

— Изнесли са се. Имало някаква легенда, че манастирът щял да оцелее дотогава, докато имало маслинови дървчета. Когато горичката

изсъхнала, те си събрали нещата и изоставили мястото. И без това били само неколцина.

— Имали ли са някакви неприятности преди това?

Не, доколкото знаела.

— Да са ги заплашвали по някакъв начин?

— Та това е наред нищото. Едва ли някой е знаел за тях. Със същия успех можеха да са на Луната.

— И не си чувала за нищо друго от този район.

— Не мисля, че има нещо друго в този район. Както казах, това е наред нищото.

Някой зашепна нещо от другата страна.

— Извинявай, Юсуф, но службата започва всеки момент. Трябва да тръгвам.

— Разбира се. Благодаря, че ми съобщи. Ако чуеш още нещо...

Тя затвори. Халифа се загледа в картата, изучавайки правоъгълника пустиня между магистрали 29 и 212, след което се върна на бюрото си. Кладенецът на Атия, братовчед му, а сега и Деир ел Зейтун. Три отровени водоизточника, всички на копти. Един може да е лош късмет, дори два, но три — дори при тези разстояния можеше да се предположи, че между случаите има връзка. Запали поредната цигара и се заяпа в екрана на компютъра. *Абдул-хасан*⁴³, друг редовен посетител на форума, беше пуснал серия стихове от Свещения Коран. А също и стихотворение за това, че нямало нищо срамно да плачеш. Прочете половината, затвори сайта, вдигна стационарния телефон и набра номера на началник Хасани.

От другия край на стаята отново се чу хрускане. Ибрахим Фати продължаваше да нагъва туршия.

Йерусалим

При разговора им предишната сутрин Мордехай Ярон беше предложил да дойде в Йерусалим и да се срещне с Бен Рои, за да му спести едночасовото шофиране до Тел Авив. Бен Рои му каза, че това изобщо не е проблем. Йерусалим понякога можеше да е непоносим, подобно на прекалено грижовна майка. Просто ти се иска да избягаш за малко. Да си продухаш главата.

И тази сутрин правеше точно това — излезе от града по лъкатушещото шосе 1, мина през Юдейските възвишения и продължи към крайбрежната равнина. Небето беше като безупречно син купол над него, топлият въздух шибаше ръката му през отворения прозорец. Не след дълго, малко след Ромема, предградията най-сетне свършиха. Сякаш бяха безкрайни и нямаше сила, която да ги спре, разпълзяваха се като някакво вечно растящо водорасло, покриващо света с бетон. Строителство, прекалено много строителство. Ако продължаваха в същия дух, скоро нямаше да остане никаква земя.

Едва след като мина Мевасерет Цион, на десет километра от центъра, къщите и жилищните блокове най-сетне изчезнаха и хълмовете придобиха естествения си вид. Скалисти склонове с оскъдни дървета по тях се издигаха и спускаха, сякаш въздишаха с облекчение. Бен Рои също задиша по-леко. Увеличи скоростта и включи „Кол Ха Дерех“, „Гласът на пътя“. Алисия Кийс загърмя от тонколониите. „Империя на ума“. Усмихна се. Това бе една от любимите песни на Сара.

Тъкмо бяха изгладили отношенията си след вчерашното му закъсняване, макар че положи доста усилия, за да спечели отново благоразположението ѝ — или по-скоро да излезе от списъка на гадините. Беше работил върху стаята на бебето до след полунощ, а сутринта се върна да довърши. В крайна сметка стаята стана чудесна; Сара дори му направи блинци за закуска (сигурен знак, че ледовете започват да се топят), а той не бе свършил абсолютно никаква допълнителна работа по вестникарските статии, които беше открил в библиотеката.

А това беше дразнещо, защото колкото повече мислеше за тях (а единайсет часа шкуркане, боядисване и сглобяване на етажерки ти осигуряват много време за мислене), толкова повече се уверяваше, че поради някакви все още необясними причини историите в статиите имат ключово значение за разбирането на убийството на Ривка Клайнберг. Злато, Египет, минно дело, „Барън Корпорейшън“. Елементите се въртяха в главата му като циферблат на сейф. Подредиш ли поредицата правилно, механизмът ще изщрака и сейфът изведнъж ще се отвори. Не успееш ли, вратата ще си остане плътно затворена, колкото и да я блъскаш.

Имаше едно интересно развитие. Много интересно. В Йерусалим, докато нервничеше в задръстването, което винаги се получаваше след светофара на „Шдерот Бен Цви“, му се беше обадил Дов Зиски. Доставчиците на интернет, на стационарния и мобилния телефон на Клайнберг се бяха свързали с него. С една и съща история. Не можели да проследят обажданията и имейлите на жертвата за последните две тримесечия, тъй като записите й били празни. Преди това всичко било регистрирано и записано по обичайния начин. От началото на годината обаче всички подробности за комуникациите й били заличени. Работели по проблема, но на този етап единственото обяснение, което можели да дадат, било или компютърна грешка при тях (което изглеждаше невероятно съвпадение — повреда в три отделни системи, като Ривка Клайнберг е единственият засегнат потребител), или — което било по-вероятно — някой е проникнал в мрежите им и е бърникал в акаунта й.

— Говорих с един приятел — каза Зиски. — Специалист по сигурността на компютърни системи. Според него комуникационните компании по принцип са страшно сериозни, когато става въпрос за защита на мрежите им. Трудно се поддавали на хакерски атаки. Явно извършителите знаят какво правят.

Което даваше две малко вероятни възможности. Компютърните престъпления в Израел, подобно на цялата организирана престъпност, се доминират от руската мафия. Същата руска мафия, която според приятеля му Натан Тират заплашила със смърт Клайнберг преди няколко години. А антикапиталистическата група от статията в „Джерусалем Пост“, която беше чел вчера, „Немезида в действие“, се занимаваше с хакерски атаки. Съвпадение или връзка?

Имаше работа за вършене. Много работа. Тя обаче трябваше да почака. Тази сутрин искаше да се съсредоточи върху журналистическата дейност на Клайнберг. Разследването беше започнало само преди два дни, а той вече беше затънал в тресавището на несвързана информация. Време беше да се заеме с подробностите. Да започне да изолира отделните нишки. Натисна педала и вдигна над сто и двайсет, а „Империя на ума“ се смени с по-наситения и енергичен ритъм на „Симфония за Дявола“ на „Стоунс“. Една от неговите любими песни. Йерусалим се отдалечаваше зад него, отпред

се разгръщаше зелената шир на крайбрежната равнина. Хубаво беше да пътуваш на запад.

Старото палестинско пристанище Яфа, Ур сап Бар — Булката на морето, е разположено на нос, който стърчи като запетая от южния край на бреговата линия на Тел Авив. Някога самостоятелен град, Яфа отдавна беше погълната от по-голямото селище на север, арабското му население беше изтласкано в предградията Аджами и Джабалия, повехналите сгради от епохата на Османската империя и от мандатния период бяха заети от нови израелски заселници.

Редакцията на „Мацпун, а Ам“ се намираше в една такава сграда — занемарена двуетажна постройка на Рехов Олей Цион, на сред битпазара „Шук Ха Пишпешим“.

Бен Рои пристигна малко преди обяд, паркира зад ъгъла и сложи червените полицейски номера, за да си спести талона за глоба. Мина през пъстроцветната бъркотия от антики, текстил, вехтории и сергии за фалафели и се озова пред входа на сградата. Мордехай Ярон го пусна да влезе.

— Бързо ли се ориентирахте? — извика той от площадката на първия етаж, докато Бен Рои изкачваше стълбите.

— Без проблем. Преди живеях в Тел Авив. Доста пъти съм идвал в този район. Нищо не се е променило.

— С изключение на наемите, повярвайте. Сега собствениците правят на наемателите онова, което Иргун направи с арабите. Още едно повишаване и ще ни принудят да се изнесем.

Бен Рои се добра до площадката и двамата си стиснаха ръцете. Нисък и оплешивяващ, с големи уши и изпъкнало чело, обрामчено с побелели кичури, редакторът поразително приличаше на Давид Бен Гурион. Или щеше да прилича, ако не бяха дрехите му — сандали, широки къси панталони и тениска на „Гуш Шалом“. По-скоро застаряващо хипи, отколкото отец на държавата.

— Искате ли кафе? — попита той, докато въвеждаше Бен Рои в кабинета си. — Или нещо по-силно?

— Кафе не бих отказал.

Ярон му махна да се настанява и се зае с чайника. Стаята миришеше на застоял пушек от лула и беше малка и претъпкана — гол дървен под, бюро, рафтове за книги, дървен ксерокс в ъгъла. Отвореният прозорец гледаше на север към футболния стадион

„Блумфийлд“ и небостъргачите в центъра на Тел Авив; по стените висяха постери в рамки, рекламиращи наред с всичко останало и Хадаш, имаше призови за бдение за Мордехай Вануну и афиш за изпълнение на „Хамец“ от Шмуел Хасфари.

— Има я по всички вестници — говореше Ярон, докато сипваше кафе в чашата, обърнал гръб на Бен Рои. — На вътрешните страници. Човек би си помислил, че убийството на един от най-добрите журналисти в страната ще се разтръби на първа страница, но явно сексуалният живот на кмета на Йерусалим е по-важен.

Бен Рои не беше чел пресата. Като че ли страхът им от медийна истерия се оказваше неоснователен. Поне за момента.

— „Хаарец“ пусна хубав некролог — добави редакторът. — Това е най-малкото, което можеха да направят, като се има предвид колко ексклузивни материали им осигури. Горката Ривка. Ужасна работа. Още не мога да повярвам.

Въздъхна и поклати глава.

— Беше добър човек. Здравно работеше, но добър човек. И адски добър журналист.

Водата завря — сигурно е била топла, защото ѝ трябваше по-малко от минута — и Ярон напълни чашата.

— Боя се, че нямам никакво мляко.

— А захар?

— Виж, това мога да намеря.

— Две лъжички, моля.

Ярон добави захарта и подаде кафето на Бен Рои заедно с броя на „Мацпун а Ам“.

— Изданието от този месец — каза той. — Само колкото да получите представа с какво се занимаваме. Има статия на Ривка за упадъка на левицата. Няма да намерите по-добър анализ на това защо страната е политически прецакана.

Върна се при бюрото си и седна, а Бен Рои зяпна корицата на списанието. На нея имаше карта на Израел, нарисувана по такъв начин, че страната приличаше на фуния с отвор в най-южната си част. Куп думи — „труд“, „мерец“ „мир сега“, „плюрализъм“, „толерантност“, „демокрация“, „здрав разум“ — се изсипваха във фунията и излизаха отдолу, за да паднат в голяма кофа за боклук. Заглавието гласеше „Надеждата заминава на юг“.

— Хубава графика, а? Сам я измислих.

— Определено е... провокативна.

— Интересувате ли се от политика?

Бен Рои сви рамене. Понякога се интересуваше, понякога не. Днес определено не. Редакторът разбра отговора по изражението му и реши да не задълбава в тази посока.

— Левицата е мъртва — каза само той. — Такава е, откакто поканихме милион проклети руснаци на шия. Те дръпнаха страната толкова надясно, че сигурно и Зеев Жаботински се върти в гроба.

Цъкна с език, извади лула и започна да я тъпче с тютюн от смачкана кожена кесия.

— Както и да е, това между другото. Е, с какво мога да ви помогна?

Бен Рои отпи от кафето, което приличаше на подсладена вода, и обърна стола си така, че да е с лице към Ярон.

— Искях да поговорим за журналистиката на госпожа Клайнберг — започна той, като остави списанието на пода и отвори бележника си. — Вчера казахте, че пишела нещо за проституцията.

— За принудителната проституция — поправи го Ярон. — Секс трафик. Има разлика. Макар да познавам много хора, които ще възразят, че цялата проституция е принудителна, поне от икономическа гледна точка.

— Знаете ли някакви подробности? — попита Бен Рои. — Какво точно е писала?

— Първоначалната идея беше да използва трафика като врата към по-широк полемичен материал — каза Ярон, като сложи още тютюн в лулата и го натъпка с палец. — Да представи състоянието на страната, да използва сексуалното робство като метафора за моралното разпадане на израелското общество. Но Ривка си е Ривка и скоро кривна от замисъла.

Извади запалка, поднесе я към лулата и засмука, докато не я запали. Лицето му за момент се скри зад воала от синкавосив пушек.

— Първо реши, че иска да се съсредоточи върху самите хора — рече той. — Да остави по-широкия социалнополитически контекст и да се съсредоточи върху момичетата. Да им даде глас. Да им позволи да разкажат историите си. След това темата започна да се трансформира в голямо разследване за механиката на трафика — как

се организира, как се доставят момичета, кой върти индустрията. Материалът трябваше да е само от хиляда думи, но ставаше все по-голям и по-голям, а крайният срок все се променяше.

Поклати глава и махна с ръка, за да прогони дима.

— Типично за Ривка. Помня я от началото на кариерата ѝ, когато работехме в едно малко художествено списание в Хайфа. Запознахме се случайно, през седемдесетте. Тя беше изпратена да пише за тъкачките на „Друзе“. Накрая се получи материал от четири хиляди думи за Голда Меир^[1] и предателството спрямо еврейския феминизъм.

Усмихна се и смукна лулата си.

— Такава беше. Винаги излизаше от рамките. И после от рамките на рамките. Все повече и повече с възрастта. Една идея я водеше към друга и накрая ти тръсва статия със седмици закъснение, която няма нищо общо с първоначалната тема. Затова я изритаха от „Хаарец“.

— Мой източник ми каза, че са го направили, защото...

Бен Рои направи справка с бележките си, за да цитира точните думи на Тират.

— ... залитала по конспиративните теории и станала параноична.

Ярон се ухили.

— И с пълно право, като се има предвид накъде е тръгнала страната. От личен опит ще ви кажа, че когато Ривка виждаше пушек, обикновено пожарът не е много далеч.

Той отметна глава назад, изви устни и пусна кръгче дим. Навън някакъв уличен търговец непрекъснато викаше „Дакадъм! Бадеми!“ в опит да привлече купувачи.

— Беше труден човек — каза Ярон след кратка пауза. — И ставаше още по-трудна с годините. Понякога нетърпима, особено ако се опитваш да я редактираш. Но си оставаше адски добър журналист. Просто трябваше да знаеш как да се отнасяш с нея. Което в общи линии означава да я оставиш да си върши работата и да стискаш палци, че в крайна сметка ще ти представи нещо. А тя винаги го правеше.

— Знаете ли подробности? — повтори въпроса си Бен Рои, връщайки разговора към статията на Клайнберг. — Какво точно е писала? С кого е разговаряла?

— Знам, че беше направила няколко интервюта в Петах Тиква. Там има приют за момичета, жертви на трафик. Май е единственият по рода си в страната. Като изключим това... — Той сви рамене. — Както казах, предпочитам да не й се бъркам.

— Знаете ли името на убежището?

— „Хофеш“, ако не се лъжа. Да, точно така. „Убежище за свободата“.

Бен Рои си записа.

— Госпожа Клайнберг да е споделяла, че е получавала заплахи заради тази статия? Че я застрашава нещо?

— Не ми е казвала подобно нещо — отвърна Ярон. — Но пък по принцип не ми казваше доста неща. Предпочиташе да не разкрива картите си.

— А някога получавала ли е заплахи?

Ярон изсумтя безрадостно.

— Сигурно щеше, ако някой си правеше труда да чете списанието. Преди да застрелят Рабин, продавахме по сто и осемдесет хиляди бройки месечно. Сега едва правим две хиляди. Не можем дори да ги подаряваме. Никой вече не се интересува. Лека й пръст на лявата идея. Лека й пръст на цялата проклета страна.

Отново засмука лулата си, пускайки меланхолични струйки дим от ъгълчетата на устата си. Отвън виковете на продавача на бадеми се смесиха с гласовете на други, предлагащи грозде и фурми. Бен Рои сръбна от кафето, което започваше да не му изглежда така противно.

— Кога видяхте за последно госпожа Клайнберг? — попита той.

— Видях я преди около шест седмици. Беше дошла до Тел Авив и обядвахме заедно. В един малък палестински ресторант в Дакар. Приятно местенце. За последно разговаряхме преди осем дни, когато се обади да иска поредната отсрочка. Каза, че попаднала на нещо интересно и й трябвало малко повече време, за да поразрови.

Бен Рои присви очи.

— Каза ли ви какво точно?

— Обикновено, когато Ривка каже, че е попаднала на нещо интересно, това е съкращение на „Смятам да подкарам в напълно различна посока“. Щях да я разпитам по-подробно, но дъщеря ми тъкмо беше отишла в родилното и си имах други грижи. Естествено, ако знаех, че повече няма да я чуя, щях да проявя повече внимание.

Той въздъхна, вдигна запалката и отново прокара пламъка по тютюна. Бен Рои погледна бележките си. Мислеше за изрезките, върху които беше работила Клайнберг шест дни преди убийството ѝ. Те определено бяха в различна посока.

— Думата „восги“ говори ли ви нещо? — попита той. — Означава злато на арменски.

Ярон се замисли и накрая поклати глава.

— „Барън Корпорейшън“?

— Чувал съм името. Някакъв американски гигант, нали?

— Госпожа Клайнберг като че ли се е интересувала от тях. От златна мина, която разработвали в Румъния.

Ярон вдигна вежди. Това определено беше новина за него.

— Споменавала ли е за злато или добив на злато?

— Доколкото си спомням, не.

— Ами за Египет? В нощта на смъртта ѝ е трябвало да лети до Александрия и обратно.

Редакторът отново вдигна учудено вежди.

— Определено никога не ми казваше подобни неща. Преди време работеше върху един контрабанден тунел — нали се сещате, палестинци се промъкват през блокадата в Газа и осигуряват припаси от Синай. Но това беше преди повече от година.

— Може би е решила да отиде на почивка?

— Ривка? В Египет? Много ме съмнява. Не си падаше по почивките. Пък и никога не е била добре с парите.

Бен Рои почука бележника с химикалката си.

— Самюел Пинскър? — опита той. — Да сте чували нещо за него?

— Чувал съм за Леон Пинскър. Ционист от деветнайсети век.

— Самюел Пинскър. Британски минен инженер.

— Нищо не ми говори.

— А арменската общност? Споменавала ли ви е нещо?

— За арменския квартал? За катедралата „Свети Яков“?

Не и не.

— Ами за антикапиталистическото движение? Проявяваше ли интерес към него?

Ярон го изглежда, сякаш питаше „що за въпрос е това“.

— Разбира се, че се проявяваше интерес. Всички проявяваме интерес. Капитализмът прееба света. Как може Да не бъдеш против система, която оставя два и половина милиарда души да живеят с по-малко от два долара на ден за нея? Не, и концентрира осемдесет и пет процента от световното богатство...

— „Немезида в действие“? — прекъсна го Бен Рои, не му се слушаха политически лекции. — Това име да се е споменавало някога? Те са антикапиталистическа група, която нахлува в офиси, хаква...

— Компютри — на свой ред го прекъсна Ярон. — Да, знам за тях.

Замълча, оглеждайки лулата си, след което добави:

— Да, името се е споменавало.

Бен Рои се поизправи в стола си. Най-сетне нещо беше захапало стръвта.

— Наскоро ли?

Ярон поклати глава.

— Преди две-три години, когато Ривка започна да пише за нас. Предложи да подготви материал за тях. Каза, че имала връзки с групата, можела да изкопчи интервю от някой от хората им. Което щеше да бъде сериозен удар, тъй като, доколкото знам, те не говорят с медиите.

Замисли се за момент. После се наведе и започна да пише нещо на лаптопа „Тошиба“, който лежеше на бюрото му. Набръчканите му дебели пръсти летяха с изненадваща скорост по клавиатурата. Когато приключи, завъртя компютъра и направи на Бен Рои знак да погледне.

— Интересна групичка — каза той, докато детективът прекосяваше стаята. — Нещо като екстремна форма на сайтовете, вдигащи тревога. Уикилийкс със заплахи. Определено имат влияние. Големите компании се насират, като чуят за тях.

Бен Рои се облегна на бюрото и се наведе към екрана. На него беше заредена началната страница на уебсайт www.thenemesisagenda.org. Изглеждаше по-скоро функционална, отколкото стилна, отгоре имаше надпис: „Немезида в действие — Разобличаване престъпленията на глобалния капитализъм“.

„Д“-то от „действие“ беше променено така, че да прилича на череп. Имаше имейл адрес — tellus@nemesisagenda, меню с опции като „Цели“, „Архив“, „Видео“, „Новини“, „Участвайте“, „За нас“,

както и различни черно-бели снимки на съсипани пейзажи, обезобразени деца, овъглени трупове и плачещи жени. В центъра на страницата имаше видео плеър, на който се виждаше адски подпухналото лице на мъж, в окървавена хавлия. Заглавието гласеше: „Конгоанското признание на мосю Семблер“

Бен Рои огледа всичко това, после премести курсора върху „За нас“ и щракна. Зареди се нова страница, на която пишеше само „По-добре да не знаете“. Едва успя да прочете думите, преди буквите неочаквано да пламнат. Чу се свирепо прашене, екранът се озари в червено и се върна на началната страница. Бен Рои вдигна глава. В очите на Ярон играеха дяволити искрици.

— Сега времето определено е разделно — изисква се той. — Навремето, ако искаш да протестираш, излизаш на демонстрация или пръскаш листовки. Или ако си наистина ядосан, ще обявиш седяща стачка или ще напишеш графити. А тези са по-скоро като Мосад. Нахлуват в офиси, хакват компютри, разпитват директори под дулото на оръжие, снимат разпита и го пускат по мрежата. Радикализмът на двайсет и първи век.

Остави лулата си в пепелника и се облегна назад.

— И по-добре, ако питате мен. На големите компании им се разминава за убийствата. В буквалния смисъл. Крадат, експлоатират, замърсяват, лъжат, избягват данъци, ухажват някои от най-нелепите режими планетата. Готови са на всичко в името на печалбата, нищо не е прекалено неморално или мръсно за тях. И защото повечето от тези гадости се случват в страни, които са прекалено слаби, бедни или корумпирани, за да им се противопоставят, никой не им държи сметка. Но когато мръсните им малки тайни се изобличат в интернет... — Той махна към лаптопа.

— Мрежата е не само големият демократизатор на нашето време, но и големият съд. Информацията достига до обществото, става... как беше думата... Вирулентна?

— Заразна.

— Именно. Изведнъж целият свят научава какви ги вършат и се отприщва същински ад. Демонстрации пред. Демонстрации пред офисите им, тормоз върху управителите, компютрите им стават мишени за други хакери, имиджът им отива по дяволите, цените на акциите им се сриват... — Ярон кимна удовлетворено. — Никога не

съм бил привърженик на идеята тълпата да държи властта, но въпреки това изпитвам известно злорадство, когато виждам как бият кучите синове със собствените им камъни. Името казва всичко.

Взе лулата си и отново я запали. Бен Рои се взираше в подутото лице на мъжа, като се чудеше как ли всичко това се връзва с убийството на Ривка Клайнберг.

— Тази група израелска ли е? — попита той.

— Доколкото разбирам, имат клетки в различни страни. Подобни организации обикновено работят по този начин — като отделни колективи вместо едно хомогенно цяло. Честно казано, не знам много за тях. Пък и едва ли някой знае. Именно затова беше такъв удар да уредиш интервю с някой от хората им. Или по-скоро щеше да бъде удар, ако се беше получило нещо.

— Не се ли е получило?

— Човекът на Ривка изчезнал в последния момент. Всичко било подготвено, но когато отишла за интервюто... — Ярон направи разсичащо движение с ръка. — Трябва да призная, че донякъде се съмнявах дали наистина е имала свой човек. Така де, тези хора никога не бяха говорили пред никого, защо изведнъж ще решат да се разкрият пред световно неизвестно издание като нашето...

Пусна още едно кръгче и скръсти ръце.

— Ривка не би го признала, но изритването от „Хаарец“ определено беше удар за нея, най-вече върху самочувствието ѝ. Хрумна ми, че може би се опитва да... нали се сещате... да докаже, че още я бива. Че още може да предложи големи истории. На мен нямаше какво да доказва, но може би искаше да накара себе си да си мисли... — Сви рамене. — Кой знае? Може да е несправедливо от моя страна. Тя самата определено не вдигаше много шум и олелия около историята. Просто каза, че имала свои връзки в групата, можела да убеди някого да говори, но когато отишла в Мицпе Рамон за срещата...

Бен Рои беше започнал да се разсейва, но при споменаването на Мицпе Рамон рязко вдигна глава. Точно дотам беше пътувала с автобус Клайнберг четири дни преди убийството ѝ. За първи път от началото на разговора усети прилив на адреналин. Онзи, който винаги получаваше, когато си мислеше, че може да е попаднал на нещо.

— Знаете ли кой е бил нейният човек? — попита той, като се наведе над бюрото.

— Ако не се лъжа, Ривка каза, че бил стар неин приятел — отвърна Ярон и в погледа му се появи изненада от внезапно развълнувания тон на Бен Рои. — Като се изключи това...

Той сви безпомощно рамене.

— Ривка беше прочута с ревностното пазене на източниците си. Знам само, че се беше замъкнала наред Негев само за да научи от човека си, че вече не искал да дава интервюта. И така всичко приключи.

Умът на Бен Рои работеше трескаво като телефонен номератор, опитващ се да направи връзка.

— Да е споменавала наскоро този човек?

— Не и пред мен. Защо?

Бен Рои му разказа за автобусния билет. Ярон не можеше да му предложи обяснение.

— Имате ли представа защо би се свързала с тях?

— Абсолютно никаква.

— Познаваше ли някой друг в Мицпе Рамон?

— Един бог знае. Не мисля. Но пък тя не ми казваше всичко.

— Ами „Немезида в действие“? По-късно ставало ли е дума за тях?

Ярон поклати глава.

— Да ги е споменавала във връзка с нахлуване в офис в Тел Авив?

Отново поклащане на глава.

— „Барън Корпорейшън“?

Същият отговор.

Бен Рои не се отказваше, опита от всеки възможен ъгъл. Редакторът не можеше да добави нищо към онова, което вече му беше казал, и накрая Бен Рои се предаде. Важно беше, усещаше го, това бе поредният важен елемент за разбиването на загатката около убийството на Ривка Клайнберг. За съжаление, подобно на всички други важни елементи, на които бе попадал дотук, този не го приближи към разбирането, още по-малко към разрешаването на случая. Тъкмо обратно, сякаш усложни и без това дяволски трудния алгоритъм. Преди три години Ривка Клайнберг бе проявила интерес към „Немезида в действие“. Няколко дни преди убийството ѝ групата

внезапно отново се появила на радара ѝ. Засега можеше да каже само това. А то не беше кой знае колко.

Разговорът продължи още половин час, но не изскочи нищо друго. Накрая Бен Рои се предаде. Ярон направи справка в мрежата и намери телефонния номер на приюта „Хофеш“. След това сложи няколко списания в найлонов плик, връчи го на Бен Рои и изпрати детектива до улицата.

— Странно — каза той, докато слизаха. — Но разговорът с вас ми помогна да си дам сметка колко малко познавам Ривка. Бяхме приятели четирийсет години, а ето че в представата ми за нея имало огромни бели петна. Тя винаги държеше нещата разделени. Подреждаше света си в различни кутии, държеше всяка отделно от другите. Явно съм бил в кутията за журналистика и политика. Ако искате да знаете какво мисли за споразуменията от Осло. Кадима. Перес, Нетаняху — няма проблем, мога да ви кажа. Но тя е имала и друга страна, която никога не съм зървал. Знаете ли, никога не съм стъпвал в дома ѝ. — Той сви рамене. — Може би не съм ѝ бил толкова близък приятел, колкото съм си въобразявал.

Стигнаха партера и Ярон отвори вратата.

— Ако решите да се абонирате, ще ви предложи добра отстъпка — рече той.

— Ще ви се обадя — каза Бен Рои. — Точно в момента имам други...

— Разбира се, разбира се. Не се опитвам да ви привлека във вярата, а само да ви обвържа. Като че ли вече никой в тази страна не иска да се обвързва. Все едно сме изгубили желанието си да мислим.

Стиснаха си ръцете и Бен Рои излезе на улицата. Канеше се да си тръгне, когато Ярон се пресегна и хвана ръката му.

— Ривка беше добър човек, детектив. Можеше да е ужасяваща, ако не е в настроение, но в сърцето си беше добър човек. Справедливостта означаваше много за нея, бореше се за потиснатите, помагаше на хората в беда. Можеше да ви нарече по най-ужасен начин, ако промените и една думичка в материала ѝ, а после да изпразни портмонето си за някой наркоман или просяк на улицата. Изпитваше инстинктивно съчувствие към страдащите. Може би защото тя самата страдеше много. Беше я грижа. Наистина я беше грижа. Моля ви, направете всичко по силите си за нея.

Задържа ръката му за момент, после кимна и изчезна в сградата. Бен Рои си тръгна. Измина сто метра и изхвърли списанията в една кофа за боклук. Обвързването трябваше да почака. Имаше убийство за разследване.

Луксор

„Мамка му, Халифа, спести ми поредната си смахната конспиративна теория! Витаеш в облаците — винаги си го правел и винаги ще го правиш! Проклет мечтател!“

По този начин щеше да реагира главен инспектор Абдул ибн Хасани до неотдавна, ако Халифа беше отишъл при него с новината за заговор за прогонване на коптите от Източната пустиня.

Двамата открай време не се погаждаха, още от постъпването на Халифа в Луксор. Раздражителен, груб, лишен от въображение, началникът никога не позволяваше на подчинения си по-свободен подход към работата, не допускаше готовността му да се довери на инстинкта да вземе връх над правилника. От своя страна, Халифа винаги се дразнеше от мнението на шефа си, че най-сигурният начин да получи най-доброто от хората си е като ги заплашва и им крещи. Не понасяше маниакалната му привързаност към процедурите и най-вече факта, че основният му приоритет като че ли не беше толкова решаването на случаите, колкото те да бъдат решени по начин, който напълно да съответства на безпогрешните наръчници на египетската полиция.

Оценката му не беше съвсем справедлива — макар и кон с капаци, Хасани познаваше добрия детектив, когато го видеше, и дори с неохота беше поотпуснал юздите му през годините. Въпреки това отношенията им си оставаха леко напрегнати и ако искаше да накара началника си да даде задна, най-сигурният начин бе да го накара да слуша измишльотини за заговори и интриги. Обичайната му реакция беше суров поглед, проповед за необходимостта да се придържаш към фактите и да държиш въображението си обуздано. А ако продължаваш да настояваш на своето, избухването ти е в кърпа вързано.

А такива имаше навремето. Сега, откакто се върна след продължителната отпуска, Халифа беше забелязал определено омекване у Хасани. Беше започнал да се владее, бе съкратил

значително ругатните, които открай време бяха съществена част от всеки разговор между тях, и дори беше започнал да го нарича Юсуф — непринудено обръщение, запазено обикновено за малката му котерия ласкатели и любимци.

Макар и да бе добронамерено, всичко това само засилваше чувството на Халифа, че не е на мястото си, че нещата не са такива, каквито би трябвало да бъдат. Също като стария му апартамент, като любимия му Луксор, преди да прокарат трикилометрова траншея през средата му, като смеха на жена му Зейнаб, войнственото фучене на началник Хасани беше сред константите в живота му. И сега, точно когато се нуждаеше най-много от тях, тези константи като че ли се бяха изпарили и го бяха оставили разголен и разколебан.

Докато седеше в кабинета на шефа си този следобед и разказваше за отровените кладенци, част от него копнееше да се озове пред стария Хасани и да чуе поредния порой уверения, че е „шибан мечтател с глава в облаците“. Вместо това началникът го изслуша търпеливо, макар да личеше, че не го свърта на едно място. Накрая, вместо да удари с юмрук по бюрото и да му обясни какъв кръгъл идиот е, той се облегна назад, забарабани с месестите си пръсти и издаде напред долната си челюст — по този начин се опитваше да внуши, че е потънал в мисли.

— Интересно — отбеляза Хасани. — Много интересно.

— Знам, че местата на инцидентите са отдалечени едно от друго — каза Халифа. — Поне що се отнася до манастира в сравнение с двете ферми.

— Четирийсет километра, нали?

— По-скоро към трийсет.

— И маслинените дръвчета умрели...?

— Преди три или четири години. Зная, че изглежда малко съмнително, но въпреки това... Три отровени коптски кладенеца, приблизително в един и същи район. Като че ли... като че ли има някаква...

Гласът му замря в очакване на коментар от Хасани. Началникът обаче продължи да мълчи. Все така барабанеше с пръсти, челюстта му си оставаше издадена напред, веждите — гъсти рунтави вежди, които се сливаха като сблъскващи се влакове — се бяха свили в очакване. По-рано навикът на Хасани да се разкрещи веднага щом чуе мнението

му, само вдъхваше повече увереност на Халифа, че най-вероятно е прав. Мълчанието му сега беше необичайно отстъпление от обичайната практика и Халифа започна да се чуди дали не е прекалил в очакванията си.

— Просто ми се видя странно — каза той и в гласа му се прокрадна известно съмнение. — Странно за обикновено съвпадение. Водоизточникът в Бир Хашфа, селото до фермата на Атия, не е засегнат. Само кладенците на коптите.

Хасани плесна с ръце и леко наклони глава настрани, главата му попадна в тъмното правоъгълно петно на стената, където някога висеше портретът на Хосни Мубарак.

Беше го свалил веднага щом стана ясно, че президентът е бита карта. Въпреки едрата си фигура началникът се обръщаше много чевръсто по посоката на вятъра.

— Разбира се, ако трябва да сме точни, нито едно от тези места не попада под пряката ни юрисдикция — каза най-сетне той. — И най-вече Деир ел Лимун.

— Зейтун — поправи го Халифа.

— Именно. Но да оставим това засега. — Направи театрален жест, сякаш избутваше нещо. — Да оставим също и фактът, че водата в кладенците понякога се разваля сама. Прав ли съм? Случва се да се развали сама, нали?

Халифа потвърди, че е имало подобни случаи.

— Значи предполагаш, че някой обикаля Източната пустиня и нарочно трови кладенците на коптите.

Халифа кимна.

— Иначе казано, преди четири години отровил един кладенец, а през последните два месеца — други два.

Халифа отново кимна, но вече не така убедено.

— Знам, че изглежда малко съмнително — повтори той.

Хасани се усмихна и поклати глава, сякаш искаше да каже „ни най-малко“. Изражението му беше изкуствено и очите му го издаваха.

— И кой според теб е този загадъчен отровител на кладенци? — попита той. Гласът му прозвуча малко по-високо от опита да се сдържи и да говори разумно.

Халифа извади цигарите си. Не отвори пакета, само го завъртя в ръце.

— Отначало си помислих, че трябва да е някой от Бир Хашфа — каза той. — Господин Атия определено смята, че те са виновни. Но тъй като манастирът е толкова далеч...

Завъртя пакета два пъти.

— Може да са Мюсюлманските братя.

— Насред Източната пустиня!

Тонът на Хасани се повиши, но отново стана нормален, след като се овладя.

— Стига, Халифа... Юсуф... Братята са градски момчета. Плъхове от бедняшките квартали.

— Тогава може би салафити. Те не живеят по градовете.

Хасани далеч не изглеждаше убеден.

— Добре де, трябва да има някаква религиозна причина — каза Халифа. — Не виждам никакво друго обяснение. Ако бяха пострадали само господин Атия и братовчед му, можеше да става дума за местна вражда или може би за вендета. Но като вземем предвид и манастира... Кой друг ще измине сто километра през пустинята, за да отрови кладенец, използван само от шепя монаси? Просто няма начин да не са някакви фанатици. Или някой побъркан, който обича да броди из пустинята и да трови кладенци просто ей така, за забавление.

— Или водата в кладенците се е развалила сама и е просто случайност, че принадлежат на копти.

Халифа повъртя още малко пакета, после го прибра в джоба си, без да извади цигара. Изведнъж се смути. Вече не знаеше какво да мисли.

— Просто имам чувството, че нещо не е наред — неуверено измънка той. — Струва ми се, че нещо става, и трябва да проверим какво.

Малко неща дразнеха Хасани повече от това някой да му казва, че има чувство за нещо. „Жените и педалите имат чувства; полицаите имат доказателства“ — беше един от най-честите му отговори в такива случаи. Чест му прави, че този път не го използва, макар по опънатата му уста да личеше, че би го направил с огромно удоволствие. Вместо това стана от мястото си и отиде до прозореца.

Кабинетът му — залата, както го наричаха — се намираше на най-горния етаж на участъка и представляваше разкошно помещение с мраморен под, в което всичко изглеждаше незначително дребно.

Когато се преместиха тук преди половин година, от прозорците се разкриваха живописни гледки към Нил и Тиванския масив отвъд него. Това беше преди Вътрешното министерство да издигне още два етажа на сградата си. Сега, когато погледнеше навън, началник Хасани виждаше сляпа бетонна стена, окичена с климатици. Един естетически по-чувствителен човек би останал разочарован от резултата. Хасани почти не забелязваше промяната. Красивите гледки не представляваха особен интерес за него.

Загледа се навън, с гръб към Халифа, а шевовете на сакото му като че ли щяха да се скъсат от натиска на широките му като на борец рамене. После изпука с кокалчета и се обърна.

— Ще бъда откровен, Халифа... Юсуф... Времето не е особено подходящо да ми представяш подобни неща. Не казвам, че е било грешка да го направиш или че загрижеността ти не е основателна. Просто в момента буламачът е достатъчно голям, че да добавяме в него и някакви мародерски религиозни малоумници.

За момент наведе глава и присви очи, мъчеше се да реши дали метафората с буламача е подходяща. Остави място за съмнение и направи крачка напред, като посочи с палец прозореца зад себе си.

— Церемонията по откриването на онзи нов музеен център в Долината на царете е след по-малко от две седмици и ще ти кажа, че поглъща много ресурси. Много. Ще присъстват министър Фараг, американският посланик и шефът на компанията, която финансира проклетия проект. Трябва да прехвърля четирийсет и девет важни клечки от летището до западния бряг, без да броим Хауас и целия му антураж, а после трябва да гарантирам безопасността им. Знаеш ли колко хора ще са ми нужни да отцепя цялата Долина? Стотици! Снайперисти, специални части, полиция, армия...

Малка зеленикава вена започна да тупти под дясното му око — сигурен признак, че нервите му започват да се опъват. Той се овладя със значително усилие, вдигна ръце и ги спусна, сякаш да потисне надигащата се вълна паника и раздразнение.

— Искам да кажа, че се намираме под голямо напрежение и може би моментът не е най-подходящ да започнем пълномащабно разследване на „вероятността“ два водоема, които може и да не са в наша юрисдикция, да са били отровени от някой, който може да е, а

може и да не е откачен фундаменталист. Разбираш ли какво имам предвид? По всяко друго време бих приел с радост, но точно сега...

Млъкна и започна леко да масажира пулсиращата вена. Халифа се взираше в пода. Преди, ако подозираше нещо, щеше да защитава становището си и да спори с Хасани, докато не получи своето. Днес нямаше нито сили, нито увереност. Може би началникът беше прав. Може би развалянето на водата наистина се дължеше на естествени причини и това, че кладенците са на копти, е просто съвпадение. Може би беше позволил съжалението му към г-н Атия да замъгли преценката му. Навремето беше толкова сигурен в инстинктите си. Сега не беше сигурен в нищо. Не за първи път през последните няколко месеца му мина мисълта, че не е и наполовина онзи детектив, който беше преди. Не беше дори четвърт.

— Не можем ли поне да поставим двама униформени при фермата на Атия? — попита той, извади пакета цигари и отново започна да го върти. — Просто да държат нещата под око.

Хасани като че ли се изненада, сякаш беше очаквал повече борба от подчинения си. Впери поглед в Халифа в очакване да каже нещо. Когато не последваха още искания, кимна доволно и закрачи тежко към бюрото си.

— Защо не — рече той, седна и плесна с ръце. Изглеждаше потпуснат, отколкото в началото на срещата. — Нека да са трима униформени, просто за всеки случай.

— Мисля, че и двама ще са достатъчни.

— Не, не — благоразположено настоя Хасани, след като стана ясно, че няма да му се налага да прави каквото и да било. — Загрижен си и аз го имам предвид. Ще изпратим трима във фермата, за да пазят на смени, а след като онази дандания в Долината на царете свърши, ще прегледаме отново ситуацията. Ако наистина има ситуация. И ако сметнем, че се нуждае от преглеждане. Става ли?

— Става — измънка Халифа. — Благодаря.

— Не, аз ти благодаря. Беше абсолютно прав да ми събщиш това.

Усмихна се. Подобно изражение точно на неговото лице изглеждаше абсолютно не на място, като карикатура.

— Нещо друго? — попита той.

— Не, господине.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Добре. Е, благодаря, че намина. И продължавай в същия дух.

Не беше толкова комплимент, колкото отпращане. Халифа стана и тръгна към вратата, стъпките му отекваха неестествено силно по мраморния под. Докато излизаше в коридора, Хасани извика след него:

— Много поздрави на Зубайда.

— Зейнаб.

— Именно. Предай й, че винаги е в мислите ни.

Началникът задържа усмивката си още малко, после я разкара и погледна към бюрото си. Халифа дръпна вратата. Докато ключалката прещракваше, чу Хасани да си мърмори:

— Шибан тъп мечтател.

Точно като навремето. Странно, но това не го накара да се почувства по-добре.

Тел Авив

Веднага щом стигна до колата си, Бен Рои се обади в приюта „Хофеш“, разговаря с директорката и се разбраха да се срещнат веднага. Сивото сателитно градче Петах Тиква, в което се намиреше приютът, беше само на десет километра североизточно от Тел Авив, на не повече от десет минути път — двайсет при по-натоварен трафик. Днес по околоръстния път на столицата колите бяха броня до броня и дори с полицейската лампа изгуби почти час, докато стигне там.

Това поне му даде възможност да се обади на Дов Зиски и да провери дали има напредък с автобусния билет от апартамента на Ривка Клайнберг.

Нямаше.

— Изпратих нейна снимка в участъка в Мицпе Рамон — каза Зиски. — Пуснали са я в обръщение, но засега без резултат. Освен това минах през „Егед“ с надеждата, че някой шофьор може да я е запомнил. Само четирима пътуват по този маршрут, но, както може да се очаква, нужният ми човек е в отпуската. Опитват се да се свържат с него.

— Продължавай в тази посока — каза Бен Рои. — Важно е. Може да се окаже много важно.

Предаде му набързо разговора си с Мордехай Ярон и му каза какви статии е чела Клайнберг в библиотеката.

— Искате ли да погледна тази група? — попита Зиски, след като Бен Рои приключи. — Приятелят ми, специалистът по компютърна сигурност, за когото споменах сутринта, може да знае нещо.

— Не пречи. И между другото, опитай да събереш допълнителна информация за „Барън Корпорейшън“. И по-точно всичко, което успееш да намериш за златната мина, която разработват в Румъния. Имам човек в „Хаарец“, можеш да му звънеш, ако искаш. Той се занимава с икономика, може да знае едно друго.

Даде му координатите на Натан Тират и чу шепота на писалката на Зиски по бележника му.

— Нещо друго? — попита Бен Рои.

— Криминалистите минаха преди час. Ударили са на камък с косъма от дрехите на жертвата. Сигурни са, че е женски заради дължината му, но нямат ДНК съвпадение.

Бен Рои не беше изненадан. Изобщо не беше сигурно, че косъмът е от убиеца на Клайнберг, а и да беше, вероятността да открият досие не беше особено голяма. Още от самото начало имаше чувството, че убиецът не е стар познайник на полицията. Фактът, че косъмът е на жена, беше донякъде интересен, но не им говореше нищо и той просто го регистрира и продължи нататък.

— Някакъв успех със съседите на Клайнберг?

— Има още двама, с които не сме имали възможност да разговаряме. Никой от другите не е видял или чул каквото и да било.

Последва кратка пауза, последвана от:

— Една госпожа обаче съобщи за миризма.

— Миризма ли?

— Сапун, парфюм или нещо подобно. „Мускусен“, май така се изрази. Каза, че живеела в сградата трийсет години и досега не се е натъквала на подобно нещо. Само в нощта на убийството на Клайнберг. Детектив Пинкас ми каза. Спомена, че може би няма да е зле да проверя.

Бен Рои сви раздражено устни. Много добре разбираше какво е намеквал Пинкас и не се съмняваше, че Зиски също е наясно — сапун, парфюм, работа за обратни. Преди четирийсет и осем часа сигурно и

той самият щеше да пусне подобна закачка. Но сега беше опознал хлапето по-добре и шегата не му се струваше толкова смешна.

— Предай на детектив Пинкас от мен, че е едно тлъсто лайно и може сам да провери — изръмжа той. — Ясно?

— Ясно.

Не беше съвсем сигурен, но му се стори, че в гласа на Зиски се прокрадна благодарност.

— Нещо друго?

Нямаше. Пинкас и Амос Намир още очакваха информаторите си; Намир не беше открил нищо в старите и неразрешени случаи.

— Попаднах обаче на нещо за архиепископ Петросян.

Нишките бяха толкова много и така разнопосочни, че Бен Рои напълно беше забравил за архиепископа.

— Изненадай ме — подкани го той.

— Оказва се, че покоите му имат отделен изход към улицата. Към „Свети Яков“. Което означава, че може да излиза и да влиза в комплекса...

— ... без никой да го види — довърши Бен Рои.

Изкара ръка през прозореца и забарабани по вратата на тойотата. Знаеше, че на улица „Свети Яков“ няма полицейски камери. А като се изключат онези около Котел, положението беше същото и в еврейския квартал, където свършваше „Свети Яков“. (Палестински виц — евреите заграбиха земята, водата, границите и въздушното пространство, но ние поне докопахме камерите.) Значи на теория Петросян може да излиза от комплекса, да стигне до еврейския квартал и да напусне Стария град, без никой да разбере.

— Значи твърдиш, че няма алиби за нощта на убийството, така ли? — попита той.

— Не и такава, което да сме в състояние да проверим. Той твърди, че е бил в покоите си цялата нощ, но не сме намерили никого, който да потвърди това.

Бен Рои се замисли за момент, ламарината на тойотата подрънкваше глухо под пръстите му.

— Бъди така добър да предадеш това на Леа Шалев — каза накрая. — Трябва да проверим, а ти вече имаш достатъчно задачи. Искам да се съсредоточиш върху нещата, за които вече говорихме —

Мицпе Рамон, Немезида, „Барън“. Ще се върна по някое време следобед. Виж какво можеш да намериш дотогава.

Затвори и се загледа покрай дългата колона неподвижни автомобили към проблясващите кули на Рамат Ган. След трийсет секунди извади мобилния си и написа есемес: „Доб. раб., Зиски“.

Поколеба се, смени „Зиски“ с „Дов“, натисна бутона за изпращане и наду полицейската сирена. Не толкова с надеждата, че ще накара колите да се размърдат, колкото да покаже, че още е кораво ченге и няма намерение да се размеква на стари години.

Луксор

След срещата с Хасани Халифа се опита да изхвърли историята с отровените кладенци от главата си. Може би наистина ставаше нещо, може би не — така или иначе нямаше какво повече да направи. Върна се в кабинета си и уреди да пратят двама униформени при фермата на Атия. През обедната почивка отиде за един час „куршумена медитация“, както се изразяваше ефрейтор Ахмед Мехти, мустакатият, късо подстриган гигант, който отговаряше за стрелбището, откакто свят светува.

Когато искаше да помисли за нещо, Халифа обикновено отиваше на западния бряг и се качваше на своето „място за мислене“ в подножието на Курн. Когато не искаше да мисли за нещо, отиваше да постреля. Беше отличник по стрелба в полицейския колеж в Кайро и винаги се поддържаше във форма. Напоследък посещаваше стрелбището все по-често заради съсредоточаването, което му осигуряваше то, заради възможността да избути всички проблеми настрана и макар и за малко, да ограничи света си до тънката цепка на мерника на своята „Лий Енфийлд“ .303.

Стрелбището беше закрито — нагорещен бетонен бункер в пустинята зад източния край на града. Обади се предварително, че ще отиде, и ефрейтор Махти беше приготвил всичко — тапи за уши, хартиена мишена с формата на атакуващ войник, кутия пълнители с по пет патрона всеки, дори чаша чай. Халифа беше единственият посетител, точно както обичаше, и след като се подписа за карабината, излезе на позиция. Първият му изстрел обърса мишената отстрани, вторият беше прекалено висок, но след това всички попаднаха в целта

си, помещението ехтеше от ритмичното движение на затвора и резките гърмежи. Халифа вкарваше куршум след куршум в лицето и торса на мишената, всяко попадение го откъсваше малко повече от самия него. На два пъти му се наложи да тръсне глава, за да прогони образа на Зейнаб, легнала безжизнено и с мъртви очи в спешното отделение на болницата. И веднъж, за да пропъди думите на г-н Атия, произнесени във фермата му в Източната пустиня: „Ще се бия, ако се наложи. За да защита семейството си, децата си. Това е най-големият дълг на един мъж.“

Като се изключи това, умът му беше милостиво пуст. Четирийсет минути по-късно, след двеста патрона и пет накъсани мишени, се чувстваше много по-спокоен. Куршумена медитация. Подходящо название.

[1] Голда Меир (1898–1978), израелски политик, министър-председател (1969–1974) — Б.пр. ↑

16.

Петах Тиква, Израел

Мая Хилел, директорката на приюта за жени, жертви на трафик, „Хофеш“, беше разсейващо привлекателна жена. В края на двайсетте, стройна, с огромни сиви очи и непокорна черна коса, която се спускаше по раменете ѝ като черен водопад, тя приличаше повече на модел, отколкото на социален работник. Предвид естеството на работата ѝ, Бен Рои знаеше, че е перверзно от негова страна да я гледа с подобни очи, но не можеше да се сдържи. Беше мъж, в края на краищата, а мъжете мислят точно по такъв начин. Красивото си е красиво. Точка по въпроса.

Тя го посрещна пред приюта — невзрачна варосана постройка на улица на пет минути от центъра — и го поведе през тежката стоманена порта в павирания преден двор.

— Трябва да внимаваме — обясни Хилел, като сочеше портата, униформената охрана и оградата около сградата. — Наоколо се навъртат много сводници, които се опитват да подлъжат момичетата да излязат. И сега има един от другата страна на улицата.

Бен Рои погледна през рамо, но портата вече се беше затворила.

— Искате ли да си поговоря с него?

— Не си заслужава. Той просто ще се разкара и ще се върне веднага щом си отидете. От негова гледна точка ние сме му отнели собственост и той си я иска обратно. Все пак благодаря за предложението.

Заобиколиха постройката и влязоха в застланото с плочки фоайе. Отляво имаше празна кухня; по стените висяха афиши, предупреждаващи за трафика на хора — на един имаше дузина голи жени, свити на кълбо и пакетирани върху поднос от стиропор като охладени пилешки бутчета. „Прясно месо“, гласеше надписът. Бен Рои го зяпна, после продължи след Хилел нагоре по стълбите.

— Колко момичета имате тук? — попита той, докато се изкачваха, като се мъчеше да не се заглежда в задника ѝ.

— Четиринайсет — отвърна тя. — В момента повечето са навън, затова е толкова тихо. Намираме им работа — сервитьорки, чистачки, такива неща. Имаме места за трийсет и пет, но през последните две години постъпващите са все по-малко. Когато отворихме през две и четвърта, през вратите ни минаха над сто момичета. Тази година са само двайсет.

— Радвам се, че нещата се оправят.

— Това е едното тълкувание, предполагам. Лично аз смятам, че просто полицията вече не гледа на проблема като на приоритетен и спасените момичета са по-малко.

Тя стигна площадката на първия етаж и се обърна да го погледне. Задържа погледа си за секунда, след което продължи нагоре.

— Нещата наистина са по-добре, отколкото преди десет години, това е така — продължи Хилел. — През деветдесетте на година в страната са били вкарвани нелегално по две-три хиляди момичета. Сега са само стотици. Но проблемът си остава. А вие не отделяте толкова ресурси, колкото преди години. Честно казано, най-вече защото политиките не отделят средства. На вътрешния министър не му пука. Със спасяването на проститутки той едва ли би му спечелило изборите.

Стигнаха втория етаж. От двете страни започваха коридори със затворени врати. В стаята точно пред тях момиче с торбест велурен анцуг стоеше на везни, а някаква пълна жена на средна възраст записваше килограмите ѝ в клипборд. Жената кимна за поздрав; момичето ги изглежда безизразно. Болезнено слабо, с хлътнали бузи, залиняла коса и жълтеникава кожа, то приличаше на оцелял от някой лагер на смъртта.

— Всичко наред ли е, Аня? — попита я Хилел.

Момичето сви рамене.

— Справя се прекрасно — жизнерадостно изчурулика жената. — Качила е двеста грама.

— Страхотно — каза Хилел. — Наистина страхотно.

Пристъпи в стаята и потупа окуражително момичето по гърба, после поведе Бен Рои към последния етаж.

— Молдованка е — каза тя тихо, за да не я чуят. — Полицията я намери при една акция в Ейлат преди няколко седмици. Виждала съм лоши случаи, откакто съм тук, но това...

Спря и се загледа надолу по стълбите.

— Туберкулоза, хепатит, почти всяка полово предавана болест, като се изключи ХИВ. И това е нищо в сравнение с пораженията тук. — Тя се почука по главата. — Получи разрешително за работа и може да остане в страната една година, за да се възстанови, но отказва да свидетелства, така че след изтичането на годината ще бъде депортирана. И когато се върне в Молдова, ще стане мишена на същите хора, които са я довели тук, и отново ще стане жертва на трафик. Така стоят нещата. Направо да ти се скъса сърцето. А тя е едва на деветнайсет.

Бен Рои повдигна вежди. Момичето изглеждаше по-скоро на трийсет.

— Не може ли да ѝ се намери дом със съчувствени съседи?

— О, я стига? Кога неевреин е получавал статут на хуманитарна жертва в тази страна? Не, единствената ѝ надежда е да се намери някой, който е готов да се ожени за нея. А като знам що за хора си падат по бивши проститутки, животът ѝ едва ли ще стане по-добър от подобно решение.

Тя въздъхна, обърна се и продължи по стълбите, които свършваха в просторно офис помещение. Други три жени седяха зад бюра. Бяха от персонала, ако можеше да се съди по възрастта и външния им вид. Освен охранителя при портата, не бе видял друг мъж на територията на приюта. И това едва ли беше изненадващо.

Хилел помоли една от жените да им донесе кафе и го въведе в по-малък кабинет със скосен таван и широк прозорец с изглед към покривите на Петах Тиква. Посочи му един стол и кацна върху бюрото срещу него, като поклащаше крака.

— И така — рече тя. — Ривка Клайнберг. Какво мога да ви разкажа за нея?

За момент погледът на Бен Рои се задържа върху снимките в рамки, окачени зад бюрото — Хилел се ръкува с Хилъри Клинтън, Хилел получава някаква награда от Шимон Перес, Хилел в компанията на мъж и момиче, вероятно съпруг и дъщеря, което го изненада — незнайно защо, бе решил, че е несемейна. После извади бележника си и се залови за работа.

— Редакторът ѝ ми каза, че е посетила приюта — започна той и обърна на нова страница.

Хилел кимна.

— Обади се преди около четири седмици. Каза, че подготвяла материал за трафика, и попита дали може да дойде и да огледа.

Замълча за момент.

— Мислите, че е била убита заради това ли? — попита тя. — Заради статията?

Бен Рои кимна неопределено.

— На този етап вземаме предвид всички възможности.

— Не бих се изненадала — каза тя. — Трафикът на хора е голям бизнес, както несъмнено знаете. И онези, които го въртят, не обичат да им клатят лодката. Особено руснаците — те контролират осемдесет процента от търговията и не са хора, които позволяват ей така да си пъхаш носа в работата им.

Бен Рои се загледа в бележника. Пак руската мафия. Появяваше се къде ли не в този случай. Отбеляза си да предаде това на Пинкас, който беше поел руснаците.

— Значи е посетила приюта — продължи той. — И е разговаряла с вас.

— Точно така.

— За какво?

— За какво ли не — откъде са момичетата, как попадат в Израел, какво се случва с тях, когато се озоват тук, какво се прави по въпроса. Прекара цял ден с нас, а седмица по-късно разговаряхме по телефона. Не беше най-общителният човек, когото съм срещала, но определено й пукаше за работата й. И беше чудесна с момичетата. Истински състрадателна.

Бен Рои си спомни думите, с които го изпрати Мордехай Ярон: „Изпитваше инстинктивно съчувствие към страдащите. Може би защото тя самата страдаше много.“

— Имаше ли нещо конкретно, което е искала да обсъдите? Някаква специфична гледна точка?

— Разговаряхме много за това какво прави правителството, за да се справи с проблема — каза тя, извади ластик за коса от джоба на ризата си и го опъна с пръсти. — Или по-скоро какво не прави. До неотдавна не отговаряхме дори на минималния стандарт на Държавния департамент на САЩ за борба с трафика на хора. Що се отнася до нагласата, повечето от нашите политици още са в дивото

средновековие. Както и повечето полицаи, ако трябва да сме честни. Сякаш всички си мислят, че да те заключат в някакъв бордей и да те принуждават да правиш секс с двайсет души на ден е нещо като съзнателно избрана работа.

Бен Рои се размърда неловко. Беше минал кратък курс в Академията по въпроса и много добре познаваше нагласата, за която говореше тя. Не му се искаше да задълбават в тази посока, затова продължи нататък.

— Нещо друго? — попита. — Госпожа Клайнберг да е проявявала интерес към някакви други области?

— Спряхме се надълго и нашироко върху демографията на трафика — каза Хилел, като продължаваше да си играе с ластика. — Откъде са момичетата, как все повече израелски момичета са принуждавани да влязат в бизнеса и да запълват празнините, след като вече няма много чужденки. Искаше да знае и всичко за играчите, особено за крайно ортодоксалните. Те са голям пазар. Бордеите са пълни с тях през петъците, изпускат парата преди шабат.

Хилел потръпна от отвращение.

— Освен това зададе много въпроси за каналите за трафик — добави тя, събра косата си назад и я върза на опашка. — Особено за египетския канал.

Бен Рои рязко вдигна глава. Отново Египет. Също като руската мафия, Египет се срещаше къде ли не в случая. Понечи да попита за повече информация, но беше прекъснат от почукване на вратата. Една жена донесе поднос с кафе и бисквити. Бен Рои я изчака да го остави, да предаде на Хилел някакво писмо и да излезе, след което продължи разговора.

— За египетския канал — каза той. — Много момичета ли минават през него?

— Не толкова, колкото преди десет години — отвърна Хилел и разбърка кафето си. — По онова време е бил основният контрабанден канал. След разбиването му в началото на века трафикантите го изоставиха за известно време и намериха други начини да вкарват момичетата. Подправени паспорти, фалшиви документи за брак, такива неща. Хитри са, винаги се приспособяват, винаги са една крачка напред.

— И сега каналът е отворен отново, така ли?

— Трудно е да водим точна статистика, но има много свидетелства, че е станало точно това. Има един голям сводник в Тел Авив на име Генадий Кременко, който май вкарва повечето от момичетата си през него.

Бен Рои се сети за името.

— Онзи, когото арестуваха преди два месеца ли?

— Същият. Вървеше една доста гадна шега — Мойсей извел израилтяните от Египет, а сега Кременко върви по неговите стъпки с момичетата. Неприятен човек. Но пък това се отнася за всички тях.

Бен Рои си сипа захар в кафето и разбърка.

— Знаете ли дали момичетата минават през Александрия? — попита той. Мислеше си за полета на „Ел Ал“ в нощта на убийството, за който Клайнберг си бе резервирала билет.

— Обикновено минават през Кайро или Шар мел Шейк. Събират ги от Източна Европа, Русия и Узбекистан, след което бедуини ги прекарват през Синай и през границата.

— Госпожа Клайнберг искаше ли да научи за всичко това?

— Не чак толкова при посещението ѝ. Засегнахме темата, но само повърхностно. Започна да задава съществени въпроси, когато се обади по телефона седмица по-късно.

— И вие ѝ казахте...?

— В общи линии същото, което казвам и на вас. Сводниците имат хора в чужбина, които набелязват момичетата и ги доставят в Египет, след което мрежа бедуини ги прехвърля през Синай в Негев. Това е всичко, което знам. Аз съм социален работник, а не ченге.

Подуха кафето си и отпи, обгърнала чашата с длани. Бен Рои се загледа в бележника. Мицпе Рамон се намираше в Негев, само на двайсет километра от границата с Египет. Ривка Клайнберг беше пътувала дотам с автобус четири дни преди убийството ѝ. Беше ходила там и три години по-рано, за несъстоялото се интервю с „Немезида в действие“. И тъй, друг аспект по делото също се повтаряше, намигаше му като някаква насочваща светлинка. Руската мафия, Египет, Негев. Почука с химикалка по облегалката на стола, докато местеше парчетата от пъзела и се опитваше да ги събере в някаква смислена картина. Те обаче не пасваха, нишките не се връзваха. Хилел поклащаше крака в очакване на следващия въпрос, така че той си записа бележка и продължи нататък.

— Казахте, че госпожа Клайнберг е говорила с някои от момичетата?

— С три — отвърна тя. — Лола, София и Мария.

— Вие присъствахте ли?

— Присъствах на разговорите с Лола и София. Трябва да внимаваме с непознати — повечето момичета са много раними и не се чувстват добре с хора, които не познават. Но Ривка беше фантастична с тях. Наистина нежна, наистина грижовна. Невероятно как се разкриха пред нея.

Тя отпи отново от кафето си. Бен Рои си взе една бисквита и я пяхна в устата си — жалко подобие на обяд.

— За какво разговаряха? — попита той, докато хрускаше.

— Най-общо за преживяното от тях. Нещата, които току-що ви описах.

Той ѝ даде знак, че няма да е зле да му каже повече. Тя кръстоса крака и опря чашата на коляното си.

— Лола е от Узбекистан. Отговорила на обява за работа като сервитьорка, а накрая била продадена на сводник в Хайфа. Обичайната история — всичко изглежда идеално, докато не се озоват в страната. После им отнемат паспортите, изнасилват ги, за да ги пречупят, и ги принуждават да работят по осемнайсет часа на ден в някой бардак. Изкарала така пет години, преди да я спасят.

— През Египет ли е влязла?

Хилел поклати глава.

— През летище „Бен Гурион“ с работна виза. София обаче е минала през Египет. Тя е украинка. Приятелят ѝ казал, че може да ѝ намери работа в Израел — само дето не ѝ бил истински приятел, а вербовчик. По този начин избират момичета. Уязвими, бедни, с тежко минало, ниско самочувствие — това е класическият профил.

— И е била прекарана през Синай?

Хилел кимна.

— Горката, прекосяването на пустинята е било ужасно. Всички страдат, разбира се, но нейното преживяване било особено лошо. Била изнасилвана групово. Анално. Видяла как счупили капачките на друго момиче, защото се опитало да избяга. Дори не искам да си помислям за това.

Бен Рои посягаше за втора бисквита, но отдръпна ръка. Апетитът му внезапно беше изчезнал.

— Сега тези момичета тук ли са? — попита той.

— На работа са — отговори Хилел. — Както казах, намираме им работа. Нископлатена, но въпреки това играе важна роля за възстановяването им. Помага им да си изградят самочувствие, да общуват с други хора, без да се страхуват, че ще бъдат малтретирани. София подрежда рафтове в един магазин. Лола е чистачка.

— А третото момиче? — попита Бен Рои и направи справка с бележника за името. — Мария?

Последва пауза. Хилел отговори по-тихо:

— Мария вече не е с нас.

— Значи са я депортирали?

— Тя... изчезна.

Бен Рои вдигна глава.

— Избягала?

— Или това, или сводникът ѝ е дошъл и я е отвел. Молим се да е избягала.

Личеше си, че е разстроена.

— Визата ѝ скоро ще изтече — продължи тя. — А министерството отхвърли молбата ѝ за продължаване, така че това също може да е причина. Изпитваше ужас при мисълта, че могат да я върнат у дома. Беше убедена, че пак ще стане жертва на трафик. Или нещо по-лошо.

Не обясни какво е това „по-лошо“. Нямаше и нужда.

— Наскоро ли изчезна? — попита Бен Рои.

— Преди няколко седмици. Малко след като Ривка посети приюта. Една сутрин отиде на работа и не се върна. Само това знаем. Наши хора обикалят да я търсят, беше съобщено и на полицията, разбира се, но засега...

Тя пое дъх и поклати глава. Бен Рои за първи път забеляза, че някои корени на косата ѝ са посивели.

— И госпожа Клайнберг е интервюирала това момиче?

— Не беше чак толкова формално. Определено разговаряха. И рисуваха.

Бен Рои сбърчи чело.

— Рисуваха?

— Окуражаваме момичетата да го правят — обясни тя.

— Да чертаят, да рисуват, да правят скулптури. Помага им да се изразят, да изкарат навън нещо, за което иначе не искат да говорят. Имаме малко ателие и открихме Мария там, когато развеждах Ривка из приюта. Повикаха ме да се погрижа за нещо, оставих Ривка с нея и когато се върнаха, двете седяха една до друга и рисуваха.

Бен Рои си спомни рисунката от апартамента на Клайнберг.

— Руса коса.

— Моля?

— Жена с руса коса. На синя хартия.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Откъде...

— Рисунката беше в апартамента на госпожа Клайнберг.

— Аха — рече тя. — Е, това обяснява нещата. Тя попита Мария дали може да задържи рисунката и я взе със себе си.

Бен Рои започна да потропва бавно и ритмично по пода — неволна реакция, която като че ли се задействаше всеки път, когато усещаше, че разговорът се насочва в интересна посока.

— Значи сте се върнали и сте ги заварили да рисуват заедно...

Хилел кимна.

— А когато предложих на Ривка да продължим, тя попита дали имам против Мария да я разведе. И Мария се съгласи. Това ме изненада, защото тя беше изключително затворена, рядко разговаряше с когото и да било, дори с психолозите ни.

— Но е разговаряла с госпожа Клайнберг?

— Определено. Видях ги в един момент през прозореца, седяха на двора, държаха се за ръце и бърбеха. Прекараха заедно повече от час.

Тя отметна непослушен кичур от очите си.

— Понякога се случва. Нещо прещраква без видима причина. Момиче, което си мълчи през цялото време, внезапно излива сърцето си на абсолютно непознат. Просто в поведението на Ривка като че ли имаше нещо, което помогна на Мария да се отвори.

Думите на Мордехай Ярон отново отекнаха в главата на Бен Рои. „Изпитваше инстинктивно съчувствие към страдащите.“

— И нямате представа за какво са говорили?

— Абсолютно никаква. Мария не сподели нищо след срещата и не ми беше работа да я разпитвам. Това бе личен разговор, а подобни неща тук се уважават. Честно казано, просто се радвах, че я виждам да контактува с някого. Беше ужасно травмизирана, таеше много лоши спомени. Имаше нужда да се освободи от тях.

— А госпожа Клайнберг спомена ли нещо?

— Не. Каза само, че Мария е споделила някои от преживяванията си и че ѝ се къса сърцето, че толкова младо момиче е преминало през подобни неща. Мария определено я беше впечатлила. Именно затова се обади седмица по-късно. Да пита дали може да дойде и отново да поговори с нея. Да ѝ зададе още няколко въпроса.

Помълча за момент, като барабанеше с пръсти по бюрото, главата ѝ беше наклонена замислено настрани.

— Всъщност каза, че трябвало спешно да говори с нея. Не обясни за какво. Каза само, че трябва да я види отново. Много се разтревожи, когато ѝ казах, че Мария е изчезнала.

Маратонката на Бен Рои започна да отмерва малко по-бърз такт.

— Тогава ли започна да разпитва за египетския канал?

Отново последва кратко мълчание, докато Хилел си припомняше хронологията. Накрая кимна.

— Мария през Египет ли е влязла в страната?

— Така и не разбрахме със сигурност — отвърна тя, слезе от бюрото и го заобиколи, за да седне на въртящия се стол. — Отказваше да говори за това. Подобно на много други момичета, страдаше от посттравматичен стрес и бе изградила в съзнанието си бариера между настоящето и миналото в опит да блокира преживяното. Научихме някои подробности за детството ѝ, но относно трафика открихме само, че е работила в някакъв апартамент в Неве Шаанан и че по някое време е била в Турция. Това предполага, че или е пристигнала със самолет, или е била прехвърлена през Кипър в Хайфа или Ашдод.

Облегна се назад, като прокараваше пръст по ръба на бюрото.

— Между другото, винаги рисуваше онази жена с русата коса. Нея и нищо друго. Така и не разбрахме коя е.

Бен Рои си отбеляза наум да погледне отново рисунката от апартамента на Клайнберг.

— Случайно да знаете кой я е прехвърлил в страната? — попита той. — Кой е бил сводникът ѝ?

Тя поклати глава.

— Казах ви, ние се справяме само с пораженията, не с хората, които ги причиняват.

— И няма никаква вест от нея? Никаква следа къде може да е отишла?

— Абсолютно никаква. Мислехме, че може да се е върнала в Неве Шаанан. Случва се с бегълките — гравитират около познатите места, дори това да означава, че отново могат да се озоват в бордеите. Но никой не я е виждал там.

— Имате ли нейна снимка?

— Разбира се.

Тя се наведе и включи компютъра си.

— Между другото, истинското ѝ име почти със сигурност не е Мария. Момичетата винаги избират различни имена, помага им да се дистанцират от онова, което са ги карали да правят. Така си мислят, че ги е правил някой друг, не те.

Облегна се и зачака системата да се зареди. Бен Рои допи вече изстиналото си кафе, стана и отиде до прозореца.

Навън всичко бе тихо, неподвижно и мирно, окъпано в меката златиста светлина на следобедното слънце. Сякаш се намираха на милиони километри от света, за който разговаряха. Загледа се над редиците прашни шикуним, после погледът му се насочи към тротоара. Там стоеше подобен на плъх мъж с мазна коса и се взираше през улицата към приюта. Сводникът, за който беше споменала Халил. Изкушаваше се да отвори прозореца и да му извика да си го начука, реши, че посланието ще бъде по-ефективно, ако му го предаде лице в лице. Може би с няколко шамара, за по-сигурно. Не можеше да понася сводници. Още по-малко сега, след всичко, което беше чул. Изгледа го намръщено, после насочи вниманието си към двора на приюта. Там имаше дървена пейка с два пепелника, люлка, простор за пране, а в ъгъла — детско колело и пластмасов трактор с педали. Не ги беше забелязал на влизане.

— И хлапета ли имате? — изненадано попита той.

— Пет — отвърна тя зад гърба му. — В момента са на училище.

— Майките им...

Щеше да ги нарече проститутки, но се усети навреме.

— ... са тук.

— Разбира се.

— А бащите?

— Сводници, клиенти — отвърна тя безцеремонно. — Не е идеалната семейна динамика, но така стоят нещата. Когато се спасяват момичета, хлапетата естествено вървят с тях.

Продължи да щрака в търсене на снимката. Бен Рои гледаше играчките. Като ченге човек става дебелокож, изгражда си филтриращ механизъм, който улавя наистина гадните неща, преди да са влезли в системата ти. Но някои се промъкваха, независимо какви усилия полагаш.

Като сега. Играчките го смутиха повече от всичко друго, което бе чул в приюта. Повече от всичко по целия случай. В тях просто имаше нещо отчаяно тъжно — разказваха за повредения живот на малките беззащитни същества, съсипан още преди да е започнал наистина. Усети буца в гърлото си, а заедно с нея и внезапно желание да се обади на Сара, да ѝ каже колко обича и нея, и бебето. Дори извади мобилния си, но точно тогава Хилел го повика и моментът отмина. Той погледа надолу още няколко секунди, после пропъди мисълта от ума си, прибра телефона и отиде при бюрото.

— Ето я — каза Хилел и завъртя екрана към него.

Бен Рои се наведе и се загледа в снимката. Беше в анфас, срязана малко под брадичката — бледо момиче със сериозно лице, дълга черна коса, пълни устни и огромни кафяви очи. Младо. Много младо. Взираше се право в обектива, изражението ѝ бе едновременно напрегнато и странно безизразно.

— Можете ли да ми я разпечатате? — попита той.

— Разбира се. Имаме и друга, ако искате.

— Защо не.

Халил раздвижи мишката и щракна два пъти. След кратка пауза се появи втора снимка, също в анфас, но не орязана така свирепо като предишната. Виждаха се шията на момичето и тениската ѝ.

По-рано, в кабинета на Мордехай Ярон в Яфа, Бен Рои бе усетил прилива на адреналин, когато научи, че Ривка Клайнберг е ходила до Мицпе Рамон за интервю с член на „Немезида в действие“. Сега го усети отново, само че този път бе много, много по-силен. Беше по-скоро като удар. Електрически удар. Не разпознал лицето на момичето, а онова, което то носеше на шията си.

— Това момиче — каза той и се пресегна, за да докосне накита на гръдната ѝ кост — плосък сребърен кръст със сложно украсени рамене и характерен двоен връх. — Знаете ли откъде е тя?

И двамата отговориха едновременно.

— Армения.

Именно това го беше безпокоило от самото начало — липсата на явна връзка между местопрестъплението и всичко друго, свързано със случая. А сега тази връзка като че ли се появи. Все още не беше сигурна, но той за първи път имаше чувството, че нещата се задвижват.

Луксор

— ... остава само да се разчистят последните къщи и ще се наслаждавате на живописен изглед от мястото, където се намираме сега, чак до храма в Луксор, на цели две хиляди и седемстотин метра оттук. Хиляда триста и петдесет сфинкса, представете си! Изобщо не преувеличавам, дами и господа, когато казвам, че Булевардът на сфинксовете е истинско Осмо чудо на древния свят.

Гидът посочи театрално с шапката си на юг, към Десетия пилон на храма в Карнак, където тъжна групичка кирпичени къщи беше обкръжена от всички страни от тежка земекопна техника — очуканите останки на бедняшка армия, изправила се в последен, безнадежден отпор срещу далеч по-могъщ нашественик. Чу се приглушено щракане и писукане — туристите правеха снимки.

— Ами хората, които живеят там? — попита едра, изгоряла от слънцето жена с тениска с надпис „Обичам Тут!“. — Какво ще стане с тях?

— О, за тях това е добре дошло — разсмя се гидът. — Ще получат не само компенсация, но и прекрасни нови апартаменти с всички удобства, много по-добри от старите им домове. Искате ли да събореха и моята къща!

Той вдигна ръце към небето.

— Моля те, Господи, събори къщата ми, за да се сдобия с нова кухня и тоалетна с течаща вода!

Групата се разкиска. Харесваха гида си. Беше осведомен и любезен, но и малко театралничеше. Идеалният египтянин.

— Но ако трябва да сме сериозни — продължи той, — тези хора са щастливи, че се местят, за да може да бъде разкрито древното чудо. В Египет много се гордеем с историята си. И се гордеем, че я споделяме с другите. Именно затова булевардът се разкопава за рекордно кратко време — за да можем да го покажем на целия свят. Нашето минало е ваше минало. То ви принадлежи, също като сърцето ми!

Намигна на изгорялата жена, с което предизвика нов смях у групата. Малко клоунски номера — това също им харесваше. Гидът започна да обяснява, че булевардът датира от времето на фараона Нектанебо I и се използвал при прочутия празник Опет, но Халифа престана да слуша. Запали цигара, излезе от сянката зад пилоната (където стоеше, когато дойде групата) и тръгна обратно към центъра на храмовия комплекс. Част от него се питаше дали не трябваше да каже нещо; да сподели, че и собственият му дом е бил разрушен заради Булеварда и че със сигурност не се чувства радостен от това. Но какъв смисъл имаше? Туристите плащаха добри пари, за да дойдат тук, и не искаха да се товарят с неговите проблеми. Миналото на Египет може и да е и тяхно, но настоящето му изобщо не ги засягаше. Фараони и царици, гробници и йероглифи — от това се интересуваха. А не от някакъв си детектив, чийто свят е рухнал в развалини. Това беше просто... скучно. Без значение.

Мина през Деветия. Осмия и Седмия пилон и излезе на просторния двор Кахет. Голяма група деца се снимаше пред статуите от Средното царство при Седмия пилон; някакъв мъж седеше по турски на земята и скицираше „Израелската стела“ на Меренпта — единственият открит в Египет текст, споменаващ името Израел. Макар следобедът да напредваше и сенките да ставаха все по-дълги, жегата си оставаше — плътно, задушаващо горещо покривало, повдигано едва-едва от някой случаен полъх на вятъра откъм Нил.

Халифа беше прекарал по-голямата част от следобедта тук, след обяда и тренировката в стрелбището. Няколко блока талатат бяха изчезнали от охранявания склад в дъното на комплекса (два от тях с картушите на Ехнатон) и той беше дошъл да снее показанията на всички, които бяха имали достъп до тях. Щеше да пусне информатори които да обиколят известните дилъри на антики, но не таеше много надежда за успех. Блоковете можеше да са били откраднати преди

месеци и дори години — складът се инспектираше рядко и липсата им бе установена по чиста случайност. Със сигурност вече украсяваха камината на някой милионер в другия край на света. Както беше казал гидът, историята на Египет е история на всички. Дори ако трябва да си откраднеш от нея.

Дръпна от цигарата си, мина през входа в северозападния ъгъл на двора и се озова в гигантската каменна гора на Голямата колонна зала. Преди няколко часа мястото беше почти пусто, непоносимата жега беше прогонила туристите в техните хотели с климатици. Сега те се стичаха отново и залата беше претъпкана. Халифа мина покрай група японски туристи (или бяха китайци? Така и не можеше да направи разлика) и продължи към Втория пилон и изхода на храма. Намираше се наскред залата, когато внезапно забави крачка и спря. Намръщи се, погледна си часовника, промърмори: „Мътните да го вземат“, обърна се и закрачи обратно. Този път мина през Третия пилон, покрай извисяващия се обелиск на Тутмос I, през Четвъртия пилон, покрай обелиска на Хатшепсут и на запад, към обрамченото с палми Свещено езеро. Леко вълнуващата се мътнозелена вода се ширна пред него; до нея имаше навес за почивка, а в отсрещния край се намираше грозната бетонна платформа, от която туристите гледаха светлинното шоу, което се провеждаше всяка вечер. Наскред езерото имаше малка гребна лодка, нагазила почти до борда — дебел очилат мъж с тесен комбинезон и вълнена шапка се беше навел над едната страна и държеше нещо във водата.

— Знаех си, че ще те намеря тук — промърмори Халифа.

Изчака мъжа да извади голямата колба, да я запечата и да я прибере в кутия на носа на лодката. После угаси цигарата си в една палма, метна угарката в близкото кошче и излезе на каменния кей.

— Салаам! — извика той.

Мъжът вдигна глава и присви очи зад дебелие стъкла. За момент го гледаше объркано, после на лицето му цъфна широка усмивка.

— Юсуф!

— Как си, Омар?

— Наскред езерото, вземам проби от замърсена вода — какво друго му трябва на човек? Искаш ли да дойдеш? Денят е чудесен за гребане.

— Не и в това корито, благодаря. Изглежда ми несигурно дори за един човек.

— Глупости! — извика мъжът, стана и разклати лодката. — Виж само! Стабилна е като нилски ферибот.

Разлюля се още по-силно за доказателство, но изгуби равновесие и залитна напред. Лодката се килна опасно на една страна, загреба вода и измокри краката му.

— По дяволите!

Халифа се ухили.

— Какво ще кажеш за една кола?

— Бих предпочел преобличане — промърмори мъжът, като тупаше мокрите си крачоли. — Отивай. Ще се видим на стъпалата.

Тупна крачолите си отново, свали ръкавиците и се премести на седалката на кърмата.

— Нека бъде спрайт — извика той, спусна греблата и загреба. — Не бих отказал и един сникърс. От два часа кисна насред езерото.

Халифа вдигна ръка, за да покаже, че го е чул, и влезе в кафенето. Извади кока-кола и спрайт, но поради липса на сникърс се задоволи с кит-кат от хладилника, след което се нареди на опашката зад млада египетска двойка. Когато плати и се върна при езерото, приятелят му вече бе стигнал до отсрещния край, беше завързал лодката и изчакваше на стъпалата на кея.

— Извинявай, Юсуф — вдигна ръце той към приближаващия Халифа. — За историята с лодката. Не помислих, глупаво беше...

Халифа му метна безалкохолното, показвайки, че няма нужда от извинения. Десертът го последва и двамата се прегърнаха. Омар го целуна по бузите.

— Как е Зейнаб? — попита той, когато седнаха на кея и провесиха крака от укрепващата каменна стена.

— С всеки ден е по-добре — отвърна Халифа, което не бе съвсем истина. — А Раша?

— Добре е, макар че в момента работата ѝ идва в повече. Не им достигат хора и се налага да кара по две смени. Горкото момиче, едва държи очите си отворени. Снощи се върна след полунощ.

Раша ал Зауи, жената на Омар, беше педиатър в градската болница. Омар работеше като анализатор за луксорската компания „Водоснабдяване и отходни води“ със специална отговорност за водите

около древните паметници. Именно покрай това пътят му се кръстоса с този на Халифа преди повече от десетилетие. Навремето се срещаха често. Не и през последната година.

— Как изглежда? — попита Халифа, като отваряше колата и кимаше към езерото.

— Яма с лайна — отвърна Омар. — В буквалния смисъл. Вибрациите покрай разчистването на Булеварда са довели до спукването на главния отходен канал в тази част на града. Лайна и пикня се просмукват в подпочвените води и после се изпомпват в езерото при всяко допълване. Наблюдавам го вече от месец и положението постоянно се влошава.

— Не надушвам нищо.

— След две-три седмици ще надушиш, помни ми думата. Така ще се развони, че никой няма да може да доближи до него. Ще се наложи да пресушат цялото езеро и да го напълнят с вода от Нил. Ох, мамицата му мръсна!

Гейзер спрайт изригна от кутията и оплеска ръцете и дрехите му. Омар задържа напитката далеч от себе си и свали вълнената си шапка.

— Бях сух, преди да дойдеш — изръмжа той, като бършеше с шапката измокрения си комбинезон.

Халифа го изглежда подигравателно и отпи от своята кутия. Зад тях се чува свирки, които предупреждаваха посетителите, че скоро ще затварят и всички трябва да се насочат към изхода на храма. Отдалеч се чуваше ритмичното дрънчене и боботене на булдозери — основният фонов шум на Луксор през последните две години.

— На място ли изследваш водата? — попита след кратко мълчание Халифа, пропъди една нахална муха и отпи от колата си.

Омар поклати глава.

— Працваме пробите в една лаборатория в Асют. Преди работехме с лабораторията на болницата, но откакто почнаха проклетите изкопи, тестовете станаха толкова много, че болницата не е в състояние да се справи.

Халифа поклати крака и попита:

— Мога ли да те помоля за услуга?

— Не знам. Пробвай.

— Искам да проуча съобщенията за развалена вода в Източната пустиня и се нуждая от съвет.

Разказа му ситуацията с г-н Атия, братовчед му и Деир ел Зейтун, която продължаваше да го тормози въпреки всичките му усилия да я пропъди от ума си. Нещо не беше наред, нещо ставаше и дори да не беше онзи детектив, който бе някога, все още си оставаше в достатъчна степен ченге, за да отговори, когато се изправи пред серия събития без очевидно обяснение.

— Възможно ли е да е станало по естествени причини? — попита той, след като приключи с разказа си. — Може ли водата в кладенците да се развали сама?

Омар замислено глътна от спрайта.

— Много се съмнявам. Разбира се, кладенци пресъхват и водата може да се развали, макар че това почти винаги става заради някакво промишлено замърсяване. Или при случайно замърсяване от отходен канал, какъвто е случаят тук. Но ти казваш, че тези кладенци са наскре Источната пустиня.

Халифа кимна.

— Това е много по-трудно за обяснение. Наоколо нали няма никаква тежка промишленост — циментови заводи хартиени комбинати, такива неща?

— Доколкото знам, не.

— Определено звучи съмнително. В много редки случаи водоизточниците могат да пресъхнат заради движение на земните пластове, но това движение трябва да е сериозно, съпроводено от земетресения, а ние не сме чували за такива. А и фактът, че всички кладенци са били на копти...

Отпи отново от спрайта, остави кутията и започна да разопакова десертчето, като методично прокараваше нокътя на палеца си между блокчетата шоколад.

— Искаш ли да погледна? — попита той, като отчупи от десерта и подаде парчето на Халифа. — Да взема малко проби и да пратя водата за анализ?

— Би ли го направил?

— Разбира се. Вече събуди любопитството ми.

— Мога да ида сам да взема проби, ако така ще бъде по-лесно.

— По-лесно е аз да го направя. Така ще огледам и терена за някакво геологично обяснение. Може да отнеме няколко дни.

— Когато кажеш. Не е спешно. Ще ти платя бензина.

Омар махна пренебрежително с ръка.

— Задължен съм ти за десерта и спрайта — каза той. — Смятай, че сме квит.

— Не ми се вижда много честно.

— Това е Египет. Нищо не е честно. Ето, ти получи едно парче, а аз имам три.

Смигна на Халифа и напъха остатъка от шоколада в устата си.

— Мубарак си отиде, но несправедливостта си остана — каза той, като дъвчеше весело. — Направо да ти се скъса сърцето.

Халифа се усмихна и двамата се умълчаха, загледани в езерото. Зад тях свирките продължаваха да се чуват, макар и не толкова често — туристите бяха схванали посланието и се изнасяха от храмовия комплекс към очакващите ги автобуси. Халифа допи колата, запали цигара и погледът му се задържа върху късчето пусто небе зад извисяващия се Десети пилон. Миналата година по същото време това късче беше заето от стария му блок, един от редицата овехтели бетонни правоъгълници, които се издигаха в северния край на града като редица изветрели надгробни камъни. Преди при всяко посещение на Карнак отиваше при пилона, обаждаше се у дома по мобилния и караше онзи, който е вдигнал, да се покаже през прозореца на дневната, за да му помаха. Детска игра, от която никой от семейството не се уморяваше — най-вече Али, който в един незабравим случай провеси през прозореца голям лист с думите „Обичаме те, татко“. Искаше му се да го беше снимал. Искаше му се да беше снимал толкова много неща. А сега те си бяха отишли завинаги, заменени от пустото небе и траншея със сфинксове. Прогрес ли? Определено не, поне за него.

— Трябва да се връщам на работа — каза Омар, допи остатъците от спрайта и стана. — Трябва да взема още няколко проби, а не мисля, че ще им хареса да се плацикам наоколо по време на светлинното шоу.

— Не знам — каза Халифа, докато се изправяше. — Може пък да си помислят, че си част от програмата. Амон, пътуващ със слънчевата си лодка.

— С комбинезон и с вълнена шапчица? Интересна интерпретация.

Разсмяха се. По-точно Омар се разсмях. Халифа само се усмихна.

— Ще се опитам да обиколя кладенците през следващите няколко дни — каза Омар. — Ще ми пратиш ли координатите?

— Ще ти ги пусна по имейла веднага щом се върна в участъка.

— Ще кажа на лабораторията, че са спешни. Би трябвало да има резултати до края на седмицата.

Халифа му благодари.

— И още нещо. Сигурен съм, че тръбата за питейна вода на фермата при Бир Хашфа е незаконна. Бедни хора са. Ще те помоля да не я забележиш.

— Това ще бъде нашата малка тайна — обеща Омар и заговорнически почука носа си.

Прегърна Халифа, после се отдръпна и постави ръце на раменете, му.

— Добре ли си?

— Идеално.

Омар го стисна и повтори:

— Добре ли си?

Този път Халифа се поколеба.

— Ще оживея — рече накрая.

— Гледай да го направиш, приятелю. Искам да живееш дълго и да си здрав. Също като Зейнаб и хлапетата.

Погледна го в очите, разроши шеговито косата му, надяна вълнената си шапка и тръгна към лодката си.

— Ще ти се обадя веднага щом получа резултатите — извика той, докато се качваше на борда и развързваше въжето. — Ще ми бъде интересно да ги видя. И се обаждай.

Оттласна лодката, хвана греблата и загреба навътре в езерото. Халифа го погледа няколко секунди, после погледна отново покрай Десетия пилон към мястото на стария си блок. По дължината на тектоничния разлом на Булеварда имаше и други хора досущ като него — загледани отчаяно в празното пространство, сякаш очакваха старите им домове да се появят отново като по чудо. Като опечалени край гроб. Сякаш половината Луксор беше в траур заради последните събития. Поклати глава, взе двете кутии и тръгна към изхода. Понякога е много трудно да загърбиш някои неща.

17.

Тел Авив

Бен Рои пресече улицата, за да поговори със сводника на отсрещния тротоар. Мъжът го видя и реши да се омете. Движеше се с изненадваща скорост, предвид шкембето, което мъкнеше. Бен Рои го преследва половин пряка, но накрая се отказа. Със сигурност щеше да се върне, както беше казала Хилел, но поне му бе дал тема за размисъл.

Може и пък да не беше. Подобни типове имаха проблем с мисленето. Действаха, без да осъзнават значението на делата си или последствията. И определено без никакви емоции. Щеше да се скрие зад ъгъла, да изчака Бен Рои да се разкара и да се върне невъзмутимо на поста си като лисица, връщаща се при кофа за смет. Вечният танц на стражарите и апашите. Бен Рои не за пръв път се зачуди защо изобщо си прави труда да участва в него.

Помота се няколко минути, колкото да се усети присъствието му. Накрая извика: „Ще те пипна, смотаняк такъв!“, и се върна при колата си. Метна разпечатаните снимки на съседната седалка, обади се на Зиски и му разказа какво е открил.

— Мислите, че това е причината Клайнберг да посещава арменския комплекс ли? — попита Зиски, след като Бен Рои приключи с разказа си. — Защото е търсила момичето?

— Или се е срещала с нея — каза Бен Рои. — Така или иначе това е най-добрата следа, с която разполагаме. Ще получиш снимките от приюта. Бъди така добър да пратиш няколко униформени да ги разпространят в комплекса. Може някой да я разпознае. Смятам да прескоча до Неве Шаанан, току-виж са я забелязали някъде там. Някакъв напредък с Немезида?

— Говорих с приятеля ми и той ми разказа някои неща — рече Зиски. — Изрових също и това-онова за „Барън Корпорейшън“, може да се окаже свързано със случая. Искате ли да се срещнем тази вечер.

— Защо не. Пиеш ли?

— Само шампанско.

Бен Рои вече оценяваше по достойнство чувството му за хумор и изобоботи развеселено:

— Значи ти плащаш. Има един бар в Стария град, при Яфската порта. „При Путин“.

— Знам го.

— В девет?

— Разбрахме се.

Бен Рои прекъсна връзката и набра номера на Сара. Докато беше в приюта и гледаше през прозореца към тъжната колекция играчки на двора, беше изпитал странен прилив на емоции, внезапно желание да ѝ каже колко много я обича. Наистина я обичаше — отчаяно, ако трябваше да е честен със себе си, — но склонността да бъде открит в чувствата си беше изчезнала. И ето че, когато тя вдигна, той побъбри малко с нея. Попита за бебето и предложи да обядват заедно утре, като се измъкна от въпросите ѝ какво прави в Тел Авив. Не защото мислеше, че тя ще се разстрои — беше силен човек, — а защото в живота му имаше неща, които той искаше да държи отделени от други. Изнасилване, насилие, тормоз — не би искал да споделя подобни неща с майката на детето си. Поговориха около две минути, разбраха се за мястото и времето на срещата и затвориха.

След като приключи, Бен Рои поседя малко в колата, после взе една снимка от съседната седалка и я подпря на волана. Огромните бадемови очи на момичето се взираха в него, празни и в същото време странно изразителни, ирисът им бе толкова кафяв, че изглеждаше почти черен. Не беше стандартно красива — носът ѝ бе малко дебел, а веждите — гъсти. Но имаше нещо, което определено привличаше, нещо в съчетанието от уязвимост и сила, слабост и издръжливост. Сякаш две различни лица с две различни изражения бяха наложени едно върху друго — едното на жертва, а другото на човек, способен да оцелява.

Тя беше ключът към случая. Беше го усетил веднага щом я видя. Точката, около която се въртеше всичко останало. Нишката, която свързваше отделните части.

Гледа снимката почти минута. След това я остави, запали двигателя и потегли към купата сено на Тел Авив в търсене на игла на име Мария.

Ако Израел беше Обетованата земя, Неве Шаанан беше мястото, където обетът бе нарушен. Западнал, мръсен, занемарен резен от Тел Авив, сплескан между старата и новата автогара на града, районът отдавна бе като магнит за имигранти, алкохолици, наркомани и работници в областта на секс услугите. Някои го наричаха пъстро място. Топилня на култури. За Бен Рои беше по-скоро като отходна яма.

Минаваше шест, когато пристигна и паркира на улица „Саломан“, до някакъв изоставен, покрит с бурени стар гараж. Поседя за момент, взирайки се през улицата към група чернилки, които се мотаеха пред входа на един бар. Взе снимката, заключи колата, наметна си якето и продължи пеша. Районът започваше да оживява, пулсът му сякаш се ускоряваше с приближаването на вечерта. Всевъзможни нестройни звуци изпълваха въздуха от мръсните, разпадащи се жилищни кооперации в пешеходната зона, които образуваха гръбнака на района — музика, включени телевизори, тракане и звън на игри. Същинско вавилонско стълпотворение на жени от Ориента се трупаше около сергии за плодове и зеленчуци. Задръстени с отпадъци алеи, осветени в неонов светлини барове, графити, призоваващи за разкарване на имигрантите, завръщането към Тора и смърт на ислямските боклукци. Пияници и наркомани се спотайваха във входовете като животни в леговищата си; носеше се тънка воня на боклук, плът и набързо приготвена храна. И на нещо по-неуловимо — бедност, несгоди, замряло в очакване насилие. Мястото определено не фигурираше в туристическите брошури. Това беше задният двор. Зловонното мазе на Израел, където се изхвърляха всички отпадъци.

Бен Рои се разходи по стъргалото, покрай магазините за алкохол, обществени перални и сергии, предлагащи фалшиви дизайнерски часовници. Показваше снимката с празната надежда, че някой може да е забелязал момичето. Двама минувачи споменаха, че смътно си я спомнят, но не знаеха откъде, кога или дали наистина е същото момиче. Една възрастна жена в ярко осветено магазинче, предлагащо християнски дрънкулки — кръстове, пластмасови фигурки на Исус и бутилирана вода от река Йордан — беше по-категорична, че я е виждала. Било отдавна обаче, не напоследък. Един мъж сподели, че би искал да я види и Да ѝ покаже какво означава приятно прекарване;

друг, *мешудак хареди* с диви очи и твърда плитка, спускаща се чак до гърдите му, категорично заяви, че момичето е зъл дух, изпратен от Ха Сатан да изкушава вярващите. Като се има предвид, че ходеше бос и си беше провесил през врата картонена табелка, обявяваща, че всички трябвало да идат в Гехином, Бен Рои не го взе прекалено насериозно. Никой не можа да му предложи някаква конкретна информация.

Стигна до края на стъргалото и спря при мрачното, заето от гаражи гърло на подлеза „Левински“. Макар че тунелът беше затворен, долу виждаше смътни фигури, неопределени петна в мрака — наркомани, отрепки, измет. Ако някой беше отчаян, наистина отчаян и се нуждаеше от убежище за през нощта, би потърсил подобно място. Ако беше светло. Бен Рои сигурно щеше да прескочи оградата, да покаже снимката и да ги разпита. Сега обаче определено нямаше да го направи — беше се стъмнило, а пистолетът му бе заключен в кутията под седалката. Беше безразсъдно смел, но не чак дотам. Пък така или иначе само щеше да си изгуби времето — повечето от онези долу сигурно вече бяха прекалено отнесени и дори нямаше да схванат, че им показва снимка, още по-малко да си спомнят лицето на нея. Затова ги погледа още малко, като ноздрите му се свиваха от вонята на боклук и кисела пикня. Накрая се отказа и мина за втори път по стъргалото, след което продължи по успоредните улици — „Хагдуд Хаиври“, „Йесод Хамала“, „Фин“, „Саломан“.

Преди десет години, когато работеше в Тел Авив, проститутките по тези улици стояха подредени една до друга като на сергия. Оттогава бяха оредели, но мястото все още си оставаше квартал на червените фенери — секс магазини, стриптийз клубове, хотелчета с жени в миниатюрни поли и крещящ грим пред вратите. И куп сводници. Облегнати на улични стълбове, мотаещи се по ъглите, те изпъкваха от километър с бдителните си лица и алчните, пресметливи очи. Отрепки, всички до един. Боклуци. Макар че в крайна сметка те просто осигуряваха търсена стока. Клиентите бяха също толкова важна част от уравнението. И ако беше лесно да презираш сводниците и трафикантите, клиентите не се поддаваха така лесно на квалификации.

Половината от приятелите му бяха ползвали услугите на проститутка в един или друг момент. Вероятно и всичките му колеги, с изключение на Леа Шалев. Самият той също бе сред тях — веднъж, преди години, докато отбиваше военната си служба на ливанската

граница. Една вечер с Натан Тират се натряскаха с евтино уиски, отидоха в един бардак в Метула и си уредиха свирка от една кисела жена с големи цици на име... дори не можеше да си спомни името ѝ. По онова време беше голям майтап, нещо като посвещение. И макар по-късно да се чувстваше малко засрамен от това и за нищо на света не би го разказал на Сара, преживяното не предизвика у него никакви особени угризения.

Тази вечер, докато обикаляше, споменът го смути по-силно. Беше сигурен, че онази жена не бе жертва на трафик, най-малкото от чужбина, но не можеше да си представи, че животът ѝ е бил особено щастлив. И двамата пияни наборници, чакащи на опашка да си наврат оная работа в устата ѝ, едва ли бяха подобрили положението ѝ. Погледна снимката в ръката си, като се питаше какви ли неща е било принудено да върши това момиче и му призля. Испита и някаква абстрактна вина. В края на краищата той също беше платил на тази индустрия. Беше ползвал услугите ѝ. Беше нахранил звяра. Ако нямаше потребители като него, нямаше да има и индустрия; нямаше да има и мръсни шивашки цехове, ако нямаше желаещи да носят евтини дизайнерски дрехи; нямаше да има и нарковойни без иначе абсолютно порядъчните и уважавани граждани, обичащи да смъркат кокаин през уикенда. Всички те бяха експлоататори по свой начин, всички клиенти и потребители. И ако сводниците и трафикантите бяха явното лице на експлоатацията, кръгът на отговорността бе много по-широк. Бен Рои предпочете да пропъди тази мисъл. Метула беше преди цяла вечност, а той нямаше намерение да повтаря онова изживяване. В момента искаше просто да открие момичето и да разреши случай на убийство. Размислите върху етиката на търсенето и предлагането в секс индустрията можеха да почакаат някой друг ден.

Зави по „Хагдуд Хаиври“, покрай касапница с безумното име „Царство на свинското“, и видя две проститутки стоящи на пост няколко входа по-нататък. Едната, перхидролена блондинка с джинси и бюстие, имаше синини и изпитото лице на отдавнашен наркоман; другата беше постара, на средна възраст, брюнетка, с тясна черна рокля и обувки на високи тънки токчета. Изглеждаше по-здрава, макар това да не означаваше много. И двете бяха еврейки, доколкото можеше да определи. Показа им значката си и извади снимката.

— Познавате ли това момиче? — попита направо той. — Работила е в района.

Блондинката поклати глава.

— Опитай да погледнеш снимката.

Погледът ѝ се насочи надолу, после пак нагоре.

— Не.

— Сигурна ли си?

— Ако търсиш агнешко, мога да те уредя, но ще ти излезе скъпо. Истинско агнешко, ако се интересуваш.

Бен Рои игнорира коментара и показва снимката на другата жена.

— Ами ти? Познаваш ли я?

Жената взе снимката и дръпна от цигарата си. Макар че беше натежала в кръста и бе прекалила с грима, личеше си, че навремето е била привлекателна. И все още беше, по един уморен, западнал начин. Нямаше обичайните признаци на наркоман, което го накара да се запита как се е озовала тук. Можеше да е заради дългове, изпълнена с насилие връзка или стотици други причини. По дяволите, може пък и да ѝ харесваше, макар това да не изглеждаше особено вероятно. Всяка си имаше своя история. Свое лично стълбище към подземния свят.

— Е? — подкани я той.

Погледът ѝ се стрелна от снимката към него.

— Защо питаш?

— Полицейска работа. Хайде, или я познаваш, или не.

Тя дръпна отново от цигарата. Бен Рои забеляза, че ръката ѝ трепери. Може би все пак се друсаше.

— Не мога да ти помогна — каза жената и му върна снимката.

— Да бе.

— Не мога да ти помогна — повтори тя, този път по-твърдо.

Бен Рои се вгледа в лицето ѝ, мъчеше се да определи дали крие нещо. Жената стоеше и пушеше, ръката ѝ трепереше, избягваше погледа му. Накрая той реши, че няма да изкопчи нищо повече и продължи нататък. Пискливият подигравателен глас на блондинката го догони:

— Истинско агнешко, скъпи, само кажи. Прясно разтоварено от камиона! Добре си дошъл по всяко време, господин полицай!

Още чуваше смеха ѝ, когато зави на ъгъла.

Скита из улиците близо час, като спираше при кръчми, секс магазини и стриптийз барове, разговаряше с проститутки и сводници. Както и с неколцина клиенти — забързани прегърбени фигури, които виновно се изсулваха от врати, водещи към малки, подобни на килии стаички с легло и умивалник. Две източноевропейки на „Фин“ си спомняха Мария от времето, когато беше работила в района, но не можеха да му кажат нищо за нея, още по-малко къде е сега. Портiererът пред „ВИП Секс Бар“ на „Саломан“ също я позна и добави, че се е появявала в няколко порнографски клипа по интернет. Като се изключи това, Бен Рои остана с абсолютно празни ръце. Никой друг не помнеше момичето, никой не знаеше нищо за нея. Или най-малкото не признаваше, което беше същото. В осем вечерта, след като беше пребродил квартала от единия до другия край и обратно, се отказа и се върна при колата си — трябваше да потегли за Йерусалим за срещата с Дов Зиски. Така или иначе обиколката му нямаше изгледи за успех. Надяваше се да извадят по-голям късмет в арменския квартал.

Свали червените полицейски номера, метна ги в багажника и се качи. Остана за момент така — изведнъж се почувства изтощен и потиснат от всичко, което бе чул и видял през деня. Може би нямаше да е зле да отмени средата и просто да се прибере и да се строполи в леглото.

Само че искаше да разбере какво е открил Зиски за „Барън“ и „Немезида в действие“, пък и една студена бира нямаше да му се отрази зле. Даде си няколко секунди почивка, разкърши врат, запали двигателя и се канеше да превключи на скорост, когато някой почука енергично по прозореца. Бен Рои се сепна, но се отпусна, когато видя брjunетката от „Хагдуд Хаиври“. Той свали прозореца и тя се наведе, като не пропусна да вирне задник — току-виж забърсала някой случаен клиент.

— Защо се интересуваш от нея?

Езикът на тялото ѝ може и да беше прелъстителен, но гласът ѝ бе напрегнат.

— Мария — изсъска тя. — Какво е станало с нея?

Бен Рои изключи двигателя, леко се дръпна назад и се обърна с лице към нея.

— Нали каза, че не си...

— Знам какво казах! — Жената се озърна нервно през рамо. — Да не мислиш, че ще позволя целият свят да научи, че говоря с ченге? На подобни неща не се гледа с добро око в тази част на града. Е, какво е станало с нея? Мислех, че се е измъкнала и е в някакъв приют.

— Избягала е. Преди две седмици. Решихме, че може да се е...

— Върнала тук?

Брюнетката издаде гърлен звук, отчасти смях, отчасти кашлица.

— Майтапиш ли се? След всичко, през което е минала? За нищо на света не би стъпила повече на това място.

— Приятелки ли бяхте?

Тя махна нетърпеливо с ръка.

— В този бизнес няма приятели! Единственото, което можеш да направиш, е да се помъчиш да си държиш главата над водата.

Тя огледа неспокойно улицата за втори път и напъха главата си още по-навътре. Бен Рои усети дъха ѝ на цигари и видя всяка бръчица около очите ѝ.

— Пътищата ни се пресякоха на няколко пъти — каза тя. — Караха ни да правим... нали се сещаш...

— Какво?

— За Бога! Филми, частни програми. Буква по буква ли искаш да ти го кажа?

Не искаше. Много добре знаеше какво има предвид. Стара и млада, майка и дъщеря, любимка на учителката.

— Беше просто дете, за бога. И за жена на моята възраст е гадно, но за момиче като нея...

Тя прехапа устни, лакираните ѝ нокти се забиха в тапицерията под рамката на вратата, лицето ѝ беше като маска на унижението.

— Не исках да го правя. И двете не искахме. Но кажат ли ти да го правиш... Не можеш просто да откажеш поръчка. Нали разбираш какво искам да кажа?

Разбираше, естествено. Напълно. В този бизнес правата на служителите не се уважаваха особено.

— Знаеш ли кой ѝ беше сводник?

Тя поклати глава.

— Просто я докарвах до мястото, където... работехме. Студия, клубове, домове. С нея винаги имаше по двама. Беше ужасно уплашена. Ужасно. Опитвах се да ѝ помогна, да го направя малко по-

поносимо, но как е възможно да направиш нещо подобно по-поносимо?

Очите ѝ се стрелкаха насам-натам, избягваха погледа му. Пръстите ѝ се бяха вкопчили толкова силно в рамката, че кокалчетата им бяха побелели.

— Веднъж се разплака. Просто лежеше и плачеше, а аз бях отгоре ѝ. На някакво ергенско парти. Войници. Страшно им хареса. Животни!

Образи и звуци изпълниха ума на Бен Рои — от нещата, които човек може да види по интернет. Тръсна глава в опит да ги прогони.

— Имаш ли представа къде е сега?

— Надявам се да е някъде много далеч. Виж, трябва да се връщам. И без това се заседях прекалено дълго. Просто си помислих, че може да знаеш нещо, исках да се уверя, че не е...

— Какво?

— Какво си мислиш, мамка му? Миналата седмица извадиха едно момиче от Яркон. Бяха ѝ отрязали ушите и бяха вързали тежести за краката ѝ. Това се случва с момичетата, които се опитват да се измъкнат. Преди няколко седмици се появи една журналистка, която задаваше въпроси. Уплаших се, че същото може да е сполетяло и Мария. А сега трябва да вървя.

Тя понечи да се изправи, но Бен Рои я хвана за китката.

— Дебела журналистка, с побеляваща коса?

Тя се поколеба, после кимна предпазливо.

— Името ѝ е Ривка Клайнберг. Била е убита преди три дни. В Йерусалим. В арменската катедрала. Мислим, че е била тук да търси Мария. Или може би да се срещне с нея. Трябва да намеря Мария, спешно. Ако можеш да ми кажеш още нещо, каквото и да е...

За момент жената остана неподвижно, очите ѝ се стрелкаха, сякаш проумяваше чутото и се опитваше да разбере какво означава то, какви последици може да има за нея. След това рязко освободи китката си и се отдръпна от колата.

— Не мога да ти помогна — каза тя. — Не знам нищо. А сега трябва да...

— Айрис! — извика глас от другата страна на улицата.

Жената замръзна. Бен Рои погледна в страничното огледало. Някакъв мъж приближаваше по отсрещния тротоар — як, с каскет,

кожено яке и нещо като мастиф или питбул, който яростно дърпаше каишката.

— Ох, Господи! — прошепна тя и очите ѝ се разшириха от страх.
— Моля те, върви си! Върви си веднага! Ако ме види с ченге...

— Какво става, Айрис? — извика мъжът. — С кого говориш?

— Опитвам да уредя една работа — извика в отговор тя, като се мъчеше — неуспешно — да скрие ужаса в гласа си. — Тази вечер не върви много.

— И какви са тези пазарлъци? Иска или не иска?

— Върви — изсъска тя. — За бога, махай се. Той ще ме убие!

Сводникът пресичаше улицата на трийсет метра зад тях, кучето ръмжеше и драскаше яростно по асфалта в желанието си да се добере до нея. Бен Рои си помисли дали да не слезе, да размаха значка и да каже на мъжа да се разкара, но знаеше, че така само ще ѝ навлече неприятности. Ако не сега, по-късно.

— Поне ми дай нещо — изръмжа той, докато палеше. Погледът му се стрелкаше от жената към огледалото и обратно. — Трябва да знаеш нещо.

— Не знам! Боже мой, той ще...

— Да не се опитва да ти направи нещо, Айрис? — Сводникът ускори крачка. Вече беше на по-малко от двайсет метра и Бен Рои виждаше четината по лицето му и шиповете по дебелия нашийник на кучето. — Кажи му, че цената си е цена! Чу ли ме! Цената си е цена!

— Моля те — с ужас изстена тя. — Умолявам те, просто...

— Не и докато не ми кажеш нещо!

Тя замръзна за частица от секундата. Сводникът беше само на десет метра зад тях, когато тя пристъпи до колата, наведе се и прошепна нещо в ухото на Бен Рои.

— А сега се пръждосвай от тук — изсъска тя и отново се дръпна. И добави на по-висок глас заради сводника: — Начукай си го, проклет кучи син!

Решил, че някой е обидил една от подопечните му, мъжът изрева свирепо и се втурна към колата. Бен Рои погледна за миг жената в очите, кимна, превключи на скорост и потегли с мръсна газ. Цялата кола се разтресе, когато кучето се блъсна в задната броня. Бен Рои набра скорост и погледна в огледалото. Кучето тичаше след него, а поводът му се влачеше по улицата. Сводникът стоеше до жената, като я

прегръщаше с една ръка и размахваше яростно юмрук във въздуха. Крещеше псувни, които Бен Рои не можеше да чуе от рева на двигателя. Увери се, че жената е добре — доколкото изобщо можеше да е добре в света, в който живееше, — и отново насочи вниманието си напред. Стигна края на „Саломан“, обърна по „Харкевет“ и оттам излезе на магистралата „Аялон“ за Йерусалим. Караше едва ли не на автопилот, почти не забелязваше какво прави. Можеше да мисли единствено за думите, които му беше прошепнала жената:

Истинското ѝ име е Восги.

18.

Хюстън, Тексас

Уилям Барън изкара своето порше „Карера GT“ през портала на семейното имение и натисна с кеф газта по асфалтовата алея. Мощният V-10 двигател го катапултира за секунди до сто километра в час със своите шестстотин и дванайсет конски сили. Почти незабавно намали, когато алеята започна да завива около осеяната с кули гранитна грамада на имението, което дори на светлината на утрото успяваше да изглежда мрачно и зловещо. Неслучайно мястото носеше името „Дарклендс“, Тъмните земи.

Погледна часовника на таблото — приближаваше 1:20 — и спря под един от гигантските дъбове, растящи покрай алеята. Беше повикан за 10:30, а баща му не обичаше хората да подраняват. Не обичаше и да закъсняват. Държеше да се явят на секундата, точно когато им е казано. Като дете Уилям полагаше невероятни усилия да се справи с точните стандарти, които налагаше баща му. Така и не успяваше, винаги идваше няколко секунди по-късно, защото изпадаше в нещо като предизвикан от стреса транс и губеше представа какво прави. Никога не идваше на секундата. И неизменно следваше поредното конско. Поредното ръмжене, размахване на пръст и лекции как едно дете, което не може да спазва график, ще стане възрастен, който не може да се придържа към нищо, а възрастните, които не могат да се придържат към нищо, са безполезни, обречени на провал и позор. Тези лекции го измъчваха дори сега, когато бе зрял мъж. „Не си това, на което се надявах, Уилям. Нямах качества. Други ги имат, но не и ти, опасявам се.“ Е, той имаше качества. Скоро дъртият щеше да се увери в това. Може никога да не му е бил любимец, може да насочваше обичта и вниманието си другаде, но Уилям беше онзи, който в крайна сметка щеше да се окаже на върха. Скоро. Много скоро.

Но не и днес. Днес искаше просто да се яви навреме.

Пригответи си бърза линия върху кутията на един компактдиск — съвсем къса, не искаше да изпържи главата си и да се представи като

кръгъл идиот, както бе станало на вчерашното заседание на борда. Смръкна я, отвори кутията и пхна диска в плеъра. Еминем, „Тиранин“. Харесвате Еминем. Идентифицираше се с него. Е, произходът им беше различен, разбира се, но гневът си беше гняв, независимо откъде идваш. Наду звука и се облегна, като повтаряше думите, удряше с юмрук волана в такт с музиката, усещаше как звуците и кокаинът се плъзват през него, поглъщат го, в съвършена хармония с пулса на собствените му чувства. „Няма да се кланям на никой шибан тиранин.“ И още как. Ти ще се кланяш на мен, старче. Ще коленичиш на тези твои тлъсти, подути, слонски колене. Поклон, поклон, поклон. Заудря по-силно и цялата кола се разлюля в ритъма на омразата му. Поклон, поклон, поклон.

Хвърли отново поглед на часовника.

Делузионно разстройство на личността, това беше присъдата на един психиатър. Психиатри, психоаналитици, психолози, главознайници — беше сменил много такива през годините. Всеки имаше своите вариации и интерпретации, своите завързани терминологии. Онази, при която бе ходил преди четири години, след смъртта на майка си, жената с устни на курва и с големите зърна, направо му заяви, че е граничен социопат. Все пак може би диагнозата ѝ се дължеше на това, че една вечер я беше проследил до дома ѝ след сеанса и я беше попитал дали може да си легне с нея. Странно, но тя бе отговорила с „да“ — въпреки, или може би поради, демоните в него, които винаги привличаха противоположния пол. Както и поради факта, че е от семейство на милиардери.

Да, беше минал през много терапии. Много седене в удобни фотьойли в приятно украсени кабинети, докато Д-р Х и д-р У го разпитваха за детството му, за семейството и наркотиците, за курвите и за това как се чувства, след като майка му беше станала на въглен.

Винаги питаха много за нея.

И въпреки всичко това, след повече от две десетилетия въпроси, отговори, увъртания, съпроводени от време на време с истерични пристъпи и безсилен плач от неспособността да оправдае очакванията на баща си, да бъде любимият наследник на стареца, десетина различни психиатри в десетина различни кабинета така и не успяха да му кажат нещо, което той не знаеше. А именно, че баща му е в основата на всичките му проблеми. Отровната помийна яма от която

извираха всичките му неприятности. Как го мразеше само! И го почиташе, разбира се, по начина, по който почиташ ревнивото и гневливо божество от Стария завет, което ти изкарва акъла и в същото време те кара отчаяно да жадуваш благоволенията му. Все пак омразата беше много по-силна. Баща му беше преобладал живота му. Беше преобладал живота на всички (онази нощ в шкафа, докато чуваше „Моля те, недей, боли, боли“) и докато го имаше на този свят, преоблаването щеше да продължи. Изчезнеше ли, всичко моментално щеше да си дойде на мястото. Също като в Шекспировата пиеса, която бяха учили, преди да го изритат от училището. Онази за принц Хал и баща му, краля, в която принцът беше абсолютен развейпрах, докато кралят не се разболя и умря, а Хал седна на трона и остави всичките си дивни дни в миналото. Разцъфна и се превърна във велик мъж. Той също щеше да разцъфне и да се превърне във велик мъж. Вече беше велик мъж, стига баща му да се разкара от пътя му и да му позволи да го докаже. Още малко. Скоро щеше да поеме семейния бизнес. И за разлика от принц Хал, нямаше да има никакви трогателни прошки с тате, преди да поеме трона. Тъкмо обратното. След като татенцето погледнеше цветята откъм корените, той щеше да танцува степ на шибания му гроб.

Погледна отново часовника и подскочи, когато видя, че е почти 10:30. Изруга, затвори устата на Еминем, запали двигателя и натисна газта. Дъбовете се превърнаха в размазани петна покрай него, докато се носеше с рев към входа на къщата. Спря с поднасяне, изкачи стъпалата по две наведнъж и си погледна часовника. Точно 10:30. С ликуващ смях протегна ръка и натисна полирания месингов звънец, като го задържа малко повече от необходимото. Звънът се разнесе гневно из къщата, недвусмислено показвайки, че не само е тук, но и че е дошъл навреме. Точно навреме.

— На ти, дърта путко — промърмори той, свали пръст от копчето и го натисна отново, този път толкова силно, че пръстът му побеля от натиска, а мъртвата къща, в която бе прекарал детството си, сякаш се разтърси гневно от натрапването му.

— Добро утро, господарю Уилям.

Стивън, прислужникът на баща му, беше отворил вратата и стоеше пред него — като глътнал бастун, с черен костюм, със смътна миризма на помада и толкова лъснати обувки, че таванът се

отразяваше в носовете им. Той се поклони безизразно и се дръпна настрани, за да му стори място.

— Вярвам, че сте добре, сър — монотонно рече Стивън, докато затваряше. Гласът му бе тих и шипящ, без никакъв намек за възраст или характер.

— Направо за чудо и приказ, благодаря, Стивън. Макар че ще се чувствам много по-добре след дващест минути, когато се махна от тук.

Уилям му се ухили, но не получи видима реакция — бледото лице на иконома с тънките устни беше образец за самоконтрол. Винаги беше такъв, откакто се помнеше. Като дете си въобразяваше, че Стивън всъщност е робот и че ако развиеш винтчетата зад ушите му, можеш да махнеш лицето му и да видиш печатна платка отдолу. Може дори да се поддаваше на препрограмиране, за да прави разни смешки. Например да изнасили баща му. Или да го замъкне до декоративното езеро зад къщата и да го удави, да сложи край на нещастията на всички. На два пъти. Дори се опита да го направи — покатери се на стол и опипа по краищата на тази бледа безизразна маска, пусна пръсти под намазаната с помада коса, с надеждата да намери копче или ключ, някакъв начин да влезе вътре и да поеме Управлението. И Стивън го беше оставил да го прави, хвана се на играта му. Уилям завинаги му остана благодарен за това — за пасивното приемане на фантазиите на едно дете. Въпреки скованата си официална фасада, Стивън беше един от добрите. Бе разпознал потенциала, за който собственият му баща упорито оставаше сляп. Един ден щеше да бъде награден за това. Кралят никога не забравяше онези, които са му останали верни в изгнание. Както и не забравяше другите, които го бяха пратили в изгнание.

— В библиотеката ли? — попита той.

— Именно там, сър. Последвайте ме, ако обичате.

Прислужникът го поведе през вестибюла — целият в мрачна дъбова ламперия, с прозорци с оловни стъкла и тежки месингови дръжки на вратите, по-скоро ковчег, отколкото дом — и нагоре към голямото стълбище. Портрети ги следяха, докато се изкачваха, взираха се в тях от стената със заучената безстрастност на онези, които не желаят да разкриват нищо от себе си, освен външността, като дори това правеха с неохота — пралядо му, патриархът на фамилията, слаб като кирка и корав като желязо: дядо му, прегърбен, мустакат, с ловджийско куче в краката и пура в ръка; собственият му баща,

чудовищен, брадат, със змийски очи, излъчващ злост, или поне така му се беше струвало винаги. Имаше и други мрачни фигури, които ги съпровождаха нагоре до площадката на първия етаж — чичовци и прачичовци, някои от които смътно помнеше, но повечето бяха абсолютно непознати. Имаше и други по облицования с ламперия коридор, водещ към западното крило на къщата. Жени, матриарсите на Барън — съпруги и сестри, лели и дъщери. Всички с едно и също уморено, леко разочаровано изражение, сякаш въпреки всички бижута, фини дрехи и високо положение в обществото животът им не се е оказал толкова щастлив, колкото са очаквали или са се надявали.

В самия край на коридора, до вратата на библиотеката, в края на редицата картини, беше майката на Уилям. Единствено нейният портрет беше осветен от малка закачулена лампа. Русокоса, с тъжни очи, болезнено слаба. Беше добра жена по свой начин, беше направила всичко по силите си да го пази и закриля, но нямаше как да се противопостави на злостния булдозер, какъвто беше Натаниел Барън. Беше повехнала, като всички други жени с тази фамилия. Уилям плъзна поглед по картината, но не позволи на очите или мислите си да се задържат на нея. Сега майка му не можеше да му помогне, както не можете да го направи и докато беше малък. Сам трябваше да се оправя.

— Пристигнахме, сър.

Е, не съвсем сам. Стивън винаги беше тук.

— Благодаря, Стивън. Ще продължа сам.

— Както желаете, сър.

Прислужникът вежливо сведе глава, обърна се и тръгна обратно по коридора. Краката му се движеха безшумно по килима, сякаш не докосваха земята. Уилям го гледаше как се отдалечава — добрия, надежден Стивън — и се обърна към вратата на библиотеката. Стомахът му се беше стегнал както винаги, когато стоеше на това място, ръката му инстинктивно се плъзна в джоба и се заигра с пакетчето кокаин. Устоя на изкушението да се върне до тоалетната за една бърза линия. Може би след това, но сега трябваше да е на себе си. Справяше се с дрогата — можеше и с нея, и без нея. Контролираше нещата. Никога не биваше да забравя това. „Контролираш нещата. Силен си.“

Пое дълбоко дъх и почука.

— Влез.

Заповедта достигна до него като грохот на далечна буря. Уилям се поколеба, събра кураж („Контролираш нещата. Силен си.“) и отвори вратата.

Баща му седеше зад бюрото си в отсрещния край на библиотеката — разплут, прегърбен, белокос, с тежък костюм от туид. Макар помещението да беше огромно, високо цели два етажа, с висок купол и галерия на горното ниво, Натаниел Барън изглеждаше внушителен в него. Огромното му туловище спираше светлината от прозорците зад бюрото, цялото му същество сякаш изпълваше пространството като някаква тъмна мъгла. Дори от това Разстояние Уилям надуваше одеколona му — тежък, кисел, като прегряла машина — и чуваше хрипливото му дишане.

— Закъсня — изръмжа баща му. Гласът му бе дълбок и твърд, някак подземен. Сигурно така щеше да звучи скала, ако успееш да я накараш да проговори.

— Не мисля, сър.

— Не ми противоречи. Закъсня.

Старецът опря лакът на бюрото и почука часовника си. Уилям си поигра с идеята да защити позицията си и да настоява, че е пристигнал точно в 10:30, както му бе казано, но не си заслужаваше. През целия си живот не бе печелил спор с баща си, нямаше да спечели и днес. Никой никога не печелеше спор с баща му. Ако Натаниел Барън каже, че земята е плоска и че луната е от сирене, така беше, нямаше място за възражения. Затова Уилям стоеше мълчаливо, докато последните остатъци от кокаина бръмчаха по краищата на мозъка му, уверяваше се, че контролира нещата, че е силен, чакаше баща му да го повика с пръст и когато това стана, успя да пристъпи напред. Срещу бюрото имаше два стола — богато украсени, антикварни столове с извити облегалки и изтъркана копринена тапицерия — и Уилям отново зачака знак. Такъв не последва и той остана прав. Часовникът над камината цъкаше, дробовете на баща му хриптяха. Вместо да нарушават тишината, тези звуци като че ли я засилваха, правеха атмосферата още по-потискаща. Задушжаваща. Всеки път, когато идваше тук, Уилям имаше чувството, че го погребват жив.

„Контролираш нещата. Силен си.“

— Как се чувствате, татко?

— Чувствам се чудесно, благодаря.

Нямаше реципрочен въпрос относно здравословното състояние на Уилям. Той пристъпи от крак на крак и се опита да блокира кухото като на метроном тиктакане на часовника, което вече започваше да пробива черепа му. Може би все пак трябваше да вземе по-голяма доза. Последва неловка пауза.

— Мисля, че срещата на борда мина добре.

— Нима?

— Джим свърши добра работа с финансовия анализ.

Баща му го изпепели с поглед. Поглед, който казваше: „Ти пък какво разбираш от тези неща, по дяволите?“ („Всъщност всичко, гадна разплута путко.“). След което насочи вниманието си към книжата пред себе си. Часовникът цъкаше, баща му хриптеше, книгите го притискаха от всички страни — стотици и стотици томове, хиляди, с гръбчета, подредени в спретнати редици от единия край на помещението до другия и от пода до тавана. Те придаваха на мястото неприятно кожено, сегментирано усещане, сякаш се намираше в чудовищната коремна кухня на някаква вкаменелост. Доколкото Уилям знаеше, нито един том никога не беше отварян, още по-малко четен. Бяха поръчани от дядо му на безценица и бяха наредени тук просто за показ, за да създадат илюзията за дълбочина и интелект. Барън нямаше много време за образование и култура. Пари, на това посвещаваха времето си. Пари и контрол. Поне в това Уилям беше стопроцентов наследник на семейната традиция.

— Разговарях с Хилъри след срещата — започна той, като полагаше всички усилия гласът му да звучи равно. — Тя мисли, че египетската оферта може да...

Баща му го прекъсна с махване на ръка. Взе някакъв документ от бюрото и го размаха пред Уилям. В движението имаше нещо заплашително, сякаш адвокат му размахваше унищожително доказателство.

— Искаш ли да ми кажеш какво означава това?

Причината за повикването. Никакви празни приказки за добре дошъл. От вратата за краката. Точно както очакваше.

„Контролираш нещата. Силен си.“

— Някои идеи за бъдещето на компанията, татко. Начини да я раздвижим, да я издигнем на следващото ниво. Реших, че ти и бордът можете да проявите интерес. Очертах някои възможни...

— Мислиш, че корпорацията се нуждае от идеи?

Уилям прехапа устна. Знаеше, че документът ще предизвика конфронтация, беше се подготвил за това, но сега, когато бе тук, в околото на бурята...

— Един бизнес винаги се нуждае от идеи, татко. Каква дума използваха джапанките? Кайзен. Постоянно подобряване.

Баща му се размърда в креслото си и туловището му се надигна като вълна, готова да се стовари върху брега.

— Мислиш, че корпорацията се нуждае от подобряване?

„И още как, помисли си Уилям. Вярно, големи сме, но и неповратливи. Твърде много ръце, твърде много неща, твърде много баласт. Други компании се свиват и съсредоточават, адаптират се, пренасочват се. А ние само лежим на лаврите си. Ветровете се променят, а ние не се движим според тях. След няколко години ще бъдем победени, изхвърлени на брега. Разкарай ръцете си от кормилото, старче. Време е за нов капитан. Аз съм бъдещето на «Барън».“

Запази мълчание.

— Идеи — с монотонен и хриплив бас произнесе баща му, докато прелистваше страниците. — Подобряване.

Клатеше глава, очите му под тежките клепачи проблясваха насмешливо.

— Това са просто мисли, татко — каза Уилям, като се мъчеше да не изгуби самообладание. — Загрижен съм, че възлагаме прекалено много надежди на египетската сделка за газ. Ако не се получи...

— Ще се получи.

— Там имаше смяна на режима...

— Сега и експерт по геополитика ли стана?

— Казвам само...

Баща му изръмжа презрително и запрати документа към главата му. Не улови и папката падна на килима като мъртва птица.

— Не съм те сложил в борда да раждаш идеи, момче! Сложих те там, за да правиш каквото ти кажа и само каквото ти кажа. Да не би да си мислиш, че знаеш по-добре от мен как се управлява тази компания? Че знаеш по-добре от мен какво е добро за нея?

Уилям устоя на изкушението да изкрещи: „Да, знам, мамка му!“

— От четирийсет години управлявам „Барън“. Аз съм „Барън“! Аз я направих това, което е днес, а сега моят син курвар с изпържен от дрога мозък си мисли, че може да ми се перчи и да ме поучава...

Старецът се закашля и се разтресе целият. Восъчната пита, в която се бе превърнал болният му бял дроб, се сплескваше под тежестта на яростта му, лицето му стана тъмно пурпурно. Може би ще се задави до смърт още сега и ще ми спести всички неприятности, помисли си Уилям. Но не, Натаниел Барън нямаше намерение така бързо да се прощава с живота. Със сигурност не и по естествени причини. Тялото му може и да гниеше, вътрешностите му може и да бяха станали на каша, но му оставаха още няколко години. Подобно на всички Барън по мъжка линия, той щеше да продължи да живее въпреки очакванията на лекарите. Щеше да подчини смъртта на волята си, както подчиняваше и живота. Никой не можеше да се изправи на пътя на Натаниел Барън, дори Мрачния косач.

— Пройдоха и курвар! — започна отново старецът, като сочеше с треперещ пръст Уилям. — Опитва се да ми каже как да си върша работата. Да обърне борда срещу мен. Идеи... никога не си имал и една святна...

Тирадата бе прекъсната от новия пристъп на кашлица. Старецът извади кърпа от джоба си и я поднесе към устата си. После грабна маската от бюрото и я лепна на лицето си, като трескаво всмукваше кислород по тръбата от бутилката на пода, очите му горяха като разтопено желязо. Уилям се застави да устои на погледа му, да не помръдне, колкото и трудно да беше, за бога, каквито и усилия на волята да бяха нужни. Издържа няколко секунди и реши, че е изразил становището си, че е показал, че няма да позволи да го заплашват (макар да беше уплашен, макар да МУ идеше да напълни гащите). Обърна се и взе папката от пода. Изглади смачканите страници, а хриповете на баща МУ го блъскаха в гърба като дишането на хищник, готов за скок.

Преди години, като дете, когато майка му бе все още жива, когато тя беше наоколо, Уилям бе съставил родословно дърво. Получи се прекрасен сложен резултат по подобие на дъбовете покрай алеята на имението, имената на различните представители на рода висяха като жълъди по разперените клони. Беше работил почти месец по дървото, изпилваше всяка подробност, внимаваше да не изпусне никого,

имената на мъжете от основната кръвна линия — на працядо му, дядо му, баща му и неговото — вървяха по ствола и бяха оцветени в златно, за да се подчертае позицията им в самото ядро на рода. Беше го оформил със собствените си ръце, с помощта на градинаря Арнолд, който беше добър в подобни неща, и го представи за петдесетия рожден ден на баща си с увереността, че подаръкът ще умилюва сърцето на стареца, ще го убеди, че той, Уилям, е истински Барън и достоен наследник на фамилията. Баща му само го погледна бегло и го остави настрана. „Не съм сигурен, че твоето име трябва да е в злато“ — беше единственият му коментар.

Сега, докато гледаше към документа в ръцете си, Уилям си помисли за онова родословно дърво. Преди двайсет и пет години беше съсипан от неблагодарността на баща си. Днес, отдавна загърбил всякаква надежда да спечели благоволенieto на стареца, беше по-оптимистично настроен. Вече нито търсеше, нито очакваше одобрение. Документът беше по-скоро хвърлена ръкавица. Подаване на главата над парапета и заявяване не само пред стареца, но и пред борда, че е готов да покаже мускули. И баща му го знаеше. От тук и яростта му. С внезапна тръпка на откровение Уилям осъзна, че баща му се страхуваше от него. Старият слон беснееше от появата на помлад, поздрав съперник в сърцето на джунглата.

Обърна се, готов за предстоящия отказ.

— Искam повече контрол, татко — каза той, неспособен да скрие трепета в гласа си. — Поисках го преди, сега го искам пак. Не можеш да продължаваш вечно. Време е да започнеш да предаваш повода. Готов съм.

Очите на баща му пламнаха по-свирепо от всякога, прозрачната пластмаса на маската се замъгли от тежкото му дишане.

— Никога — изграчи той.

— Време е, татко. Крайно време е.

Известно време старецът само го гледаше кръвнишки, като дишаше тежко. После бавно и заплашително свали кислородната маска, без да откъсва поглед от Уилям. Чудовищната му тежест се надигаше към него през бюрото като канара, която всеки миг ще се катурне. Тиктакането на часовника стана някак по-плътнo, сякаш улавяше и усиливаше напрежението в стаята.

— Това време няма да настъпи никога! — озъби се Натаниел Барън, вдигна длан с големината на бейзболна ръкавица и я тресна върху кожената повърхност на бюрото. — Разбра ли ме, момче? Никога няма да застанеш начело на „Барън Корпорейшън“. Нито сега, нито когато и да било. Негоден си. Никога не си имал способностите, никога няма да ги имаш. И колкото по-скоро свикнеш с тази мисъл, толкова по-добре.

Лепна отново маската на лицето си, мъчейки се да поеме дъх. Уилям стоеше мълчаливо пред него. От самото начало знаеше, че ще бъде загуба на време, че баща му никога няма да отстъпи, но трябваше да предизвика тази конфронтация. Да се увери, че пътят, по който е поел, е единственият възможен. Искаше нещата да продължат още малко, да премести още няколко пионки по дъската, но след идиотската издънка пред борда реши, че трябва да предяви исканията си. Затова беше и този документ. И срещата. Началото на ендшпила. Чувстваше се странно замаян. „Ти си силен. Контролираш нещата.“ Остана така още малко, без да трепне под свирепия поглед на баща си. После кимна, обърна се, отиде до вратата и я отвори. На прага погледна назад.

— Тя е мъртва, татко — рече той. — Мъртва е, отиде си и няма да се върне. Останах само аз. Аз съм Барън. И това е мисъл, с която ти няма да е зле да започнеш да свикваш.

Гласът на баща му изтреця през библиотеката, докато той затваряше вратата.

— Само през трупа ми!

Именно, помисли си Уилям. Облегна се за момент на ламперията, като дишаше тежко. Изчака да дойде на себе си, мина по коридора и заслиза по голямото стълбище, покрай сериозните лица на предшествениците си. Стивън го чакаше долу.

— Надявам се, че срещата ви е минала добре, сър.

— Точно както очаквах, Стивън. Точно както очаквах.

Икономът не отговори, само стоеше безстрастно. Уилям хвърли поглед назад към стълбите и си помисли за деня, когато и неговият портрет щеше да се появи там, за да заеме подобаващото му се място в почетната редица на Барън. Начело на почетната редица на Барън. После тупна Стивън по рамото, качи се в колата си и се понесе по

алеята. Не докосна кокаина. Понякога отскокът идваше съвсем естествено.

18.

Израел

Докато пътуваше с пълна скорост към Йерусалим, за да не закъснее за срещата с Дов Зиски, Бен Рои се обади на Георги Асланян от арменската таверна. Да, потвърди Георги, *Восги*, арменската дума за злато, можела да се използва не само като съществително нарицателно, но и като собствено.

— Като... чакай да се сетя еврейски пример... Като Хаим или Илан. Могат да се използват като имена, но и като думи за „живот“ и „дърво“. Принципът е същият.

А това поставяше Бен Рои в затруднение. Ако думата, чийто отпечатък бе открит по блокчето на Ривка Клайнберг, беше име, може би цялата история с „Барън“ и румънската златна мина щеше да се окаже задънена улица. А може би същото се отнасяше и за „Немезида в действие“. Може би половината следи, които разработваха, не бяха никакви следи. За един смразяващ кръвта момент видя как целият случай, или малкото, с което разполагаха по него, се разпада пред очите му.

Моментът отмина бързо. Докато обмисляше отново уликите, тъмната камениста маса на Юдейските възвишения бавно го обкръжи от всички страни, пътят започна да лъкатуши и да се изкачва. Още разполагаше с достатъчно връзки, които показваха, че е на прав път, дори без арменската думичка. Ксерокопията на статиите за добив на злато на бюро на Клайнберг; атласът с отбелязаната карта на Румъния; британският минен инженер, паднал в някаква дупка в Египет (как точно се връзваше това, по дяволите?). Имаше много свидетелства, които да му вдъхнат увереност.

Като правило, детективите не вярват в съвпадения. В този случай обаче Бен Рои стигна до заключението, че наистина става въпрос за съвпадение. Малко вероятно, но все пак съвпадение. Ривка Клайнберг се бе интересувала от нелегално вкарана в страната арменска проститутка, чието име се превежда като „Злато“, като в същото време

е проявявала интерес към минната разработка на „Барън Корпорейшън“ — или заради нещо, което ѝ е казала проститутката, или поради някаква съвсем друга причина. Единствената друга интерпретация бе, че наистина е тръгнал в съвсем погрешна посока и всички други връзки са случайни. А ако имаше нещо, което детективите мразят повече от съвпадението, то е групата съвпадения.

Когато стигна Йерусалим и зави по околоръстното към Стария град, беше премислил всичко и бе стигнал до заключението, че се намира на твърда почва. Нямаше особен напредък, но пък и — за негово огромно облекчение — не беше направил крачка назад.

Едно беше сигурно — определено си беше заслужил една студена бира.

„При Путин“ се намираше в източния край на улица Яфа, недалеч от стените на Стария град. Представляваше дълго тясно пространство с бар от едната страна, сепарета от другата и задно помещение с дансинг и голям екран. Навремето заведението се наричаше „Шампионите“. Преди няколко години беше сменило собствениците си и получи руски облик — ново име, нов декор, нов набор бири и твърди напитки. Въпреки пластичната операция обаче беше запазило занемарена ретро атмосфера, а и клиентелата не се беше увеличила особено. Откакто го посещаваше, Бен Рои нито веднъж не го бе виждал пълно. Когато влезе (с четвърт час закъснение), в заведението имаше само шестима души. Привлекателна жена на средна възраст седеше на бара и бърбореше с бармана, две по-млади жени заемаха едно сепаре, а в друго се бяха настанили Дов Зиски и някакъв мускулист, загорял от слънцето мъж с тясна бяла тениска и обица с диамант на ухото. Бен Рои си взе бутилка „Туборг“ и седна при тях.

— Йоел Регев — представи Зиски непознатия. — Моят приятел компютърен специалист. Реших, че няма да е зле да го поканя, за да поговорите.

Бен Рои се ръкува с мъжа, който имаше хватката на културист и изобщо не отговаряше на стандартната представа за компютърджия. Той и Зиски гушкаха бутилки „Старопрамен“ и седяха почти бедро до

бедро, което накара Бен Рои да си помисли, че са нещо повече от приятели. Те обаче не казаха нищо и той предпочете да не пита.

— Дов ми каза, че сте специалист по компютърна сигурност — започна той и отпи от бирата.

Регев кимна и също отпи. Бицепсите му бяха огромни, на левия се кипреше татуировка — кинжал с увита около него роза.

— Консултираме компании по въпроси на мрежова защита — обясни той. — Вкарване на зловредни програми, хакерски атаки и подобни неща. Правим компютърни анализи и за вас. В момента работим с Руския двор по един случай с компютърна измама.

Гласът му бе плътен, мъжки, пълна противоположност на женствения глас на Зиски. Бен Рои установи, че се взира в тях и се чуди за динамиката на връзката им. Ако имаше връзка. Устните на Зиски се извиха в едва доловима усмивка, сякаш беше прочел мислите му и те го забавляваха. Бен Рои отново отпи — бирата беше хубава и студена, освежаваща — и показно насочи вниманието си към Регев.

— Дов каза, че знаете нещо за група на име „Немезида в действие“.

— Малко — отвърна Регев. — Само онова, което научих от познати в мрежата. Преди половин година дори консултирахме една от жертвите им, голям контрактор на военните в Беершева. Бяха хакнали системата им и ги бяха заразили с вирус, който стопи всеки диск в мрежата. Извади ги от строя за близо месец.

Погледна към Зиски, като въртеше палец около гърлото на бутилката си.

— Сигурно не бива да го казвам, но по онова време нямаше как да не им стискам палци. Според уебсайта им въпросната компания въртяла бизнес с доста гадни режими, доставяла им противопехотни мини и системи за разпит... — той вдигна ръце и сви пръсти, имитирайки кавички, — ... което е другото наименование на уреди за мъчения. Не мога да кажа, че ми беше особено приятно да им помагам да стъпят отново на крака, но какво можех да направя? Аз съм само един нищо и никакъв компютърджия.

Бен Рои усети движение под масата и реши, че Зиски сигурно потупва окуражително приятеля си по бедрото. Не се опита да погледне, но отново долови мимолетна усмивка на лицето на Зиски.

— Разпечатах някои неща от мрежата, които може да са ви от полза — продължи Регев. — Две статии, няколко форумни теми...

Той побутна Зиски, който извади жълт плик и го подаде на Бен Рои.

— ... но ако трябва да съм честен, повечето неща в тях са просто догадки. Солидните факти за „Немезида“ са доста оскъдни. Именно това ги прави толкова интересни. Никой не знае нищо за тях. Не са като „Уикилийкс“, та всеки да знае кой стои зад тях. Момчетата от „Немезида“ са сенки, абсолютно невидими типове.

Бен Рои отвори плика и прегледа набързо листата вътре.

— И какво знаем със сигурност?

— Ами като за начало, че са добри — каза Регев. — Властите се опитват да се доберат до тях от години — а ловците им са някои от най-големите компютърни умове в бизнеса, — но „Немезида“ винаги успява да ги изпревари с една крачка. Единствената реална следа е уебсайтът им, но са много изобретателни в начините да го държат недостъпен. Хоства се на офшорни сървъри, проксита, пинг сървъри, има огледала на други места и сменят сървърите веднага щом някой започне да ги приближава. Освен това явно използват доста сложна технология за анонимно...

Забеляза объркването на Бен Рои и се разсмя.

— Не обръщайте внимание на техническите дрънканици — махна с ръка той. — Достатъчно е да знаете, че досега никой не е успял да разбие сайта на „Немезида“. И никой не е успял да стигне до хората, които го управляват. Големи спецове са, спор няма.

— И основните им мишени са големите мултинационални компании, така ли?

Регев кимна.

— И по-точно онези, свързани с мръсни сделки — рече той. — Експлоатация в Третия свят, нелегално замърсяване, корпоративни злоупотреби. Организации със скелети в килера. От „Немезида“ събират доказателствата, качват ги в сайта си, стават достояние на обществеността, на пресата... Повярвайте, причинили са куп проблеми на доста компании. И то големи проблеми.

Горе-долу същата картина, която му бе нарисувал Мордехай Ярон сутринта.

— Май имат клетки в различни страни — каза Бен Рои.

— Това е една от теориите — призна Регев. — Макар да не съм чувал някой да я докаже категорично. Сигурни сме, че са започнали в Щатите — има дребни, доста сложни технологични индикатори, които подсказват това. Няма да ви отегчавам с подробности — част от тях са описани тук.

Регев потупа плика.

— Освен това е налице израелска връзка — продължи той. — Някои от хората, които са станали мишена на групата, твърдят, че са използвали думи на иврит. Освен това има непропорционално голям брой инциденти на израелска почва. Това не е точно доказателство, но предполага, че имат сериозно присъствие тук. Дали става въпрос за клетка, фракция или основателите просто са се преместили... — Той сви рамене. — Няма начин да се каже. Нито пък дали имат свои хора в други страни. На сайта си имат имейл за връзка, който минава през десетина призрачни адреси и сървъри, така че също не може да се проследи. Адресът обаче предполага, че поне част от информацията им идва от вътрешни източници. А фактът, че всичко минава през един сайт, означава, че е налице някаква централизирана структура. Как обаче е възникнала тя, кой е организаторът, колко хора участват в нея и къде е седалището им...

Отново сви рамене и допи бирата си. Бен Рои го попита дали иска втора, но Регев постави ръка на гърлото си и Зиски повтори жеста. От задното помещение се чуваше приглушеното бърборене на футболен коментатор, който представяше основните моменти от дербито на Хайфа, „Макаби“ срещу „Хапоел“. Бен Рои беше фен на „Макаби“ и с удоволствие би погледал играта, но за момента я изключи от ума си и се съсредоточи върху дискусията.

— Сутринта разговарях с един човек и той ми каза, че тези от „Немезида“ не били просто хакери. Занимавали се и с нахлуване в офиси, използвали оръжие и упражнявали физическо насилие. По описанието приличаха повече на Мосад, отколкото на някакви активисти.

Регев се усмихна.

— Предполагам, че това е преувеличение. Те не се занимават с убийства. Или поне аз не съм чувал за подобни неща. Но наистина са безмилостни. И склонни към насилие, когато не са в добро настроение. В известен смисъл през последните няколко години вдигнаха мизата.

Бен Рои присви очи.

— Как така?

— Появиха се на сцената преди шест-седем години и тогава само разбиваха системи. И понякога пускаха вируси. В общи линии всички хакерски номера. Но после... мисля, че беше преди три или четири години... направиха бомбен атентат в един офис в Тел Авив, на някаква голяма компания. Това беше първият им подобен удар. Никой не пострада, но въпреки всичко промяната беше голяма. И оттогава тактиката им определено стана много по-войнствена — влизане с взлом, саботажи, отвличане на директори, принудителни признания пред камерата. В момента има едно доста гадно видео на сайта им. Някакъв французин от компания, забъркана в мръсни сделки в Конго. Записът беше качен преди двайсет и четири часа, но вече имаше масов протест пред централата на компанията в Париж и половин дузина хакерски атаки срещу мрежата им. Ето какво влияние има движението.

Облегна се назад и скръсти ръце, като поглеждаше към съседното сепаре. Двете жени там бяха избухнали в смях. Помълча за момент, после отново погледна към Бен Рои.

— Интересното е, че промяната в тактиката като че ли съвпада с появата на тази израелска клетка — каза той. — Отцепници, фракция или каквото там е. Като че ли именно те са в основата на повечето, ако не и на всички свързани с насилие акции, те са превърнали „Немезида“ от чисто хакерска организация в нещо, приличащо повече на партизански отряд. Или на терористична група, в зависимост от гледната точка.

— Някаква идея за причината за тази промяна? — попита Зиски.

— Никой не знае със сигурност — отвърна Регев. — Макар че имаше доста оживени разговори по темата. Включил съм някои разпечатки.

Той отново потупа плика.

— Повечето като че ли са на мнение, че някои хора в „Немезида“ настояват за по-твърд подход и поради известни само на тях причини за целта са се преместили в Израел. Останали са в „Немезида“ колкото да подават материали за уебсайта, но наред с това преследват и собствени войнствени цели. Един вид действие в действието. Обяснението изглежда резонно. Определено по-резонно от конспиративните теории, според които всичко това е някакъв сложен

план за дискредитиране на организацията, измислен от специалните служби и/или от международен корпоративен заговор. Наистина не мога да се хвана на подобно обяснение.

От съседното сепаре отново се разнесе смях. В другото помещение коментаторът заговори по-възбудено и внезапно се надигна радостен рев — явно бяха вкарали гол. Бен Рои наклони глава, мъчейки се да разбере кой е повел. „Хапоел“. Мамка му. Послуша за момент и отново се обърна към Регев.

— Случайно да сте чували някой да споменава, че са свързани по някакъв начин с Мицпе Рамон?

Регев поклати глава.

— Дов ми каза, че според вас може да има някаква връзка. Дори да е така, не съм чувал нищо подобно.

Той отново прокара палец по гърлото на бутилката.

— Макар че като че ли има връзка с компания на име „Барън Корпорейшън“. Дов каза, че се интересувате и от тях.

Бен Рои се наведе напред.

— Каква връзка?

— Ами „Немезида“ явно имат някои неща за „Барън“ — каза Регев. — Или по-скоро срещу „Барън“. Направих бърз анализ... момент...

Той отвори плика, прерови съдържанието му и извади един лист.

— Това са всички случаи, в които „Немезида“ е атакувала „Барън“. Или поне всички съобщени случаи. Както виждате, те са доста. Много повече, отколкото за всяка друга компания, доколкото мога да преценя.

Бен Рои погледна листа и преброи деветнайсет отделни инцидента през последните седем години.

— „Барън“ са една от първите компании, попаднали под прицела на „Немезида“ — продължи Регев. — И атаките продължават на приливи и отливи оттогава, особено през последните години, откакто на сцената излезе израелската група. Бомбеният атентат в Тел Авив, за който ви казах, първата подобна постъпка на „Немезида“...

— Е била срещу „Барън“?

Регев кимна.

— Освен това са нахлували в офисите им, саботирали са няколко от инсталациите... все едно става въпрос за някаква вендета.

— Имаш ли представа защо? — попита Зиски.

— И по този повод има доста спекулации във форумите — отвърна Регев. — Има какви ли не теории, от обиден служител, забъркал се с „Немезида“, до някой корпоративен съперник, използващ организацията за сриване на конкуренцията. Някоя от тях не издържа. Лично аз предполагам, само предполагам, че от „Немезида“ са бесни, че на практика не могат да направят нищо на „Барън“. Най-лошото, което са открили за тях, е неспазването на някакви изисквания за безопасност и здравословна среда в техния обект в Австралия. Нещо, което едва ли би могло да се нарече разтърсваща новина. Сякаш „Барън“ са се измъкнали и те не могат да им го простят. Приели са го като лична обида.

Той сви рамене.

— Но пък е напълно възможно и да дрънкам абсолютни глупости. Както казах, когато стане въпрос за „Немезида в действие“, има един куп теории, но почти никакви факти. Нищо не пречи цялата организация да се ръководи и от марсианци.

Бен Рои се усмихна. Регев наклони глава, промърмори нещо на Зиски и си погледна часовника — огромен сребърен „Таг Хойзер“, който приличаше по-скоро на летателен уред.

— Май трябва да тръгвам — рече той.

— Сигурен ли сте, че не искате още една?

— По-добре не. Утре трябва да ставам рано.

Стисна бързо Зиски по рамото и стана. Бен Рои се дръпна, за да му направи място, и си стиснаха ръцете.

— Ще трябва да поразпитам — каза Регев. — Ще съобщя на Дов, ако ми хрумне още нещо.

— Оценявам го — отвърна Бен Рои. — И благодаря за разпечатките.

Регев махна с ръка и понечи да тръгне, но се спря.

— Вижте, не ми влиза в работата, но Дов спомена, че всичко това е свързано с онази жена в катедралата. Не се безпокойте, не е разкрил никакви подробности...

Бен Рои поклати глава, за да покаже, че всъщност не му пука какво му е разказал Зиски.

— Не виждам как „Немезида“ може да е замесена в подобно нещо. Определено не оправдавам методите им, но досега не са вземали

на прицел някой, който не...

— Не си го е заслужил ли?

Регев сви рамене.

— Просто мисля, че имат много специфична област на действие. И убиването на журналистки не пасва на профила им. Това е мое мнение, пък и както казах, аз съм само един компютърджия. Просто реших да го спомена. Не го дръжте до късно. Трябва да спи, за да е красив.

Той смигна на Зиски, кимна на Бен Рои и излезе.

Бен Рои взе по още едно питие.

— Готин тип — каза той, като се настани на пейката и подаде на Зиски поръчания от него „Джак Даниелс“.

— Определено — съгласи се Зиски, взе питието и се дръпна да му направи място.

— Наистина готин.

Зиски не коментира, просто отпи от бърбъна и пусна поредната полуусмивка. Бен Рои си помисли дали да не разпита за подробности — ако Регев беше жена, със сигурност щеше да настоява за детайли и да завърже някакъв неприличен разговор. В този случай обаче това му се струваше неподходящо. Затова отпи от бирата и разказа за положението с Восги. Усмивката на хлапето изчезна.

— Съжалявам — рече той. — Трябваше да...

Бен Рои махна с ръка.

— Случва се. Ако получавах по един шекел всеки път, когато хващам щеката от неправилната страна, щях да имам достатъчно за...

— По-добра щека?

Бен Рои се усмихна и опря ръка на пейката. Беше уморен, но бирата го беше осветила малко.

— Каза, че си намерил нещо за „Барън“?

Зиски извади втори жълт плик, претъркан с листа. За пореден път Бен Рои свали шапка на експедитивността му. Вътре имаше достатъчно материали, за да го държат буден цяла нощ.

— Боя се, че нямах време за пълен доклад — каза Зиски, докато вадеше от плика няколко защипани с телбод листа и му ги подаваше. — Отбелязах някои неща, които могат да се окажат полезни.

Отново шапки долу. Погледът на Бен Рои пробяга по страниците.

— Искаш ли да ми кажеш най-общите моменти?

— Ами компанията е голяма. Оборот петдесет милиарда долара, офиси по целия свят, няколко десетки филиали, интереси във всичко, от нефтодобив през добив на злато до биогорива. Освен това са потайни. Не обичат публични изяви. Главната клечка се казва Натаниел Барън...

Той порови в плика и извади снимка — огромен, свиреп на вид брадат мъж с костюм от туид.

— Председател на борда на директорите през последните четирийсет години. Костелив орех във всяко отношение, макар че сега май здравето му не е отлично. Синът му пък е абсолютно непредвидим.

Появи се втора снимка, на по-млад мъж, с руса коса и приятна външност. Устните му бяха изкривени в нещо средно между усмивка и подигравателна насмешка.

— Имал е няколко сблъсъка със закона. Дрога, нападение — говори се, че преди няколко години се опитал да удуши проститутка. Наложило се баща му да задейства доста връзки, за да го изкара от кафеза. Всичко е вътре.

Зиски посочи една от основните точки.

— Нещо за румънската мина?

— Май всичко е прозрачно. „Барън“ я разработват от две и пета и дотук няма нищо нередно. Добри отношения с румънското правителство и местните жители. И дори със зеленото лоби — явно са сключили сделка да рециклират най-токсичните отпадъци в Щатите, което им спестява обичайните сблъсъци с екологичните групи. С две думи, всички са щастливи.

Бен Рои отпи от бирата си. „Може би наистина съм сгрешил — помисли си отново той. — Може би всичко това е задънена улица.“

— Има обаче две неща, които ми направиха впечатление — продължи Зиски.

— Слушам те.

— Например силната израелска връзка. „Барън“ имат интерес в цялата страна — дялове в мина за поташ при Мъртво море, морско газово находище при Хайфа, голяма компания за рязане на диаманти в Тел Авив. Имат и политическо влияние. Разговарях с приятеля ти от „Хаарец“ и той ми каза, че „Барън“ са основен спонсор на Кадима,

Ликуд и Израел Бейтейну. Това им осигурява доста стабилни позиции. „Едни от недосегаемите“, както ги описва.

Зиски вдигна глава, когато група младежи влязоха в заведението, като се смееха и бърбеха. Настаниха се на бара и си поръчаха бира.

— Има и личен момент — добави той, обръщайки се отново към Бен Рои. — Жената на Натаниел Барън е била израелски гражданин. Загинала преди няколко години. Автомобилна катастрофа. Той като че ли така и не го преживял.

Бен Рои отпи и се замисли, за пореден път се мъчеше да разбере как всичко това може да се свърже с убийството на Клайнберг. Отново не успя да стигне до очевидно обяснение. Привлекателната жена на средна възраст на бара се беше обърнала леко и оглеждаше новодошлите. Пума, преценяваща потенциалната плячка. Един пъпчив блед младеж ѝ се усмихна и вдигна ръка за поздрав. Не си от класата ѝ, синко, помисли си Бен Рои. Погледа малко, развеселен от представлението, после отново се обърна към Зиски.

— Какво е другото нещо?

— Моля?

Зиски също анализираше развоя на събитията на бара.

— Каза, че са ти направили впечатление две неща.

— А, да. Барън има и връзки в Египет. Според вашия приятел през годините са създали доста тесни делови и политически връзки там. Имат офис в Кайро и интереси в няколко минни разработки. В момента се опитват да спечелят концесия за голямо газово находище в Сахара. Ако успеят, това ще бъде една от най-големите им сделки. Най-голямата сделка. Като че ли Натаниел Барън е заложил цялата си репутация в това начинание.

Младежите на бара получиха питиетата си и поеха към задното помещение да гледат мача. Пъпчивият каза нещо на жената, но тя само сви рамене и му обърна незаинтересовано гръб. На Бен Рои му дожаля за него. Все едно виждаше себе си на младини.

— Случайно да си попадал на нещо за секс трафик? — попита той.

— Дали „Барън“ да са замесени в подобно нещо?

Тонът на Зиски беше достатъчно красноречив. В каквито и дейности да имаха пръст „Барън“, нелегалната проституция едва ли беше сред тях. Бен Рои опита друго.

— Ами тип на име Самюел Пинскър?

Зиски го погледна така, сякаш името му говореше нещо.

— Напомнете ми.

— Британски минен инженер. Паднал в някаква дупка в Луксор. Клайнберг е чела за него в една от онези статии, за които ти разказах.

— Аха. Не, не се появи никъде.

Зиски разклати остатъка от бърбъна на дъното на чашата си.

— Макар че Луксор изскочи.

Бен Рои отново се наведе напред и му даде знак да продължи.

— Напоследък „Барън“ наливат много пари в страната и финансират доста социални проекти. Всичко това е свързано с находището в Сахара, за което споменах.

— Подкупи ли?

— Натан Тират го нарече „повдигане на имиджа“, но предполагам, че в общи линии става въпрос за това. Както и да е, един от проектите е за голям музей в Луксор, в Долината на царете. „Барън“ са го платили изцяло, изсипали са няколко милиона в него. Говори се, че Натаниел Барън лично щял да присъства на откриването. Предполагам, че може да се нарече някаква връзка, макар да не виждам каква точно е тя.

Той сви рамене, отново разклати питието си и го гаврътна. Бен Рои направи същото с бирата си. Отзад младежите запяха химна на феновете на „Зелените маймуни“ — доста фалшиво, но поне викаха за правилния отбор. Момичетата от съседното сепаре станаха и си тръгнаха, като продължаваха да се кискат. Минута по-късно привлекателната жена на бара ги последва. Вътре останаха само те двамата и барманът.

— Още едно? — попита Зиски.

Бен Рои си погледна часовника — минаваше десет. Поклати глава и отвърна:

— За днес пих достатъчно. Утре ще разгледаме всичко това по-подробно. Както каза приятелят ти, млади момчета като теб трябва да спят, за да са хубави.

Зиски завъртя престорено очи, но не възрази. Стана и си облече якето.

— Следващия път аз черпя.

— Ще го запомня. И благодаря за бележките. Страхотна работа си свършил.

Очите на Зиски проблеснаха, сякаш остана доволен от коментара. Не каза нищо, само кимна, отдаде чест и тръгна към изхода.

— Много поздрави на Йоел — извика Бен Рои след него.

В отговор получи среден пръст, което го накара да се ухили. Хлапето си беше наред, ставаше един от екипа.

След като Зиски си отиде, Бен Рои размисли и си поръча едно за сън, „Джеймисънс“ с лед. Надникна в задната стая да провери резултата (все още един на нула за „Хапоел“), върна се на мястото си и пусна есемес на Сара с пожелание за лека нощ на нея и на бебето. Веднага получи отговор с подобно пожелание, последван почти незабавно от втори, този път адресиран „До тати“ от „Бубу“. Усмихна се. Озърна се към бармана, за да се увери, че не го гледа, вдигна телефона до устните си и го целуна.

— А си мислиш, че Зиски е мека китка — промърмори той, докато прибираше мобилния и протягаше крака. — Размекнеш ли се още малко, ще се превърнеш в същинска медуза!

Изкиска се, отпи от уискито и завъртя чашата по масата, загледан разсеяно в афиша на стената — ретро съветски, рекламиращ цигари. Зазвуча мелодична музика — „Братя по оръжие“ на „Дайър Стрейтс“. Плътният звук на китарата се понесе из помещението като мъгла. Мислите му подеха ритъма и продължиха с него, носейки се насам и натам, първо към Сара и бебето, после към пъпчивия, който се опитваше да свали жената на бара, към Зиски и Регев, и накрая — неизбежно — към случая.

Това време винаги беше най-доброто за мислене, точно в края на деня, когато тялото му забавяше темпо и главата му започваше да се разведрява. Оставяше ума си да скита накъдето си иска, просто позволяваше на мислите си да лъкатушат произволно през всичко, което беше открил през последните два дни. Трябваше само да види докъде ще го отведат.

А те го отвеждаха отново и отново към два основни аспекта на разследването, подобно на посетител в галерия, чиито крака винаги го отнасят при едни и същи картини.

Момичето Мария — Восги. Тя беше човекът, от когото зависеше всичко това, нямаше никакво съмнение. И Египет. Това бе мястото, от което зависеше всичко. Също без никакво съмнение. „Барън“, „Немезида“, Пинскър, полетът на Клайнберг до Александрия, синайският маршрут, използван от трафикантите на хора — всяка нишка в един или друг момент попадеше в Египет, всички пътища сякаш водеха натам. Египет бе мястото, където се намираха отговорите. Или може би Отговорът.

Отпи глътка уиски и премести поглед от афиша към бармана, който вървеше покрай плота и го бършеше с кърпа. Погледите им се срещнаха и мъжът го попита с жест дали иска още едно. Бен Рои вдигна ръка да благодари и поклати глава. От задното помещение се чу вик: „Всички сме чукали приятелката ти, Джони!“, последван от буен смях. Китарата на Марк Нопфлър тананикаше и ръмжеше. Ледените кубчета звънтяха в чашата.

Египет. Имаше неща, които можеше да проследи лично или да накара Зиски да се погрижи за тях. Телефонни разговори, събиране на информация, проверки. Но само с телефон, имейл и интернет възможностите ти стигат до тук. Случаят изискваше някой да провери нещата на място. Някой, който познаваше страната и езика. А това означаваше да подаде молба до централата на Националната полиция в Шейх Джара, откъдето даваха официално разрешение за работа с чужди власти и най-вече с арабски. А издаването на официално разрешение щеше да отнеме дни. Много дни, като се има предвид, че бюрократичната машина се движеше със скоростта на ледник. Щеше да го направи, за да задвижи колелата, но за момента изглеждаше, че Египет, колкото и да беше важен, трябва да изчака.

Въздъхна и вдигна чашата, готов да пресуши остатъка от уискито и да се прибере у дома. Вече беше уморен, денят си казваше своето. И в следващия момент очите му се присвиха от внезапно хрумнала му идея. Разбира се, че имаше и друга възможност. Човек, който беше на място. Стар познайник. Стар приятел. Бяха работили заедно преди време, по онзи необикновен случай с Хана Шлегел. След това продължиха да поддържат връзка, макар да не се бяха чували отдавна — година или повече. И почти без да осъзнава какво прави, Бен Рои извади мобилния си.

Преди четири години, докато линееше в бездната след смъртта на годеницата си Галия, убеден, че остатъкът от дивота му ще мине в мрак и мъка, се бяха появили двама души, за да му покажат обратния път към светлината. Сара беше единият от тях. Другият...

Извика указателя и го прелисти, докато не стигна до буквата „Х“. Там имаше само едно име. Усмихна се, когато го видя. Беше минало много време и щеше да е хубаво да чуе отново гласа му.

Погледна отново часовника си и натисна бутона за набиране.

Луксор

Халифа беше на покрива на блока, седнал на една обърната щайга и загледан в примигващите светлини на нощния Луксор, когато телефонът му иззвъня.

Идваше тук повечето вечери, след като Зейнаб се унасяше. Седеше до нея, държеше я за ръката, галеше дългата ѝ черна коса и ѝ пееше фалшиво, докато дишането ѝ не се успокояваше, тялото ѝ се отпускате и стегнатата, напрегната линия на устата ѝ омекваше и се извиваше — не толкова в усмивка, колкото в изражение на облекчение, че будуването е свършило и може отново да се потопи в пустотата на дрямката. По-късно идваха кошмарите, назъбени парчета от спомени, които драскаха подсъзнанието ѝ и превръщаха съня в мъчение като будуването. За един-два часа обаче щеше да е в покой, повита в одеялото на лишена от сънища забрава. Тогава той идваше тук, за да намери малко мир и за себе си, спокоен, че прозорецът на спалнята им е точно под него и при нужда ще я чуе и ще бъде до нея след секунди.

Харесваше покрива. Той бе единствената част от дома им, към която изпитваше известна привързаност, особено вечер. През деня Луксор беше отегчително, едноцветно място, ярката слънчева светлина отмиваше цветовете на града, подсилваше еднообразието му. Изглеждаше парадоксално, но с настъпването на тъмнината цветовете се завръщаха — яркото, полупрозрачно зелено на минаретата на джамиите, леденото бяло на кафенета и магазини, крещящото зелено на петзвездни хотели, хилядите мънички петънца оранжево и жълто от прозорци, улични лампи и автомобилни фарове.

Нощта преобразяваше града, премахваше безличния бетон и рушащата се архитектура, свеждаше всичко до основни цветове —

чисти, ярки и прости. Седенето на щайгата и съзерцаването винаги успокояваше Халифа, също като катеренето при Курн и стрелбата с карабината на стрелбището. Позволяваше му да се чувства, ако не по-добре, то поне да не изпитва такава болка.

Но сега мобилният му звънеше и магията бе развалена.

Скочи на крака и затърси телефона в джоба си. Безпокойството стегна гърдите и корема му, както всеки път, когато получише неочаквано обаждане в необичаен час. За момент през главата му минаха какви ли не ужасни сценарии — сирени, болници, сърцераздирателен вой. После видя номера и дъхът му се успокои. Седна отново и се загледа в телефона, като разтъркваше слепоочие с палец и показалец. Имаше време, когато щеше да се зарадва много на обаждането. В края на краищата дължеше живота си на този човек, заедно бяха минали през много неща. Тази вечер обаче първоначалната му реакция бе раздразнение, че звъни толкова късно и му изкарва акъла. Раздразнение, примесено с глух, предпазлив ужас, че ще трябва отново да мине през всичко това, да разказва на поредния човек какво се е случило с него и семейството му. Да го изживее отново. А от другата страна на линията щеше да има объркване, мънкане, изрази от сорта на „ужасно съжалявам“, „имаш ли нужда от нещо“. Напомняне, сякаш Халифа се нуждаеше от напомняне, че се е превърнал в човек, завинаги белязан със знака на трагедията. И каквото и да е направил, или му предстои да направи в живота си, ще го свързват винаги с нея.

Повъртя телефона, чийто рязък звън отекваше в луксорската нощ. Не можеше да събере сили да вдигне, чудеше се дали да го остави на гласова поща. Но това само означаваше да отложи неизбежното. Не можеше вечно да го избягва, рано или късно щеше да се наложи да разговарят. А той беше спасил живота му, онази нощ преди четири години, в Германия, когато го изнесе от горящата мина. Беше му дължник. Каквито и да бяха личните му проблеми, Халифа се отнасяше сериозно към приятелството.

— Мътните да го вземат — промърмори той.

Остави телефона да иззвъни още два пъти, като събираше кураж, загледан към джамията „Елнас“, чието тънко минаре сякаш пронизваше луната като игла, забита в гъше яйце. И точно когато телефонът щеше да превключи на гласова поща, пое дъх, натисна бутона за отговор и поднесе апарата към ухото си.

— Здравей, приятелю — тихо рече той.

Йерусалим

Веднага щом чу гласа на Халифа, на лицето на Бен Рои цъфна широка усмивка и той вдигна чашата си, сякаш поздравяваше египтянина.

— Здрасти и на теб, безочлив мюсюлмански гадняр!

Винаги се поздравяваха по този начин, с жизнерадостна обида към другия и културата му — жест към първата им среща, когато се скараха и едва не се стигна до размяна на юмруци. Традиционно Халифа отговаряше, с „арогантно еврейско копеле“. Този път обаче просто изсумтя одобрително на шегата и попита Бен Рои как я кара.

— Страхотно, направо фантастично. А ти?

— Добре, благодаря.

— Нали не съм те събудил?

Халифа го увери, че не е.

— Колко време мина? Година?

— Най-малко — отвърна Халифа.

— Времето направо лети.

— И още как.

— Бог знае къде се дява.

Халифа измърмори нещо, което Бен Рои не схвана. Не беше съвсем сигурен, но остана с впечатлението, че египтянинът нещо не е на себе си. По принцип говореше тихо, но тази вечер гласът му едва се чуваше. Бен Рои се зачуди дали не е трябвало да почака до сутринта.

— Как е Зейнаб? — попита той. Така и така беше започнал разговора, по-добре да го продължи.

— Тя е... добре. — Отговорът беше колеблив, почти уклончив.
— А Сара?

— Разделихме се.

Последва кратка пауза.

— Съжалявам. Кога?

— Преди няколко месеца.

— Ужасно съжалявам.

— Аз също. Вината е моя, естествено. Нали знаеш какъв задник съм.

Бен Рои си помисли, че Халифа ще отвърне с нещо духовито, но той не каза нищо. Последва нова пауза, доста неловка. Египтянинът определено не беше на себе си. Вратата на бара се отвори с трясък и двете млади жени, които бяха излезли преди петнайсет минути, се появиха отново, този път прегърнати през раменете. Бен Рои ги изглежда как отиват до бара и си поръчват водка с кола.

— Хей, имам новини — каза Бен Рои.

От другата страна се чу щракане на запалка, последвано от вдишване.

— Не ми казвай — да не сте сключили мир с палестинците?

Това вече беше онзи Халифа, когото познаваше и обичаше!

— Даже по-добре! — разсмя се Бен Рои. — И още по-невероятно.

Млъкна, оставяйки напрежението да се нагнети, след което обяви:

— Сара е бременна. Ще ставам татко!

Каза го на висок глас, наслаждавайки се на оповестяването. На толкова висок глас, че барманът и двете млади жени го чуха. Барманът вдигна палец; жените плеснаха с ръце и извикаха „Мазалтов“. Халифа не реагира.

— Ще ставам татко — повтори Бен Рои, мислейки си, че египтянинът не го е чул.

— Мабрук — рече Халифа. — Много се радвам за теб.

Но не звучеше така. Тонът му бе равен и безизразен.

Това изненада Бен Рои. Всъщност го жегна. Халифа беше от малкото хора, на които все още не бе казал — всъщност май бе единственият, — и подсъзнателно бе очаквал с нетърпение реакцията му от момента, когато реши да му се обади. Липсата на такава бе... почти обидна. Вярно, беше минала повече от година, откакто не се бяха чували (четири, откакто не си бяха виждали мутрите) и Халифа явно не беше в най-доброто си настроение, но въпреки това беше очаквал някаква проява на ентузиазъм от негова страна. В края на краищата бащинството е нещо сериозно, повод за радост и празнуване. Бен Рои се зачуди дали приятелят му не одобрява това, че детето ще бъде извънбрачно. Да, сигурно беше това. Различни култури, различни нрави.

— Естествено това, че със Сара вече не сме заедно, малко усложнява нещата — призна той, заемайки се направо с въпроса. — Но все още сме близки. И каквото и да се случи, ще съм на линия за нея и за бебето, повярвай ми. Пък и кой знае, след като то пристигне... между другото, дори не знаем дали е момче или момиче, макар че между нас казано, аз имам чувството, че ще е момче... Както и да е, бебетата променят нещата, така че може би след появата му със Сара ще опитаме отново да закръпим нещата. Нали се сещаш, да започнем отново, тримата заедно...

Беше започнал да дрънка. Май не трябваше да пие това уиски на празен стомах.

— Искам да кажа, че няма да съм от онези липсващи бащи — продължи той. — Смятам да бъда на мястото си. Това, че със Сара не живеем заедно, не променя нищо. Бебето ще има най-добрият дом на света и най-любящите родители. Толкова съм развълнуван, Халифа. Толкова съм развълнуван. Ще ставам татко!

Усещаше как гласът му започва да секва, а очите му се насълзяват. Определено не трябваше да пие уискито.

— Мабрук — повтори Халифа. — Много се радвам за теб. За двама ви.

Пак същият безизразен тон, същата липса на емоции. Бен Рои стисна зъби. „Жалко копеленце — помисли си той. — Изливам си сърцето пред него, а той дори не си прави труда да се постарее да покаже, че думите му са искрени. Може би това е против мюсюлманските принципи, но колко му е да се престори, поне заради приятелството. Чудна работа — получавам поздравление от барман и двойка наквасени птички, но не и от човек, чийто живот съм спасил.“

— Виж, може би не беше добра идея да ти се обаждам толкова късно — каза той, неспособен да скрие раздражението си. — Имаше нещо, за което исках да те помоля във връзка със случая, по който работя, но явно моментът не е...

— Не, не, моля те, всичко е наред. Ако мога да направя нещо за теб...

Звучеше абсолютно незаинтересовано, сякаш беше някъде другаде или се беше надрусал. Може пък наистина да е друсан, помисли си Бен Рои. Или е болен, или нещо такова. Може би това беше обяснението.

— Добре ли си, Халифа?

Мълчание.

— Добре ли си? — повтори той. — Не ми звучиш... Виж, не искам да го правя на въпрос, но скоро ще ми се роди дете, а останах с впечатлението, че не си особено радостен от това. Че дори не ти пука.

Чу как египтянинът дърпа от цигарата си. Когато заговори отново, тонът му бе искрено извинителен.

— Прости ми, приятелю. Пука ми, повярвай. И се радвам за теб. Наистина се радвам. Да ти се роди дете е прекрасно нещо. Просто...

Отново дръпване, издишване. Раздразнението на Бен Рои се смени със смътна загриженост.

— Просто какво?

От задното помещение коментаторът отново заговори възбудено, чука се викове: „Давай, Катан!“ и „Подай!“.

— Просто какво, Халифа? Случило ли се е нещо?

От бара се разнесе звън на чаши, съпроводен с нов кикот. „Дайър Стрейтс“ някак се бяха прелели в Бритни Спийрс. „Токсично“.

— Халифа?

— Подай, мамка му!

— Халифа?

— Всъщност, да, случи се нещо. Нещо...

В слушалката се чу приглушен задавен звук, който Бен Рои щеше да разпознае като хлипане, ако не беше шумотевицата наоколо. Тревогата му се засили.

— Какво се е случило? Кажете ми, Халифа.

Последва нова пауза, сякаш в разговора имаше някакво забавяне, след което египтянинът започна да обяснява нещо за лодка и за инцидент. Гласът му се изгуби във внезапния оглушителен рев от задното помещение, когато „Макаби Хайфа“ най-сетне вкараха гол и изравниха. Бен Рои запуши другото си ухо и се наведе почти до масата в опит да блокира шума.

— Извинявай, не те чух? Какво...

Всички крещяха и ревяха, дори момичетата.

— Халифа, извинявай, не те...

Някакъв младеж се втурна надолу по стълбите и затича през бара, като бяхтеше въздуха с юмруци. Последва го втори, после още един. Тримата затанцуваха импровизиран танц, от който момичетата

запищяха от удоволствие. Бен Рои и замаха с ръка, за да ги накара да млъкнат, но без резултат. Нямаше изгледи веселбата да се уталожи, така че той каза на Халифа да задържи за момент, стана и излезе навън, като затвори след себе си.

Изведнъж стана ужасно тихо.

— Така е по-добре — рече той, докато вървеше по пустата улица. — Долу беше такава лудница, че нищо не чувах. Какво казваше? Какво се е случило?

Този път гласът на Халифа прозвуча силно и ясно. И накара Бен Рои да замръзне насред крачка.

— Синът ми умря. Стана инцидент на Нил и синът ми Али беше убит. Изгубих момчето си. Господи, Бен Рои, изгубих малкото си момче.

Луксор

Даже сега, почти година по-късно, Халифа дори не беше започнал да приема случилото се. Не можеше да си представи, че някога ще го приеме. Беше изгубил най-големия си син, златното си момче. Как човек може да спи спокойно с подобна тежест на сърцето?

Оказа се, че го правели от месеци, откакто намерили скифа изоставен в тръстиките. Али и група приятели, неуязвими четиринайсетгодишни хлапета, впуснали се в търсене на приключения и забавления. Закърпили коритото, отмъкнали едно гребло от някаква работилница за фелуки недалеч от Карнак, направили си второ от захвърлена дъска и започнали да излизат в Нил. Отначало нищо рисковано — малко возене нагоре-надолу покрай източния бряг, прехвърляне през тесния провлак до Банановия остров, където правели лагери, нагъвали лакомства и пафкали крадени цигари. Безобидна игра.

С времето обаче станали по-дръзки. Веднъж убедили собственика на моторница да ги извлече нагоре, чак до моста над Нил, за да могат да се носят цели десет километра надолу по течението. Друг път стигнали с гребане до отсрещния бряг на Банановия остров и до плитчините западно от него.

В нощта на трагедията шестима, сред които и Али, поели на най-голямото си пътешествие — прекосяване на реката и връщане обратно.

Приключението било планирано внимателно. Седмици наред събирали храна, напитки и цигари за епичното пътешествие. В уречената вечер всяко момче казало, че ще спи при някое от другите, за да не събуди подозренията на родителите си. Срещнали се след залез-слънце на малко заливче южно от Луксор, натоварили лодката, заклели се във вечно приятелство в случай на корабокрушение или вражеска атака — игрив жест, който в случая се оказал зловещо пророчество.

И после потеглили, чувствали се като най-големите пътешественици, раждали се някога на този свят. Без спасителни жилетки, разбира се, но всички можели да плуват, така че за какво са им?

Не им провървяло от самото начало обаче — едва излязла в реката, лодката започнала да тече. Трябвало незабавно да поемат назад, но очаквали приключението от толкова време, били толкова развълнувани и въодушевени, че продължили напред — две момчета изстребвали водата с пластмасови кофи, а другите наблягали на греблата и на две дъски, влезли в употреба в последния момент.

След недотам бляскавото начало нещата тръгнали нормално и благодарение на овладения теч и бавното течение успели да стигнат до средата на реката без други проблеми.

И тогава настъпило първото от серията случайни събития, които щели да се съчетаят и да превърнат една на пръв поглед невинна ситуация в трагедия. Полицейският катер, който патрулирал доста по на юг от обичайния си район, забелязал скифа, доближил ги и им наредил да се връщат на сушата.

Другите момчета искали да изчакат катера да потегли и да продължат приключението, но Али, като син на полицаи, настоял да изпълнят нареждането. Оттогава Халифа горчиво се упрекваше, че не е научил момчето да се отнася с по-малко уважение към властите.

И така обърнали — с неодобрителни стонове и шеговити подигравки към доброто момче, което винаги прави каквото му се каже — и поели към брега. Но течението, което дотогава не представлявало абсолютно никакъв проблем, изведнъж станало много по-агресивно.

„Сякаш реката не искаше да ни пусне до брега — спомняше си единственото момче, което бе оцеляло при трагедията и от чиито показания историята бавно беше започнала да се оформя. — Течението

ни теглеше на север и ни буташе обратно към средата. Всеки сантиметър беше борба.“

Импровизираното гребло се счупило; едната дъска била изпусната и изчезнала в мрака. Течът изведнъж се усилил, водата започнала да пълни лодката по-бързо, отколкото можели да я изгребат. Докато изминат с мъка половината от разстоянието до източния бряг, скифът на практика вече не можел да маневрира, а момчетата били изтощени.

И точно тогава видели баржата.

Отначало не се разтревожили. Тя била далеч, на повече от километър, далечно черно петно на посребрената от луната повърхност, и макар да изглеждало, че се движи право към тях, далеч от нормалния плавателен канал покрай западния бряг, никой не се съмнявал, че вахтеният на носа ще ги забележи навреме и ще сигнализира за промяна на курса.

Промяната така и не настъпила. Течението продължавало да ги носи на север, баржата се движела все така неотклонно на юг и момчетата отначало се разтревожили, а после се уплашили. Започнали да викат и махат с ръце, опитвали се да предупредят баржата да се отклони, като в същото време яростно пляскали водата, за да се махнат от пътя ѝ.

Напразно. Скифът се носел по течението, баржата продължавала напред, срещу него и разстоянието се скъсявало всяка секунда.

„Като два влака, понесли се един срещу друг по една и съща линия“ — разказа един от свидетелите на брега.

„Бяхме като замръзнали — сподели оцелялото момче. — Виждахме как баржата приближава, но всичко ставаше някак забавено, като в сън. Помня, че Али викаше, че трябва да скочим, но не можехме да помръднем. До последната минута си мислехме, че ще ни видят и ще променят курса си.“

Накрая вахтеният наистина видял скифа, след като бил предупреден от сирената на полицейския катер, който се върнал, за да се увери, че момчетата са изпълнили нареждането. Закрещял на рулевия, който завъртял кормилото като луд, но вече било твърде късно. Между скифа и високия скалпел на носа на баржата имало по-малко от сто метра.

Според един от полицаите в последния момент всички момчета станали и се прегърнали, сякаш със силата на приятелството си могли да задържат хиляда тона метал. Тази картина щеше да преследва Халифа до последния му ден — шест ужасени деца, вкопчени в последна, безнадеждна прегръдка.

И тогава баржата ги ударила като ковашки чук, стоварващ се върху кибритена кутия.

Четири от момчетата били убити на мига, повлечени под водата и нарязани на парчета от гигантското витло (бяха намерени само две тела, които можеха да се идентифицират). Петото успяло по някакво чудо да се отдалечи и било спасено от полицейския катер. Беше толкова травмирано, че цяла седмица след катастрофата не произнесе нито дума.

Шестото момче също оцеля — Али. Бил забелязан трийсет минути след инцидента от полицейския катер, с лице надолу, оплетен в маса водорасли. Извадили го от водата и моментално го откарали в многопрофилната болница на града, където бил разпознат от Раша ал Зауи, съпругата на приятеля на Омар. Тя била на нощна смяна в спешното отделение. Именно тя се бе обадила на Халифа да му каже какво се е случило.

Когато пристигнаха в болницата и видяха момчето в интензивното — с пепеляво лице, закачено към всевъзможни апарати, с интубационна тръба, стърчаща от устата му като някакъв чудовищен червей — Зейнаб припадна. Халифа я пое, сложи я на стола до леглото и започна да я уверява, че всичко ще бъде наред, макар инстинктивно да знаеше, че няма да е така. После, без да му пука какво ще си помислят за него, без да забелязва суетящите се наоколо доктори и сестри, се качи на леглото до момчето си и го прегърна, като му говореше колко много го обича, умоляваше го да остане с тях, молеше Аллах да бъде милостив, пееше му песничката „Да си пуснем хвърчило“ от „Мери Попинс“, който си оставаше любимият филм на Али дори на четиринайсетгодишна възраст.

Шест дни и шест нощи бдяха до него, без да го оставят сам. От самото начало нямаше голяма надежда. Али беше прекарал твърде дълго под водата. Сърцето му продължаваше да бие, но според лекарите мозъкът му бил мъртъв. Така и не дойде в съзнание; Аллах в

Неговата безкрайна мъдрост беше решил този път да не стори чудо. Шестте дни се оказаха просто едно продължително сбогуване.

На седмия ден се съгласиха да го оставят да си иде.

Халифа бе настоял той да го направи — беше твърде интимно нещо, за да го остави на непознат. Целунаха Али, прегърнаха го, казваха му отново и отново колко много го обичат, колко много радост им е донесъл, как винаги ще бъде част от живота им. След това, хванати за ръце и плачещи неудържимо, казаха последно сбогом и Халифа изключи поддържащите системи.

Четиринайсет години преди това беше гледал как синът му идва на този свят — роден у дома, в спалнята на апартамента, който след месец щеше да бъде разрушен, за да могат туристите да имат интересни неща за снимане.

Сега го гледаше как се сбогува със света, как прекрасният, безценният, незаменим живот на момчето му бавно избледнява до монотонна равна линия на екрана на сърдечния монитор.

Агонията беше неописуема, мъката не можеше да се изрази с думи. Изобщо не беше помислял, че е в състояние да преживее подобно нещо.

Зейнаб така и не се възстанови. Оттогава почти не говореше, по цял ден прелистваше албумите, гледаше „Мери Попинс“ и бършеше прахта в стаята, която му бяха приготвили в новия апартамент. Дори сега, девет месеца по-късно, всяка сутрин се будеше с все същия отчаян вой: „Толкова ми липсва!“

Халифа си беше взел дълга отпуска, за да се грижи за нея през най-лошия период и да бъде близо до Бата и Юсуф, които също бяха съсипани от смъртта на брат си (макар че с жилавостта, характерна за младите, те бързо асимилираха загубата и продължиха напред). В необичайна проява на човешчина началник Хасани не само ги настави по-бързо в новия апартамент, но и настоя Халифа да получава пълна заплата по време на отсъствието си, което облекчи нещата поне от материална гледна точка. Халифа още не беше сигурен дали да изпитва благодарност за жеста, или негодувание от факта, че е станал толкова жалък, че да спечели съжалението дори на прочутия като костелив орех началник.

В началото — през онези празни, сиви, изпълнени с неверие дни, подобни на черно-бял сън, от който така и не можеше да се събуди — непрекъснато мислеше за моментите, когато беше гълчал Али; за случаите, твърде многобройни, за да се запомнят, в които не беше онзи баща, който би искал да бъде.

Дните преминаха в седмици, седмиците в месеци и постепенно започнаха да се връщат и по-щастливи спомени. Моментите, когато играеха футбол; семейните почивки на морето в Хургада; денят, когато с Али посетиха по изключение затворените гробници в Долината на царете, водени от неговия приятел египтолог Джинджър; посещенията в „Макдоналдс“, които, честно казано, доставяха на момчето повече удоволствие от всички паметници на Египет, събрани заедно. Толкова много щастливи спомени. Спомени, способни да изпълнят цял живот.

Но не достатъчно, за да освободят Халифа от чувството за вина, което изпитваше заради последните думи, които беше казал на сина си — че е изумен, че не си подготвя домашните.

Не бяха достатъчни да заличат картината, която остана да живее в него ден и нощ. Картината на момчето, мятало се трескаво под водите на Нил — само, уплашено, умиращо.

Нито, разбира се, да върнат Али. Колкото и да бяха скъпи, спомените нямаха силата да възкресяват мъртвите.

Али беше погребан в малък парцел над Нил, недалеч от заливчето, от което той и приятелите му бяха поели на голямата си експедиция. Мястото беше прекрасно, с много дървета и хибискус и великолепен изглед през реката към Тиванския масив и пустинята. Халифа обичаше да мисли, че от вечното си жилище синът му ще може да гледа натам и да мечтае по някакъв свой начин за приключения.

Така и нямаше официално разследване на инцидента, срещу капитана или собственика на баржата не бяха предприети никакви действия. Собственикът бе сред най-големите превозвачи в страната, а срещу подобни хора никой не смееше да се изправи. Някои факти от живота не можеха да бъдат променени дори от революции.

Йерусалим

— Мили боже, Халифа! Толкова съжалявам.

Бен Рои стигна до една пейка, седна и се наведе напред.

— Толкова много съжалявам — повтори той. — За загубата ти, а също и че дрънках за... нали знаеш, за Сара и за бебето...

— Не е нужно да се извиняваш, приятелю. Напротив, аз трябва да ти се извиня. Че... как го казвате... че ти попарих чудесната новина. Радвам се за теб. Искрено се радвам.

Бен Рои се загледа в маратонките си, като се мъчеше да измисли подходящи думи. Чувстваше се като абсолютно лайно, защото бе разбрал погрешно Халифа. Не го биваше в подобни ситуации, винаги успяваше да сгафи. Накрая отново каза, че съжалява, и попита дали може да му помогне по някакъв начин.

— Много си мил, но не, добре сме.

— Ако искаш, скачам в първия самолет и пристигам.

— Благодаря ти, но не е необходимо.

Бен Рои се облегна и подпря лакът на страничната облегалка на пейката. Откри, че мисли за Галия, която беше убита при бомбения атентат преди пет години. Как добротата, съчувствието и съболезнователните думи някак успяваха само да влошат положението, как подчертаваха размерите на сполетялата го трагедия. От опит знаеше, че никакви думи, никакви картички, никакви молитви, никакви цветя, не можеха да намалят болката в подобни ситуации. В тях си сам, просто трябва да се справиш. Мъката е самотно занимание.

— Тук съм, ако имаш нужда от мен — смотолеви накрая.

— Благодаря. Ти си добър приятел.

Замълчаха. Не беше неловко мълчание като онова по-рано, а мълчанието на двама мъже, които ценят компанията на другия и са достатъчно сигурни в приятелството си, за да нямат нужда да разговарят, ако нямат какво да кажат. Възрастен хареди мина покрай пейката, почуквайки с бастун по паважа. Миг по-късно се чу звън и един от новите трамваи се появи по улицата, лъскавото му тяло от сребро и стъкло някак изглеждаше не на място сред съборетините от времето на мандатния период. Старо и ново, минало и настояще, древно и модерно — в Йерусалим всичко кървеше, за да се превърне в нещо друго. В буквалния смисъл.

— Искаше да ме питаш нещо — каза най-сетне Халифа.

— Моля?

— За случая, по който работиш.

— О, да бе. Вярно.

Бен Рои съвсем беше забравил защо се обади. След чутото, случаят му изглеждаше абсолютно маловажен. И му се струваше неуместно да моли египетския си приятел за помощ, когато той преживяваше такъв тежък момент. Можеше да мине през официалните канали, да прехвърли задачата на някой друг. Това щеше да позабави нещата, но нямаше да е голяма катастрофа. Дори той вече приемаше, че има моменти, когато трябва да забавиш темпото (жалко, че не го беше осъзнал, докато беше със Сара).

— Забрави.

— Стига, Бен Рои.

— Не, честно, забрави. Не е важно. Просто повод да те чуя.

— Сигурен ли си?

Отново последва пауза. Грохотът на трамвая постоянно се усилваше, докато машината се носеше по релсите си към Бен Рои. Накрая Халифа каза, че трябва да тръгва.

— Не искам да оставям Зейнаб сама много дълго — обясни той.

— Разбира се. Предай й най-добрите ми пожелания. И отново, ужасно съжалявам за Али.

— Благодаря ти, приятелю.

— Не трябваше да се забравяме толкова дълго.

— Абсолютно.

След кратко колебание Халифа добави:

— Беше ми приятно да чуя гласа ти, арогантно еврейско копеле такова.

— Да.

Бен Рои се усмихна.

— И аз твоя, безочлив мюсюлмански знаеш какво.

Обещаха си да се чуват по-често, сбoguваха се и Бен Рои понечи да затвори, но внезапно го вдигна отново.

— Халифа!

Преди четири години, когато беше в бездната, все още съсипан от мъка след смъртта на годеницата си, египтянинът го беше забъркал в случая на Хана Шлегел и това помогна на Бен Рои да намери нови сили и цел в живота, да поеме по бавния път към възстановяването. Ситуацията беше различна, разбира се, но му хрумна, че има някаква, пък била то и мъничка, вероятност да му върне жеста. Съмняваше се,

че ще се получи — да изгубиш дете, за Бога, в колко дълбока бездна ще те запрати подобно нещо? — но поне щеше да разсее Халифа за момент. Определено не можеше да измисли друг начин да му помогне.

— Има нещо, с което би могъл да ми помогнеш — рече той.

— Разбира се. Каквото кажеш.

„Барън“, „Немезида“, синайският маршрут, полетът на Клайнберг до Александрия — всички тези египетски връзки можеха да се разследват по други начини. Имаше обаче една, която сякаш беше специално за Халифа.

— Някога да си чувал за тип на име Самюел Пинскър? — попита той.

Не беше.

— Бил е британски минен инженер. Изчезнал от Луксор някъде в началото на двайсети век. Тялото му било открито в една гробница през седемдесет и втора.

— Вече ме заинтригува.

— И аз съм заинтригуван. Вероятно е свързан по някакъв начин с убийството, по което работя, макар че нямам представа как точно. Помислих си, че щом така или иначе си в Луксор...

— Мога да проверя това-онова.

— Ако те товаря прекалено много...

— Не, не, с радост ще ти помогна. Можеш ли да ми пратиш подробности?

— Веднага ще ти ги пусна по имейла. За бога, не си губи времето по това, само колкото да...

— Да ти реша случая ли?

Бен Рои се изкиска.

— Именно.

Помълча няколко секунди, загледан към Стария град чиито монументални каменни стени блестяха в оранжево под светлините на прожекторите. И тогава, обхванат от внезапна привързаност към стария си приятел, изтърси:

— Какво ще кажеш, Халифа? Двамата с теб работим отново заедно. Първокласният тим. Също като в доброто старо време!

Отговорът на египтянина не беше толкова жизнерадостен.

— Нищо няма да бъде като в доброто старо време, приятелю. То е отминало завинаги. Ще ти се обадя веднага щом открия нещо.

И затвори.

Пет дни по-късно

„Погрижиш ли се за малките неща, големите сами ще се погрижат за себе си.“

Така ме учеха родителите ми. И продължавам да живея според това правило. Грижа се за нещата — малките неща, ежедневните задачи — и вярвам, че проблемите около почистването на катедралата ще се решат сами. Както и става, доколкото мога да преценя. Нямаше телефонни обаждания, неочаквани посещения, бъдещи тревога контакти с външни хора. Прахта като че ли започва да се сляга. По принцип не обичам слегнала се прах, но в този случай тя е добре дошла.

Родителите ми оказаха огромно влияние върху мен. И продължават да го правят, всеки по своя начин, за добро и за лошо. Често чувам гласовете им. Долавям и миризмите им. Винаги съм имал остро обоняние и усещам силно миризмата на предците си. Именно затова, в катедралата противно на нормалната практика, останах да лежа известно време до дебелата жена под масата, след като я завлякох там. Изключих фенерчето си и се свих до нея в тъмното, държах ръката ѝ, притисках лицето си към нейното, вдишвах превъзходния дъх на бадеми от косата ѝ. Сякаш майка ми беше отново до мен и това ми действа окуражаващо. Макар че отговорността за семейството отдавна е моя и единствено моя, все още се нуждая от окуражаване понякога. Изпитвам необходимост да знам, че служа по най-добрия възможен начин.

В момента тази нужда е по-силна от всеки друг път поради решението, което трябва да взема. Голямото решение — по-голямо от онова, което взех в катедралата, когато извърших почистването по-рано от замисленото. Решение, от което зависи цялото бъдеще на семейството.

Постъпя ли правилно, бъдещето ще бъде осигурено. Сгреша ли...

Разбира се, в известен смисъл вече съм взел решението, но въпреки това изпитвам тревога. Питам се какво биха направили родителите ми в подобна ситуация. Те поставяха семейството над всичко друго, също като мен, но въпреки това да действаш в кръга е нещо нечувано. Такива са дилемите на дълга. Не става въпрос само за подчиняване. А да решиш кому да се подчиниш. И защо.

Традицията не ме е подготвила за подобни предизвикателства. В прецедентите няма нищо успокояващо. Обръщам се към предците си, но те не отговарят. Сам съм. Знам какво трябва да се направи за доброто на семейството, но въпреки това съм смутен.

Все пак съм спокоен поне по един въпрос. Ако и когато се наложи да действам, няма да е с гаротата. В този случай ще е нужна още по-голяма дискретност от обичайното.

Сега обаче трябва да продължа. Имам да се погрижа за някои неща. Рутинни неща. Дребни неща. Надявам се, че големите ще се погрижат сами за себе си.

19.

Израел, пустинята Негев

Бегачът се движеше плавно, прекосяваше облятата от лунна светлина пустиня с пъргавостта на пантера. От време на време спираше, оглеждаше каменистите склонове и се заслушваше. После продължи към стръмния хълм с равен връх, който доминираше над околния пейзаж. Стигна подножието му, спря отново, този път за по-дълго, докато си поеме дъх, след което се заизкачва бързо горе. Едва доловимото съскане на подметките му върху камъчетата бе единственият звук, който издаваше. На върха измъкна глок 17 от раницата си и тръгна към другия край на възвишението, с насочено напред оръжие и стрелкащи се наляво-надясно очи.

Там теренът рязко се спускаше на серия широки каменни тераси до асфалтовата ивица на шосе 40. Мишената му седеше на най-горната тераса, с отметната назад глава и затворени очи. В ушите ѝ бяха пъхнати миниатюрни слушалки на айпод.

За момент мъжът впери поглед в нея. Темето ѝ беше на сантиметри от върха на маратонката му, от слушалките се носеше едва доловима музика. Ухилен, той се наведе и загреба шепа камъчета със свободната си ръка. Насочи пистолета и протегна ръка, готов да започне да пуска камъчетата върху косата ѝ.

Жената реагира толкова бързо, че мозъкът му дори нямаше време да регистрира движението ѝ. В един момент седеше под него. В следващия беше скочила на крака и се бе завъртяла, като дори беше успяла да махне слушалките. Той се опита да отстъпи, но тя вече бе заключила китката му в хватката си. С другата си ръка сграбчи дрехата му и рязко го дръпна през ръба. За един кратък сюрреалистичен миг той усети как се носи във въздуха като цирков акробат, преди да се стовари по гръб — достатъчно силно, за да остане без въздух, но не толкова, че да получи сериозно нараняване. Подметка заклеци дясната му китка, от нищото се появи втори глок и спря на сантиметър от носа

му. От висящите слушалки се чуваше приглушеният ритъм на музиката. „Пинк Флойд“ — „Дишай“.

— Искаш ли нещо?

Минаха няколко секунди, преди да успее да направи онова, за което го приканваше музиката. Когато успя да напълни дробовете си с достатъчно въздух, за да заговори, гласът му бе гърлен и дрезгав.

— Помислих си, че този път ще те спипам.

— Не успя.

— Забелязах.

Остана да лежи и да се взира в нея. Лицето ѝ бе бледо и напрегнато, на устните ѝ играеше слаба усмивка. После той вдигна свободната си ръка, прокара я по бузата ѝ и надолу по шията. Тя я остави да се задържи там за две секунди, след което леко я отмести и се отдръпна.

— Никога няма да се откажеш, нали. Гиди?

— А ти никога няма да се навиеш, нали, Дина?

— Не и тази вечер, свалячо.

Той се разсмя.

— Господи, колко си секси! Надървил съм се от тук чак до Хайфа.

Тя цъкна уморено с език. Гидеон винаги се пробваше с нея — вече четири години, откакто го познаваше. И се опитваше да я изненада, когато идваше тук, за да си прочисти главата. Не ѝ мислеше нищо лошо и тя не се засягаше. Гиди беше добър мъж. Най-добрият. Просто тя не си падаше особено по добри мъже.

Изключи айпода си и го пусна заедно с пистолета в раницата на терасата. Гиди седна, като масажираше китката си.

— Откъде разбра, че съм тук?

— Надуших афършейва ти.

Той изсумтя.

— Значи се провалих, защото мириша хубаво.

Тя метна раницата си на гръб, подаде му ръка и тя го дръпна да се изправи.

— Да се надбягваме на връщане? — предложи тя.

— Май ще поостана малко тук. Ще изпуша един джойнт ще погледам звездите, ще се справя с отхвърлянето. Нощта е прекрасна.

Все още държеше ръката ѝ.

— Остани с мен, Дина. Няма да се правя на интересен. Просто поседи с мен. Онова в катедралата... поне ми позволи да те прегърна.

Тя стоеше с лице към него, без да се опитва да се освободи. Лунната светлина сякаш подчертаваше стройната ѝ фигура, деликатните скули, големите тъжни очи. Минаха няколко секунди. Накрая тя стисна ръката му, наведе се напред и го целуна по бузата.

— Ще се видим в лагера.

И в следващия миг вече я нямаше, скачаше надолу по каменистите стъпала към шосето.

— От тук до Хайфа! — извика той след нея.

— Сложи му лед! — долетя гласът ѝ.

Когато стигна равното, тя тръгна покрай хълма и продължи по пътеката, която тръгваше от шосе 40 през пустинята. Единствените звуци бяха скърцането на камъчета под краката ѝ и далечният меланхоличен вой на хиена. Пътеката вървеше няколкостотин метра между канари и оскъдни залинели кактуси, след което се спускаше през тясна клисура и рязко завиваше надясно. Отпред, само на около два километра, на лунната светлина проблясваха постройките с куполни покриви и варосани стени, подобни на разпилени захарни бучки. Тя ускори крачка.

Бяха тук от три години. В началото четиримата действаха от апартамента ѝ в Тел Авив. Там обаче имаше твърде много очи, твърде голяма вероятност дейността им да привлече нежелано внимание, особено след като мисиите им станаха по-дръзки и атмосферата се сгорещи. Отначало се преместиха във вила в околностите на Беершева. После дойдоха тук в търсене на по-голямо уединение.

През 60-те това място било процъфтяващо, макар и отдалечен мошав. Селището отдавна беше изоставено, сградите му бяха превзети от скорпиони и саламандри, зелени градини бяха потънали под одеяло прах и бурени. Групата се настани тук, приведе мястото във форма, инсталира слънчеви панели за електричество и сателитна система за телефон и интернет. Нямаше да останат вечно. Правило номер едно в тяхната работа: никога не пускай корени, винаги бъди готов да се преместиш при първи сигнал. За момента обаче мястото отговаряше идеално на нуждите им.

Тя беше платила за всичко, както винаги. Не им казваше как, но и те не питаха. Правило номер две: без ненужни въпроси. Четиримата

бяха близки, семейство, но в живота ѝ все още имаше неща, които не трябваше да споделя. Другите не знаеха дори истинското ѝ име. И това щеше да си остане така. Миналото беше минало.

Стигна селището за по-малко от осем минути, като измина последните четиристотин метра на спринт. Светлините на Тамар бяха угасени — явно си беше легнала рано. Фаз, ако можеше да се съди по призрачните сивкави отблясъци от прозореца, беше, както винаги, в техническата стая, приведен пред някой монитор и бродещ из дебрите на кибер пространството. Фаз беше черната овца — със смесен арабско-израелски произход, навъсен, затворен. Технически гений, един от най-добрите хакери в бизнеса, така че фактът, че рядко казваше нещо, нямаше значение. Всички бяха полезни по свой начин. Той можеше да прониква в чужди компютри, да заразява с вируси и да използва оръжие. Това бе единственото, което имаше значение. В края на краищата никой не се беше включил в групата, за да си приказва с останалите.

Облегна се на стената до един от джиповете и разтри прасците си, като дишаше дълбоко, после надникна в техническата стая. Фаз седеше с гръб към нея, приковал поглед към екрана. Около главата му имаше ореол от цигарен дим.

— Има ли нещо?

Той протегна ръка настрани и обърна палец надолу като римски император, решаващ съдбата на победен гладиатор. Това беше жестът му през последните шест дни, откакто се разчу за убийството и те бяха проникнали в централния компютър на израелската полиция, за да следят разследването. Каквото и друго, да правеха, глупците в сини униформи определено не се приближаваха до извършителя.

— „Барън“?

Отново палец надолу.

— Сигурен?

— Да.

По-подробен отговор от Фаз едва ли можеше да се получи. Тя му каза да продължава, излезе и прекоси двора до своето жилище, където се съблече и влезе под душа. Дръпна завесата, завъртя кранчетата и пристъпи напред, без да чака водата да се стопли. Отметна глава и остави струите да заиграят по лицето и гърдите ѝ. Мина една минута. Внезапно тя се напрегна и рязко се обърна, когато от другата страна на

матовата завеса се появи силует. Вдигна инстинктивно юмруци, но ги отпусна, когато чу гласа на Тамар.

— Аз съм. Не беше заключено.

Тя дръпна завесата, без да се опитва да скрие голотата си. Тамар стоеше от другата страна — стройна, тъмнокожа, с късо подстригана коса и торбеста бяла тениска, спускаща се почти до коленете ѝ.

— Добре ли си? — нежно попита тя.

Дина кимна.

— Безпокоях се за теб.

— Нищо ми няма.

— Наистина ли?

— Наистина.

Стояха една срещу друга, водата продължаваше да шурти по главата и гърба ѝ и да пръска по плочките на банята. После тя се усмихна и отстъпи в страни. Тамар съблече тениската си през главата, разкривайки малки стегнати гърди и малък черен кичур косми между бедрата си. Пристъпи под душа и се прегърнаха.

— Ще ги пипнем, Дина. Обещавам ти, ще ги пипнем.

Тя не каза нищо, само дръпна завесата с една ръка, докато с другата галеше косата на приятелката си и я привличаше към себе си.

Не забелязаха камерата в отдушника над душа. Нямахше да я забележат, дори да гледаха право към нея. Беше прекалено добре скрита. Като всички други камери. Наблюдателят гледаше, без никой да подозира.

20.

Египет, между Луксор и Кена

Юсуф Халифа дръпна от цигарата си и се загледа през прозореца. Влакът бавно се клатушкеше на север. Покрай него се точеха кирпичени села, ниви с царевица и захарна тръстика, касапско магазинче със зловещо повесено шкембе и отрязани овчи глави. В един момент влакът спря и пред погледа на Халифа се появи група момчета, които си играеха на импровизиран сал наред напоителен канал. Той се вцепени, като едва потисна желанието да подаде глава навън и да им изкрещи да се махат от водата. Беше мъка — всяко напомняне беше мъка — и Халифа въздъхна с облекчение, когато влакът се разтресе и потегли, а сцената остана някъде назад. Дръпна за последен път от цигарата и угаси фаса в подметката си, като внимаваше да не пречи на възрастния мъж, който изпълняваше обедния си *салат* на пода пред него.

Във фермата на Атия нямаше нови произшествия. Халифа все още чакаше от Омар резултатите от анализа на водата, но вече започваше да приема, че началник Хасани е прав и цялото начинание е гонене на вятъра. Беше пуснал неколцина агенти да душат за изчезналите блокове талатат от Карнак и историите за дилърите на дрога в Сук, които се оказаха тъкмо това — истории. Иначе бюрото му беше чисто и тъй като началникът и повечето в участъка бяха изцяло заети с откриването на музея в Долината на царете, той беше свободен да поразрови това-онова за Бен Рои, без никой да му обръща внимание.

И това ровене се оказа неочаквано интересно.

Израелецът му беше изпратил най-общо описание на случая, с възможни връзки с компания на име „Барън Корпорейшън“. Същата „Барън Корпорейшън“, платила за музея в Долината на царете, което беше доста любопитно съвпадение.

Името Самюел Пинскър не му говореше нищо. Бен Рои му бе пратил интернет адреси във връзка с него, но в тях не се казваше почти нищо, освен че е британец, участвал е в археологическите разкопки на

таванския некропол, изчезнал през 1931 г. и страдал от някакво обезобразяване на лицето. Дори драматичното откриване на трупа му през 1972 г. на дъното на отдалечена шахтова гробница в Западния масив беше предизвикало само мимолетен интерес, фокусиран най-вече върху самотната му бавна смърт. Човекът беше живял и работил в Египет и бе завършил живота си в хълмовете над Долината на царете — като се изключи това, Халифа не можеше да намери никаква връзка със случая, по който работеше Бен Рои.

Архивите на египетската полиция се оказаха по-информативни. И по-интригуващи.

Фактът, че имаше запазени записи, беше изненада. Всичко се бе случило преди много време — страшно много време от самото изчезване на Пинскър — и Халифа почти очакваше бележките по делото, ако изобщо е имало такива, отдавна да са изгубени или унищожени. За щастие маниакалността на египетската полиция в създаването на купища бумажни — нещо, което ужасно го дразнеше — в случая се оказа добре дошла. Отне му известно време да открие каквото търси, но завчера успя да постигне целта си. Двете купчини бележки, една за откриването на тялото на Пинскър и друга за изчезването му, бяха събрани в общо дело и прибрани на една лавица в архивното хранилище в Есна.

Като се движеше внимателно, за да не притесни молещия се на пода, Халифа вдигна найлоновата торба и извади папките.

Папката от 1972 г. беше по-голяма. Половината от съдържанието ѝ бяха черно-бели фотографии — на гробницата (дълбока шахта с проста, изсечена в скалата гробна камера на дъното), на мумифицираното тяло на Пинскър, снимано *in situ*, на тялото върху масата за аутопсия. Имате доклад на патолог, детективски доклад, показания на двойката, открила трупа, дори доклад от някой си д-р Джефри Рийвс, експерт по архитектура на таванските гробници, в който се правеше анализ, на размерите и метода на изсичане на гробницата и се стигаше до заключение, че съоръжението датира от Новото царство, най-вероятно от Осемнайсета династия. В дъното на купчината листа имаше писмо от някоя си г-жа Яхудия Аслани от Еврейския социален комитет в Египет, с което се приемаше, поради липсата на живи роднини, комитетът да поеме разходите по погребването на тялото в гробището Басатин в Кайро. „За съжаление

поради финансови затруднения не сме в състояние да осигурим изработката на надгробен паметник.“

Папката от 1931 г., която си беше истински исторически документ с пожълтели осемдесетгодишни страници, се оказа много по-оскъдна. Въпреки това именно тя привлече вниманието на Халифа.

Имаше показания от хора, които бяха познавали или са били свързани с Пинскър; най-дългото и подробното беше от жена на име Омсаид Гумсан, хазайка на Пинскър в Ком Лола.

В нощта на изчезването си англичанинът току-що се бил върнал в Луксор след почти тримесечно отсъствие — често го правел, обясняваше жената, изчезвал за седмици и се появявал най-неочаквано, поради което тя винаги настоявала да си плаща наема предварително. Някъде през малките часове чула мотоциклета му в алеята зад къщата. Той дори не влязъл в постройката и на следващата сутрин го нямало никакъв, макар че моторът още бил там и торбата на багажника била с разкопчани ремъци. Свикнала с постоянните му изчезвания и появявания, жената нямало да обърне особено внимание, но тази сутрин, неясно и за самата нея защо, имала чувството, че се е случила трагедия. Споделила с брат си, който пък се свързал с полицията.

Другите показания бяха по-кратки и не така информативни, макар че един мъж — Мохамед ел Бадри от Шейх Абд ал Курна — твърдеше, че е видял Пинскър, най-вероятно пиан като свиня, да върви към хълмовете и да отпива от бутилка. Имаше фотография на мотора на англичанина, копие от афиш с молба всеки, който знае нещо, да се свърже с полицията или със старейшината на селото си, както и телеграма от Върховния британски комисар сър Пърси Лорейн, призоваваща властите в Луксор да направят всичко по силите си да открият мистър Пинскър.

Всичко това беше много интересно. Но документът, който накара сърцето на Халифа да се разтупти бясно, беше скрит в един джоб на гърба на папката. Две страници, изписани на ръка от колега археолог на Пинскър, съпроводени от скеч на изчезналия — просто и същевременно внушително изображение на облечена в кожа фигура с лице, скрито зад някаква маска — и подписано с име, което беше повече от познато на Халифа: Хауърд Картър.

Отвори папката, извади писмото и го прочете за десети път, като се дръпна настрана, когато възрастният мъж завърши молитвата си и

седна на мястото до него.

Елват ел Дибан

Луксор 14 септември 1931 г.

„Уважаеми кап. Сюлейман,

Във връзка с Вашето запитване относно мистър Самюел Пинскър, надявам се, че описаното по-долу ще Ви бъде от полза.

В нощта на изчезването на мистър Пинскър, на 12 септември, аз се оттеглих рано след вечеря с мисис Нюбъри, Лукас, Календър и Бъртън.

Малко преди десет бях събуден от мотоциклет, приближаващ откъм Дра Абу ел Нага. Скоро след това се чу чукане на външната врата, съпроводено от гласа на мистър Пинскър. Изглеждаше много пиян и крещеше несвързано пълни дивотии от рода на «Открих го, Картър» и «Цели километри». Безобразието продължи няколко минути, след което му извиках да се маха и той си замина. Не разговаряхме лице в лице.

Познавам мистър Пинскър от три години, като миналата година той работи известно време с мен и мистър Календър по укрепването на входа на гробницата на Тутанкамон. Доколкото зная, той е бил и съветник на мистър Уинлок в Деир ел Бахри, както и на мосю Шеврие в Карнак.

Макар да не обичам да бъда буден по този начин, не тая лоши чувства към мистър Пинскър и се надявам той да бъде открит в най-скоро време и в добро здраве.

Ако мога да ви бъда полезен с каквото и да било и т.н.

Искрено Ваш, Хауърд Картър“

— Тескере.

Без да вдига глава, Халифа извади полицейската си значка и я показва. Кондукторът я погледна, изсумтя и продължи нататък. Халифа продължаваше да се взира в документа, без да обръща внимание на

подозрителните погледи, които значката му предизвика у останалите пътници.

Оригинално писмо на Картър — човек не попадеше всеки ден на подобно нещо, особено с рисунка от ръката на великия археолог. Споменаването на други разкопвачи от онова време го правеше двойно по-интересно и предлагаше бегъл поглед към златната епоха на археологическите открития в Египет. Когато Халифа събщи на куратора на Дома на Картър на западния бряг за находката, онзи едва не се втурна по жицата на телефона към него, толкова много искаше да се добере до документа.

Освен с историческото си значение, писмото беше заинтригувало Халифа най-вече с думите, които Пинскър изкрещял пред къщата на Картър в нощта на изчезването си. „Открих го, Картър. Цели километри.“ Какво означаваше това?

Отначало си помисли, че може би Пинскър говори за гробното съоръжение, в което бе намерил края си — неизвестна дотогава шахтова гробница от XVIII династия, макар и празна, несъмнено би била повод за вълнение. Може би Пинскър беше намерил шахтата и бе слязъл до дома на Картър, за да се изфука с откритието си. После се е върнал сред хълмовете и, както бил пиан, паднал в дупката. Англичанинът обаче говореше за загадъчно нещо или място, дълго „цели километри“, а това със сигурност не отговаряше на скромното съоръжение от полицейските снимки. Може би бе някакво пианско преувеличение? Възможно, макар че „цели километри“ изглеждаше доста неподходяща хипербола. Халифа беше споделил това с куратора, но той не бе в състояние да му помогне — дори не беше чувал за Самюел Пинскър. Старият му приятел и ментор професор Мохамед ал Хабиби от музея в Кайро обаче беше чувал за него. И все пак не можа да хвърли повече светлина върху мистерията. А самият Картър бе мъртъв от 1939 г., така че нямаше как да му предложи някакво обяснение.

„Открих го, Картър. Цели километри.“

Дали това не беше връзката със случая на Бен Рои? Причината за мъртвата журналистка да се е интересувала от Самюел Пинскър? Или това бе поредното гонене на вятъра, като историята с отровените кладенци на коптите? Нямаше представа. Трябваше да поговори и с други хора. Като Мари Дюфресне. Тя знаеше всичко за този период.

Това обаче можеше да почака. За момента беше намислил друго. Хвърли последен поглед на писмото, прибра го внимателно в джоба, затвори папката от 1931 г. и отвори по-късната.

Писмото за гробището Басатин естествено привлече вниманието му — Пинскър беше евреин и това предполагаше някаква поне смътна връзка с Израел. Но не това събуди интереса му. Извади тестето фотографии и ги прегледа, докато не намери една от дъното на шахтовата гробница — пращен правоъгълник в камъка, наполовина скрит от клони и вейки.

Клони и вейки. Клоните и вейките не се връзваха.

Именно затова пътуваше към Кена. Защото, ако действащите лица от 1931 г. бяха отдавна мъртви и погребани, някои от 1972 г. все още бяха тук. В това число и Ибрахим Садек, бивш началник на полицията в Луксор и човекът, който бе водил разследването след намирането на мумифицирания труп на Самюел Пинскър. Садек може би щеше да му даде отговор на някои въпроси.

Загледа се в снимката. Докато влакът минаваше покрай пушещата грамада на хартиената фабрика в Кена, върна фотографията в папката и се облегна назад. Продавач на *казаб шукер* си пробиваше път през наблъсканите във вагона пътници и рекламираше стоката си, вдигнал високо поднос с фунийки нерафинирана захар. Един мъж в костюм му махна да приближи, купи една фунийка и я подаде на момчето до него. Синът му, предположи Халифа, ако можеше да се съди по начина, по който мъжът прегърна детето през раменете. Момчето се гушна в него, опита от сладкиша и го поднесе на баща си да отхапе. Двамата дори не подозираха колко поразително важно е подобно общуване. Халифа ги погледа, избърса очи и се извърна.

Всяко напомняне беше такава мъка...

Израел, между Йерусалим и Тел Авив

Бен Рои също беше в движение, в неговия случай — с автомобил. Пътуваше отново на запад по шосе 1, през Юдейските възвишения към крайбрежната равнина и морето.

Петте дни бяха обезкуражаващи.

Да се каже, че разследването е забуксувало, щеше да е прекалено песимистично, но пък и не можеше да се каже, че набира скорост. По-

скоро пълзеше. А след като пресата беше надушила историята — първоначалната им сдържаност се оказа само временна, затишие пред буря, — натискът за резултати беше станал неописуем. Леа Шалев бе викана по два пъти на ден да се отчита пред командир Гал и главен суперинтендант Баум — доста неприятно изживяване, като се има предвид, че нямаше какво толкова да им докладва. Преди два дни Баум беше стигнал дотам да предположи, че тя е неподходяща за подобен случай от първостепенна важност и може би той лично трябва да се заеме с ръководенето му. Гал обаче се беше застъпил за нея, макар подкрепата му да не беше безусловна: „Искам по-голямо раздвижване, Леа, и то бързо. Имаш седмица. Ако дотогава не сме се доближили до извършителя, ще се наложи да преразгледаме ситуацията.“

Естествено всичко това създаде напрегната работна атмосфера. Двойно по-напрегната, тъй като разследването на второто убийство, онова с наръгания йешива студент, също буксуваше. През деветте си години в участъка Бен Рои нито веднъж не беше заварвал мястото толкова напрегнато. Приличаше на парен котел, готов да гръмне всеки момент. Честно казано, радваше се, че се маха за целия ден.

Натисна клаксона и зави, за да изпревари автовлак, който караше два танка „Меркава“ към брега. После се върна в средното платно, обади се набързо на Сара — през нощта й беше лошо и той искаше да се увери, че всичко е наред — и отпи от блудкавото хладко кафе, което си бе купил от една бензиностанция няколко километра по-нагоре. По „Кол Ха Дерех“ песента „Тя е мъртва“ на „Пълп“ се смени с парчето „В търсене на отговори“ на някаква американска певица на име Сюзан Тедеша. По дяволите, дори проклетото радио сякаш се беше посветило на случая!

Все още действаха в три посоки. Юри Пинкас продължаваше да работи върху руснаците и заселниците от Хеврон, като обсегът му се беше разширил и включваше всички смъртни заплахи, които Клайнберг беше получавала през журналистическата си кариера. Амос Намир все така душеше арменската следа и пускаше вестта за момичето Восги, което явно беше свързано с арменците, да, двамата не напредваха особено. Всъщност изобщо не напредваха.

Самият Бен Рои още си проправяше път през плетеницата улики и контра улики от последните занимания на Клайнберг. Секс трафикът, Египет, „Барън“, „Немезида в действие“ — всички те още бяха в

играта, макар да не бе ясно каква точно е ролята им и каква е връзката помежду им, ако изобщо имаше такава. Засега не се бе доближил до отговорите.

Ако трябваше да е честен, все пак имаше известен напредък. Дов Зиски, който с всеки ден ставаше все по-незаменим, беше открил две интересни подробности.

Едната бе свързана с планираното пътуване на Ривка Клайнберг в Египет. Оказа се, че тя не само си е запазила билет за полета до Александрия в нощта на убийството ѝ, но е имала и резервация за евтин хотел в Розета, малко градче на шейсет километра от града. Оставаше си загадка какво е смятала да прави там, но явно е нямало да продължи дълго. Резервацията беше само за една нощ, след което е щяла да вземе обратния полет до Тел Авив.

Другата подробност се отнасяше за вездесъщата „Барън Корпорейшън“. Зиски бе поразровил и бе успял да открие арменска връзка, макар и стара. През 80-те „Барън“, чрез подизпълнителя си ЗРЕ („Златни разработки Ереван“) се бяха сдобили с контролен пакет акции в голяма открита златна мина в източната част на страната, на границата с Азербайджан. Спорове около лицензите с арменското правителство бяха накарали „Барън“ да се оттегли през 1991 г., но въпреки всичко това си оставаше интригуваща и потенциално важна връзка.

Имаше и други развития, сред които (отново благодарение на Зиски, който беше забелязал информацията в интернет) поредната акция на „Немезида“ срещу „Барън“, този път хакерска атака срещу мрежата на компанията.

Засега най-обещаващата нова следа обаче беше откри, та от самия Бен Рои — донякъде за негово облекчение, тъй като сякаш напоследък Зиски вършеше повечето работа.

В приюта „Хофеш“ Мая Хилел бе споменала сводник на име Генадий Кременко. Имигрант от Украйна, Кременко (заедно с жена си и двамата си сина) беше сред основните играчи с проститутки в Тел Авив, като използваше момичета, вкарани от Египет през Синай. Според Хилел Ривка Клайнберг беше проявила особен интерес към този маршрут и тъй като по всичко личеше, че Кременко държи монопола, Бен Рои реши да го провери по-подробно.

Кременко беше арестуван преди два месеца и в момента се намираше в затвора Абу Кабир, в съседство с Националния център по съдебна медицина в южната част на Тел Авив. Бен Рои се свърза с отряд „Трафик на хора“ от отдел „Организирана престъпност“ и те му пратиха копие от всичко, с което разполагаха, а то се оказа доста. Кременко въртеше около стотина момичета, най-вече от Източна Европа, макар напоследък да навлизаше сериозно в бизнеса с азиатки и африканки. Работеха на групи по две или три в пръснати из града апартаменти — сред които няколко в Неве Шаанан — и рекламираха услугите си чрез интернет и визитни картички, оставяни в пощенски кутии и под чистачките на автомобили. Всяко тяхно движение се следеше от мрежа охранители и сутеньори. Насаденият страх беше толкова голям, че въпреки всичките си ресурси и гаранции за сигурност „Организирана престъпност“ не можеха да намерят нито едно момиче, склонно да свидетелства срещу Кременко. Именно поради това, въпреки купищата косвени доказателства, прокуратурата беше решила, че най-добрият начин да го тикне зад решетките по обвинения за укриване на данъци и пране на пари, а не за трафик на хора и обогатяване по неморален начин.

За синайската операция на Кременко, която представляваше интерес за Бен Рои, досиетата не съдържаха почти нищо. Момичетата бяха наемани в родните им страни, пращани в Египет и прехвърляни през границата от бедуини. Същото, което му беше казала и Хилел.

Като че ли беше попаднал в задънена улица. Но точно тогава се случи един от онези щастливи обрати, които бяха в състояние да преобърнат цялото разследване. Той имаше човек в Абу Кабир, бивш полицай, станал по-късно надзирател. Надзирателите бяха информирани хора и Бен Рои реши да се свърже с него и да го поразпита. Току-виж се появило нещо интересно.

И ето че наистина се появи.

Оказа се, че преди осемнайсет дни Генадий Кременко е имал посетител. Жена. И не коя да е, а Ривка Клайнберг.

Затова сега пътуваше към Абу Кабир, за да побъбри с човека, когото наричаха Училищния директор заради възрастта на някои от момичетата му. Бен Рои хвърли поглед към купчината торби на съседната седалка, изпревари поредния автоvlak и вдигна над сто и

двайсет километра в час. Бяха му разрешили да се срещне с Кременко само за един час и не искаше да закъснява.

Египет

За разлика от намиращия се на шейсет километра на юг Луксор, градчето Кена, кацнало на завоя на Нил, откъдето идваше и името му, не беше направило много отстъпки за чуждестранните посетители. Нямаше скъпи хотели и ресторанти, предлагащи риба с пържени картофи и английски закуски, всички знаци бяха само на арабски. В градчето почти не се появяваха туристи, а малкото, които все пак идваха, обикновено разглеждаха храма на Хатор в Дендера от другата страна на Нил и се намираха под засилена полицейска охрана. През 90-те „Ал Гамаа ал Исламия“ бяха извършили няколко атентата в района и никой не искаше да рискува.

Ибрахим Садек живееше в квартал край реката, на пет минути от центъра. Уреждането на срещата не беше лесно — бившият полицейски началник държеше на уединеността си и не обичаше посетители. Молбата на Халифа да обсъдят случая „Пинскър“ обаче го беше заинтригувала и след малко увещания той се съгласил да му даде аудиенция стига да е кратка. Халифа се обади предварително веднага щом слезе от влака, и бе пуснат в жилищния блок секунди след като натисна звънеца. Садек го очакваше пред вратата на апартамента си — висок, слаб саиди с късо подстриган, сива коса, златни очи и развалени зъби. Дватамата се ръкуваха, размениха обичайните любезности и влязоха вътре.

Садек беше служил преди времето на Халифа. Халифа го беше мяркал на два пъти при официални случаи, но никога не бе разговарял с него. Знаеше обаче репутацията му. Садек беше труден човек. Не като началник Хасани и предшественика му Ехаб Али Махфуз. Те бяха трудни предимно във физически смисъл, с юмруците си. Садек беше по-скоро човек на ума, интригант и манипулатор. Докато Хасани и Махфуз, без да се замислят, запретваха ръкави и се заемаха със заподозрения, Садек предпочиташе да се спотайва в сенките и да подръпва струните, докато други си цапат ръцете. И полицаи, и цивилни се бяха страхували от него. Носеха се слухове, че по негово време държавните мъчители са нямали нито миг почивка.

Домакинът въведе Халифа в дневната — спартански обзаведена, спретната, функционална, — където им бе поднесен чай от добре облечена жена, вероятно съпругата на Садек. След като тя излезе, бившият началник се облегна в стола си и сложи чашата на коляното си. В стаята се чуваше тихият шепот на климатик; от кухнята се чуваше пукането на електрически уред за избиване на мухи. Халифа намери звука за смущаващ. Беше чувал, че електричеството е било едно от любимите средства за разпит на Садек.

— Е, инспекторе, значи се интересувате от човека без лице.

Без общи приказки, направо по същество, с едва доловимо ударение върху „инспекторе“, колкото да напомни на Халифа мястото му в йерархията. Налагаше се да внимава. Не беше разумно да се изпречва на пътя на Садек, дори и да беше пенсионер.

— Вие сте водили разследването — започна Халифа и извади покъсното досие от найлоновата торба. — Просто исках да изясня някои неща.

— Четирийсет години след събитието?

— Един приятел спомена за случая. Реших да погледна. Просто личен интерес.

Реши, че е по-добре да не споменава Бен Рои. Беше чувал, че братът на Садек е бил пленен от израелците в Рамаданската война през 1973 г., така че домакинът му едва ли би се съгласил да помага на техен детектив, било то и индиректно. Садек се взираше в него. Очите му бяха като на влечуго, сякаш не мигаха. За момент изглеждаше, че ще поиска повече подробности. За облекчение на Халифа обаче гой остави чая си и протегна ръка.

— Покажете.

Халифа се наведе и му подаде папката. Садек сложи очила и я отвори.

— Отдавна не бях виждал това — промърмори той, докато прелистваше съдържанието. — Първият ми случай, след като ме направиха старши инспектор. Доста паметно начало.

Извади една фотография и я вдигна към светлината. Тялото на Пинскър седеше облегнато в задния ъгъл на гробната камера, мумифицирано от сухия пустинен въздух. Главата беше отметната назад, кожата бе съсухрена и неестествено опъната, сякаш скелетът бе увит в мръсна опаковъчна хартия. В едната си ръка държеше кожена

маска с ремъци и катарами; на мястото на лицето му имаше само равна повърхност, съвсем гладка, ако не се броят двете малки дупки на очите, лишената от устни цепка на устата и лека издутина в средата, която трябваше да е нос.

— Красавец — изсумтя Садек и върна снимката в папката. — Виждал съм доста грозни мъртъвци през годините, но този... предполагам, че сте прегледали доклада от аутопсията.

Халифа наистина го беше прегледал. Доста неприятно четиво. Освен че си беше счупил двата крака, дясната ръка и три ребра при падането в шахтата, Пинскър също така бе спукал далак и беше получил сериозни разкъсвания по тила. Въпреки раните си някак беше успял да оцелее, тъй като бе изпъзлял в камерата и беше направил груби шини за счупените си крайници и превръзка на главата. Въпреки че възрастта и състоянието на тялото не позволяваха категорични заключения, според патолога англичанинът е останал жив най-малко два или три дни, преди да умре от обезводняване, загуба на кръв и вътрешни травми. Краят му определено не е бил безболезнен.

Садек затвори папката и свали очилата.

— И какви неща искате да изясните?

— Свързани са предимно с показанията на жената — отвърна Халифа и взе папката. — Въпросната мисис...

Прелисти бележките си и намери името.

— ... Бауърс. В показанията ѝ има неща, които не разбирам.

Садек вдигна чашата си, отпи и му даде знак да продължи.

— Според разказа ѝ тя се разхождала из хълмовете със съпруга си и спряла да...

Отново се консултира с бележките си, за да цитира дословно.

— „Да свърши онова, което трябва да свърши една дама“, което вероятно означава...

— Да се изпикае.

— Именно. Изгубила опора, подхлъзнала се, затъркаляла се назад по склона и паднала в шахтата.

Погледна Садек, който кимна леко, за да покаже, че хронологията е вярна.

— Освен това казва, че не е забелязала шахтата, защото била покрита с клони.

Този път Садек не кимна, а само се загледа в Халифа. В ъгъла на устните му заигра едва доловима усмивка.

— Вие сте снели показанията й, нали? В деня на инцидента, след като я откарали с хеликоптер до болницата в Луксор.

— Доколкото помня, да.

— Знам, че е било отдавна, но помните ли в какво състояние беше? Имаше ли сътресение, беше ли объркана?

— Тя беше *хауагая*. Доколкото имам опит с тях, всичките са объркани.

Халифа се усмихна на шегата.

— Имам предвид...

— Много добре знам какво имате предвид. — Устните на Садек се извиха още мъничко, усмивката стана по-явна, сякаш четеше мислите на Халифа и това го забавляваше. — И не, жената изобщо не изглеждаше объркана. Тъкмо обратно, беше доста на себе си, като се има предвид, че преди малко бе паднала в шестметрова дупка и беше открила мъртвец на дъното й.

— Значи е била категорична за клоните, че са покривали шахтата?

— И още как. Абсолютно категорична.

— Именно това не разбирам. Щом клоните са били върху шахтата...

Не довърши. Садек вдигна ръка, за да го накара да замълчи. Вече се усмихваше широко, макар очите му да бяха като от стомана — доста изнервяща комбинация, сякаш част от него се радваше на Халифа, а друга го предупреждаваше. От кухнята се чу пукот — поредната муха беше срещнала смъртта си.

— Казаха, че сте схватлив — след кратка пауза каза той.

— Моля?

— Хасани, Махфуз. И други, с които разговарях. Един от най-острите умове в полицията. Виждате неща, които другите не забелязват.

Остави чашата си и постави ръце върху облегалките на стола си. Пръстите му се извиха около дървените краища, оформени като скарабей. Халифа забеляза, че ноктите на палците му са много по-дълги от тези на другите пръсти, сякаш си ги пускаше нарочно.

— А също и непокорен, доколкото разбрах. Нещо, което нямаше да ви се размине по мое време. Тогава никой не се осмеляваше да не се подчини.

Усмивката му се стегна, очите му станаха по-студени. Халифа се размърда в стола си. Не знаеше какво означава всичко това. Питаше се дали не е направил някаква грешка. Нещата в Египет може и да се променяха, но въпреки това трябваше да си отваряш очите на четири, особено в компанията на скорпиони като Садек. Отново настъпи неловко мълчание. После, за негова изненада, бившият началник вдигна ръце и бавно запляска, сякаш го аплодираше.

— Много добре, инспекторе. Дори професорът, който изследва гробницата, не забеляза проблема с клоните. Аз обаче го забелязах. А сега и вие. Много добре.

Върна ръцете си върху облегалките и левият му показалец започна да почуква по дървото. Откъм антрето се чу изщракване, външната врата се отвори и затвори. Вероятно жена му беше излязла.

— Веднага щом онази хауагая ми каза за клоните, разбрах, че нещо не е наред. Отначало и аз като вас си помислих, че е била объркана и не си спомня точно. Тя обаче беше непреклонна. Шахтата била покрита с клони. Което означаваше, че те са се озовали там след падането на Пинскър, иначе той щеше да ги бутне. И тъй като на десет километра от мястото не растат дървета, значи някой нарочно ги беше отнесъл там. Имаше възможни обяснения, но най-очевидното бе, че някой е искал или гробницата, или Пинскър да не бъдат открити. А очевидното обяснение на това е, че...

— Падането на Пинскър не е било нещастен случай.

Садек отново плесна бавно с ръце. Явно питането на Бен Рои се оказваше далеч не толкова рутинно, колкото бяха очаквали.

— За това в доклада ви не се споменава нищо — рече Халифа.

— Предвид обстоятелствата реших, че е по-добре да се изразявам по-просто.

— Но този човек е бил убит.

— Това е един начин да се гледа на случая.

— Има ли други?

— Винаги има друг начин да се погледне на нещата, инспекторе. Ако съм научил нещо през четирийсетте си години в полицията, то е, че нищо не е абсолютно ясно и еднозначно.

Той отново отпи от чая и погледна Халифа в очите, сякаш го предизвикваше да оспори думите му. Халифа и преди си бе имал вземане-даване с хора като Садек — всъщност през цялата му кариера — и знаеше кога е време да натисне и кога да си затрае. Сега бе време за второто. Седяха мълчаливо, Халифа местеше крака, Садек отпивате от чая си. Накрая бившият началник кимна, пресуши чашата си и я остави.

— Личен интерес, казвате?

— Да, господине.

— Сигурен ли сте?

Садек прикова Халифа с твърдия си поглед.

— Сигурен съм.

— В такъв случай не виждам причина да ви държа на тъмно. В края на краищата беше отдавна. И по свой начин правосъдието беше раздадено.

Той посочи найлоновата торба в краката на Халифа.

— Предполагам, че вътре е делото за изчезването на Пинскър?

Халифа потвърди. Садек му направи знак да му го подаде.

— Идентифицирахме тялото на Пинскър доста бързо — каза той, като отново си сложи очилата и прелисти съдържанието на папката. — Не носеше никакви лични документи, но хората рядко забравят подобно лице. Имаше доста курнави, които го помнеха, дори след четирийсет години. След като научихме името му, останалото беше лесно — просто трябваше да изровим бележките около изчезването му. И след като ги изровихме, не ни отне много време да стигнем до дъното на нещата.

Садек извади един лист от папката и го подаде на Халифа. Това бяха показанията на мъж, който твърдеше, че е видял пияния Пинскър да се изкачва по Тиванските възвишения. Мохамед ел Бадри от Шейх Абд ал Курна.

— Познавах хора от Ел Бадри — каза Садек. — Лоши хора, все създаваха неприятности. Старият Мохамед още беше жив. Прибрахме го, понатиснахме го. Беше корав орех, но накрая се разприказва. Всички го правят.

Той прибра листа в папката.

— Оказа се, че Пинскър изнасилил сестра му. Момиче на име Иман. Сляпо, нямало дори двајсет. Замъкнал я при реката, понабил я,

направил си кефа. Тя се е съпротивлявала, опитвала се е да се освободи, но той бил твърде силен за нея. Не бих повярвал на нито думичка от човек от онова село, но Мохамед имаше очевидец, който потвърди историята. Местен човек, уважаван. Бил хлапе по онова време, излязъл да лови риба през нощта, когато се случило. Чул плача на момичето, видял всичко. Разказал на жителите на Ел Бадри, на Мохамед и двамата му братя... Е, годината е била трийсет и първа, хората не са забравили старите порядки. А вие знаете какви хора са фелахите. Горди. Правят нещата по техния си начин.

Садек свали очилата, сгъна ги и ги постави на масичката до празната си чаша.

— Не одобрявам саморазправата — каза той. — Ако се беше случило по мое време, щях да се разправа с извършителите по друг начин, но оттогава бяха изминали четирийсет години. Двама от тримата братя бяха мъртви. Мохамед също наближаваше осемдесет и краят му се виждаше. Пинскър нямаше живи роднини, или поне не успяхме да открием такива. Никой нямаше полза да започнем отварянето на стари рани. Достатъчно лошо беше, че момичето е било насилено. Защо да напомняме на всички за срама ѝ? По-добре беше просто да оставим нещата. Наредих да набият стареца, за да има обеща на ухото, и това беше всичко. Случаят беше закрит. И така ще си остане.

Той погледна замислено папката, после рязко я затвори и я подаде на Халифа.

— Мисля, че това изяснява нещата.

Халифа се наведе и взе папката. Странно, но историята не го развълнува. Изнасилването, естествено, беше шокиращо — момичето е било на годините на дъщеря му Бата. При това сляпо. Колкото обаче до участието на Пинскър... Преди година щеше да остане ужасен от онова, което го е сполетяло. Линчуващи тълпи, хора, които поемат закона в собствените си ръце — това бяха неща, от които се дърпаше инстинктивно, колкото и ужасно да бе престъплението. Напоследък обаче моралният му компас не беше така категоричен. Пинскър бе умрял от ужасна смърт, но пък и беше извършил ужасно нещо. Както каза Садек, нещата не бяха абсолютно ясни и еднозначни. Вече нищо не беше ясно и еднозначно. Нищо не беше сигурно, нямаше бяло и черно. Животът бе станал... непроницаемо сив.

Побутна папките в скута си, като се питаше какво общо има всичко това — ако изобщо имаше нещо общо — с жената, удушена в някаква църква в Ал Кудс. Не можеше да види явна връзка — две убийства, разделени от осемдесет години, различни националности, дори различни страни.

— Няма подозрения за религиозен момент в убийството, нали? — попита той в опит да напипа някаква връзка.

— Това, че Пинскър е бил евреин и така нататък.

Садек го изглежда.

— Момиче е било бито, изнасилено, почти убито. Сляпо момиче. Мисля, че това е достатъчен мотив и без да се намесва религията. Пък и е станало преди *иакба*. По онова време не сме имали толкова много против евреите.

Външната врата отново щракна, чу се шумолене на хартиени торби. Садек вдигна глава и си погледна часовника. Явно смяташе, че е казал всичко и е време да приключват.

— Имате ли представа какво се е случило с личните вещи на Пинскър? — попита Халифа, преди да му покажат изхода.

Садек изсумтя нетърпеливо.

— Доколкото си спомням, всичко открито беше заровено с Пинскър в Кайро. Не беше много. Само дрехите му и онази негова маска.

— Никакви документи? Писма?

Пръстите на домакина забарабаниха по дървените скарабеи на облегалките.

— Няма документи — рязко отвърна той. — А сега, ако обичате...

— А вещите му от трийсет и първа година? Имате ли представа какво е станало с тях?

Пръстите на Садек престанаха да барабанят и се свиха около краищата на облегалките.

— Нямам абсолютно никаква представа. И в Нил може да са ги изхвърлили. Оттогава са минали осемдесет години и не е важно.

— Още чай? — разнесе се гласът на жена му от кухнята.

— Няма да е необходимо — извика ѝ в отговор Садек. — Приключваме. Нали?

Беше твърдение, а не въпрос. Край на гратиса. Халифа кимна, благодари на стареца за отделеното време, прибра папките в торбата и стана. Садек го изпрати в коридора.

— Вземате много насериозно личните си интереси, инспекторе — каза той, когато спряха при вратата. — Нямам нищо против полицаите да проявяват инициатива, но тя трябва да се прилага целесъобразно. Може би трябва да поговоря с Хасани. Ще му кажа да ви натовари с някаква подходяща задача.

Отвори вратата и Халифа излезе на площадката. Беше прекрачил границата, усещаше го, не трябваше да рискува повече. Хора като Садек можеха да станат неприятни. Много неприятни.

— Един последен въпрос.

Садек го изгледа кръвнишки.

— В папката от трийсет и първа има писмо от Хауърд Картър, археолога. От него излиза, че в нощта на смъртта си Пинскър е казал на Картър, че е открил нещо. Някакъв обект или място, дълго „цели километри“. Това говори ли ви нещо?

Беше абсолютно сигурен, че старецът ще изгуби търпение. Оказа се, че греши. Садек най-неочаквано се пресегна и сложи ръка на рамото му.

— Чух за вашата трагедия, инспекторе. Моля, приемерте искрените ми съболезнования. Надявам се семейството ви да е добре. И да остане добре.

Каза го така, че приличаше по-скоро на предупреждение.

— И да отговоря на въпроса ви, писмото на Картър не ми говори абсолютно нищо. А сега, ако нямате нищо против, трябва да обядвам. Лек път. Повече няма да се видим.

Той впи пръсти в рамото на Халифа, после кимна, отстъпи назад и затръшна вратата в лицето му. Отвътре се чу приглушен пукот — поредната муха се беше изпържила на електрическия убиец на насекоми.

Тел Авив, Израел

Бен Рои направи две бързи отбивки, преди да продължи за Абу Кабир.

Първата беше до приюта „Хофеш“ в Петах Тиква, за да остави играчките, които бе купил от детския магазин в Йерусалим. Не направи голямо представление, просто остави торбите на дежурния при портала и го помоли да се погрижи децата от приюта да ги получат. Човекът искаше да се обади на Мая Хилел, но Бен Рои каза, че бърза и си тръгна. Не искаше Хилел да си помисли, че се опитва да я впечатли. Или още по-лошо, че е от мекушавите.

Второто отклонение бе до центъра на Тел Авив, за да вземе Дов Зиски. Той беше в града за уикенда при някакви приятели и го беше попитал дали може да присъства на разговора. Бен Рои нямаше нищо против, макар че се зачуди защо му е на хлапето да си губи деня с боклуци като Кременко.

Зиски го чакаше пред хотел „Гранд Бийч“ на „Нордау“. Беше облегнат на една улична лампа, облечен с тесни джинси, тясна бяла тениска, сандали и слънчеви очила. Бен Рои спря до тротоара и отвори вратата.

— Да не би да ходиш в шул облечен така? — попита той, когато Зиски се качи на предната седалка, следван от дъх на афършейв.

— Разбира се.

— Миришеш като момче под наем.

— Казват, че благовонията били угодни на носа Господен.

Зиски затръшна вратата и подаде на Бен Рои хартиена торбичка.

— Обяд.

Бен Рои подуши и се ухили.

— Казват също, че *латке* са угодни на носа шефски! Добро момче.

Извади една пирожка, захапа я и зави по „Ха Яркон“. Известно време пътуваха мълчаливо.

— Доста момчета под наем ли си душил? — попита Зиски.

Спогледаха се и избухнаха в смях.

Затворът „Абу Кабир“, известен също като „Яфа Хилтън“, се намираше в южния край на града, непосредствено до Националния център по съдебна медицина, където беше направена аутопсията на Ривка Клайнберг. Внушителната триетажна сграда с решетки на прозорците и голяма наблюдателна кула в единия ъгъл беше

заобиколена от варосана стена с бодлива тел отгоре. Някоя чувствителна душа беше дала идеята да украси стената с теракотени скулптури в опит да ѝ се придаде малко по-приветлив вид. За Бен Рои това си бе чиста загуба на време и пари. Затворът си е затвор, така че, ако не махнеш стената, решетките и вратите, няма как да го направиш по-весело място.

Спряха на паркинга до плъзгаща се стоманена врата. Дежурният ги пусна и се обади в основната сграда да обяви пристигането им. Две минути по-късно се появи друг надзирател и ги поведе към комплекса.

— Адам Хебер тук ли е? — попита Бен Рои, докато прекосяваха бетонния двор. Имаше предвид приятеля си, който работеше тук.

— В момента поема нощни смени — отвърна надзирателят. — Праща ви много поздрави. Каза, че се надява да се позабавлявате.

— Голяма тръпка ще бъде, сигурен съм — изсумтя Бен Рои.

Стигнаха основната сграда и оставиха яркото слънце зад себе си. Наложиха се да попълнят разни формуляри, след което надзирателят ги поведе по сумрачен коридор, през вътрешния двор, покрит с мрежа отгоре, и към следващото крило. Чуваха се радиоприемници и бърбрене. Някъде над тях някой заудря с тенекиено канче по решетките. Не се виждаха никакви хора. Всеки път, когато влизаше в затвор, Бен Рои имаше изнервящото чувство, че шумовете в тях са дело не на човешки същества, а на самата сграда.

Спряха пред някаква врата и надзирателят пхна ключ в ключалката.

— Стигнахме — каза той. — Ще ида да доведа затворника. Адвокатът му вече е тук.

Отвори вратата и се отдръпна, за да им направи място да влязат. Покрит с линолеум под, прозорец с решетки високо на стената, дървена маса с гарафа вода, картонени чашки и пепелник. От отсрещната страна на масата седеше висока, елегантно облечена жена на средна възраст. Лицето ѝ бе някак обтегнато и изпито, сякаш чертите ѝ бяха натъпкани в по-малко от необходимото пространство. Двамата детективи седнаха.

— Поисках неофициален разговор — каза Бен Рои, след като вратата зад тях се затвори и ключалката изщрака. — Не му е нужна юридическа консултация.

— Клиентът ми предпочита всичко да бъде прозрачно.

— Жалко, че това не се отнася и за бизнес делата му.

Жената цъкна с език и сплете пръсти. Нямахше брачна халка. Явно беше една от онези побъркани на тема кариера жени, дотолкова отдадени на каузата да измъкват боклуци като Кременко от пандиза, че нямаха време за семейство. Или това, или беше лесбийка. Така или иначе не му харесваше. Цялата ѝ порода не му харесваше. Арогантни, безскрупулни същества, които се прибираха всеки ден у дома радостни, че са направили полицаите да изглеждат като идиоти и са помогнали на поредната гадина да излезе на улицата. Тъпа кучка.

— Надявам се всичко това да мине цивилизовано — каза тя. — Дъщеря ми има рожден ден и предпочитам да се прибера у дома в добро настроение.

Добре де, случваше се да сгреша в преценките си.

— И тъй, ето ги основните правила — продължи жената. — Клиентът ми се съгласи да отговори на въпросите ви и да ви окаже помощ в разследването, стига да е по силите му. В замяна ще искаме от вас да ограничите въпросите си в рамките на темата и тъй като господин Кременко официално не е посочен като заподозрян по вашия случай, нито е осъден за някакво друго престъпление, да се отнасяте към него с уважение и вежливост.

— Трябва ли да му сменя и пеленките?

— Пораснете, детектив. И го направете бързо, ако не искате разговорът да приключи още сега.

„Да ти го начукам, помисли си той.“

— А това е?

Тя кимна към Зиски. Бен Рои го представи.

— Молбата за разговор беше само от вас.

— Той просто присъства. Искам да го въведа в занаята. Да му покажа колко са важни уважението и вежливостта.

Тя се усмихна малко кисело.

— Добре, ще го позволя. — Записа данните на Зиски в бележника си, извади диктофон и го постави на масата. — Ще записвам разговора и записът ще бъде законно доказателство, ако решите да прекратите границите. Освен това ще следя за времето. Мисля, че уговорката е за шейсет минути.

— Правилно мислите.

— Да се придържаме към уговорките.

Предварителните уточнения приключиха и тя се облегна назад и скръсти ръце. Някъде отдалеч се разнесе музика. Бен Рои едва устоя на изкушението да я попита дали не иска да потанцуват.

Минаха около две минути, после по коридора се чува стъпки и ключалката изщрака. Вратата отново се отвори и субектът на разговора влезе в стаята. Адвокатката се изправи; двамата детективи останаха седнали.

Сводниците и трафикантите са с най-различни форми и размери и с различен етнически произход, но ако имаше някакъв стереотип, Генадий Кременко определено попадеше на сто процента в него. Едър мъж с наднормено тегло и оплешивяваща глава, с двойна гуша и подпухнали очи, той съчетаваше сърдечно добродушие и скрита заплаха. Беше окичен с тежки златни украшения — верижка, гривна, пръстени с плочки — и, за голямо раздразнение на Рои, тъй като това бе неговият отбор, носеше фланелка в бяло и зелено на „Макаби Хайфа“. На ръката му имаше татуировка на момиче с разтворени крака, крайниците, тялото и главата бяха запълнени със зелено мастило, а вулвата бе подчертана в розово.

— Я, колко уютно било тук — изкиска се той. Говореше със силен източноевропейски акцент. — Винаги се радвам да се срещна с нашите храбри момчета в сини униформи. Особено ако са толкова хубави.

Ухили се на Зиски, но той изобщо не реагира.

— Бих ви прегърнал и двамата, но за съжаление...

Вдигна ръцете си, които бяха закопчани.

— Не мисля, че има нужда от белезници — обади се адвокатката.

Надзирателят погледна към Бен Рои и той кимна. Белезниците бяха свалени.

— Не мога да ги виня — разсмя се Кременко, като разтриваше китките си. — Достатъчно е само да ме погледнете, за да разберете, че съм обучен убиец. Преди две години видях сметката на цял танков полк с едно изпърдяване.

Изпърпори с устни и се изкикоти.

— Мисля, че е по-добре да започваме — превзето заяви адвокатката.

Надзирателят посочи бутон на стената, с който да го извикат при нужда, след което ги остави и заключи вратата. Кременко тръгна

небрежно към масата и се настани до адвокатката си.

— Да позвъня за шампанско? — попита той, кимна към бутона и отново се изкикоти.

Без да обръща внимание на думите му, адвокатката си погледна часовника, наведе се напред, включи диктофона и го плъзна по масата, за да бъде на еднакво разстояние от Кременко и Бен Рои. Назова мястото, датата, часа и имената на присъстващите в стаята, облегна се и даде знак, че разговорът може да започне.

— Само за протокола бих искал да отбележа, че по-младият детектив има наистина прекрасна кожа — изкиска се Кременко.

Зиски се усмихна и невъзмутимо сложи крак върху крак. Бен Рои извади на масата папката и започна:

— Господин Кременко, неотдавна...

— Генадий, моля. Тук всички сме приятели.

— Неотдавна сте били посетен от журналистка на име Ривка Клайнберг.

— Нима?

— Да.

— Щом казвате. Напоследък паметта ми за нищо не става. Тукашният въздух май не ми понася. Някак притъпява мозъка.

Бен Рои стисна зъби. Очертаваше се труден един час.

— Ще се опитам да опресня паметта ви, Генадий. На трийсети март госпожа Клайнберг се е обадила с молба да ви посети. Молбата ви е била предадена и вие сте се съгласили.

— Без мое знание — намеси се адвокатката.

— Причината за свиждането е отбелязана като „лична“. Госпожа Клайнберг е посетила затвора на шести юни и се е срещнала на четири очи с вас в тази стая, между един и половина и два и пет следобед.

— Не съм я чукал, уверявам ви — изсумтя Кременко.

— Сега спомняте ли си?

— Странно, но внезапно се сетих. Голяма тлъста кучка с огромни... — Той оформи гърди с ръцете си. — Неприятна гледка. Сигурно съзнанието ми е блокирало спомена.

Адвокатката седеше до него безизразна като покерджия.

— Е, след като го разблокирахме — каза Бен Рои, — ще ми кажете ли какво е правила госпожа Клайнберг тук?

Кременко сви рамене.

— Останах с впечатлението, че е самотна. Сам разбирате — тлъста, не става за чукане, годинките се трупат. Мисля, че искаше малко компания. Видяла лицето ми във вестника, помислила си, че съм свестен тип, решила да си побъбри с мен.

Бен Рои реши да поиграе по свирката му.

— И за какво точно си побъбрихте?

Кременко скръсти ръце на гърдите си, облегна се и се загледа замислено в тавана.

— Момент да помисля. Времето определено си го биваше — беше много горещо за сезона, не мислите ли — и май си спомням, че имаше някаква политическа дискусия — общински избори, *ха мацав*, дали Ципи Ливни ще си даде задника...

До него адвокатката се стегна и се изчерви. Кременко забеляза смущението ѝ и се ухили.

— Майтапя се. Не разговаряхме за това.

— А стига бе — промърмори Бен Рои.

Кременко бръкна под ръкава на футболната си фланелка и извади пакет „Марлборо“. Измъкна цигара със зъби, взе пъхнатата в кутията запалка, опря лакти на масата и запали.

— Добре, стига с този цирк, да говорим сериозно — каза той и издиша дима към Зиски, който го пропъди с длан. — Жената казва, че иска да говори с мен. Нямам си представа коя е, но си викам защо пък не. Човек се отегчава на подобно място, всяко развлечение е добре дошло. Кой знае, може пък да е хубава, да даде материал за една чекия. Естествено, не даде. Приличаше на шибан самосвал. Много се разочаровах.

Издиша отново облак дим и принуди Зиски да отмести стола си няколко сантиметра назад.

— Извинявай, миличък.

— И за какво искаше да говори с вас госпожа Клайнберг? — попита отново Бен Рои.

— За това-онова.

— И по-точно?

— За бизнеса ми, за момичетата...

Адвокатката моментално се намеси.

— Мисля, че при тези обстоятелства трябва да...

Кременко вдигна пръст и тя млъкна. Дребен, почти незабележим жест, който обаче каза много на Бен Рои. Това беше човек, свикнал да му се подчиняват. Особено жени.

— Спокойно — каза той. — Тук съм, за да помогна на тези господа. Нямам какво да крия и от какво да се срамувам.

Облегна се и дръпна дълбоко от цигарата. Държеше я в самия край на филтъра, както правеха всички пандизчии. До него жената скръсти ръце и се загледа право напред със стиснати устни.

— Всички грешат, нали разбирате — каза Кременко. — Полицията, вестниците. Твърдят, че съм сутенър и трафикант, но аз дори не знам какво означават тези думи. Аз съм най-обикновен бизнесмен. Хазяин. Единственото ми престъпление е, че съм прекалено добродушен. — Той театрално вдигна ръце. — Тези млади момичета идват в Израел, не познават никого, не говорят езика. Помагам им — осигурявам им евтини квартири, давам им пари назаем, когато закъсат, опитвам се да ги изправа на крака.

— Доколкото чувам, по-скоро ги карате да си разтварят краката — подметна Бен Рои.

Адвокатката отново подскочи.

— Още една евтина шега като тази, и разговорът...

— Леко, тигрице — разсмя се Кременко и ѝ махна да млъкне. — Той просто се майтапи. Не мога да се обиждам всеки път, когато някой пуска шега. Нали така, Бамби?

Последното обръщение беше отправено към Зиски, който отново го пусна покрай ушите си. Хлапето запазваше хладнокръвие, трябваше да му се признае. Ако Бен Рои беше на негово място, Кременко вече щеше да има нужда от спешна стоматологична помощ.

— И сте казали това на госпожа Клайнберг? — попита той.

— Именно. Казах ѝ, че съм като баща на момичетата. Откъде мога да знам, че вършат такива неприлични неща зад гърба ми? Мен ако питате, аз съм жертвата в случая. Жертва на собствената си доверчивост.

Поклати глава в подигравателен гняв. Бен Рои хвърли поглед към Зиски и към адвокатката, чието изражение си оставаше абсолютно безизразно. Запита се дали не я смуцава, че защитава лайно като Кременко. Сигурно не. Законът е безпристрастен, сигурно щеше да възрази тя, всеки има право на защита. Може и да не го харесваше, но

според нейния начин на мислене тя служеше на по-висша кауза. Според начина на мислене на Бен Рои тя беше курва точно толкова, колкото и момичетата на Кременко. Даже повече — тя имаше избор.

— Разкажете ми за египетския канал — каза той.

— Това пък какво е?

Престореният гняв се смени с престорено объркване.

— Маршрутът, по който момичетата попадат в Израел. През Синай до Негев.

— Не бих могъл да зная нищо за това.

— Казват, че вие го държите.

Кременко сви рамене.

— Хората говорят какво ли не. Казват, че вие сте абсолютни путки, но това не означава, че имате клитори на главичките си и пикаете кръв всеки месец.

Адвокатката трепна. Ако не беше толкова вбесен от Кременко, Бен Рои сигурно щеше да се развесели от смущението ѝ.

— Госпожа Клайнберг спомена ли Египет?

— Може и да е споменавала. Ако е така, значи съм ѝ казал същото, което току-що казах на вас.

— И по-точно?

— Че нямам абсолютно никаква представа, мамка му!

Сводникът махна нетърпеливо с ръка и гривната му издрънча. Бен Рои смени темата.

— Да се върнем на момичетата — рече той. — Госпожа Клайнберг интересувахе ли се конкретно от някое от тях? Споменавала ли е имена?

— Доколкото си спомням, не.

— Мария? Не спомена ли това име?

Кременко присви очи, сякаш се мъчеше да си спомни, после поклати глава.

— Восги? Същата реакция.

— Както обясних на дебелианата, имам много наемателки и не помня имената на всички.

— Може пък да си спомните лицето. — Бен Рои отвори папката, извади снимката на Восги и я постави на масата пред Кременко. — Тя беше ли от вашите наемателки?

Адвокатката долови сарказма и изглежда предупредително Бен Рои. Кременко или не забеляза, или предпочете да не се хваща на хорото. Взе fotografia и показно я заразглежда.

— Никога не съм я виждал — заяви той след престорено дълга пауза и му върна снимката.

— Сигурен ли сте?

— Толкова съм сигурен, колкото и че имам дупка на гъза.

— Тя е арменка. Изчезнала е от един приют преди няколко седмици.

Бен Рои пусна това, за да види дали ще има някаква реакция. Нямаше. Кременко продължаваше да го гледа с подпухналите си, розови и леко развеселени очи. Бен Рои се опита да прочете какво става зад тях, но капачите бяха плътно затворени и нищичко не успя да зърне. От друга страна, Кременко знаеше точно какво става в главата на Бен Рои и започна да се киска.

— Ловите риба, детектив. Ловите риба със счупена въдица в празно езеро и се чудите защо не кълве, мамка му.

Тромава метафора, но не много далеч от истината. Сводникът дръпна за последно от цигарата, наведе се и смачка фасата в пепелника.

— Вижте какво, ще ви помогна — заяви той. — Изглеждате ми хубава двойка... — смигна отново на Зиски, — ... а аз съм добро момче, винаги гледам да се харесам. Ето как стоят нещата.

Облегна се и скръсти ръце, циците му щръкнаха между лактите и татуираната вулва на ръката му зейна към Бен Рои като възпалено око.

— С ръка на сърцето си признавам, че онази Клайнберг не ми хареса. Съгласих се да се срещна с нея, определих часа и датата, а тя вместо да благодари, се държа като надута кучка без никакви маниери. Задаваше какви ли не смахнати въпроси, направи куп неприятни инсинуации за личния ми и професионалния ми живот. Боя се, че накрая изгубих търпение и й казах да ходи да се ебе сама, защото едва ли някой би се съгласил да се жертва за нея. С две думи, направо казано, не се спогодихме. Но ако ме питате — а подозирам, че всъщност точно това ме питате — дали имам нещо общо с убийството й...

Адвокатката понечи да протестира, че това няма общо с темата, но Кременко отново й даде знак да си затваря устата.

— Ако ме питате това, то ви казвам, отново с ръка на сърцето, че нямам нищо общо. И ако смятате да твърдите обратното, по-добре да имате адски добри доказателства, иначе тази очарователна дама до мен ще ви се стовари като хиляда тона най-гъстото лайно, изсирано някога от човешки гъз.

Изглежда детективите със стиснати юмруци. Палячовското поведение изчезна като завеса, разкривайки истинската природа на човека зад нея — корав, брутален, безскрупулен. А после най-неочаквано всичко това се стопи и Кременко бе отново целият усмивки.

— Добре, след като изяснихме това, да се върнем на въпроса. — Усмихна се лъчезарно той и посегна към гарафата. — Някой иска ли да се освежи?

Разговорът продължи още четирийсет минути, но Бен Рои го водеше повърхностно. Не очакваше Кременко да му каже каквото и да било, както и стана. Украинецът беше костелив орех, отбягваше въпросите му с хладнокръвното нехайство на човек, който през целия си живот е играл на котка и мишка със закона и е повече от уверен в способността си да баламосва противника. Открито лъжеше за сводничеството и трафика, както несъмнено бе лъгал и Ривка Клайнберг. Въпросът бе не толкова какво е изкопчила тя от него, колкото какво се е надявала да научи. И за пореден път Бен Рои се убеждаваше в едно и също — момичето бе ключът към всичко. Клайнберг беше посетила Кременко ден след като беше научила за изчезването на Восги, и каквото и да беше информацията, която се е опитвала да научи, тя несъмнено бе свързана с изчезналата арменка. Била ли е Восги едно от момичетата на Кременко? Дали хората му не са я очистили, за да не и позволят да свидетелства срещу него? Дали Клайнберг не е била твърде близо до истината и това да е довело до нейното премахване? Сценарият беше доста вероятен най-вероятният от всички дотук, макар да оставаха куп въпросителни. Бен Рои отново и отново насочваше разговора в тази посока, притискаше Кременко, показваше му снимката на момичето, опитваше се да намери пролука в бронята му. Без резултат. Може би по-нататък трябваше да опита по-грубо, да прибере Кременко в участъка и да го натисне наистина

здрaво, но се съмняваше, че ще има полза. Както бе казал самият Кременко, той ловеше риба — прекалено много предположения, майната им на фактите. Към края на разговора украинецът имаше вид на човек, който е прекарал доста забавен следобед.

Точно на шейсетата минута, нито секунда по-късно, адвокатката обяви край на разговора. Изключи диктофона, отиде до звънеца и повика надзирателя. Кременко се облегна назад и отпусна ръка върху празния стол до него.

— За мен бе истинско удоволствие, господа — ухили се той. — По-точно, дами и господа.

И отново изгледа подигравателно Зиски.

— Ако мога да ви помогна с нещо друго, обаждайте се по всяко време. Ще остана тук още няколко седмици, след което смятам да се прибера у дома.

Той хвърли поглед към адвокатката, която имаше вид на човек, седял цял час върху кактус. Тя пристъпи обратно към стола си, видя къде е ръката на Кременко и остана права. Настъпи неловко мълчание, нарушено от звука на приближаващи стъпки. Бен Рои и Зиски станаха, ключалката изщрака и вратата се отвори. Този път надзирателят бе друг.

— Пазете се — каза Кременко, вдигна месестата си, окичена с пръстени ръка и раздвижи пръсти са сбогом. — И да се обаждате.

Бен Рои се помъчи да каже нещо ехидно, за да напусне с достойнство, но не успя да измисли нищо. Кимна на Зиски и тръгнаха към вратата. Надзирателят се дръпна, за да им стори път, но точно тогава Зиски неочаквано се обърна назад.

— Генадий, каква работа по-точно вършехте за „Барън Корпорейшън“?

Беше изстрел в тъмното, подобно на въпроса за Восги. Този път обаче Зиски свари Кременко неподготвен. Разширените очи на сводника и лекото стягане на устните показаха, че въпросът е успял да пробие защитата му и е докоснал нерв. Той обаче дойде на себе си почти незабавно.

— О, Барън? Харесвам я — изкиска се той. — Толкова е хубава. Ако бях сводник, какъвто, разбира се, не съм, сигурно щеше да ми свърши доста добра работа.

Ухили се на Зиски, вдигна ръка, облиза върха на палеца си и потърка с него татуираната вагина. Това беше само перчене. Докато вървяха обратно през затвора, Бен Рои прегърна Зиски през рамото.

— Добро момче.

Египет

Следобедът бе в разгара си, когато Халифа се върна в Луксор. В тази част на града повечето хора бяха принудени да се скрият от жегата и улиците бяха неестествено тихи и пуссти. Група старци играеха сига до пресъхналия фонтан на обръщалото пред гарата, увили главите си с шалове, за да ги предпазят от слънцето. Покрита двуколка обикаляше Шария ал Махата с надеждата да намери клиент. Иначе беше пълно мъртвило. Халифа си купи кутийка „Изи Музу“ с аромат на манго, седна на стълбите на участъка и се обади по телефона. Първо у дома, за да провери как е Зейнаб — беше изкарала по-тежка нощ от обичайното и в момента спеше, наглеждана от Бата. После звънна на Мохамед Сария. Началник Хасани излязъл на пътеката на войната и оврещял всичко живо заради някакви анонимни листовки в града, обвиняващи полицията в некомпетентност и корупция. Никой не беше забелязал отсъствието на Халифа, нито го беше търсил. Явно Садек не беше изпълнил заплахата си да се обади на Хасани. Засега.

— Мохамед, ще те помоля за услуга — каза той. — Ако имаш свободно време, би ли проверил едно семейство от Стара Курна? Ел Бадри. Ако някои от тях са още живи, сигурно са преместени в Ел Тариф след разрушаването на селото.

— Нещо конкретно ли търсиш? — попита Сария.

— Историята е доста стара, но е имало трима братя и една сестра. Един от братята се казвал Мохамед, сестрата била Иман. Всички са отдавна мъртви, но ми е интересно дали имат живи роднини. Не е спешно. Когато ти се отвори свободно време.

Сария каза, че ще се заеме, и Халифа затвори. Остана на стълбите, като отпиваше от сока и гледаше как един туристически автобус обръща пред гарата. Пътниците вътре бяха преbledнели и отегчени. Накрая пресуши кутийката, метна я в кошчето и пое към западния бряг и Долината на царете. Щом някаква анонимна листовка

беше успяла да отклони вниманието на всички, нищо не му пречеше да се възползва от това.

„Долината на царете“ е подвеждащо име. Древният некропол нито е запазен единствено за владетелите (тук били погребвани също царици, принцове, принцеси, благородници и царски любимци), нито е една-единствена долина. Тя обхваща две разклоняващи се *уади* — по-добре познатата Източна долина, където се намират всички по-важни царски гробници, в това число и тази на Тутанкамон, и по-широката Западна долина, или Долината на павианите, много по-пуст и рядко посещаван гробен коридор, който се отделя от известния си съсед недалеч от входа и се вие навътре сред хълмовете.

След като прекоси реката, Халифа се качи на стоп до паркинга за автобуси на мястото, където двете долини се разделяха. Загледа се за момент към огромната ограда, издигната край пътя, по която имаше реклами на новия музей в Източната долина. „Барън Корпорейшън, с почит към миналото и с поглед към бъдещето на Египет“ — гласеше надписът. Халифа хвърли фаса си и пое по западното разклонение на некропола.

За разлика от съседната долина, където имаше безкраен наплив на туристи, тази беше пуста и безжизнена, суров път от ослепително бял варовик, притиснат между отвесни стени и обгърнат в гъстата, задушаваща тишина на пустинята. Недалеч от входа на долината имаше барака за пазача, а малко по-нататък се виждаше по-солидна постройка с купол, служила навремето за дом на египтолога Джон Роумър. Като се изключи това и две ръждясали метални табели, посочващи гробниците на Аменхотеп III и Ехнатон, нямаше нищо друго. Само камъни, прах и тук-там по някоя драсканица по отвесните стени. Ако древните египтяни вървяха сега заедно с Халифа, едва ли щяха да забележат особена промяна в долината за всички тези хилядолетия.

Жегата забавяше крачката му и му трябваша близо четирийсет минути, за да стигне до края на клисурата. Накрая, точно когато започваше да си мисли, че е трябвало да изчака да захлади, пътеката зави надясно и свърши в дълбок естествен амфитеатър, скрит от скалните стени. Там имаше дървен навес за почивка, а до него бе отворът на гробница от XVIII династия, принадлежаща на везира Ай, станал по-късно фараон. Недалеч беше подпрян пращен мотоциклет

„Ява“ и Халифа въздъхна с облекчение — не беше бил напразно целия този път.

Слезе по стъпалата до зейналия вход на гробницата, мушна глава вътре и извика в стръмно спускащия се коридор.

— Професор Дюфресне!

Отговор не последва.

— Професор Дюфресне! Тук ли сте?

Отново мълчание. После някъде отдолу се чу безтелесен глас, идващ сякаш от преизподнята:

— Юсуф Халифа, колко пъти трябва да ти казвам да ме наричаш Мари!

Халифа се усмихна.

— Слушам, професоре.

Чу се слабо ехо от изкачващи се стъпки и далеч долу се появи глава. Всичко под шията беше скрито от стръмния наклон на коридора.

— Какво правиш тук, по дяволите?

— Исках да ви задам един въпрос.

— Явно трябва да е много важен.

— Да сляза ли долу?

— Не, така или иначе излизах. Жаден ли си?

— Ужасно.

— Значи си късметлия. Имам термос студена лимонада. Добрата стара Мари Дюфресне.

— Момент — извика тя и отново изчезна някъде долу. Халифа се върна при навеса. След няколко минути на входа на гробницата се появи висока жена с посивяла коса. Беше с джинси, жълто-кафява риза и бяла кърпа на врата. Жената махна приветливо и тръгна нагоре към него. Движеше се изненадващо бързо за възрастта си — вече приближаваше деветдесетте. Халифа стана и двамата се здрависаха.

— Как си, красавец?

— Добре, хамдулилла. А вие?

— Адски добре за стара кранта като мен. А Зейнаб?

— Тя... също е добре.

Жената го погледна в очите. Усети, че е по-добре да не задълбава в тази посока, потърка приятелски ръката му и вдигна термоса.

— Глътка?

— Помислих си, че така и няма да ми предложите.

Седнаха, тя отвори термоса и му наля чаша. После сипа и на себе си и се чукнаха.

— Радвам се да те видя, Юсуф.

— И аз вас, докторе.

Тя го изгледа.

— Мари — поправи се той, пренебрегвайки естествената си склонност да се обръща почтително към по-възрастните и високопоставените. Тя кимна одобрително и отпи от лимонадата.

Мари Дюфресне, или „ая доктора амерканая“, както беше известна за всеки в Луксор, беше живо изкопаемо.

Последната оцеляла връзка с отдавна отминалата златна епоха на египетската археология. Баща ѝ Алън Дюфресне бил консерватор и дошъл тук в края на 20-те, за да работи с великия Хърбърт Уинлок. Довел със себе си жена си и дъщеря си, и като се изключи краткото връщане до Харвард за защитата на доктората си, Мари бе останала в Египет. Уинлок, Хауърд Картър, Флиндърс Питри, Джон Пендълбъри, Мохамед Гонеим — беше ги познавала всички. Група знаменитости, чийто заслужил член бе и самата тя. Според всеобщото признание Мари Дюфресне беше най-добрият археолог чертожник, работил някога в Египет. Говореше се, че дори прочутият с арогантността си Захи Хауас изпитва благоговение към нея.

— Как върви работата? — попита Халифа, като пресуши чашата си на един дъх и не отказа втора.

— Бавно — отвърна тя. — Както и би трябвало. Светът се движи прекалено бързо за моя вкус.

През последното десетилетие, Мари бе направила скици на всеки стенопис и надпис в Западната долина. Три от тези десет години беше прекарала в гробницата на Ай.

— Май наистина имаше нужда от това — отбеляза тя, когато той отново пресуши чашата си.

— Пътят ми се стори по-дълъг, отколкото го помня.

— През лятото е така. Когато захладнее, става много по-кратък. Дойдеш ли през декември, изобщо няма да го усетиш.

Тя се усмихна и напълни чашата му за трети път.

— И какъв е загадъчният въпрос, който искаш да ми зададеш?

Халифа отпи с благодарност — Мари правеше сама лимонадата и успяваше да налучка правилния баланс между горчивината на

лимона и сладостта на захарната тръстика. Той избърса уста и остави чашата.

— За един човек на име Самюел Пинскър — каза той. — Англичанин. Работил е тук навремето. Питам се дали не го помните.

— Самюел Пинскър — повтори тя името, сякаш за да го усети. — Господи, това се нарича удар от миналото.

— Значи го помните?

— Смътно. Изчезна, когато бях хлапе. Намериха тялото му през седемдесетте. Паднал в една шахтова гробница горе на гебела.

Халифа беше решил да не споделя, че Пинскър всъщност е бил убит. Както бе казал Садек, някои разкази е по-добре да си останат прости. Затова я попита дали не може да си спомни нещо за него.

— Изкарваше ми акъла, това определено го помня — рече тя и махна с ръка, за да прогони мухите, кръжащи около чашата ѝ. — Носеше онази своя маска, с малки дупки за очите и цепка за устата. С нея приличаше на... не знам, на чудовище, гул или кой знае какво. Мисля, че е бил ранен при някакъв инцидент в мина, експлозия на газ или нещо подобно, макар че може и да греша. Беше преди осемдесет години, така че спомените ми са малко замъглени.

Отново прогони мухите — имаше изненадващо красиви ръце, дълги, слаби и грациозни. При някои хора времето заличава всеки намек как са изглеждали на младини. При други още можеш да зърнеш какви са били преди години. Въпреки сивата коса, бръчките и старческите петна, нямаше съмнение, че Мари Дюфресне е била изключително привлекателна жена. И все още си оставаше такава по свой начин.

— Самюел Пинскър — повтори тя, допи лимонадата си и завъртя капачката на термоса. — Защо питаш за него?

— Името се появи в случай, по който работи мой приятел. Обещах да опитам да науча това-онова за него.

Халифа запали цигара.

— Приятелят ми е израелец — добави той.

Дюфресне повдигна учудено вежди.

— Какво общо може да има Самюел Пинскър с полицейски случай в Израел?

— Надявах се, че вие ще ми кажете.

Тя поклати глава.

— Съжалявам, Юсуф, но май няма да съм ти от помощ. Харесва ми да си мисля, че още не ме е хванало старческото слабоумие, но осемдесет години са адски много време. Била съм на... шест или седем, когато е изчезнал. А както ти казах, спомените се замъгляват.

Махна кичур коса от очите си и се облегна. Сложи крак върху крак и оправи шала на шията си.

— Помня го как пърпореше нагоре-надолу с мотора си — след кратка пауза каза тя. — Веднъж ми изкара ангелите в един храм, да ме прощаваш за езика. Нямам идея кой храм точно, нито какво съм търсила там. Само помня как се появи иззад една колона. Седмици наред сънувах кошмари.

— Направи ли ви нещо? — попита Халифа. Мислеше за момичето, което Пинскър беше изнасилал.

— Какво, имаш предвид дали ме е задявал ли?

Халифа сви рамене.

— Определено нямам такъв спомен. Помня само как се появи внезапно, аз изпищях и побягнах, а той ме последва с онази своя ужасна маска.

Наведе замислено глава, после го погледна извинително.

— Боя се, че е само това. Честно казано, дори не съм сигурна дали се е случило точно така. Знаеш, че спомените понякога се преплитат. Внимавай.

Тя посочи към бетонната пейка. Точно до ръката на Халифа беше кацнал голям стършел. Той полетя, после се насочи към чашата му. Халифа го прогони с върха на цигарата си, допи лимонадата, излезе от навеса и остави чашата на един камък. Стършелът го последва.

— Макс го познаваше — каза тя, когато Халифа се върна на мястото си.

— Макс?

— Льогранж. Френски археолог. Гений по отношение на грънците. Работеше с Бриер и Черни в Деир ел Медина.

— Не съм чувал за него.

— Беше много преди твоето време, младежо. Вече е мъртъв, естествено. Всички са мъртви. Само аз останах от онази реколта.

Тя въздъхна и за момент погледът ѝ се зарея из долината. Умът ѝ сякаш се върна в миналото. Това продължи само няколко секунди, после тя продължи разговора.

— Помня, че малко след като откриха тялото, пих чай с Макс и той спомена за Пинскър, що за човек бил. Нямахме много добри неща, които да каже за него. Заклет пияница винаги се карал с всички. Веднъж се сбил с някакви от Курна, проснал единия в безсъзнание.

Халифа отново си помисли за изнасиленото момиче. То също е било от Курна. Пинскър постепенно започваше да му се изяснява. Обезобразеното лице несъмнено го е отличавало, но иначе отговаряше на известен стереотип — буен, склонен към насилие, надменен англичанин, предявяващ правата си върху египетското минало, за когото самите египтяни обаче си оставаха по-долна раса, която може да бъде поучавана, тормозена и насилвана. Типичен колониалист от старата школа.

— Картър обаче явно го харесваше — продължи Дюфресне. — Предполагам, защото самият той беше малко опак човек. Знаеш, че веднъж е бил изхвърлен от Службата за старините, защото напердашил някакъв френски турист в Сахара.

Халифа не беше чувал тази история.

— Нещо друго? — попита той.

— Е, не мога да си спомня дословно разговора — отвърна Дюфресне. — Четирийсет години също не са малко време.

Тя отново сведе глава и се замисли.

— Май спомена, че Пинскър бил изключително добър инженер, свършил чудесна работа по укрепването на паметниците тук и на източния бряг. А, имал също така навика да изчезва в пустинята за цели седмици.

Халифа тъкмо се беше навел да угаси цигарата си в бетонния под на навеса. Спря и вдигна глава. Хазайката на Пинскър в Ком Лола беше казала същото пред полицията след изчезването на англичанина, макар да не се споменаваха за пустиня.

— Приятелят ви каза ли в коя точно пустиня? — попита той, докато се изправяше.

— Източната, ако не се лъжа. Да, точно така. Източната пустиня.

— Знаете ли какво е правил Пинскър там?

Тя поклати глава. Умът на Халифа работеше, зъбните колелпа се въртяха. В нощта на убийството Самюел Пинскър се връща от поредното си загадъчно пътуване в нищото. Напива се, изнасилва момиче, после отива при дома на Хауърд Картър и се хвали, че е

намерил нещо, дълго „цели километри“. Сценарият го водеше някъде, усещаше го, макар че дали това „някъде“ имаше нещо общо със случая на Бен Рои беше съвсем отделен въпрос. Историята определено беше интригуваща.

— Да сте чували Самюел Пинскър да е откривал нещо? — попита той.

— В какъв смисъл?

— Не знам, може би гробница или...

Опита се да измисли нещо друго, което би могло да бъде дълго „цели километри“. Откритие, с което Пинскър би искал да се похвали. Не успя да се сети. Дори гробницата като че ли не отговаряше на описанието.

— Нещо голямо — неубедително завърши той.

Дюфресне го изгледа въпросително. Не разбираше накъде бие. За да обясни, Халифа отвори папката от 1931 г., извади писмото на Картър и й го даде. Тя го прочете и очите й се разшириха от изненада.

— Колко необичайно — промълви Дюфресне. — Почти чувам гласа на Хауърд. „Пълни дивотии“. Винаги използваше тази фраза.

— Това говори ли ви нещо? Онази част за...

Халифа се наведе и посочи съответните редове.

— Абсолютно нищо, опасявам се. В неведение съм точно толкова, колкото и ти. Истинска мистерия.

Тя понечи да върне писмото, но Дюфресне внезапно го дръпна и го прочете отново. Нещо в поведението й, в начина, по който очите й се стрелкаха, сякаш търсеха далечен спомен, намекваше, че изведнъж е открила някаква връзка.

— Не — промърмори тя. — Не може да бъде.

— Какво?

— Беше години по-късно. В напълно различен контекст. Макар че беше Хауърд. И езикът беше почти същият.

Сякаш говореше повече на себе си, отколкото на Халифа. За момент той се запита дали възрастта най-накрая не е започнала да си казва думата и да замъглява мислите й. После тя го погледна и на Халифа му стана ясно, че умът й е бистър както винаги.

— Какво? — отново попита той.

— Не ми се иска да обърквам нещата. И почти със сигурност няма връзка, но...

Тя отново погледна писмото, после се облегна на единия от стълбовете на навеса.

— Става въпрос за нещо, което дочух. Около осем години след изчезването на Пинскър. Тогава останах поразена, а сега се сетих, когато прочетох „Открих го, Картър“. Както казах, вероятно става дума за съвсем друго нещо, но...

Тя млъкна и поклати глава.

— Искате ли да ми разкажете?

— Разбира се. Това всъщност е едно от малкото неща от онова време, които си спомням съвсем ясно. Може би защото тогава видяхме за последен път Хауърд жив.

Замълча за няколко секунди, докато подреждаше мислите си.

— Беше три или четири месеца преди да умре. Което означава някъде в края на трийсет и осма или началото на трийсет и девета. По онова време вече се беше върнал в Лондон, но прекарваше зимата в Луксор и често идваше да вечеря при нас. Винаги ме пращаха горе, но като повечето хлапета се промъквах на площадката и се опитвах да подслушвам какво си говорят възрастните. Не мога да си спомня кой точно присъстваше на вечерята — баща ми и Хауърд със сигурност, може би Хърби Уинлок и Уолт Хауърд...

Млъкна замислено, после махна с ръка.

— Няма значение. Важното е, че се беше разразила сериозна дискусия и Хауърд започна да вика. Открай време беше раздражителен и това се влоши към края, покрай болестта на Ходжкин. Нямам представа за какво точно спореха, но си спомням, че Хауърд здравата се беше развикал. „Той не е намерил нищо. Цялата история е пълна дивотия. Мит. Можеш да разкопаеш цялата проклета Източна пустиня и нищо няма да намериш поради простата причина, че Лабиринтът никога не е съществувал.“

Халифа се намръщи.

— Лабиринт?

Думата му беше непозната.

— Махата — преведе Дюфресне.

— Какво означава това?

— Честно казано, не знам. Единственият лабиринт, за който съм чувала, е в пирамидалния комплекс на Аменемхет, но той е в Хавара

във Фаюм. Пък и е открит от Питри през осемдесетте години на деветнайсети век.

Отново прегледа писмото и му го върна.

— Това ли е всичко? — попита Халифа, докато прибираще листа в папката. — Нищо друго ли не помните?

— Боя се, че не.

— Значи нямате представа за какво са разговаряли? И за кого е ставало дума?

— Съжалявам, Юсуф. Чух само част от разговора. Може да са говорили за Питри и Хавара, а Хауърд да е объркал пустините и вместо Западна да е казал Източна. Може аз да съм объркала пустините. В края на краищата това беше преди осемдесет години. Паметта понякога си прави шеги с нас. Просто ми направи впечатление сходният тон. И споменаването на Източната пустиня...

Тя сви извинително рамене. Халифа се наведе и прибра папката в плика. За момент си беше помислил, че ще му разкаже нещо важно, а тя като че ли само беше забулила въпроса още повече. Самюел Пинскър твърдял, че е открил нещо, дълго „цели километри“, може би някъде в пустинята. Някой друг, който може да е бил, а може и да не е бил Пинскър, твърдял, че е намерил лабиринт, каквото и да означава това, вероятно някъде в Източната пустиня. Възможно беше двете твърдения да се отнасят за съвсем различни неща и да нямат нищо общо със случая, по който работеше Бен Рои. Цялата история приличаше на игра на табла върху кравешки лайна, както обичаше да се изразява началник Хасани.

Объркването му явно пролича, защото Дюфресне се пресегна и стисна ръката му.

— Има един човек, с когото можеш да поговориш — каза му тя.

Той я погледна.

— Англичанин. Дигби Гърлинг. Смешен тип, топчест, прилича на балон. Преди няколко години... всъщност доста преди години, написа книга за основните играчи при разкопките на гробницата на Тутанкамон. Сигурна съм, че е споменал и Пинскър. Възможно е да знае нещо повече.

— Знаете ли къде мога да го открия?

— Живее в Англия, в Бъркбек, ако не се лъжа, но по това време на годината сигурно ще го откриеш като лектор на някой от

туристическите кораби по Нил.

Халифа си погледна часовника. Беше по-късно, отколкото си мислеше.

— Трябва да тръгвам. Не искам да... нали знаете... Зейнаб.

Тя отново стисна ръката му.

— Разбирам, Юсуф. Съжалявам, че не можах да ти помогна повече.

— Напротив, много ми помогнахте.

— Е, поне те спасих от пълно обезводняване — усмихна се тя и потупа термоса. — Да те хвърля ли до Дра Абу ел Нага?

Тя кимна към мотора. Халифа отклони предложението, тъй като не искаше да ѝ създава неудобства, но тя настоя — така и така трябвало да слезе дотам, за да вземе някои неща. Това беше лъжа, разбира се, но перспективата да трамбова обратно през Долината в убийствената следобедна жегата го убеди да преглътне гордостта си и да приеме.

— Благодаря — каза той.

— Аз ти благодаря. Напоследък не ми се случва често да возя красив млад мъж на мотора си.

Тя върна термоса в гробницата и заключи вратата. Понесоха се по клисурата и по асфалтовия път, който се виеше през хълмовете от Долината на царете до зелената равнина долу. Вместо да го остави в Дра Абу ел Нага, тя продължи чак до реката, въпреки вялите протести на Халифа. Хубаво беше да усети отново вятъра в лицето си.

Сбогуваха се на кея при Гезира. Той плати петдесет пиастри, качи се на ферибота и пое към източния бряг, като през цялото време си мислеше за Самюел Пинскър, за престъплението, което беше извършил, за самотната му смърт и за загадъчния обект или място, което бе открил според собствените му твърдения. И чак когато фериботът спря на другия бряг, той слезе с тълпата пътници и пое нагоре по стълбите към Корниш, Халифа внезапно се вцепени и замръзна на място.

За първи път от девет месеца беше на вода и не си помисли за сина си Али. Обърна се към реката, шокиран, без да знае дали да чувства облекчение от моментното разсейване от тъгата, или да се ужаси, че мислите за момчето започват да избледняват.

21.

Израел, Тел Авив

След като остави Зиски в центъра на Тел Авив, Бен Рои се обади на приятеля си Натан Тират да го покани да се видят на питие. Основната му цел беше да използва знанията му за „Барън Корпорейшън“. Тират гонеше срокове — някаква завладяваща история за черна дупка в голям пенсионен фонд, — но каза, че ще приключи след час, стига Бен Рои да е готов да го изчака. Бен Рои нямаше бърза работа в Йерусалим, така че се съгласи и се разбраха да пият по бира в един бар на „Дизенгоф“.

Обади се на Сара и остави съобщение на гласовата ѝ поща. И тъй като имаше време, паркира на една пряка на „Ха Яркон“ и тръгна да се поразходи по крайбрежната улица.

На стъргалото гъмжеше от хора, както винаги в събота — пешеходци, бегачи, велосипедисти и скейтъри. Кафенетата бяха претъпкани, двойки играеха маткот зад „Шератон Мория“. Ударите на топките по бухалките се чуваха на сто метра разстояние. Звучеше музика, цяла тълпа хора упражняваха движения на салса, а летовниците на плажа бяха с толкова изрязани бански, че със същия успех можеха и да се пекат голи. Тел Авив бе не само различен град от Йерусалим, но и сякаш различен свят — много по-небрежен, лишен от напрежение, весел. В Йерусалим винаги се усеща някаква тежест — на религията, на историята, на безумната политика спрямо палестинския въпрос. Тук, на брега, този товар го нямаше и човек можеше да си помисли, че Израел е нормална страна. Не за първи път Бен Рои се запита защо изобщо му е трябвало да се мести.

Купи си сладолед — двоен, ягодов, с шамфъстък — и тръгна на юг. Морето се беше ширнало от дясната му страна, а извисяващите се фасади на крайбрежните хотели образуваха плътна бетонна стена отляво. Помисли си дали да иде чак до парка „Клор“, но когато стигна до подобната на *зикурат* сграда на операта, ентусиазмът му се изпари. Постоя малко и послуша струнния квартет, изнасящ импровизиран

концерт под една палма. Дояде сладоледа и пое в обратната посока. Мислите му също обърнаха гръб на Тел Авив, Сара, бебето и посоката, в която беше тръгнал животът му, и се насочиха към случая „Клайнберг“. Благодарение на последния въпрос на Зиски при излизане от затвора беше ясно, че между Генадий Кременко и „Барън Корпорейшън“ има нещо, макар че нямаше ни най-малка представа какво точно. Ролята на Кременко в търговията със секс очевидно го свързваше и с Восги, която на свой ред беше връзка с арменската страна на нещата. До тук добре. А как стои въпросът с „Немезида в действие“ и необяснимото посещение на Клайнберг в Мицпе Рамон? Дали „Немезида“ не бяха открили нещо, което има връзка със статията, подготвяна от Клайнберг? Дали Клайнберг не беше отишла при тях с нещо? С малко усилие би могъл да намести нещата, макар и не по най-задоволителния начин. И тъй — „Барън“, Кременко, трафик, Восги, арменската катедрала, „Немезида“ — всички с потенциална връзка помежду си, като най-малко две от брънките на веригата бяха слаби.

Проблемният елемент бяха статиите, които Клайнберг бе чела за добива на злато и за Самюел Пинскър. Добивът на злато очевидно бе свързан с „Барън“, а косвено и със Самюел Пинскър, който е бил минен инженер. Пинскър пък беше свързан с Египет, откъдето започваше трафикът. Въпреки това двете истории не бяха на мястото си, открояваха се като необясними отклонения от основния курс на работа на Клайнберг.

Конкретно Пинскър му създаваше най-много главоболия. Опитът го беше научил, че във всяко разследване може да се открие най-малко една черна овца, едно парче от пъзела, което просто отказва да пасне на цялата картина. Пинскър беше именно това парче. Англичанинът сякаш бе част от съвсем различен пъзел. Бен Рои се беше надявал Халифа да открие нещо, но бяха минали вече пет дни, а от египтянина нямаше никаква вест. Това го поставяше в деликатна ситуация. Страшно се нуждаеше от повече информация за Пинскър, но в същото време не искаше да притиска Халифа — приятелят му и без това си имаше достатъчно грижи. Вече му се беше обадил веднъж и бе оставил съобщение, но не получи отговор и нямаше желание да го тормози. Но не можеше и да чака дълго. Имаше да решава убийство, а Самюел Пинскър беше свързан по някакъв начин със случая. Дали да се обади отново, или да започне да работи сам по въпроса, да натовари още

малко Зиски? Двоумеше се какво да прави, когато телефонът му иззвъня.

Виж ти, виж ти. Халифа. Евреин и мюсюлманин на една и съща вълна!

— Тъкмо си мислех за теб — каза той, като махна с ръка на някакъв продавач, който се опитваше да му пробута шапка против слънце.

— Хубави неща, надявам се — отвърна Халифа.

— Само слънце и любов, приятелю.

Дори да беше развеселен от коментара, Халифа не го показва. Извини се, че не се е обадил по-рано, обясни, че е искал да говори с някои хора, преди да се чуе с него, и продължи с подробно резюме на откритото до тук — изнасилването, убийството за отмъщение, писмото на Хауърд Картър, загадъчното откритие, за което говорил Пинскър малко преди смъртта си, което можело и да има, а можело и да няма връзка с някакъв лабиринт. Ако се беше надявал на някакви драматични разкрития, Бен Рои остана горчиво разочарован. Не за първи път от началото на разследването.

— Какво мислиш за всичко това? — попита той.

— Честно казано, не знам — отвърна египтянинът. — Това за лабиринта е интересно, но дали твоята жертва се е интересувала именно от това...

Изведнъж прекъсна наскоро изречението и извика гневно на арабски на някого.

— Извинявай, едни хлапета се канеха да пресекат тичешком улицата — обясни той. — Детински работи. Трябва да се оглеждат преди това.

Бен Рои понечи да се усмихне, но осъзна какво отражение има тази случка върху приятеля му. Попита го дали според него има някаква връзка между двете убийства — това в Луксор от 1931 г. и това в Йерусалим преди няколко дни. Египтянинът тихо изсумтя, което бе еквивалент на свиване на рамене.

— Не виждам пряка връзка. Единственото общо е, че жертвите са евреи. Но дори това ми се струва... как се изразявахте вие? Намирисва, като се има предвид, че между убийствата има осемдесет години разлика. Но, от друга страна, не зная всички подробности по твоя случай, така че може и да изпускам нещо.

Прав беше. Бен Рои му беше описал само най-общо ситуацията. Отчасти защото началството никак нямаше да се зарадва, че снеса куп поверителна информация на трета страна, особено арабска. Но най-вече защото не искаше да въвлича Халифа прекалено много и да излезе, че се възползва от приятелството им.

Но пък без въвличането на Халифа имаше вероятност да пропусне някои връзки. Жизненоважни връзки.

Поколеба се. Опитваше се да балансира необходимостта да намери отговори с нежеланието да натоварва стария си приятел. Халифа беше онзи, който реши дилемата.

— Можеш ли да ми изпратиш повече информация? — попита той.

— Сигурен ли си, че искаш да ти изпратя повече информация?

— Защо не? Готов съм на всичко в името на подобряването на израелско-арабските отношения.

Бен Рои се усмихна.

— Ще ти пусна подробности утре — рече той. — Ще ти бъда благодарен, ако всичко си остане между нас.

— Разбира се. Ще дам изявление по държавната телевизия, но иначе си остава нашата малка тайна.

Бен Рои отново се усмихна. Въпреки всичко, което му се беше стоварило на главата, старият Халифа още си беше на място. Понатъртен, но на място.

— Имам една възможна следа — продължи египтянинът. — Английски учен. Оказва се, че е правил проучване върху Пинскър, и може би ще успее да запълни някои бели петна. В момента изнася лекции на един туристически кораб по Нил, но проверих графика му и се оказа, че корабът ще пристигне в Луксор утре следобед. Ще поговоря с него, може да излезе нещо.

— Благодаря — каза Бен Рои.

— За нищо.

— Наистина ти благодаря.

— Наистина за нищо.

Като че ли нямаше какво друго да си кажат, поне за случая, така че се умълчаха. Бен Рои се мотаеше бавно по крайбрежната улица, а в Луксор Халифа зяпаше семейните портрети на витрината на

фотоателие на ъгъла на „Ал Медина“ и „Ел Махди“. Не можеха да обяснят защо, но и на двамата не им се искаше да прекратят разговора.

— Как е Зейнаб?

— Как е Сара?

Казаха го в един глас. И се извиниха в един глас.

— Ти си пръв — рече Бен Рои. — Как е Зейнаб?

— Добре е — отвърна Халифа. И след кратко мълчание добави:
— Всъщност не е добре. Изобщо не е добре. Спи лошо, измъчват я кошмари, събужда се с плач. Смъртта на Али е ужасен удар за нея. За двама ни.

Бен Рои затърси утешителни думи, но не успя да измисли нещо, което да не звучи непоносимо кретенски.

— Съжалявам — измънка той.

— Станалото — станало — рече Халифа. — Справяме се.

Една от снимките на витрината беше на момче, горе-долу на възрастта на Али, което се взираше строго в обектива. Халифа го погледа и тръгна по „Шария ал Мадина ал Минавра“.

— А Сара? — попита той. — Надявам се, че е добре?

— Добре е — отвърна Бен Рои. Всъщност предишната нощ ѝ беше лошо, но неразположението ѝ изглеждаше някак незначително в сравнение с онова, което бе сполетяло семейство Халифа, така че не си направи труда да го споменава.

— А бебето?

— И то е добре. Благодаря, че попита.

Отново замълчаха. Всеки бе благодарен за присъствието на другия, без да изпитва нужда да го изрече. Халифа вървеше към дома си покрай английския ресторант „Пудълдък“ и сградата на Дирекцията по сигурност в Луксор. Бен Рои спря при хотел „Краун Плаза“ и се загледа към танцуващите в съботния следобед — двайсетина двойки, млади и стари, добри и нескопосани, движещи се под звуците на музиката, извиращи от грамадна тонколони. На идване те танцуваха нещо като салса, сега латиноамериканските ритми се бяха сменили с валс.

— Какво се чува около теб? — попита Халифа.

Бен Рои обясни.

— Харесва ми — каза египтянинът. — Хора, танцуващи по улицата. В Египет няма подобни неща, ако не се броят зикрите. И

революциите. Винаги танцуваме по време на революции.

— Аз пък мразя да танцувам — каза Бен Рои. — Сигурно и слон ще се представи по-добре от мен на дансинга.

Халифа се изкиска. Кратко, но все пак се изкиска.

— Зейнаб преди танцуваше непрекъснато — каза той след поредната пауза. — В стария ни апартамент. Връщах се от участъка и я заварвах пуснала касета на Амр Диаб до дупка и подскачаща из целия апартамент. Много обичаше да танцува. Уви, вече не.

Бен Рои отново се опита да измисли нещо утешително, което да не звучи сладникаво. Сара щеше да знае какво да каже. Имаше инстинктивен усет към подобни неща, винаги ѝ идваха подходящите думи. Това бе дар, от който Бен Рои беше лишен. Накрая реши, че все пак трябва да каже нещо, и изтърси: „Някой ден пак ще затанцува“. Още докато го казваше, си даде сметка колко идиотски звучи, все едно е заглавие на някаква музикална боза. По-добре да си беше държал устата затворена.

— Ишалла — отговори Халифа.

Останаха на линия още малко. Бен Рои се мръщеше на танцуващите и се опитваше да измисли как да покаже на Халифа колко го е грижа за него. Едва след като затвориха и той тръгна покрай градската marina, загледан в яхтите и катерите, чувствайки се като най-безполезния приятел на света, внезапно го озари идея. Изчака да се поуталожи, да я поогледа, после се обади на Сара и я попита какво мисли.

— Идеята е прекрасна — каза тя. — Но ако е момиче?

Нямаше отговор на това. И му се струваше, че не му е нужен. Дълбоко в себе си знаеше, че ще е момче. Просто го знаеше.

Израел, пустинята Негев

Беше чела всички форуми и догадки, завързаните теории за това кои всъщност са те и как точно са свързани с „Немезида“. Пълни глупости, разбира се. В „Немезида“ нямаше вътрешна борба за власт, нямаше разцепление, нямаше и никакви провокатори, внедрени от шпиони или ловки корпорации. Простата истина бе, че тя беше пуснала съобщение на сайта на „Немезида“ с призив за по-радикални действия и хората зад сайта се бяха свързали с нея и ѝ бяха казали да

действия. След кратка и бурна кореспонденция се роди военното крило на „Немезида в действие“. Дори сега се изненадваше колко просто бе всичко.

Естествено не беше само това. Не им беше пуснала имейла си просто така — събудила се една сутрин и си помислила „Хайде да преобем системата“. Имаше сериозна подготвителна работа. Години подготвителна работа. Първо в Щатите, след като избяга, докато се движеше от една протестираща група към друга — антикапиталисти, антиглобалисти, комунисти, анархисти, радикални еколози — маршируваше, скандираше, развяваше знамена и се бунтуваше, като по този начин погребваше миналото си и създаваше новата си самоличност.

И по-късно, в Израел, където избяга след катастрофата и където гневът ѝ бе стигнал до съвсем ново ниво. Срамът ѝ също, макар да знаеше, че няма от какво да се срамува. Не си го беше търсила. И не беше станало по нейна вина.

В Израел се свърза с Тамар (запознаха се в полицейския микробус, в който бяха прибрани след ареста при една демонстрация), а чрез нея и с Гиди и Фаз. Общата идеология си каза думата, но най-сплотяващи се оказаха характерите им, фактът, че всички бяха водени от един висш мотив, далеч по-личен от желанието просто да пъхнат пръчка в месомелачката на капиталистите. Фаз, със смесен израелско-арабски произход, който през целия си живот се беше борил срещу дискриминацията и лишаването от изборителни права; войникът Гиди, който бе очернен, защото беше вдигнал шум около жестокостите на армията в Газа; Тамар, дъщерята на ултра ортодоксални харедими, които бяха посрамени и отхвърлени от своите заради сексуалната ѝ ориентация. Всеки проектираше по нещо от себе си върху поширокото платно на глобалната несправедливост. Всеки от тях си имаше своите тайни босове. Всеки търсеше начин да ги прогони.

И най-важното, всеки беше стигнал до заключението, че традиционният начин на протест, шествията, демонстрациите, седящите стачки и петициите, са абсолютна загуба на време. Това беше война, а войните в крайна сметка можеха да се спечелят единствено с насилие.

Затова започнаха да работят заедно. Отначало дребни операции — нахлуване в нечий офис, някой и друг палеж. След това дойде ред

на по-сложните мисии. Саботаж на нефтопровод в Нигерия; бомбен атентат срещу завод за амуниции във Франция; отвлечане и фиктивна екзекуция на водещ американски спекулант на храни, чиято търговия бе донесла милиони на инвеститорската му банка на Уолстрийт, като в същото време обричаше милиони човешки същества на гладна смърт в Африка и Индия. Започнаха да пренасят борбата на територията на врага.

Действаха добре заедно, бяха добър и сплотен екип. Хакерът Фаз събираше вътрешна информация, Тамар поемаше логистиката, а Гиди осигуряваше оръжията.

А тя? Тя беше мозъкът на групата. Всеки колектив трябва да има лидер и тя определено бе такъв.

Именно тя избираше мисиите, именно тя планираше всичко до последния детайл, именно тя осъзна в самото начало, че мисиите сами по себе си няма да бъдат достатъчни. За всяка ударена цел имаше други хиляда, които заслужаваха да бъдат ударени, а им се разминаваше. Обхватът им беше твърде малък. Капка в океана. Защото в крайна сметка не ставаше въпрос за насилие заради самото насилие. А за вълните, които пораждаше то, за по-широките последствия от него. Първоначално другите бяха скептично настроени, но тя бе защитила идеята си, настояваше, че „Немезида“ вече има облик и последователи, че в съюз с тях могат наистина да започнат да променят нещата. Наложил се известно убеждаване, но накрая излезе победител.

Снимаха се как провеждат бомбена атака над офис в Тел Авив и използваха материала като визитка. Изпратиха го на защитената поща на сайта и предложиха обединяване на силите. В продължение на месец не получиха отговор. И една вечер, докато с Фаз седяха пред компютъра, екранът внезапно почерня. Преди Фаз да разбере какво става, в центъра му се появи малка точка. Тя бавно се разшири и оформи буквите: „ПРЕДЛОЖЕНИЕТО Е ПРИЕТО. ЩЕ СЕ БОРИМ ЗАЕДНО“.

Връзката беше направена. Съвсем лесно.

Така и не разбра кои всъщност са „Немезида“. Двама компютърджии в някоя полутъмна стая неизвестно къде? Сложна мрежа, обхващаща целия свят? Никой не знаеше, макар да подозираше, че които и да бяха, са ги наблюдавали от доста време. Още откакто се

свърза с движението, имаше чувството, че я наблюдават. И от време на време това усещане се връщаше дори тук, наред пустинята. Опитваше се да не обръща внимание. Беше вътре и нищо друго нямаше значение. Служеше на каузата с всичките си сили и способности. Наказваше онези, които трябваше да бъдат наказани. Насилваше насилниците.

Само в един аспект сферите им на действие бяха ясно разграничени. „Барън Корпорейшън“ бе нейна. Беше настоявала за това от самото начало. „Немезида“ да не закачат „Барън“. Ако се стигнеше до изпържване на компанията, тя щеше да го направи. Защото в крайна сметка именно заради нея се занимаваше с всичко това. Тя бе единствената причина. Именно кибератаките срещу „Барън“ бяха насочили вниманието ѝ към „Немезида в действие“. Именно „Барън“ не излизаше от мислите ѝ ден и нощ, особено след станалото в катедралата. Всичко се коренеше в „Барън“, всички пътища водеха натам. „Барън“ бе нейният върховен мотив. Винаги е била и винаги щеше да бъде.

— Мамка му!

Наби спирачките. Джипът подскочи и поднесе по нагорещения асфалт. Така се беше унесла в мисли, че бе пропуснала дупката в оградата. Изруга, обърна и се върна назад. На километър на север по шосе 10 спря отново, отби от пътя и продължи през чакъла към бодливата тел, която бележеше границата. От тази страна беше Израел и Негев. От другата — Египет и Синай. Правителството в момента изграждаше по-трудна за преодоляване бариера, за да попречи на трафикантите на наркотици и хора — двеста и петдесет километра наблюдателни постове и сигнални заграждения, простиращи се от Газа до Ейлат. Тепърва обаче започваха да работят по участъците в средата и засега човек можеше да се промъкне без много неприятности. Обикновено вземаше и други със себе си, но на тази мисия беше сама. Когато ставаше въпрос за „Барън“, често действаше соло.

Излезе и огледа пейзажа. Със същия успех можеше да се намира и на Марс — не се виждаше никаква следа от човешко присъствие. От какъвто и да било живот. Изчака минута, после отиде при оградата и отмести бодливата тел на мястото, където я бяха прерязали.

Прекара джипа през отвора, сложи египетските номера, върна бодливата тел на мястото ѝ и натисна газта. До Кайро имаше близо

четиристотин километра, а тя искаше да стигне дотам и да се върне преди зазоряване.

Тел Авив

— Мислиш ли, че „Барън Корпорейшън“ са замесени в секс трафика?

Натан Тират едва не изплю бирата.

— Това някаква шега ли беше?

Изражението на Бен Рои предполагаше, че и самият той не е сигурен.

— Знам, че изглежда малко вероятно...

— Не малко вероятно, а абсолютно сюрреалистично, мамка му.

Тират се залюля в стола си с бутилка в ръка.

— Стига, Ариех. Това е компания с... колко, някъде между четирийсет и петдесет милиарда оборот. Прави десет милиарда печалба според песимистичните преценки. По-вероятно към двайсет. И ти си мислиш, че заработват странично с нелегална проституция? Сериозно ли ми говориш? Как ги виждаш подобни неща?

Бен Рои призна, че не ги вижда. Не ги виждаше от самото начало, още откакто „Барън“ и трафикът се оказаха елементи от едно и също уравнение.

— Иначе би се получила хубава история — продължи Тират. — Страхотна история. „Световен гигант в областта на минното дело забъркан в своднически скандал в Светите земи“. — Прокара пръст през въздуха, сякаш проследяваше невидимо вестникарско заглавие. — Сензация като тази може да изстреля кариерата ми направо в космоса. И да ме осигури до края на живота ми.

Бен Рои го посъветва да не храни особени надежди и отпи от своя туборг. Седяха на каменна маса пред един бар на „Дизенгоф“. Бяха най-дъртите наоколо, най-малко с десетина години по-стари от всички останали. Около тях млади създания с дизайнерски дрехи пиеха дизайнерски питиета, бъбреха и се смееха, наслаждаваха се на залязващото слънце, преди да продължат към нощните клубове. Бен Рои още нямаше четирийсет, но в подобно обкръжение се чувстваше едва ли не като изкопаемо. Макар и не до такава степен като Тират, който с ясно изразеното си шкембе, кожения елек и посивяващата коса,

вързана на опашка, приличаше на динозавър от някоя не особено успешна рок група от 70-те.

— А да си чувал „Барън“ да са замесени в каквато и да било съмнителна дейност? — попита той.

Тират се беше заплеснал по едно момиче от съседната маса, чиито гърди преливаха от дълбоко изрязаното деколте. Наложил се Бен Рои да повтори въпроса, за да привлече вниманието му.

— Колегата ти ме попита същото, когато ми се обади завчера — отвърна Тират и с неохота се откъсна от гледката.

— И?

— И нищо. Или поне никой нищо не е успял да надуши. Те са огромна компания, така че бих останал изненадан, ако няма нещо. Всички са такива. Малко счетоводна изобретателност, леко престъпване на някой закон за опазването на природната среда, неофициални изказвания срещу конкуренцията... Както казах и на приятеля ти, целта им е да правят пари, а не да печелят награди за най-печените симпатяги.

Тират изпи бирата си на две големи глътки и остави бутилката на масата да прави компания на предишната.

— Между другото, имаш свястно момче — добави той. — Интелигентно. Трябва да го задържиш. Току-виж ти помогнал за решаването на някой и друг случай.

Запали цигара и си взе шепа солени бадеми от купата. Погледът му отново се стрелна към момичето с дълбокото деколте.

— Няма съмнение, че „Барън“ са потайни — продължи той, като се обърна към Бен Рои. — Дори по стандартите на компании от техния калибър. Много внимателно следят имиджа си, не обичат да им се задават въпроси. И като частна корпорация, естествено, не са открити за задълбочени проверки, за разлика от акционерните дружества. Така че кой знае, може да имат няколко скелета в килерите си. Но честно казано, Ариех, не мога да си ги представя замесени в нещо като секс трафик. Или убийство. Предполагам, че биеш натам.

Повдигна вежди към Бен Рои, който не отговори, а само отпи от бирата си. Минаха две жени с армейски униформи от бригада „Гивати“, по сандали, метнали М-16 на гърба. В Йерусалим войниците бяха част от средата. Тук изпъкваха повече. Бен Рои ги погледа малко, после продължи разговора.

— „Барън“ имат политическо влияние — смени тактиката той. —
Приятели на високи места.

Тират потвърди, че е така.

— Не е необичайно. Всички големи компании са успели да се намъкнат в коридорите на властта. Изглежда обаче „Барън“ наистина имат доста сериозни връзки. С две думи — парите купуват влияние. А „Барън“ имат пари. Много пари. Доколкото знам, половината Кнесет е на заплата при тях. Половината от Конгреса също, ако се вярва на приказките.

Напъха бадемите в устата си, задъвка и дръпна от цигарата си. Бен Рои повъртя бутилката, докато мислеше как да продължи.

— Знаеш ли нещо за дейността им в Египет?

Тират не знаеше повече от онова, което вече бе казал на Дов Зиски.

— Ами голямата клечка? Жена му е била еврейка, нали?

Тират кимна и си взе още една шепа бадеми.

— Запознали се на някакво събиране в посолството във Вашингтон. Тя била културно аташе, или нещо такова. Говорят, че й пращал цветя всеки ден в продължение на година, докато не се съгласила да се омъжи за него. Умряла в автомобилна катастрофа преди време. Той така и не се съвзел от загубата.

— А синът? Дов ми каза, че бил лошо момче.

— И още как — изсумтя Тират. — Наркоман, склонност към насилие, побой над проститутки — класически материал за жълтата преса. Макар че съм чувал също, че бил много по-умен, отколкото го смятат хората, и че дрогата и изпълненията са само фасада.

Той метна бадемите в устата си.

— В действителност е неизвестна величина. Всъщност това се отнася за всички. Има много спекулации и слухове, но когато се стигне до факти за семейство Барън... Колкото и да са потайни в бизнеса си, това е нищо в сравнение с личния им живот. Почти никой не знаел, че има син, докато не цъфнал в борда на компанията преди десет години. Учил под фалшиво име, стоял настрана от прожекторите — толкова много пари не купуват само влияние, а и възможност за личен живот.

Грабна още бадеми, отметна глава и ги изсипа в устата си, след което задъвка енергично.

— Често идва в Израел, ако това ще ти е от полза.

Бен Рои наклони глава.

— По работа ли?

— Ако наричаш смъркането на кокаин и чуването на проститутки работа. Държи огромен апартамент в Парк Хайтс. Вдигали се страшни купони, ако може да се вярва на слуховете.

Бен Рои се замисли дали все пак не съществува някаква връзка между „Барън“ и секстрафика. Генадий Кременко осигурява проститутки за наследника на империята; Ривка Клайнберг научава и заплашва да го разобличи; Барън-младши идва в Йерусалим, проследява Клайнберг до катедралата, изправя се пред нея, губи самообладание... Отново сценарий, който отговаря на някои части от случая, но не и на други. Както и да местеше нещата, все не успяваше да ги нагласи идеално.

— Има една малка загадка, която вероятно ще те заинтересува — каза Тират, вдигна ръка и изтри устата си с ръкав.

Само това ми липсваше, помисли си Бен Рои.

— Слушам те.

— Свързана е с автомобилната катастрофа, в която загинала жената на Натаниел Барън.

— Какво за нея?

— Заключение на съдебния лекар било, че смъртта е следствие на злополука. Трагичен инцидент.

— И какво?

— Много въпроси останали без отговор.

— Например?

Тират се облегна назад и засмука цигарата си.

— Например защо наскоро минала през сервиз кола, движеща се по широк път посред бял ден, внезапно завива без видими причини и се блъска челно в телеграфен стълб.

Допуши цигарата и метна фасата в канавката.

— Мисля, че е твой ред да черпиш.

22.

Кайро

Чад Пъркс влезе в наетия от компанията апартамент в Гезира, прекоси дневната и излезе на балкона. Облегна се на парапета, загледа се към Нил и се изпърдя мощно. „Да си го начукам, животът е сладък“ — помисли си той. Казваше си го поне десетина пъти на ден.

Постът регионален директор на „Барън“ за Северна Африка вероятно предполагаше повече работа от онази, която вършеше в действителност. Всички тежки преговори около сделката се водеха директно от Хюстън. Неговата роля бе по-скоро представителна. Като шеф на офиса в Кайро, той се срещаше с големите клечки в Египет водеше ги на скъпи вечери като днешната в „Джъстин“, плащаше на хората, на които трябваше да се плати, и летеше всеки месец до Луксор, за да проверява как върви строежът на новия музей, до чието откриване оставаха по-малко от две седмици. В общи линии, беше лицето на „Барън“ на място. А също очите и ушите на компанията. Покрай големите надежди, възлагани на газовото находище в Сахара, „Барън“ полагаше всички усилия да угоди на политическите настроения в страната (особено след като на Мубарак му духнаха под опашката) и Чад Пъркс беше идеалният човек за целта. Харесваше му да си мисли, че ако и когато получеха концесията, ролята му ще бъде точно толкова важна, колкото на онези, които реално договаряха подробностите по контракта. Факт, отразен в подмокрания бонус за добро представяне, който щеше да получи след окончателното подписване на сделката.

Повече от щедра заплата, чудесно тлъсто пенсионно осигуряване, луксозен апартамент на брега на Нил, внушително звучаща, макар и леко раздута титла — да, помисли си Чад, животът определено бе сладък.

Или поне беше, докато някой не приближи зад него, праметна корда през врата му, дръпна го рязко от парапета и го събори на пода.

Чад Пъркс имаше много достойни за възхищение качества, но храбростта не беше сред тях. Известно време рита и се съпротивлява, по-скоро инстинктивно, отколкото от вродено желание да се бори срещу нападателя, след което се отпусна. За миг видя размазано „Рамзес Хилтън“ от другата страна на реката и долови смътен, мускусен аромат на дезодорант — човек забелязва шантави неща, когато го душат. После внезапно се озова забил лице в килима на дневната, а кордата вече я нямаше. Сви се на кълбо, като кашляше, давеше се и отчаяно се опитваше да сглоби на арабски израза „Моля ви, не ме наранявайте“. Подобно на храбростта, езиците не бяха силната му страна.

Нямаше нужда да се безпокои за това. Нападателят му заговори на английски. Фактът, че гласът бе женски, събуди за миг надежда у него. Опреният пистолет в слепоочието му обаче бързо я пропъди.

— Искам да знам какво прави компанията ти в Египет — изсъска гласът. — Какво точно прави. И ако се опиташ да ме баламосваш, ще ти пръсна шибаната кратуна.

Чад я увери, че единственото му желание е да ѝ сътрудничи напълно.

— Добре. А сега почвай да говориш.

И Чад заговори.

Йерусалим

В неделя сутринта Бен Рои стана рано. Описа в четири страници всички ключови моменти от случая и ги прати на Халифа. После за всеки случай потърси в Гугъл информация за автомобилната катастрофа, убила жената на Натаниел Барън. Нямаше повече подробности от онези, които вече знаеше от Натан Тират. Колата ѝ излязла от пътя северно от Хюстън и се блъснала в телеграфен стълб. Жената умряла на място. Един очевидец твърдеше, че видял друг човек в колата малко преди катастрофата, но никой не потвърдил показанията му и подробното разследване стигнало до заключение, че става въпрос за злополука. След четирийсет минути сърфиране реши, че тази история е губене на време (целият случай като че ли бе свързан с много губене на време) и изключи компютъра. Обади се на Дов Зиски

да му каже, че ще закъснее, купи букет рози от цветарницата срещу блока и отиде при Сара.

— Това пък какво трябва означава? — попита тя, когато му отвори вратата.

— Просто исках да те видя.

Той извади скритите зад гърба си цветя.

— Бях толкова зает с работа... Помислих си, че можем да закусим заедно и после да те откарам до градината.

— Трябва да съм там по обед.

— Чудесно. Значи може да прекараме сутринта заедно.

Тя го изгледа с подозрение.

— Това не е характерно за теб, Ариех.

— Какво не е характерно за мен?

— Да отсъстваш половин ден в разгара на разследване. Случило ли се е нещо? — Тонът ѝ беше закачлив. — Хайде изплюй камъчето. Направил си нещо или искаш нещо.

— Просто искам да прекарам малко време с теб и Бубу. Липсват ми.

Това беше самата истина. Нещо в случая — секстрафикът, загубата на Халифа — беше дръпнало някаква струна необичайно дълбоко в него. Снощи, след като се върна от Тел Авив, лежа в леглото и мисли за Сара и бебето. Искаше му се да са до него, обвиняваше се, че не са. Обикновено разследванията, особено натоварените като това, те откъсваха от хората, които обичаш най-много. А този случай като че ли го тласкаше обратно към тях. Все повече си мислеше, че наистина трябва да направят още един опит. Той трябва да направи още един опит. В края на краищата именно той беше пратил всичко по дяволите.

— Няма ли да ги вземеш? — попита той.

— Разбира се. Благодаря ти. Прекрасни са.

Тя прие цветята.

— Имам и нещо друго — рече той. — Гледай.

Извади мобилния си телефон и го размаха пред нея като фокусник. Вдигна театрално пръст и натисна копчето за изключване, съпровождайки жеста с драматично „Та-та!“. Тя избухна в смях и го прегърна, а издутият ѝ корем се притисна в стомаха му. Изживяването бе фантастично.

— Мислех си, че по-скоро ще видя главния равин да яде коктейл от скариди, отколкото ти да направиш подобно нещо — пошегува се тя.

— Е, видя. Случват се и чудеса. Да ти приготвя ли закуска?

— Да, моля.

И той се зае. Испанският омлет мутира в бъркани яйца, а препечените филийки включиха противопожарната сигнализация в кухнята. Тя го подигра за кулинарната му некадърност, с което предизвика острия коментар, че хапе ръката, която я храни. Подобни празни дрънканици и шеги бяха неотменна част от времето им заедно и отсъствието им през последната година бе осезаемо. Господи, колко добре изглеждаше тя.

След като се нахраниха — на балкона атмосферата бе странно заредена, сякаш бяха на първа среща или нещо подобно, — той направи второ чудо за сутринта, като изми съдовете.

— Кой е този домошар, за Бога? — с шеговито изумление попита Сара.

— Аз нямам нищо общо. Сигурно някой е влязъл в къщата. По-добре набери едно нула нула.

Последва още смях. Най-прекрасният звук на света.

След това тя се излегна на дивана, а той сложи длан на корема ѝ и усети как детето прави нещо като особено енергична серия пилатес. После, по нейно предложение, отидоха до „Мамила Мол“ да купят дрешки за бебето. Бен Рои мразеше да пазарува, в личната му класация обикалянето на магазини се нареждаше някъде до плащането на данъци. Въпреки това събра целия си кураж, доволен, че просто е с нея, ако ще това да означаваше да трамбова два часа, докато Сара оглежда безкрайните щандове с ританки и миниатюрни обувки.

— Сигурен ли си, че не ти е писнало? — непрекъснато го питаше тя.

— Ни най-малко — непрекъснато лъжеше той.

И после най-неочаквано стана обед и той я караше покрай градските стени към детската градина в арабския квартал Силван, скупчен по склона южно от Стария град. Градината беше експериментална, опитваха се да интегрират израелски и палестински хлапета, като им създаваха условия да играят заедно. Преди четири години в нея имаше общо трийсет деца. Сега броят им бе паднал на

десетина, което говореше доста красноречиво за хода на мирния процес.

— Какво става със заселниците? — попита той, докато излизаха от „Маале Ха Шалом“ към стръмния склон на уади Хилва.

— Какво може да става? Същата гадост както обикновено.

Група заселници — ултраортодоксални, финансирани от американци — бяха купили къщата до детската градина и постоянно им създаваха неприятности.

— Завчера един от тях метна плик с пикня на детската площадка. Едва не улучи едно дете. Еврейско дете! — Сара поклати отвратено глава. — Макар че си беше заслужено. Миналата седмица група шебаб взриви микробуса ни.

Всичко това беше ново за Бен Рои. Толкова бе погълнат от работата си, че дори не я беше попитал за нейната.

— Поне предлагате на смахнатите нещо, около което да се обединят — непохватно се пошегува той. В отговор не получи дори усмивка.

— Честно казано, не мисля, че ще издържим още дълго. Навремето изглеждаше, че ще се получи, но както са тръгнали нещата напоследък... — Сара разтърка слепоочията си. — Казвам ти, Ариех, лудите превземат лудницата. Вече са я превзели. И от двете страни. Понякога се питам дали това е страната, в която искам да израсне детето ми.

Бен Рои намали и хвана ръката ѝ.

— Нашето дете ще има най-хубавия дом на света, Сара. Най-щастливият и най-безопасен дом. Обещавам ти. С цялото си сърце.

Тя го погледна, после стисна ръката му, наведе се към него и го целуна по бузата.

— Обичам те, Ариех. Подлудяваш ме, но те обичам. А сега давай, не искам да закъснявам.

Той разроши косата ѝ и продължиха към градината — вехта бетонна сграда с решетки на прозорците и стоманен портал, изрисуван с графити. Помогна ѝ да слезе и отидоха до входа, без да обръщат внимание на съседната сграда с гигантското синьо-бяло израелско знаме, което се развяваше на покрива. Сара натисна звънеца, обърна се и хвана ръцете му. Две арабски хлапета минаха покрай тях, яхнали

измъчено магаре; от минарето по-надолу зазвуча усилен от високоговорители глас, призоваващ правоверните на обедна молитва.

— Благодаря за чудесната сутрин — каза тя, повдигна се на пръсти и го целуна по носа.

— Аз ти благодаря.

— Трябва да го направим отново.

— Определено.

— Препечените филийки бяха възхитителни.

— Да ти го начукам.

Разсмяха се и стиснаха ръце. Той искаше да каже още нещо, нещо по-съкровено — колко е специална, колко много означава за него, как повече от всичко на света иска бъдещето им да бъде общо. Преди да успее да го направи, порталът се отвори. Сара завъртя очи — може би и тя мислеше същото.

— Обади ми се — каза тя.

— Разбира се.

Тя стисна ръцете му за последно, опря нежно корем в неговия, прошепна „Чао, татко“ и влезе в двора. Бързо махване с ръка и порталът се затвори. Бен Рои впери поглед в него, като си мислеше колко по-лесен би бил животът, ако имаше нормална работа, която не го задръства непрекъснато със смърт, насилие и мъка. Поклати глава, извади мобилния си, включи го и тръгна към колата. Няколко сигнала му съобщиха за пропуснати обаждания и съобщения. Много пропуснати обаждания и съобщения. Много повече от обичайното. Той се намръщи, влезе в гласовата си поща и заслуша, облегнат на колата си.

Сара вървеше през площадката за игра с колегата си Дебора и ѝ разказваше каква чудесна сутрин е изкарала и как има някакъв шанс с Бен Рои да направят още един опит. Тъкмо стигна до основната сграда, когато отатък стената познат глас изрева:

— Ох, не, не, не, проклет глупак! Какво правиш?

Усмивката ѝ помръкна.

— Е, поне беше хубаво — въздъхна тя.

Бен Рои караше като побъркан, натиснал газта до дупка — с включена сирена и светлини на покрива на тойотата. Стигна до Кишле за пет минути. „Омар Ибн ал Хатаб“ беше задръстена — няколкостотин арменци скандираха крещяха, сипеха обиди към редицата униформени, изпратени да не ги допускат до участъка. И всичко това под зоркото внимание на тълпа журналисти, фотографи и телевизионни екипи. Както и можеше да се очаква, защото архиепископ Армен Петросян току-що бе арестуван по подозрение в убийството на Ривка Клайнберг.

Спря тойотата пред служебния вход на участъка, показва значката си и вкара колата на паркинга зад сградата. Беше се обадил на идване и Зиски го чакаше.

— Това е работа на Баум, нали? — извика той, докато изскачаше от колата. — Той е зад всичко това!

— Използва чина си, за да се наложи на сержант Шалев — потвърди Зиски. — Твърди, че имал достатъчно доказателства за обвинението.

— Какви, за Бога?

Зиски не беше наясно с подробностите. Знаеше само, че главният супер интендант твърдял, че доказателствата му били железни.

— Като тези, че Земята е плоска! Къде е Леа?

Била изпратена у дома да се успокои. Изтрещяла, когато чула какво става. Бен Рои стовари юмрук върху покрива на тойотата и тръгна през двора, следван от Зиски.

— А началник Гал?

— Докладва в министерството.

— Каква преебавка, мамка му! Единствената общност, която се държи нормално, а той ги накара да се разбунтуват! Пред очите на медиите! Малоумник!

Бен Рои стигна входа на детективското отделение и нахълта вътре. Юри Пинкас, Амос Намир и сержант Моше Перес бяха вдигнали крака по бюрата. Явно смятаха, че всичко е приключило.

— Много мило...

— Къде е Баум? — озъби се Бен Рои.

— ... че благоволи да дойдеш — довърши Пинкас. — Горе. Отговаря на обаждания на пресата.

— Не се и съмнявам — изръмжа Бен Рои и забърза обратно навън. Прекоси отново двора към входния тунел на участъка. Отсреща крещящата тълпа беше стигнала до портала, а униформените се мъчеха да ги задържат. Бен Рои влезе през ниската врата отдясно и тръгна по стълбите.

— Искаш ли да дойда с теб? — попита Зиски, който продължаваше да го следва.

Бен Рои рязко се завъртя.

— Искам да намериш един човек на име Георги Асланиян. Държи арменската таверна, всички го познават. Кажи му, че работя по въпроса и ще се опитам да намеря начин да успокоя духовете. Разбрано?

— Разбрано.

— И вземи две по-яки ченгета с теб. Не искам да се случи нещо с хубавото ти лице.

Потупа хлапето по бузата и продължи нагоре, като вземаше по две стъпала наведнъж.

Главен супер интендант Ицхак Баум седеше зад бюрото в кабинета си и говореше по телефона. Нисък, дебел мъж с добре изгладена униформа, с венеца и звездата на сган НШ1С16, блестящи на раменете му. Около Баум винаги витаеше атмосфера на превзето самодоволство, която днес се подсилваше от твърденията, че не може да коментира нищо повече от факта, че на този етап не търсят друг във връзка с убийството на Ривка Клайнберг. Бен Рои ядосано нахълта в стаята и натисна вилката на телефона, прекъсвайки връзката.

— Какво правиш, по дяволите? — вбесено изквича Баум. — Разговарях с „Джерусалем Пост“!

— Майната му на „Джерусалем Пост“ — озъби му се Бен Рои и се надвеси през бюрото. — Какво става?

На Баум му трябваше секунда да дойде на себе си, месестите му устни трепереха и се гърчеха, докато се мъчеше да овладее гнева си.

— Разрешавам убийство, ето какво става, детектив Бен Рои. Което е много повече от онова, което ти правиш през последните десет дни.

— Петросян! — Бен Рои беше абсолютно втрещен. — Седемдесетгодишен свещеник! Как реши, че той е извършителят?

— Благодарение на отдавна доказалия се процес на събиране на улики и следването им, ето как!

— Я ми спести остроумията си, Баум!

— А ти покажи уважение, Бен Рои!

— Начукай си го!

— Ти си го начукай!

Баум вече беше скочил на крака и се гледаха кръвнишки. Млада служителка надникна в кабинета и попита защо е цялата врява.

— Разкарай се! — изрева Баум.

Завтече се през кабинета, затръшна вратата и се върна при бюрото си.

— Внимавай, Бен Рои! — озъби се той. — Внимавай какъв тон ми държиш! Наистина внимавай, или ще си понесеш последствията.

— Направо ще напълня гащите!

— И трябва! Ти си позор за този участък. Ти и онзи твой префърцунен педал...

— Да не си посмял...!

— Ти да не си посмял!

— Маниак!

— Внимавай какво говориш!

— Маниак!

Продължиха така още известно време, разменяха си клетви и обиди, докато накрая се изтощиха и млъкнаха задъхани. Виковете на арменците отвън изпълниха кабинета. След десет секунди Баум седна на мястото си. Бен Рои вдигна ръце от бюрото и отстъпи крачка назад.

— Началник Гал знае ли?

— Разбира се, че знае. Да не мислиш, че бих действал зад гърба му? Показах му доказателствата, той даде разрешение и подписа заповедта.

Бен Рои поклати глава. Началник Гал не беше глупак — щом бе разрешил ареста, значи Баум беше успял да представи тезата си достатъчно убедително.

— И какви са тези железни доказателства?

Баум се облегна в стола си и изпъчи гърди.

— Има досие.

— Петросян?

— Нападнал гръцки свещеник на Божи гроб. Едва не го удушил. Абсолютно откачил.

— И това станало...?

— През две и четвърта.

Бен Рои се изсмя пренебрежително.

— Значи си имаме работа с рецидивист.

Баум настръхна, но предпочете да не се връзва на сарказма му.

— Има и още.

— Разказвай, ако обичаш.

— През седемдесетте бил хванат да подправя счетоводните книги на катедралата. По онова време управлявал финансите, източвал пари от сметките и инвестирал в съмнителни сделки. Работата обаче се разсърнала, едва не се стигнало до фалит. „Хаарец“ излезли с обширен материал.

Бен Рои не можеше да повярва на ушите си.

— И това има общо с убийството?

— Разбира се, че има. — Гърдите на Баум се изпъчиха още повече. — Журналистката, която подготвила материала, била начинаеща и това била първата ѝ голяма статия. Името ѝ е...

— Ривка Клайнберг — довърши Бен Рои.

Баум се подсмихна самодоволно, сякаш беше улучил в десетката.

— Намир го откри. Добър детектив е Амос. Старателен. — Замълча многозначително, след което продължи: — Благодарение на Клайнберг Петросян бил пратен опозорен в Армения и трябвало три години да изкупва греховете си с пост и молитви на гъза на географията. Изгубил всякакви надежди един ден да стане патриарх. Кое то според мен може да бъде адски добър мотив.

— Трийсет и пет години след станалото! — Бен Рои клатеше глава. — Стига, Баум, дори по твоите стандарти историята е същата с бели конци. Пълен боклук.

— Парче по парче, Бен Рои. Така става работата. Парче по парче, докато не събереш картината. И ето ти още едно парче. Петросян е излъгал къде е бил в нощта на убийството.

Бен Рои отвори уста, но после я затвори. Това звучеше по-подозрително. Баум видя, че отново започва да печели позиции, и самодоволната му усмивка се разтегна още повече.

— Казва, че бил в покоите си, когато Клайнберг е била убита. Благодарение на пълноценната работа на твоето приятелче-педалче знаем, че въпросните покои имат отделен изход към улицата. А сега разполагаме и със запис как Петросян се разхожда из арменския

квартал по времето, когато според собствените му твърдения е бил под завивките.

— Какъв запис? В арменския квартал няма никакви камери.

— Няма полицейски камери. Но онова магазинче „При Сами“ на ъгъла на „Арарат“ и „Свети Яков“ има охранителна камера над вратата. Намир прегледа записите за всеки случай. Както казах, добър детектив е той. Старателен. И какво мислиш, че откри? Кристално ясни картини на твоя сладък малък архиепископ, вървящ по „Арарат“ в шест и четири вечерта и обратно в осем и четирийсет и шест. Точно по времето на убийството, Бен Рои. Точно по време на убийството.

Вече беше набрал скорост и се наслаждаваше на самия себе си.

— Имаме съмнителен тип, ясен мотив и фалшиво алиби — изброи той на пръсти. Меки, дундести пръсти, които никога не бяха виждали нещо, дори далеч наподобяващо сериозна работа. — И в случай че все още те гризат някакви съмнения, разполагаме и със самопризнания.

Устата на Бен Рои отново се отвори и затвори, без нищо да излезе от нея. Баум кимна доволно — даваше си сметка, че е взел преднина. Вдигна лист от бюрото си и зачете бавно, наслаждавайки се на всяка дума.

— „Смъртта ѝ тежи на моята съвест. Аз трябва да понеса вината. Аз я убих.“

Погледна към Бен Рои и го прочете отново, за да бетонира окончателно тезата си.

— Явно пропускам някакъв скрит смисъл във всичко това, но не мога да разбера какъв е той, ако ще от това да зависи животът ми. Може би ти ще ме просветлиш.

Сарказмът му бе неприкрит, предизвикателен.

— Той е казал това на теб? — попита Бен Рои.

— На друг архиепископ. Един от информаторите на Намир го чул и съобщил.

— Значи това не е официално самопризнание.

Баум не отговори, само се облегна, скръсти ръце на гърдите си и се залюля в директорския си стол. Сега той беше зад волана и го знаеше.

— Всичко това адски те вбесява, нали?

Бен Рои го изглежда кръвнишки.

— Адски те вбесява. Великият балаш, получил три почетни грамоти за отлична полицейска работа. Винаги стига до дъното на нещата. А този път си на резервната скамейка. Някой друг е разрешил случая и всички твои жалки следи се оказват трънки. Господи, сигурно страшно те боли.

— Боли ме — озъби се Бен Рои, — че си вдигнал на крака цялата арменска общност и едва не си предизвикал бунт заради доказателства, които всеки недоучил адвокат ще направи на пух и прах. Всичките ти улики са косвени, Баум. Не разполагаш с абсолютно никакви доказателства, които да свързват пряко Петросян с престъплението.

Баум спря да се люлее и се наведе над бюрото си.

— Ще ги получим, детектив. Повярвай ми, ще ги получим. Петросян е в ръцете ни и дори да не я е удушил лично, със сигурност знае кой го е направил. В момента криминалистите работят в апартамента му. Сега с Намир ще отидем да си поприказваме хубаво с него. А ти... — Той Размаха войнствено пръст към него. — Искам да си седнеш на бюрото и да попълниш белите петна.

— Ще присъствам на разпита.

— Ще присъстваш на шибания ми задник! — изкрещя Баум и в следващия момент се усети, че отговорът му не се е получил точно така, както възнамеряваше. Окопити се и продължи в същия дух: — Винаги си бил жалък кретен, Бен Рои, и повече няма да търпя това. Това е наше разследване, така че ще се съобразяваш. Ясно? В противен случай ще те разжалвам до шотер и ще даваш наряди в най-затътената дупка, която успея да намеря. А сега слизай долу и се захващай за работа. Това е заповед.

Бен Рои впери гневен поглед в него, после тръгна към вратата. Когато стигна до нея, се обърна и каза:

— Искаш ли да знаеш на какво ми напомня всичко това?

Баум повдигна вежди.

— На омлета, който приготвих сутринта.

Баум го изгледа объркано.

— Яйца — обясни Бен Рои. — Голяма бълбукаща купчина яйца. Полетяла право към лицето ти, господин супер интендант. Пипнал си погрешния човек и ако съм на твое място, ще си приготвя парцала, защото, когато всичко се разнищи, ще имаш голяма каша за разчистване.

Излезе, но отново се върна.

— И само за протокола, ако те чуя още веднъж да говориш така за партньора ми, хубаво ще те подреда. Същото се отнася и за Леа Шалев. Маниак.

Беше стигнал средата на стълбите, преди Баум да измисли подходящ отговор.

23.

Луксор

„Окото на Хор“ пристана в разгара на следобеда. Беше в конвоя от три кораба, които дойдоха от Асуан и се наредиха един до друг на пристанището като трупа състезатели по синхронно плуване.

Халифа чакаше на кея. Веднага щом спуснаха мостчетата, той се качи на борда и тръгна да търси д-р Дигби Гърлинг, за когото Мари Дюфресне предполагаше, че може да знае нещо за загадъчния Самюел Пинскър. Откри го в салона на носа, където говореше за древноегипетската козметика пред група жени на средна възраст. Халифа остана в дъното на помещението до края на лекцията и когато слушателите започнаха да се разотиват, пристъпи напред, представи се и обясни защо е тук.

— Детектив! — прогърмя Гърлинг с плътния си глас. — Колко интригуващо! Някакво престъпление ли е станало?

В известен смисъл, отвърна Халифа и добави, че не може да разкрива подробности.

— Разбира се, разбира се. Всичко трябва да е скрито-покрито!

Англичанинът почука заговорнически носа си. Мари Дюфресне го беше нарекла балон. На Халифа повече му приличаше на круша. Презряла круша в бял ленен костюм, папийонка и сандали.

— Тук ли ще разговаряме? — попита Дигби. — Или предпочитате да идем на кърмата?

— Където ви е най-удобно — отвърна Халифа.

— Значи на кърмата. След двацет минути тук ще има курс по ключек за средно напреднали и не искам да ни безпокоят. Истински детектив! Господи, все едно съм в роман за инспектор Морс!

Той събра бележките си, нахлупи голяма сламена шапка на главата си, махна театрално на остатъците от аудиторията си и тръгна към изхода.

— И не забравяйте за довечера, доктор Дигби! — напомни му една от жените.

— Ще бъда същински Соломон! — извика в отговор Гърлинг. — Честен, но много, много непреклонен!

Поредно театрално махване и продължиха по постаните с пътека стълби. Кикотът на жените отекваше зад тях.

— В неделя вечер има състезание за мумии — обясни англичанинът, докато се катереха. — Трийсет пияни разведени жени ще обикалят, увити в тоалетна хартия. А на мен се пада честта да избира победителката. Бедният аз!

Поклати скръбно глава и се изкачи на горната палуба. В единия край имаше малък басейн, наобиколен от хора в бански. В другия се виждаше навес с пластмасови столове под него. Корабът беше спрял в най-външната редица съдове и англичанинът се загледа замечтано към далечния, замъглен от маранята Тивански масив. После плесна с ръце, отиде при навеса, настани се в един стол и махна на Халифа да седне до него.

— И така, инспекторе — рече той. — Самюел Пинскър. Надявам се, че мога да ви бъда от помощ.

Не беше единственият надяващ се. След срещата в участъка, по време на която началник Хасани дрънка в продължение на час и половина за приближаващото откриване на музея в Долината на царете, Халифа бе прочел подробните бележки на Бен Рои. Обаждането до хотел „Розета“, където Ривка Клайнберг си беше резервирала стая, не разкри нищо повече от онова, което вече бяха казали на хората на Бен Рои. Отдел „Тежки престъпления“ на александрийската полиция не знаеше за никакви връзки между „Розета“ и трафика на хора, хакерски атаки или каквато и да било друга организирана престъпност, ако не се брои спорадичното браконьерство на оари. Концесията на „Барън“ за газовото находище в Сахара щеше да бъде една от най-големите сделки, сключвана от египетското правителство с чужда компания, ако можеше да се вярва на познат на Халифа от „Ал-Масри Ал-Юм“. Но и в този случай нямаше очевидни връзки с убийството в Йерусалим. С две думи, проучванията му не добавиха абсолютно нищо към онова, което израелците вече знаеха. Ако искаше да помогне на Бен Рои по случая — а колкото повече задълбаваше в него, толкова повече се зарибяваше, — Халифа трябваше да разбере защо Ривка Клайнберг се е интересувала от Самюел Пинскър. А откриването на това като че ли

изцяло зависеше от тази среща с Дигби Гърлинг. Така че да, разчиташе много на този разговор.

— Разбрах, че сте проучвали Пинскър — започна той.

— За една скромна монография, която написах преди няколко години — потвърди англичанинът. — „Всички мъже на момчето цар — забравени членове на екипа, разкопал гробницата на Тутанкамон.“ Продадох цели двайсет и шест бройки в книжарницата на музея „Питри“. Същински бестселър по стандартите на египтологията. Пинскър фигурираше заради работата му върху ландшафта около входа на гробницата. Салах, ако обичаш!

Обръщението бе към облечения с бяло сако сервитьор, който патрулираше покрай басейна. Мъжът приближи и ги попита какво ще желаят. Халифа вдигна ръка да покаже, че не иска нищо. Гърлинг си поръча „Пимс“.

— Винаги си купувам по няколко бутилки от безмитния магазин — призна той. — Барманът Ахмед е голям специалист в приготвянето му. Много мента, в това е тайната.

Смигна, извади кърпичка и избърса челото си, по което за двете минути без климатична инсталация беше избила пот. Халифа запали цигара и се канеше да поднови разговора, но Гърлинг го изпревари.

— Странна птица е бил нашият Самюел — каза той. — Фигурира съвсем малко в книгата, но наистина направих доста проучвания за него. Разбира се, вече е напълно забравен, но навремето е бил доста важна фигура. Често си мисля дали да не събера бележките си в друга книга.

Попи за последно челото си, свали шапката и започна да си вее.

— По професия е бил инженер. Минен инженер, евреин от Манчестър, ако трябва да сме по-точни, което едва ли означава, че е от някакъв много голям род. Дошъл в Египет да инсталира система от лебедки в една фосфатна мина при Харга и останал тук като съветник на някои от археологическите експедиции в Луксор. Именно той пръв осъзнал колко важна е подходящата вентилация за по-дълбоките гробници в Долината. Ако не е бил той, досега в тях да не е останала украса. Не че това щеше да разочарова кой знае колко онези хубостници.

Той кимна към басейна, където две жени в бикини бяха яхнали двама мъже с наднормено тегло, пицяха радостно и се пръскаха с

водни пистолети.

— Призивната песен на *Femina Britannicae* — въздъхна Гърлинг, завъртя очи и обърна стола си така, че да не гледа към басейна.

Над рамото му Нил блещукаше като някакъв широк изумруден булевард под лъчите на следобедното слънце.

Халифа се хвана, че се вира в една баржа, която пътуваше по течението покрай западния бряг и носът ѝ разсичаше дълбоко водата. Гласът на Гърлинг прогърмя отново.

— ... в бедняшки квартал в Манчестър, нали разбирате. Син на неграмотен обуцар, говорещ само идиш. Преодолял убийствена бедност и религиозна дискриминация, за да стане инженер. Блестящ ум според всички, но и труден характер. Много предизвикателно поведение и силни социалистически възгледи, което естествено не се е харесвало на повечето колонисти тук. Винаги се спреквал с хората, бил прословуто разпуснат в своя, нали се сещате... — Той направи боксьорско движение с ръце. Халифа си спомни разказа на Мари Дюфресне как Пинскър нападнал човек от Курна.

— Да, около тази история се е вдигнала врява — призна Гърлинг, когато Халифа спомена за инцидента. — Така и не намерих подробности. Знам само, че Пинскър се почувствал оскърбен от нещо, казано от човека, и го пребил. Навлякъл си доста омраза, макар че, ако трябва да сме честни, това не било характерно за него. Според повечето сведения се отнасял с огромно уважение към местните. Може би египтянинът е подхвърлил нещо за стария му навик да...

Той вдигна ръка пред устата си, сякаш пиеше.

— Или с това, или с лицето му. Външният му вид бил доста деликатна тема.

— Тъкмо се канех да ви питам за него — рече Халифа. — Лицето му било... как го наричате? Вродена деформация?

— Увреждане по рождение ли? — Гърлинг поклати глава. — Не, не, обезобразяването настъпило много по-късно. Бил доста красив млад мъж, ако може да се вярва на малкото запазени фотографии. Тъмнок, с изразени семитски черти. Обезобразяването е причинено от газ.

Халифа не разбра.

— Иприт — обясни англичанинът. — През Първата световна война. Битката при Пашендал. Пинскър бил сапър. Водел група,

копаеща под вражеските позиции. Швабите ги надушили, прокопали шахта и пуснали газ в тунела на англичаните. Изгорили горките копелета живи. Пинскър рискувал живота си, опитвайки се да запуши дупката, за да могат другите да се махнат. Бил награден с Викториански кръст, макар че си платил за него със страдания до края на дните си. Изпитвал постоянна болка. Имал нужда от алкохол и морфин само за да може да функционира. Трагична фигура в много отношения.

Халифа се съмняваше, че изнасиленото от Пинскър момиче би погледнало на него по този начин. Запази мисълта за себе си, не искаше да затъва в подробности около изнасилването. Вместо това извади ксерокопие от джоба си и насочи разговора към онзи аспект от историята, който най-вече го интересуваше — писмото на Хауърд Картър.

— Предполагам, че това не ви говори нищо, нали? — попита той, подавайки му листа.

Гърлинг си сложи отново шапката, надяна очила и зачете. Очите му се разширяваха все повече и повече.

— Къде открихте това? — попита той накрая.

— Беше в едно старо полицейско досие. Открих го преди два дни.

— Ако знаех за това писмо, щях да го включа в монографията си. Невероятно. Абсолютно невероятно.

— Имате ли представа какво означава? Споменава се, че е открил нещо.

— Е, не мога да бъда абсолютно сигурен, разбира се — каза Гърлинг и отново зачете писмото, — но съм готов да се обзаложа, че е имал предвид Лабиринта на Озирис.

Каза го с такова убеждение, че свари Халифа неподготвен. Не беше очаквал такъв директен отговор, беше се подготвил за по-дълъг разпит. Наведе се напред, обзет от любопитство, напълно забравил всичко, казано досега.

— Какво представлява този лабирин?

— Лабиринт — поправи го Гърлинг, наблюдайки на последната буква. — Едно от двете чудеса на Древен Египет, кръстени от гърците с едно и също име. Едното, разбира се, е гробният комплекс на

Аменемхет Трети в Хавара. Макар че по мое мнение другият обект е далеч по-интересен.

— Този лабиринт някаква гробница ли е?

— Не, не — енергично поклати глава Гърлинг и увисналите му бузи се разлюляха. — Бил е мина. Мината, ако трябва да съм точен. Основният източник на злато за фараоните от Новото царство.

Трепетното любопитство се засили. Според изпратените от Бен Рои бележки Ривка Клайнберг се бе интересувала и от добива на злато.

— Никога не съм чувал за него — рече Халифа.

— И сигурно никога не бихте чули, освен ако не се интересувате конкретно от древноегипетски технологии. Честно казано, аз самият не знаех много, докато не започнах проучването върху Пинскър и прочетох някои допълнителни неща по темата. Пред Лабиринта всички други златни мини бледнеели. Съкровището на Тутанкамон, другото от Тел Баста, накитите на Аххотеп, гробницата на Джехути — вземете която искате от тези находки и има голяма вероятност да гледате злато, добито в Лабиринта. Представлявал цял подземен град, ако се вярва на Херодот.

— И Пинскър е търсил тази мина?

— Определено — заяви Гърлинг. — Тя се превърнала в нещо като фикс идея за него. Нямам представа къде е чул за Лабиринта, но почти от самото си пристигане в Египет започнал обиколки на Източната пустиня в опити да го открие. Предполагам, че това и следва да се очаква от него, все пак е бил минен инженер и тъй нататък. В архива на Джоузеф Брекън от Манчестър, който бил профсъюзен активист и стар боен другар на Пинскър, има негово писмо, в което говори надълго и нашироко за Лабиринта и колко страхотно щяло да бъде, ако го намерят. Не толкова заради самото злато, колкото заради онова, което можели да научат за минното дело в древността. В епоха, когато куцо и сакато е идвало в Египет да търси фараони и съкровища, Самюел Пинскър е искал да знае повече за пролетариата. Истински ученик на Маркс. Аха, кавалерията идва!

Сервитьорът се появи, носейки поднос на върха на пръстите си. Остави питието на Гърлинг и чаша леденостудена вода за Халифа, макар той да не я беше поръчвал.

— До дъно! — възкликна англичанинът. Поднесе чашата до устните си и изпи една трета от съдържанието ѝ на един дъх, а месестата му гуша се изду като на пеликан. Халифа отпи глътка вода — вече се радваше, че са му я поднесли. След кратко мълчание Гърлинг продължи: — „Толкова дълбоки са шахтите му, толкова многобройни са галериите му, толкова смайващо сложни са те, че да пристъпиш през входа му, означава да се загубиш напълно и дори самият Дедал би се объркал.“

Гърлинг отпи още една огромна глътка и опря чашата на кръглото си шкембе.

— Това е описанието на Лабиринта от Херодот — каза той. — Или поне е парафраза на Херодот, не мога да си спомня дословно думите му. В него имало толкова много злато, че можело да се откъртва от стените с нож, сякаш си режеш парчета месо, а когато излезеш на слънце, стига да успееш да излезеш, разбира се, косата ти блестяла като запалена заради златния прах. Добрият стар Херодот изобщо не е обичал скромните описания.

Изкиска се и разбърка остатъка от напитката си със стръкчето мента. Халифа пък дръпна за последно от цигарата си.

— Разбира се, само гърците говорят за него като за лабиринт — добави Гърлинг. — Египтяните нямали подобно понятие. Те използвали малко по-прозаичното название „шемут нет уезир“, или Проходът на Озирис. Озирис, естествено, е бог на Подземното царство.

„Шемут нет уезир“ му говореше нещо, макар и смътно. Въпреки интереса си към миналото на страната, минното дело в древността не беше област, на която Халифа бе обръщал особено внимание.

— Херодот единственият източник ли е за мината? — попита той.

— Не, не, тя се споменава и на доста други места — отвърна Гърлинг и отново разбърка напитката си, след което извади стръкчето от чашата, наведе се напред и сръбна. — Определено не мога да твърдя, че съм авторитет по темата, но със сигурност има и откъс у Диодор Сицилийски. Той пише, че в апогея си мината била разработвана от десет хиляди роби и добитото от нея злато тежало повече от слон. Ако не се лъжа, имаше и няколко откъса и у Агатархид. Както и древноегипетски източници, които поради произхода си са доста по-загадъчни и открити за интерпретации.

Той пусна ментата обратно в чашата, допи питието, извади отново кърпата и попи накапаната си риза и панталони. Откъм басейна някаква жена на висок глас попита къде Дженин е сложила крема против изгаряне. По Нил пристигаше туристически катер с не особено подходящото име „Нов Титаник“.

— Разбира се, за всичко това има какви ли не мнения — каза Гърлинг, без да бъде подканван от Халифа. — Твърди се, че всичко било мит. Един вид египетско Елдорадо. Например Картър никога не е вярвал в съществуването на Лабиринта, макар че по принцип имал склонност да отхвърля всичко, което би засенчило собственото му откритие. Изворите обаче са доста категорични, поне по стандартите на онова време, а и аз смятам, че някои наскоро открити надписи хвърлят допълнителна светлина по въпроса. Разбира се, големият препъникамък е обстоятелството, че никой не е открил подобен обект. А сега излиза, че някой го е направил.

Той размаха писмото.

— Изключително. Направо изключително.

— Мислите ли, че е казвал истината? — попита Халифа.

— Не виждам причина да е лъгал. Бил е груб и нетактичен северняк, не си е падал особено по полетите на фантазията. Щом е казал, че го е намерил, лично аз бих му повярвал. Абсолютно невероятно. Имате ли нещо против да задържа копието?

— Разбира се, вземете го — каза Халифа. — Оригиналът е в кабинета ми.

— Много съм ви задължен. Наистина мисля, че трябва да се заема по-сериозно с Пинскър. Излиза, че е по-интересен, отколкото предполагах. Един вид Мелъри на египтологията.

Халифа не знаеше кого има предвид англичанинът, но предпочете да не пита. Мислите му се понесоха в друга посока, опитваше се да разбере защо израелска журналистка, работеща върху статия за трафик на хора, ще проявява интерес към откриването на древноегипетска златна мина. Не беше негова работа, случаят бе на Бен Рои, но не можеше да се сдържи. Нещо във всичко това го беше зарбило здравата. По напълно непознат досега начин...

— Знаем ли нещо повече за тази мина?

— Хммм?

Гърлинг отново четеше писмото, погълнат от собствените си мисли.

— Мината. Знаем ли нещо повече за нея?

— Както казах, едва ли мога да бъда наречен специалист в тази област. — Англичанинът сгъна писмото и го прибра в джоба на ризата си. — Силата ми открай време е била в историята на гръцко-римския свят. Несъмнено е била голяма, всички източници твърдят това. Майката на всички древноегипетски мини. И, изглежда, е разработвана през цялото Ново царство. Над петстотин години ровене и копане — ако си спомните, че дори най-дълбоките гробници в Долината на царете са били изградени само за около двайсетина години, ще получите известна представа за вероятните мащаби на това място. Разбира се, всичко е било изчерпано още в древността, но въпреки това откриването ѝ би било невероятна сензация.

— И се е намирала някъде в Източната пустиня — каза Халифа.

— Там я поставят изворите. По-голямата част от добитото през древността злато идва от тази част на света. Или от Нубия. Разбира се, името идва от „нуб“, древноегипетската дума за злато.

Той извади кърпата си и отново започна да бърше челото си.

— Трябва да поговорите с двамата Райсули — каза след малко.

— Те обикалят тази част на Египет през последните дваисет години, знаят всичко за древното минно дело.

И това име беше смътно познато на Халифа.

— Брат и сестра са, нали?

— Точно така. Забележителна двойка. Именно те откриха новите надписи, които споменах. Трябва да се обърнете към тях, ако искате да научите повече за Лабиринта. Мисля, че могат да бъдат открити в университета в Кайро.

Халифа си отбеляза да се свърже с тях. Зададе още няколко въпроса, но Гърлинг не бе в състояние да добави нищо към вече казаното и когато започна да хвърля потайни погледи към часовника си, Халифа му благодари за помощта и се ориентира към приключване на разговора.

— Надявам се, че не ви пъдя — извинително каза Гърлинг. — Просто в пет часа трябва да водя една група до Булеварда на сфинксовете, а времето напредва.

Халифа го увери, че не е нужно да се безпокои, че е научил всичко, което му трябва.

— Много хубава работа е свършена по булеварда, между другото — добави Гърлинг, докато се изправяше. — Забележително постижение. Градът е напълно преобразен. Като жител на Луксор сигурно много се гордеете.

Халифа не отговори, просто изгълта водата си и се изправи. За момент погледът му се спря върху огромен сал от уард-и-нип, носещ се в средата на реката; сива чапла беше кацнала гордо отгоре му, подобно на капитан, насочващ кораба си.

Той поклати глава и настигна англичанина.

— Сещам се за още едно нещо — каза, докато прекосяваха палубата.

— Слушам ви.

— Докато проучвахте Пинскър, случайно да сте попадали на някакви връзки между него и Израел?

Англичанинът сви вежди и отвърна:

— Сега не мога да се сетя. По времето на Пинскър Израел дори не е съществувал. Палестина е била управлявана с британски мандат. Или беше с мандат на Обществото на народите? Все не мога да запомня. Така или иначе Пинскър едва ли е стъпвал там. Бил е доста скептично настроен към ционизма. Макар че все пак е бил в Египет, така че нищо чудно и да е отскачил дотам. Но лично аз не съм чувал за подобно нещо.

Стигна до вратата и понечи да я отвори, но спря.

— Чакайте, имаше някаква негова роднина, която се е преместила там. Някъде в края на трийсетте. Братовчедка или нещо такова. Много далечна. Останала две години, простила се с илюзиите си и се върнала в Англия. Не мога да си спомня името ѝ.

Замисли се за момент, накрая сви извинително рамене и влезе вътре. Халифа остана на прага, загледан как водораслите се носят на север към морето и бавно се въртят от течението. Запаля поредната „Клеопатра“ и последва Гърлинг в кораба.

— Между другото, историята беше интригуваща — разнесе се откъм стълбите гласът на англичанина. — Древни златни мини, изчезнали археолози, мистерии в Светите земи... направо сюжет от

роман. Страшно ми е любопитно да науча за какво всъщност става дума.

Халифа дръпна от цигарата си и промърмори:

— Значи ставаме двама.

Йерусалим

В седем часа Бен Рои и Леа Шалев седяха на балкона на апартамента ѝ в Рамат Дения, пиеха вино и гледаха огнения кървавочервен залез. Зад тях се чуваше приглушеното тракане на съдове — съпругът на Шалев, Бени, приготвяше вечерята. Малко куче ги наблюдаваше от другия ъгъл на балкона — душеща космата топка с гръмкото име Великолепен.

— И какво мислиш за всичко това? — попита Леа.

— Идват ми наум думи от сорта на „тотална преебавка“ и „пълно мазало“.

— Определено подходящи описания.

Тя опря крака на парапета на балкона и залюля стола си. Бе вдигнала страшна врява в участъка сутринта, когато докарали Петросян. Сега обаче беше такава, каквато я познаваше Бен Рои — спокойна, уравновесена, съсредоточена.

— Старецът определено има да отговаря на въпроси — рече тя. — Излъгал ни е за алибито си. И телефонното обаждане не ми харесва.

Обаждането беше нов елемент. Амос Намир бе прекарал следобеда в проверка на телефонните записи на архиепископа и се беше натъкнал на обаждане от мобилния на Клайнберг. Три седмици преди смъртта ѝ. Разговорът им продължил пет минути.

— При срещата ни в катедралата той твърдеше, че не познава Клайнберг.

— Тогава още не я бяхме идентифицирали.

— Въпреки всичко обаждането е пряка връзка с жертвата — посочи тя. — И името ѝ е било известно. Можел, е да го каже. Крие нещо, няма място за съмнение.

— Оставам с впечатление, че си съгласна с Баум.

— Съглася ли се някога с Баум, още същия ден ще си предам значката. Петросян обаче е съмнителен. И засега той е най-вероятният заподозрян, с когото разполагаме. Единственият заподозрян.

Бен Рои също качи крака на парапета и отпи от виното. Шардоне „Баркан“. Далеч не беше по вкуса му, но семейство Шалев не си падаше по бирата, а след всичко станало през деня определено се нуждаеше от питие.

— Той е старец, Леа. Самата ти го каза.

— Значи изведнъж възрастта има значение, така ли? Амон Херциг трудно можеше да се нарече новоизлюпено пиленце.

Говореше за първото убийство, по което работиха заедно. Херциг беше убил жена си. Новината се бе появила на първите страници. Той беше на осемдесет и три.

— Петросян не го е направил — настоя Бен Рои. — Знаеш го не по-зле от мен. Каквото и друго да е правил — а явно е така, — няма начин да е удушил Ривка Клайнберг с гарота.

— В такъв случай знае кой го е направил и го крие.

Това бе малко по-приемливо, макар че Бен Рои се съмняваше.

— Не се връзва, Леа. Просто не се връзва.

— Тогава какво се връзва? — Тя го погледна. — Хайде, Ариех, бъди така добър да ми кажеш. Работим десет дни върху това убийство и още не сме стигнали до по-добри предположения.

Права беше. Секс трафикът, Восги, „Барън“, Египет, „Немезида“, Самюел Пинскър — всички те бяха случайни щрихи, които се пресичаха на места, но никога така, че да създадат някакво подобие на ясна картина. Беше на прав път, усещаше го с всяка клетка на полицейското си тяло, но правият път и разрешеният случай бяха две много различни неща.

— На път съм — неубедително рече той.

— Много се радвам за теб. За съжаление това няма да свърши работа пред Баум. Той иска Петросян. И е начело на дълга опашка.

Бен Рои се намръщи.

— В смисъл?

— В смисъл, че не може да се каже, че архиепископът е станал всеобщ любимец през годините. Има някои доста пиперливи изказвания относно заселниците, блокадата на Газа и корупцията в града. Създал си е врагове по високите места. Много врагове.

— Да не искаш да кажеш, че се опитват да го натопят?

— Искам да кажа, че има много влиятелни хора, които не биха имали нищо против да го видят със смачкан фасон. В тази страна все

още се подчиняваме на законите и ако няма доказателства, те няма да рискуват да го изправят пред съда. Само че има много голям натиск да се открият подобни доказателства. И самият архиепископ не си помага.

Бен Рои отпусна глава и разтърка слепоочията си. Денят беше дълъг. От поредицата дълги дни.

— Какво казва началник Гал? — попита той.

— Не много. В момента Баум води представлението.

— А ще го задържи ли?

Шалев сви рамене.

— Главният супер интендант не благоволите да сподели с мен, но предполагам, че ако не открие нещо абсолютно неопровержимо, няма да иска удължаване срока на задържане. Протестите са лоша реклама. Ще го остави на топло за двайсет и четири часа, за да наблегне на своето, след което ще го постави под домашен арест.

— Трябва да говоря с него.

Нещо в начина, по който се извиха устните ѝ, каза на Бен Рои, че това няма да е лесно. Баум пазеше ревниво златната си гъска. Бен Рои свали краката си и обърна стола си така, че да гледа право към Леа.

— Става въпрос за момичето, Леа. За Восги. Тя е ключът. Не зная как и защо, но Восги е ключът. И нещо ми казва, че Петросян знае за нея повече, отколкото признава. Трябва да говоря с него.

Бени Шалев обяви от кухнята, че вечерята е готова. Жена му погледна през рамо, после отпусна ръка и щракна с пръсти. Кучето веднага скочи в скута ѝ и засумтя благодарно, когато тя го почеса зад ушите. За момент поседяха мълчаливо така, после Шалев вдигна кучето и лепна целувка на носа му.

— Ще видя какво мога да направя — рече тя. — Но нищо не обещавам. И трябва да внимаваш. Много да внимаваш. Баум е безгръбначен дребосък, но е на страната на подходящите хора. Може да създаде много неприятности. Не го глади срещу козината, става ли?

Бен Рои изсумтя развеселено.

— Ако съдя по онова, което ми каза Зиски сутринта, ти също би трябвало да следваш собствения си съвет.

— Това беше днес сутринта — отвърна Шалев. — Утре сутринта ще целувам задника на главния супер интендант. Трудила съм се здраво да стана това, което съм, и нямам намерение да пращам всичко по дяволите.

— Дори това да означава да приберем погрешния човек.

Тя не отговори. Пусна кучето на пода, допи виното си и стана. Бен Рои я последва в апартамента. Бени Шалев тъкмо излизаше от кухнята с голяма тенджера, следван от най-малката си дъщеря Малка, която носеше чиниите.

— Ще останеш ли, Ариех? — попита го той. — Има предостатъчно за всички.

Бен Рои му благодари, но каза, че трябва да тръгва.

— Със Сара ще вечеряме навън. Приготвих й закуска и мисля, че трябва да й се реванширам.

Двамата плеснаха длани и Леа го изпрати до входната врата.

— Не се отказвай — каза тя, когато той излезе на площадката и включи осветлението. — Ще те покривам, ще опитам да ти осигуря известно пространство. Само не надигай глава. И внимавай. Имам лошо предчувствие около този случай.

— Каза го и преди.

— Знам. Само че сега става по-зле.

Тя се поколеба. После се повдигна на пръсти и го целуна по бузата. Работеха заедно от пет години, но никога не го беше правила. Жестът сякаш я изненада толкова, колкото и него. Тя се изчерви, промълви „Пази се, Ариех“ и затвори вратата. Бен Рои успя да стигне само до средата на стълбите, когато осветлението угасна и той се озова в пълен мрак.

24.

Луксор

Веднага след срещата с Дигби Гърлинг Халифа се обади в университета в Кайро с надеждата да научи повече за Лабиринта на Озирис. Жената, с която разговаря — секретарка в департамента по археология, — потвърди, че Хасан и Селма Райсули наистина са най-големите авторитети по минното дело през древността в страната. За съжаление в момента работители насред Синай и нямало да се връщат в Кайро в близките три седмици. Халифа й каза, че е спешно, и тя се съгласи да опита да се свърже с тях по сателитния телефон. Но го предупреди, че връзката е много лоша и могат да минат дни, преди да получи отговор. Халифа й благодари, прибра се у дома, помогна на Бата с вечерята, сложи Юсуф да си легне и после, обхванат от внезапното желание да си спомни отново какво е да имаш нормална връзка, измъкна Зейнаб на вечерна разходка из Луксор.

Вече почти не излизаха. Преди гибелта на Али го правеха непрекъснато — прескачаха до другия бряг, за да вечерят с Махмуд в „Тутанкамон“, отбиваха се в Сук за кафе и шиша, отиваха до Карнак за нощна разходка из пустия храмов комплекс (едно от предимствата да имаш полицейски пропуск). Напоследък обаче едва успяваше да я накара да се разходи от единия край на апартамента до другия. Тази вечер тя каза същото, което казваше всеки път — че не иска да излиза, не можела да го понесе, — но той настоя. Накрая тя почувства, че това е важно за него, и отстъпи. В известен смисъл беше важно и за самата нея. Хванати за ръце, двамата вървяха по „Медина ал Минавра“ към центъра на града. Почти не разговаряха, смесваха се с вечерните тълпи, спряха да погледат празнуващите на огромна сватба на открито и накрая се озоваха в малко кафене срещу увеселителния парк „Медина“.

— Още чай? — попита той.

— Не, благодаря.

Гласът й напоследък бе толкова тих, че едва се чуваше.

— Искаш ли да си дръпнеш?

Предложи ѝ наргилето си, но тя поклати глава.

— Това е туфа.

Зейнаб отново поклати глава.

— Преди обичаше туфа.

Този път тя сви рамене. Покрай тях мина теглена от магаре каруца, натоварена с бутилки газ.

— Май ще е по-добре да поемаме обратно — рече тя.

— Излязохме преди малко.

— Не ми харесва да оставям децата. Юсуф може да се събуди и да...

Халифа я прегърна през раменете.

— Децата са добре, Зейнаб. Бата е голямо момиче, спокойно може да се погрижи за брат си за час-два. Ще се обади, ако има нужда от нас. — Той потупа мобилния в джоба на ризата си. — Да отделим малко време за себе си, а? Да опитаме да се понаслаждаваме на вечерта.

В първия момент тя като че ли се канеше да възрази. Но после кимна едва, пресегна се и пръстите им се сплетоха.

— Прав си. Хубаво е да излизаме. Просто...

Тя прехапа устна.

— Знам — каза той и я привлече към себе си. — Повярвай ми, Зейнаб, знам. Но трябва да се опитаме да продължим напред.

Той стисна леко ръката ѝ, дръпна от наргилето и бавно издиша тютюневия дим с уханье на ябълка. От съседните маси се чуваше бърборене и тракане на плочки домино. В увеселителния парк хлапета с викове скачаха върху гигантски трамплини и се пускаха по пързалки.

— Ха, Мохамед Сария ми каза чуден виц завчера — каза той, опитвайки се да я развесели и да я изтръгне от унеса ѝ. — Мубарак, Кадафи, Бен Али и една камила пътували в балон. Изведнъж се надигнала буря...

Телефонът му иззвъня и Зейнаб се вцепени.

— Всичко е наред — рече той. — Всичко е наред.

Остави наргилето и извади мобилния от джоба си. Не беше домашният им номер. Нито на някой познат. Той ѝ показа екрана, за да я успокои. Поднесе телефона до ухото си и чу прашене.

— Ало?

Пак прашене.

— Ало?

Нищо. Грешен номер. Или едно от онези автоматични обаждания, опитващи се да му продадат нещо. Понечи да прекъсне връзката, когато изведнъж чу:

— ... с нас за добива на злато. Каза, че било важно.

Гласът — женски — сега се чуваше високо и ясно. Шумът премина в едва доловимо фоново съскане. Халифа махна ръката си от рамото на Зейнаб.

— Госпожица Райсули?

— Наричайте ме Салма, ако обичате.

— А аз съм Хасан — чу се мъжки глас. — Извинете, че закъсняхме с обаждането.

Тъкмо обратното, отвърна Халифа, не беше очаквал да ги чуе толкова скоро.

— Обикновено телефонът ни е изключен — каза жената.

— За да пазим батерията — добави мъжът.

— Но трябваше да уредим доставка на храна...

— ... и така Ясмина от факултета ни предаде съобщението ви.

Говореха един през друг, допълваха изреченията си без никакво прекъсване. Халифа си ги представи как седят до телефона и се редуват да кажат своето.

— Е, как можем да ви помогнем? — попитаха те едновременно.

Халифа закри микрофона и се обърна към Зейнаб.

— Извинявай — рече той. — Трябва да говоря с тези хора. Имаш ли нещо против...?

Тя махна с ръка.

— Сигурна ли си? Мога да ги помоля да се чуем друг път.

Тя поклати глава и отново му даде знак да продължи. Той знаеше, че трябва да отложи разговора, но се надяваше, че няма да отнеме много време. Пък и наистина искаше да научи за онази златна мина. Докосна ръката ѝ, каза беззвучно, че няма да се бави, след което се обърна и запозна двамата Райсули със ситуацията. Не с убийството, само с историята за Самюел Пинскър. Когато им каза за писмото на Хауърд Картър, единият от тях ахна, а другият подсвирна — трудно беше да определи кой как беше реагирал.

— Отдавна се носят слухове, че някой я е намерил — рече Салма. — Но честно казано, не вярвах. Никога не съм чувала за този Пинскър.

— Но сте чували за Лабиринта, нали?

— Абсолютно. Това е една от малкото древни златни мини, известни с конкретно име вместо общото „биа“.

— Древноегипетската дума за мина — уточни брат й.

След първоначалните смущения връзката беше кристалночиста. Направо не можеше да повярва, че говори с хора насред пустинята.

— И мината със сигурност е съществувала, така ли? — попита Халифа.

— И още как — каза Салма. — Всички гръцки историци споменават, макар че са писали петстотин години по-късно...

— Близко хиляда в случая с Диодор — обади се брат й.

— ... но има и доста споменавания от самата епоха. В това число и два надписа, открити от нас самите.

Дигби Гърлинг беше споменал нещо подобно. Халифа хвърли поглед към Зейнаб, която седеше с ръце в скута, загледана към сватбарите и увеселителния парк от другата страна на улицата, и помоли за повече информация.

— Единият беше от графити в края на Уади ал Шагаб. Езикът е малко неясен... — каза Хасан.

— Че кога е бил ясен — обади се сестра му.

— ... но в общи линии отбелязва минаването на конвой злато от мината до Нил. Вероятно надписът е бил оставен от някой от войниците, охраняващи конвоя. Има картуш на Рамзес Седми...

— ... или може би Рамзес Девети.

— ... което предполага, че мината вероятно е била експлоатирана и в самия край на Новото царство.

Отсреща се надигнаха писъци и резове, когато гигантската хидравлична въртележка се вдигна високо във въздуха и започна да се върти. Халифа запуши ухото си с ръка.

— А другият надпис?

— От една скала над Уади Мине — каза Салма. — Открихме го миналата година, така че още не е публикуван. Той е особено интересен, защото засега представлява най-ранното известно споменаване на мината.

— От началото на Осемнайсета династия — уточни брат й. — От времето на Тутмос Втори.

— И в този случай езикът е доста неясен — каза Салма. — Но доколкото разбираме, това е някаква царска прокламация по случай новото посвещаване на мината. Ако изчакате за момент, ще...

Чу се шумолене на страници — вероятно Салма правеше справка с бележника си.

— Ето, намерих го. — Тя зачете: — „Долната земя на златото, открита от баща ми, която беше в царството на Хатор, сега е в царството на Озирис и златото е Негово, и Той е онзи, който притежава проходите й, така че отсега нататък ще бъде наричана шемут нет уесир, Проходът на Озирис.“

Чу се как тя захлопна бележника си или онова, от което четеше.

— Естествено има много възможни интерпретации — продължи Салма. — Но мисля, че в надписа се казва...

— Сигурни сме, че в надписа се казва... — обади се брат й.

— ... че разработката на мината е започнала по времето на Тутмос Първи...

— ... или вероятно на Аменхотеп Първи...

— ... и че е станала толкова дълбока, че е преминала от патронажа на Хатор, която е египетското божество на минното дело, под патронажа на Озирис, който е бог на отвъдния свят. Ако сме прави, това е наистина необичайно. Повечето добиващи злато египтяни са копаели само открити траншеи. Дори когато са прокопавали мини, те не са били по-дълбоки от няколко десетки метра.

— И не забравяйте, че това е станало в самото начало на съществуването на мината — обади се брат й. — А тя е била разработвана още... около четиристотин години, или някъде там. Дори ако приемем, че е имало периоди, през които не е била използвана, потенциалните й размери са направо неописуеми. Нищо чудно, че са я наричали също така „биа уе аа ен нуб“.

— Най-голямата от всички златни мини — преведе Салма.

Халифа намери опипом наргилето и дръпна. Колкото и интересно да бе всичко това, все още се мъчеше да намери ясна връзка между златната мина отпреди три хиляди години и жената, удушена с гарота в йерусалимска църква. Вярно, „Барън Корпорейшън“ се занимаваха с добив на злато. А златото и насилието винаги вървяха

ръка за ръка. Но въпреки това всичко му изглеждаше доста неубедително. И още по-неубедително, ако се включи и трафика на хора. Дръпна отново, погледна Зейнаб — тя все така гледаше право напред, унесена в мислите си — и зададе очевидния въпрос:

— Мината със сигурност ли е била изчерпана още през древността?

От другата страна се чу шепот.

— Въпросът е донякъде спорен — каза накрая Салма Райсули.

Не беше точно онзи еднозначен отговор, който очакваше.

— В какъв смисъл спорен?

— Херодот говори съвсем недвусмислено по въпроса — каза Хасан. — Той твърди, че мината била изоставена в края на Новото царство, защото цялото злато било изкопано. Но Диодор Сицилийски, който явно е ползвал различни източници от тези на Херодот...

— И този конкретно се смята за по-достоверен... — добави сестра му.

— Диодор просто казва, че местоположението на мината било забравено в хаоса в края на Новото царство. Това предполага, че тя не е била изчерпана, а просто изгубена. Със сигурност няма местни съобщения след края на Двайсета династия...

— Макар че има папирус от Късния период, който описва експедиция, опитваща се да открие мината — каза Салма. — Естествено тя едва ли би била организирана, ако не са смятали, че все още има какво да се добива от нея. За съжаление експедицията се изгубила в пустинята и всички измрели от жажда, така че търсенето им не се увенчало с успех.

— Простият факт е, че никой не знае — каза Хасан. — Лично аз съм склонен да вярвам на Херодот. Естествено, като моя сестра, Салма заема противоположното мнение. Невъзможно е да се каже със сигурност каква е истината.

— И положението ще си остане такова, докато някой не открие мината — добави Салма.

— Самюел Пинскър явно го е направил — промърмори Халифа и замислено дръпна от наргилето.

До него приближи младеж и започна да слага нови въглени на мястото на изгорелите. Халифа почти не го забеляза. Отново усещаше

онова характерно гъделичкане по гръбнака. Не беше силно, но определено го имаше. Наведе се напред.

— Херодот споменава, че мината била толкова богата на злато, че човек можел...

— ... да го реже от стените с нож — завърши вместо него Хасан.

— Има ли някаква истина в това?

В отговор чу смях. И от двамата.

— Май не сте запознат с добива на злато — каза Салма.

Халифа призна, че е точно така.

— Хубава история, но е пълна измислица — рече Хасан. — Египтяните извличали по-голямата част от златото от жили златоносен кварц — бял кварц с малки примеси злато в него. За да стигнат до златото, трябвало да отсекаят парчетата кварц от склона, после да го стрият на прах и да я промият с вода, за да отделят скъпоценния метал. Далеч не е толкова просто, колкото пише Херодот. Диодор Сицилийски се придържа много по-близо до истината.

— Макар че няма съмнение, че древните залежи наистина са били невероятно богати — обади се Салма. — И всички източници недвусмислено посочват, че депозитите в Лабиринта на Озирис са най-богатите. Така че в писаното от Херодот може и да има зрънце истина. Анализите, които направихме на древни купчини шлака, предполагат, че дори от по-бедните мини са се добивали около петдесет или дори шейсет грама злато на тон руда, което е горе-долу два пъти повече от най-богатите съвременни мини. И чистотата на златото е била изключителна. До двайсет и три, дори двайсет и четири карата.

Техническите подробности минаха през главата на Халифа, но той не ги схващаше. Тръпката си оставаше, продължаваше надолу по гръбнака. Нещо щеше да излезе от всичко това, усещаше го. Нещо се оформяше. Опитваше се да излезе наяве. Дали обаче имаше общо със случая на Бен Рои, беше съвсем отделен въпрос.

— Значи можем да кажем със сигурност само, че мината се е намирала някъде в Източната пустиня, така ли?

— Е, може малко да стесним района — отвърна Салма. — Двете уади, в които намерихме надписите, Ел Шагаб и Мине, в миналото явно са били използвани като основни пътища към мината, Ел Шагаб от запад и Мине от север. Мината се споменава също и в два други надписа от Бир ел Гинди. Така че, ако триангулираме трите обекта,

мината би трябвало да се намира някъде в централните възвишения на пустинята. Но и това е много голям район.

— И много отдалечен — добави Хасан. — По онези места няма повече живот, отколкото на Луната.

Като че ли някой друг беше използвал неотдавна същата аналогия. Не можеше да си спомни точния контекст, но и предпочете да не си губи времето в опити.

— А тази мина би ли била ценна, ако някой я открие?

Въпросът сякаш сам изникна в главата му. Всъщност питаше дали мината е достатъчно ценна, за да убият за нея.

— Зависи какво разбираме под „ценна“ — отвърна Хасан. — От археологическа гледна точка тя би била изумително откритие. Особено ако е донякъде запазена и не се е срутила напълно.

— Имах предвид по-скоро финансово — каза Халифа. — Ако се предположи, че в нея все още има злато.

— Е, това е наистина смело предположение — рече Хасан. — Каквото и да намеква Диодор, аз лично не виждам как може да е останало нещо от първоначалните залежи. Не и след петстотин години непрекъснатата експлоатация.

— Но ако има?

— Тогава разбира се, че ще е ценна. Все пак златото си е злато. Хората продължават да жадуват за него.

— Не е толкова просто — намеси се Салма. — Както вече казахме, не става въпрос просто да отидеш там с кирка и да започнеш да дълбаеш злато от стените. Извличането на златото от рудата е сложен процес, а като се има предвид отдалечеността на района, добивът ще трябва да е в индустриални размери, за да има някаква икономическа изгода. Фараоните явно са действали именно така, защото са разполагали с огромни количества робска работна ръка. Днес разходите са много по-големи. Така че за да отговоря на въпроса ви — да, мината би била ценна, но не и за средностатистическия предприемач. Единствено държавата или някой голям минен конгломерат би могъл да вложи достатъчно ресурси, за да излезе на печалба.

Конгломерат като „Барън Корпорейшън“, помисли си Халифа.

Облегна се назад и издиша дима през носа си, като премисляше чутото. Усещаше, че е попаднал на нещо, но още му беше трудно да

прескочи от златна мина в Египет до труп в Израел, имайки предвид трафика на хора, който засягаше и двете страни. Минаха няколко секунди. После си даде сметка, че Райсули и жена му го чакат. Пък и не беше негова работа да прави тази връзка. Достатъчно беше да предаде наученото на Бен Рои. Благодарни на брата и сестрата за помощта им, каза, че ще ги потърси, ако му потрябва нещо друго, и затвори. Даде си още две минути, докато разговорът се уталожи в главата му, и се обърна.

— Извинявай, че отне толкова много...

Столът на Зейнаб беше празен. Халифа се огледа — сигурно беше влязла в кафенето да вземе нещо или може би да разгледа витрината на някой съседен магазин. Обаче не я виждаше никъде. Той се изправи, погледна нагоре и надолу по улицата, опита се да я различи в тълпите. Загрижеността му бързо започна да прераства в тревога.

— Зейнаб — извика той. И повтори по-силно: — Зейнаб!

Някой докосна китката му. Халифа рязко се завъртя, мислейки си, че е тя. Оказа се, че е мъжът от съседната маса.

Той посочи към отсрещната страна на улицата.

Зейнаб стоеше до оградата около увеселителния парк и гледаше децата вътре. Беше се вкопчила в решетките, сякаш се намираше в килия.

— Ох, Зейнаб! — промълви той. — О, мила моя.

Хвърли пари на масата и изтича при нея. Раменете ѝ се тресяха. Прегърна я и нежно я отведе, като се проклинаше, че не я е следил внимателно.

— Всичко е наред — рече той. — Вече съм тук.

Тя се обърна към него и зарови лице в гърдите му, като хлипаше неудържимо.

— Липсва ми, Юсуф. Господи, колко ми липсва само. Просто не мога да понасям тишината.

Градът беше пълен със звуци — смях, музика, автомобилни клаксони, трополене на каруци, — но той много добре знаеше какво има предвид тя. Без Али в живота им винаги щеше да има потънало в тишина кътче, подобно на изоставена къща.

— Всичко е наред — повтори той и я притисна към себе си, без да обръща внимание на погледите на минавачите и на мърморенето на онези, които не одобряваха подобни публични прояви на близост

между мъж и жена. — Ще се справим. Обещавам ти, Зейнаб, ще се справим.

Постояха известно време сред тълпата, затворени в своя личен свят на мъката. След това взе ръката ѝ в своята и я поведе към дома, напълно забравил разговора си с Райсули.

25.

Израел, пустинята Негев

Още от детство беше бдителна към нощните шумове и веднага щом чу непознатите стъпки отвън (твърде тежки за Тамар, твърде бавни и тромави за Гиди или Фаз), тя беше напълно будна и посягаше към глока под възглавницата. Стъпките спряха, после продължиха отново, стигнаха до самата врата. Чу дишане — тихо, животинско, като на дебнещ хищник — и дръжката се завъртя. Тя насочи пистолета напред и се прицели. Едно завъртане, за да провери резето, после второ, по-силно и настоятелно. Резето подаде на третия опит и вратата започна да се отваря. Тежките дъбови панели се раздвижиха със скърцане на несмазани панти.

— Махай се — изсъска тя и пръстът ѝ се стегна около спусъка.
— Ще те убия. Махай се.

— Просто искам да поговорим.

— Никога не искаш да говориш! Махай се! Вън!

— Не ме принуждавай да те принуждавам. Рахил.

Дръпна спусъка. Засече. Опита отново и отново, в гърлото ѝ се надигна жлъчка, сърцето ѝ затуптя толкова силно, че ѝ се стори, че ще разбие гръдния ѝ кош. Глокът не стреляше. Тя зарита и замаха с ръце. Той вече се беше качил на леглото. Ръка бръкна под завивките ѝ, започна да ѝ разтваря краката.

— Не, моля те, недей...

— Шт.

— Причиняваш ми болка. Моля те, спри, боли ме...

— Но аз си платих. Много пари.

— Боли. Боли...

— Шт.

— Спри! Боли ме. Разкъсваш ме... Ох, Господи, моля те, недей...
Изведнъж се събуди.

За момент остана да лежи неподвижно, сцената беше толкова ярка в ума ѝ, че ѝ трябваше време, за да се върне в действителността.

Надигна се с мъка в седнало положение, намери опипом копчето на нощната лампа, запали я и притисна колене към гърдите си, като хлипаше.

Сънят винаги беше един и същи. Нощ след нощ. Подробностите се различаваха — понякога той идваше в стаята, понякога вече бе вътре; понякога тя го разпознаваше, друг път ѝ беше непознат. Основното обаче — дишането, тежестта, ужасният шок от проникването — никога не се променяше. От самото начало. Всяка нощ заспиваше, молейки се за различен филм. И всяка нощ подсъзнанието ѝ пускаше същата непоносима сцена. С нея в главната роля. Избърса очи и сви още по-силно крака; вагината я болеше, макар там да не се беше случило нищо.

Минаха няколко минути. Постепенно хлипането ѝ утихна, сърцето се успокои. Погледна часовника. 02:17. Помисли дали да не иде в стаята на Тамар, да се свие до нея. Да потърси убежище в топлината на тялото ѝ. Но вече беше будна, знаеше, че няма да се успокои. Затова се пресегна, взе лаптопа от нощната масичка и го включи. Появи се снимка на висока сграда от стъкло и стомана, с блеснали под слънчевите лъчи прозорци — централата на „Барън Корпорейшън“ в Хюстън. Въведе името и паролата, които бе измъкнала от Чад Пъркс, и отново започна да преглежда съдържанието на твърдия диск в търсене на нещо, което би могло да се сметне за престъпно. Подобно нещо можеше да помогне за изпържването на компанията. Болката между краката ѝ заглъхна, когато цялото ѝ същество се съсредоточи върху задачата.

26.

Йерусалим

— Лъжете.

— Съжалявам, че създавам такова впечатление.

— Знаете кое е момичето.

— Боя се, че не.

— Знаете къде е.

— Отново, боя се, че...?

— И Ривка Клайнберг си е помислила същото. Затова ви се е обадила три седмици преди да бъде убита.

— Уви, не мога да си спомня подробности от разговора.

— Уви, не ви вярвам.

— Съжалявам за това.

— Къде е момичето?

— Не съм в състояние да ви кажа.

— Защо излъгахте за алибито си?

— Просто забравих да спомена, че излязох на разходка.

— Защо казахте, че сте виновен за убийството на Ривка Клайнберг?

— Казах, че аз трябва да понеса вината за убийството й, защото аз наредих катедралата да бъде отворена в толкова късен час. Ако не го бях направил, тя нямаше да бъде убита в нея.

— Не ви вярвам.

— Всеки има право на мнение.

— Вие криете нещо.

— Щом казвате.

— Страхувате се от нещо.

— Всички се страхуваме от нещо, детектив.

— Къде е момичето?

— Не съм в състояние да ви кажа.

— Лъжете.

— Съжалявам, че създавам такова впечатление.

Бен Рои стисна безсилно юмрук. Едно и също през последните четирийсет минути, подобно на постоянно повтарян запис — отново и отново, напред и назад, без никакъв резултат. Едно и също през последните двацет и четири часа. Архиепископът не казваше нищо, не признаваше нищо, а след като криминалистите се върнаха от покоеите му с празни ръце, доводите на Баум се стапяха напълно. Затова той накрая се предаде и разреши на Бен Рои да проведе своя разпит. Като последно отчаяно хвърляне на зарове, преди законните двацет и четири часа на задържането да изтекат и върху главата му да се изсипе тон яйца. И ако Бен Рои се чувстваше безсилен, това бе нищо в сравнение с бавния огън, на който се печеше любимият му главен супер интендант.

Погледна часовника си — 08:40 — стана и измери с крачки килията няколко пъти, за да се разтъпче и да се разсее. Архиепископът седеше мълчаливо, сякаш медитираше, на устните му играеше лека усмивка. Не нахална или подигравателна, подобно на усмивките на професионални боклуци като Генадий Кременко. Това изражение беше различно — спокойно, стоическо, уверено. Почти благочестиво. Усмивката на човек, който вярва, че постъпва правилно, и е повече от щастлив да понесе всички последици от вярата си. Усмивка на мъченик, помисли си Бен Рои. А едно знаеше за мъчениците — те никога не се пречупваха, колкото и здраво да ги налагаш. Върна се на масата, седна и взе снимката на Восги.

— Добре, започваме отначало. Познавате ли това момиче?

— Боя се, че не.

— Защо лъжете?

— Не лъжа.

— От какво се страхувате?

— Както вече казах, всички се страхуваме от нещо, детектив.

И тъй нататък, и тъй нататък — едни и същи въпроси, едни и същи уклончиви отговори още половин час. Накрая се отказа и прие, че си блъска главата в стена. Каквото и да знаеше архиепископът, то бе заключено в него и нищо нямаше да го накара да излезе наяве. Бен Рои стана, отиде до вратата и почука, за да му отворят. Архиепископът остана на мястото си, склучил ръце пред себе си. Пръстенът му сияеше в пурпурно под яркото осветление в килията. Усмивката продължаваше да играе по лицето му.

— Още в самото начало на разследването един мой приятел ми каза, че в комплекса не се случва нищо без ваше знание — каза Бен Рои, докато чакаше вратата да се отвори.

Архиепископът го изглежда.

— Лъгал се е. Мисля, че нямате абсолютно никаква представа кой е убил Ривка Клайнберг. И определено не мисля, че вие сте го направили.

— Доволен съм да го чуя.

— Но знаете какво се е случило с момичето — продължи Бен Рои. — И като скривате тази информация, не само възпрепятствате полицейското разследване, но и позволявате на убиеца да се разхожда на свобода. И може би да убие отново. Как се отразява това на съвестта ви, Ваше Високопреосвещенство?

Усмивката си остана, но очите на Петросян се присвиха едва забележимо. Може да беше сянка на съмнение или пък реакция на някаква пращинка. Така или иначе промяната беше само за миг.

— Според собствения ми опит въпросите за съвестта никога не са така прости, както изглеждат — каза архиепископът. — Те неизбежно пораждат дилеми и неочаквани последици. Човекът, който посвещава живота си на борба с покварен режим, оставя след себе си семейство, което бива преследвано от врага му. Вярващият, който изгаря на клада за вярата си, дава пример за страдание, който другите се чувстват длъжни да следват. Съвестта е коварен господар, детектив. В този случай обаче моята съвест е чиста, доколкото това е възможно. А сега, ако нямате нищо против, ще ви помоля за няколко минути уединение, за да се отдам на молитвите си.

Вратата зад Бен Рои се отвори. Той остана за момент, гледайки как старецът свежда глава и си мърмори нещо, след което излезе.

— Е?

Главен супер интендант Баум го чакаше в края на коридора, пребледнял и уплашен. Бен Рои поклати глава, предизвиквайки ругатни и ритане на стената.

Луксор

Когато Халифа пристигна в участъка в понеделник сутринта, във фоайето го очакваше посетител — Омар ал Зауи. Поздравиха се и се

прегърнаха.

— Как е Раша? — попита Халифа, като махна на един полицаи да им донесе чай и поведе Омар към стълбите.

— Добре, благодаря. А Зейнаб?

— Подобрява се с всеки изминал ден.

За първи път от девет месеца Халифа можеше да каже подобно нещо, без да има чувството, че изрича лъжа. Беше се страхувал, че снощната случка със сълзите при увеселителния парк ще влоши състоянието на жена му, но те като че ли бяха предизвикали някаква промяна у нея. Тази сутрин тя стана преди всички, приготви закуска — нещо, което не бе правила от много време — и настоя да заведе Юсуф на училище. Мъката вероятно още си беше там, хвърляше сянка върху очите и оставяше следи по лицето ѝ, заглушаваше гласа ѝ, но имаше и намек за целеустременост, което бе нещо ново. Докато изминаваше десетминутното разстояние до участъка, Халифа имаше чувството, че не се е чувствал така добре от цяла вечност.

— Предполагам, че посещението ти е делово — каза той, докато се изкачваха.

— Каква невероятна дедукция от твоя страна! — възкликна приятелят му, вдигна куфарчето и разгъна картата, която държеше.

— Резултатите от водата ли?

— Точно така. Съжалявам, че те накарах да чакаш.

Извинението беше ненужно. Откакто се беше задълбал в историята на Самюел Пинскър, любопитният случай с отравянето на кладенците на коптите беше останал на заден план. Нямаше съобщения за нови инциденти, във фермата на Атия всичко беше спокойно. Случаят още беше негов, но започваше да смята, че цялата история е буря в чаша вода.

— Ще ми кажеш, че водата се е развалила поради естествени причини, нали? — попита той.

— Ни най-малко — отвърна Омар. — Кладенците са били отровени, няма съмнение. И седемте.

— Три — поправи го Халифа.

— Седем. Поразрових малко и попаднах на още четири.

Халифа спря. Изведнъж Лабиринтът на Озирис започна да отива на заден план.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. И това са само кладенците, за които е съобщено. Може да има и други. Без майтап.

— Всичките ли са коптски?

— Четири.

— Доколкото мога да смятам, остават още три.

— Точен както винаги, сахиб.

— И?

— Трите други са собственост на мюсюлмани. Единият е бедуински, недалеч от Бир ел Гинди, един на малко стопанство при Барамия, а третият... не помня точно къде беше, но подробностите са тук.

Той вдигна куфарчето си. Халифа вече се опитваше да нагласи картина, която изведнъж се оказваше много различна от онази, която си бе представял в началото.

— Интересно беше — рече Омар. — Много интересно, важно, между другото. Мисля, че трябва да поговорим.

Той посочи нагоре по стълбите. Халифа го поведе към кабинета си на четвъртия етаж. Ибрахим Фати се беше настанил с крака на бюрото, хрупаше туршия и приказваше по телефона. Съседната стая се оказа свободна и влязоха в нея.

— Направих кратко обобщение на ситуацията — каза Омар, след като останаха насаме. Отвори куфарчето и извади подвързани със спирала листа. На първата страница пишеше „Предварителен доклад за ограничени хидрогеологични аномалии в Сахара ал Шаркия“. — Но може би ще е по-лесно, ако ти обясня с няколко думи. Ако нямаш нищо против, би ли разчистил?

Започна да развива картата, а Халифа разчисти едно от бюрата и помогна на приятеля си да затисне краищата на картата с чаша, пепелник, перфоратор и копие на „Пълен наръчник на египетския полицаи“. За първи път от двайсет години намери полезно приложение на тази книга. За разлика от картата в кабинета му, която показваше целия Египет, тази покриваше само малка част от страната — правоъгълника пустиня, очертан от Нил на запад, Червено море на изток и шосета 88 и 89 на север и юг. В объркващата плетеница от уади, черни пътища и гебели имаше седем малки кръстчета, отбелязани с червено мастило. Отровените кладенци, предположи Халифа. Запали цигара и двамата с Омар се наведоха над бюрото.

— Ще се опитам да бъда кратък и да не ти дотягам с лекции — започна Омар. — Но преди да стигна до кладенците... — той посочи седемте кръстчета, — ... може би няма да е зле да те запозная с контекста, така че да получиш поне някаква представа за какво говоря.

Халифа дръпна от цигарата си и му направи знак да продължи.

— И тъй, централните области на Източната пустиня. — Омар сложи длан върху средата на картата. — Геологически тя се намира на ръба на така наречения Нубийски воден басейн — общо взето, огромен подземен пласт от наситен с вода полупропусклив пясъчник, вмъкнат между и прорязван от пластове непроницаеви породи — базалт, гранит, глина и тъй нататък. „Затворен басейн“, както го наричаме ние. Водата е затворена под земята.

Халифа отново дръпна от цигарата си.

— Самата вода в по-голямата си част е невъзобновяема фосилна — продължи приятелят му. — Което ще рече, че е попаднала в скалите преди десетки, ако не и стотици хиляди години, и оттогава си е там. Има ограничена хидравлична проводимост поради гравитацията и разликите в атмосферното налягане, но няма да се впускам в обяснение на физиката на всичко това...

Халифа вече започваше да губи ориентация.

— ... но като цяло водата е статична. Не се движи, не отива никъде, не се попълва, не намалява. Просто си стои в порите на пясъчника, затворена от непроницаевите пластове, за които вече споменах. Представи си гъба, пъхната във водонепроницаем бетон, и ще получиш някаква представа.

Халифа виждаше през стъклената стена, че Ибрахим Фати продължава да говори по телефона. За щастие хрускането не се чуваше. Звукът открай време му беше неприятен, а точно сега не се нуждаеше от допълнителни дразнители.

— На практика всеки кладенец в Източната пустиня — говореше Омар, — както и в Западната, между другото, представлява сонда до тази статична водна система. Дълбочината варира на отделните места в зависимост от близостта на пластовете до повърхността и може да бъде от двайсет метра до два километра, но основният принцип винаги е един и същи. Ако трябва да използвам отново сравнението с гъбата, все едно да пъхнеш сламка през бетона и да изсмучеш водата.

Замълча за момент, за да може Халифа да проумее чутото, и продължи:

— Има обаче някои редки и доста интересни изключения.

Халифа наостри уши.

— В какъв смисъл изключения?

— На някои места геологията на басейна е много по-объркана — обясни Омар. — Пропукани непропускливи пластове, натрошен пясъчник, включения от силно натрошен варовик... както и да е, обещах да не те отегчавам с хидрогеоложки подробности. Достатъчно е да знаеш, че дълбоко под земята има разломи, които минават през басейна. Иначе казано, цепнатини. Най-често те са дълги само няколко метра, но понякога могат да достигнат и километри, дори десетки километри. Почти като подземни тръби.

На вратата се почука и полицаят от фойето влезе с поръчания чай. Омар го изчака да излезе и продължи:

— Както можеш да се досетиш, допълнителното пространство в тези цепнатини позволява по-голямо движение на водата. — Сложи три бучки захар в чашата си и разбърка чая. — Не става въпрос за пълноводни подземни реки или нещо такова, но водата пътува по начин, по който не може да го прави в други участъци. Обикновено движението е бавно, най-много няколко десетки метра в година. Ако цепнатината обаче е под наклон или ако някъде по дължината ѝ прониква утаечна вода, движението може да бъде значително по-изявено. Миналата година направиха експеримент в Гебел Хамама, като вкараха боя в една цепнатина малко преди наводнение и тя измина почти пет километра за пет месеца.

— Невероятно — промърмори Халифа, като се питаше какво означава всичко това. Омар сякаш прочете мислите му и вдигна пръст, за да покаже, че трябва да прояви още малко търпение и важното предстои.

— Едва неотдавна започнахме да проучваме тези разломи по-подробно — каза той. — Най-вече защото нямахме необходимата технология. Но сега един екип от университета „Хелван“ използва въздушно наблюдение, за да картира цепнатините, или поне поголемите. И за наш късмет една от проучваните от области е именно тази, която ни интересува.

Той плесна отново картата с длан.

— Просто по интуиция се свързах с тях и им дадох координатите на отровените водоеми. И знаеш ли какво откриха те?

— Всичките са върху разломи? — предположи Халифа.

— Именно. И седемте кладенеца са изкопани в хидропропускливи цепнатини. Водата, която черпят, се движи. Задръж тази мисъл в главата си... — той потупа слепоочието на Халифа — ... и сега погледни разпределението на кладенците.

Отново посочи седемте червени кръстчета.

— На пръв поглед изглеждат произволно разпръснати, нали? Просто кладенци без никаква очевидна връзка помежду им. Ако обаче вземем предвид кога са били отровени, започва да се очертава закономерност. Най-ранният инцидент според съобщенията е станал тук, в Деир ел Зейтун.

Той докосна кръстчето, което беше най-близо до центъра на картата и отбелязваше манастира, за който бе разказала Демиана Баракат.

— А последният е тук...

Показа кръстчето, където беше фермата на Атия.

— И между тези две места отравянията имат ясна хронологична последователност. В общи линии колкото повече се отдалечаваме от централните възвишения, толкова по-късни са отравянията.

Пепелта се беше събрала на върха на цигарата, но Халифа не я забелязваше. Характерното гъделичкане по гръбнака изведнъж се беше появило отново.

— Има различни начини за обясняване на този модел — продължи Омар. — Възможно е да става въпрос просто за съвпадение. Или някой незнайно защо е замислил кампания за отравяне на кладенци, като се започне с най-отдалечените. Лично за мен обаче очевидното обяснение — единственото реално обяснение — е, че кладенците не са били отровени отгоре, а отдолу. И виновникът за отравянето стига до водния басейн ето тук...

Той почука с кокалче средата на картата, където бяха вълнообразните контури на Гебел ел Шалул.

— ... и се процежда навън и надолу по линиите на разломите.

Пепелта от цигарата падна върху картата. Халифа я махна. Гъделичкането бе станало по-силно. Много по-силно.

— И тъй, стигаме до анализа на водата — каза Омар и взе доклада си, който Халифа беше оставил на съседното бюро. — Отне известно време и трябваше да използвам някои връзки, но успях да получа проби и от седемте кладенеца. Резултатите дойдоха вчера. Както и очаквах, всички кладенци са отровени от едно и също нещо, с малки отклонения в отделните концентрации. Изненадата беше какво е то.

Той отвори доклада, прелисти го и зачете:

— Следи от живак. Повишено количество селен, флуорид и хлорид. Изключително високи количества...

Омар погледна към Халифа.

— ... арсеник.

Халифа зяпна.

— Някой е изхвърлял арсеник във водата?

— Така изглежда. Макар че интересен е не толкова самият арсеник, колкото намирането му в съчетание с останалите вещества. Това излиза извън рамките на специалността ми, но разговарях с някои познати и се стигна до заключението, че става въпрос за утайки от сярна пещ.

— Това пък какво означава, мътните да го вземат? — слисано попита Халифа.

— И аз зададох абсолютно същия въпрос — разсмя се Омар. — Оказва се, че това е етап от процеса на отделянето на рудата от скалата. Използва се за извличане на различни метали — мед, цинк, олово. В този случай обаче високата концентрация на арсеник говори повече за остатъци от...

— Добив на злато — довърши Халифа. Гъделичкането беше изчезнало. Вместо него усети тежест в стомаха си. Взираше се в картата, във възвишенията в центъра на пустинята, после смачка фасата в пепелника в югоизточния ъгъл.

— Извинявай за момент. Омар — каза той. — Трябва спешно да се обадя по телефона.

27.

Йерусалим

Късно сутринта архиепископ Петросян беше поставен под домашен арест в арменския комплекс. Тълпите на „Омар Ибн ал Хатаб“ се разпръснаха, журналистите си събраха партакешите, а началник Гал триеше сол на главата на Баум за колосалната издънка. Бен Рои и Зиски се върнаха в кабинета си и тъкмо седнаха да обсъдят следващия си ход, когато телефоните им иззвъняха. Едновременно. Зиски вдигна стационарния; Бен Рои се завъртя в стола си и отговори на мобилния си. Халифа. Без обичайните любезности.

— Мисля, че попаднах на нещо.

Разказа на Бен Рои за Пинскър, за Лабиринта, за вероятността мината още да не е изчерпана, за отровените кладенци. Бен Рои от време на време си записваше, но основно слушаше. На лицето му отначало се изписа интерес, сменен с изумление, а когато чу за кладенците, ченето му увисна.

— Трябва да е някакво съвпадение — каза той, когато Халифа приключи. — Твоят случай и моят да се окажат всъщност един. Не, не мога да повярвам. Твърде добре се нарежда всичко. Прекалено добре.

— Същото си помислих и аз — рече Халифа. — Не че мината на Пинскър е единствената в Източната пустиня, но когато направих справка в Министерството на петрола и полезните изкопаеми, ми казаха, че в района няма други златни залежи. Най-близките са при Сукари и Хамаш, а те са оттатък Марса Алм. На повече от двеста километра.

Бен Рои чуваше гласа на Зиски в другия край на помещението — нещо за автобус и за непредвидено спиране. Беше твърде погълнат от разговора с Халифа, за да му обърне внимание.

— Пак не мога да повярвам — каза той. — Трябва да има някакво друго обяснение.

— Обясни ми тогава следното — отвърна Халифа. — Помолих жената от министерството да провери дали някога в района се е

добивало злато. Оказа се, че не. Или поне не в наше време. Единственото, което успя да открие, е изтекла концесия отпреди петнайсет години за компания на име „Проспекто Иджипт“. В продължение на година и половина изучаваха точно тази част от пустинята.

— И какво?

— „Проспекто“ са дъщерна фирма на „Барън Корпорейшън“.

Бен Рои задъвка устна. Дов Зиски стоеше до картата на Израел на стената.

— И какво предполагаш? — попита той. — Че „Барън“ са открили въпросната мина и работят тихомълком?

— Нищо не предполагам. Просто ти излагам фактите. Макар да става ясно накъде водят те. В края на краищата получаването на концесия не излиза евтино. „Барън“ могат да си спестят куп пари, ако разработват мината незаконно. И ако твоята журналистка е успяла да надуши по някакъв начин и е заплашила да надуе сирената...

Зиски го повика, но Бен Рои вдигна ръка да му покаже, че е зает. Странно, помисли си той. Преди седмица беше помолил Халифа да порови за някои второстепенни детайли по случая, а сега сякаш му предоставяше готово решение. Обмисли сценария, като се опитваше да го съпостави с останалите неща, които бяха открили. Нямаше представа дали е възможно някой да разработва тайно златна мина. Според думите на Халифа обаче мястото било ужасно затънтено, така че имаше някаква вероятност. Да оставим това за момент. Много други елементи също пасваха. Вестникарските статии, Пинскър, „Барън“, Египет, „Немезида в действие“ също, ако Клайнберг се бе обърнала към тях с надеждата да научат нещо повече за мината с хакерските си атаки. Или може би е смятала да им пусне информацията. Проблемният елемент беше Восги и трафикът на хора. Какво общо имаше това с незаконна златна мина наред египетската пустиня? Нищо, или поне засега не виждаше никакво обяснение. Както и преди, сякаш дърпаше килима в една част на стаята, за да оголи друга. Колкото и да се мъчеше, никога не успяваше да покрие целия под.

— Бен Рои? — обади се гласът на Халифа.

— Извинявай — отвърна той. — Просто премислях всичко. Виж, страшно съм ти задължен за това, приятелю. Наистина съм ти задължен. Ще проследим връзките и ще ти се обадя да ти кажа...

Преди да довърши с „докъде стига всичко това“, Халифа го прекъсна:

— Ще видя какво още мога да открия. Все пак не мога да повярвам, че са в състояние да разработват мина без никой да разбере. Все някой трябва да е видял или чул нещо.

Бен Рои каза на египтянина, че вече е направил повече от достатъчно, но Халифа настоя и накрая Бен Рои си помисли — какво пък, щом иска да помага, кой съм аз, че да го спирам? Може би това му помагаше по някакъв начин. Както случаят с Хана Шлегел бе помогнал на него самия.

Разбраха се да се държат в течение и Халифа затвори. Бен Рои остана на мястото си, като барабанеше с пръсти, въртеше се в стола и обмисляше наученото. После стана и отиде при бюрото на Зиски.

— Извинявай, Дов. Появиха се интересни новини от Египет. Какво има при теб?

— Шофьорът ми се обади — каза Зиски.

Бен Рои още мислеше за разговора с Халифа и му трябваха няколко секунди, докато схване какво има предвид хлапето. Разбира се. Автобусният билет. От кошчето в апартамента на Клайнберг. До Мицпе Рамон. Шофьорът на автобуса беше в почивка.

— И какво?

— Май попаднахме на нещо.

Чуваше тази фраза за втори път през последните петнайсет минути. Нещата започваха да си идват по местата.

— Слушам те.

— Човекът веднага разпознал Клайнберг по снимката. Пътувала с автобуса му няколко пъти.

— Какво означава няколко?

— Осем или девет пъти за последните три години. Винаги в рамките на един ден в двете посоки — свалял я, после я качвал на връщане.

— Предполагам, че не знае какво е търсила в Мицпе Рамон.

— Точно тук става интересно. Оказва се, че изобщо не е ходила в Мицпе. Или поне не до самото селище. Слизала десетина километра преди него. После шофьорът я качвал от същото място.

Зиски стана и направи жест на Бен Рои да приближи картата.

— Ето тук. — Посочи линията на шосе 40, което вървеше в посока север — юг. Мястото се намираше наред нищото, само пустиня. Под пръста му шосето се пресичаше с малък второстепенен път, продължаващ на запад към резервата „Хар Ха-Негев“. А от там към... египетската граница. Бен Рои впери поглед в картата, колелцата в главата му заработиха. После се пресегна и започна да сваля картата от стената.

— Направи ми една услуга, Дов. Всъщност две. Виж какво можеш да откриеш за компания на име „Проспекта Иджипт“. Дъщерна фирма на „Барън“. Преди време са правели проучвания в египетската пустиня. И се свържи с офиса на „Барън“ в Тел Авив. Кажим им, че разследваме убийство и искаме да говорим с някой, който знае за дейността на компанията в Египет. Някой високопоставен, не обикновен писарушка. Виж какво можеш да събереш до довечера или до утре сутринта. Крайно време е да видим какво имат да ни кажат за себе си.

— Ти какво ще правиш? — попита Зиски.

— Аз ли? — Бен Рои свали картата и я сгъна. — Отивам на малък излет из страната.

28.

Хюстън

Беше два след полунощ и Уилям Барън беше съвсем буден. Не от кокаина — всичко това вече беше минало. Не, беше буден и с абсолютно бистра глава. Пълнен с енергия. С онази възбуда, която чувстваше напоследък, когато плановите му започваха да се осъществяват. Гледаше към светлините на града, целият блещукащи кули и натоварен трафик, сякаш взет от „Блейд Рънър“, и се питаше дали да не се качи до басейна на покрива да поплува, или да слезе във фитнес залата да изгори част от енергията на пътеката за бягане. Накрая скочи от леглото и направи серия карате движения към прозореца. После отиде в кабинета и седна зад бюрото си.

Беше завел Барбара на вечеря в кънтри клуба. Напоследък все повече си мислеше, че вероятно тя е жената. Беше адски тъпа, а сексът с нея бе скучен до умопомрачение (първия и единствен път, когато се опита да я изчука в задника, тя квича като заклано прасе и избухна в сълзи). Обаче изглеждаше добре, знаеше как да се държи в обществото и бе от стар уважаван род — точно жената, която ти трябва, ако си начело на една от най-големите компании в страната. Първо трябваше да се увери, че е плодовита и може да продължи рода, и да ѝ предложи брак догодина, след като цялата суматоха се успокои. Или може би следващата година. Бракът беше като бизнеса — човек трябва да поддържа приоритетите си.

Облегна се назад и качи крака върху края бюрото. То беше покрито с документи — папки, доклади, таблици, анализи — цялото чудовище „Барън“, разглобено на съставни части. Взе напосоки един лист (сметки за предстоящото купуване на канадска компания, занимаваща се с биогорива), но го пусна обратно при другите. Не беше в настроение да се занимава с числа. Уеб камерата продължаваше да предава видео на екрана на компютъра (малка стаичка в Източна Европа, момичетата се трудеха здраво), но не му беше и до това. Прокара пръсти през косата си, разкърши се, погледна скъпия си

часовник, вдигна телефона и набра номера. Отговориха на петото позвъняване.

— Събудих ли те? — попита той.

— Да, но няма проблем — увери го тих глас.

— Можеш ли да говориш?

— Да, спокойно.

— Просто исках да те чуя, да видя дали си помислил над онова, което обсъдихме.

Да, отвърна гласът, имаше мислене. Много мислене. И решение. Уилям е прав. Трябва да се направи. Заради бъдещето. За да се осигури продължаването напред.

Уилям се усмихна.

— Знаех си, че ще ме разбереш. В края на краищата ти си член на семейството. Трябва да си помагаме.

Точно така.

— Мислех си, че трябва да го съчетаем с египетската работа. Всичко да се държи на разстояние. Така въпросите ще бъдат по-малко.

Много добра идея.

— Значи действаме, така ли.

Действаме.

Уилям каза, че ще поддържа връзка, поръча на човека от другата страна да се спотайва и затвори. За момент остана да седи, като барабанеше с пръсти по бюрото. После стана и се върна в спалнята за кърпа и бански гащета. Все пак нямаше да е зле да поплува.

29.

Израел

Мицпе Рамон се намираше на сто и шейсет километра южно от Йерусалим — три часа път, като се вземат предвид ограниченията на скоростта и натовареното движение.

Бен Рои взе разстоянието за малко повече от два часа.

Измина първите осемдесет километра с пусната сирена, за да си проправи път през задръстените пътища до Беершева. След като се озова в еднообразната камениста пустош на Негев, издърпа жака на сирената и натисна газта до дупка. По обед стигна разклонението, на което автобусният шофьор беше оставял и качвал Ривка Клайнберг. Спря колата, излезе и се огледа.

На картата мястото изглеждаше затънтено, а в действителност беше още по-затънтено. Шосе 40 представляваше пуста двулентова ивица, второстепенният път се губеше някъде на запад, а на разклонението имаше три табели — едната показваше, че до Мицпе остават десет километра, втората беше указател за туристи към природния резерват „Хар Ха Негев“, а третата предупреждаваше за камили. Тишината обгръщаше всичко, нарушавана от време на време от бръмчене на мухи.

Огледа се, без да е съвсем сигурен какво се надяваше да постигне, изминавайки целия път дотук. Имаше чувството, че е вероятно да открие какво е правила Клайнберг, ако дойде лично на мястото, вместо да умува зад бюрото си. Отвори багажника на тойотата и извади бинокъл. Покатери се на капака на колата и отново се огледа. Ламарината скърцаше под дебелиите му подметки, докато се въртеше бавно в кръг. Бинокълът му даде по-детайлна картина на онова, което виждаше и без него — камъни, прах, хълмове, дерета и тук-там самотна туфа жилава трева. Наоколо нямаше жива душа.

Направи две пълни завъртания, оглеждайки пустинната панорама, след което се съсредоточи върху пътя, водещ на запад. Именно той му направи впечатление, когато Зиски посочи мястото — и

все още му се струваше като най-вероятната причина Клайнберг да слезе тук. Дали се е срещала с някой, прехвърлил се тайно през границата с Египет? Дали е възнамерявала да се промъкне в Египет? Или е дошла по съвсем други причини и близостта на границата е просто случайност? Каквато и да беше причината, тя бе свързана с „Немезида в действие“, това бе сигурно. Преди три години беше дошла тук, за да се срещне с човек от групата. И оттогава го е правила неведнъж, както твърдеше автобусният шофьор.

— Но защо точно на това място? — промърмори той. — Защо тук?

Проследи линията на пътя от разклонението до мястото, където изчезваше зад скалист хребет в далечината огледа го педя по педя, сякаш самият асфалт можеше да му предложи отговори на въпросите му. Естествено такива нямаше и след десет минути той се предаде. Скочи от капака и върна бинокъла в багажника. Влезе в колата и извади бутилката минерална вода и пакетчето чипс, които бе купил от една бензиностанция на излизане от Йерусалим. Отпи, отвори пакета и задъвка. Беше изял около една четвърт, когато чу тихото ръмжене на приближаваща кола — първата, която минаваше, откакто беше спрял. Остави чипса и водата на предната седалка, взе снимката на Ривка Клайнберг и излезе на пътя.

Машината се оказа цистерна. Все още беше далеч, движеше се на юг от Беершева и очертанията ѝ трептяха в маранята. Бен Рои я гледа близо минута как приближава мъчително бавно. Когато цистерната се озова на петстотин метра от него, той мушна глава в колата, завъртя ключовете и включи сигналните светлини. Чу се съскане на спирачки, цистерната забави и спря на десет метра от него. Бен Рои се приближи и направи знак на шофьора да свали прозореца.

— Минах на преглед преди три седмици — каза човекът, без да вади цигарата от устата си. — Всички документи са тук, ако искате да проверите.

Бен Рои му каза, че не е необходимо.

— Често ли минавате от тук? — попита той.

— Два пъти седмично. От Ашдод до Мицпе Рамон и обратно през Йерухам и Димона.

— Да сте виждали тази жена?

Бен Рои му подаде снимката. Шофьорът я разгледа и му я върна, клатейки глава.

— Сигурно е стояла тук. Сякаш е очаквала някого.

— Никога не съм я виждал.

— Сигурен ли сте?

— Напълно.

— Добре, можете да продължите.

Бен Рои се отдръпна и му даде знак да тръгва.

— И махнете тази цигара! — извика той, докато шофьорът потегляше. — Карате шибана петролна цистерна!

Онзи измърмори нещо, метна цигарата навън и потегли. Бен Рои се върна при колата си и отново нападна чипса.

През следващия час и половина спря още четиринайсет коли, сред които пикап с бедуини, военен автобус от военновъздушната база в Рамон и кабриолет „Ауди Р“, каран от най-дебелия мъж, който бе виждал, в компанията на две от най-красивите жени, които бе срещал — нагледен пример за това колко съблазнителни могат да бъдат парите.

Двама души познаха Ривка Клайнберг от снимките ѝ във вестниците, никой обаче не я беше виждал лично, още повече на това затънтено място. Докато аудито се отдалечаваше с гърмяща музика и развети от вятъра женски коси, Бен Рои най-сетне призна, че си е изгубил времето. Реши да проследи второстепенния път до египетската граница и да види дали нещо няма да привлече вниманието му. После щеше да отскочи до Мицпе Рамон за разговор с местните полицаи и да поеме обратно към Йерусалим.

Огледа за последен път с бинокъла, изпика се край пътя и се качи в тойотата. От юг забеляза друга кола, далечно бяло петно в маранята. Поколеба се дали да направи един последен опит. Накрая реши, че не си заслужава, затръшна вратата, сложи си колана, махна лампата от покрива и потегли. Почти незабавно размисли и спря. Изключи от скорост, разкопча колана и сложи лампата.

— Едно към шестнайсет — промърмори той, взе снимката на Клайнберг и излизаше.

Колата се движеше бързо и за петнайсет секунди се бе превърнала от мираж в съвсем реален автомобил. Джип, доколкото можеше да прецени. Той излезе на пътя. Колата наистина летеше и

стопяваше устремно разстоянието. Когато приближи на четиристотин метра от него, Бен Рои вдигна ръка, но тя изобщо не намали. Триста метра, двеста и Бен Рои се канеше да се дръпне, когато шофьорът внезапно наби спирачки. Чу се съскане на гума в асфалт вдигна се малко пушек и колата — тойота „Ленд круйзър“ спря на пет метра от него. Същата картинка като с аудито — мъж зад волана и две жени, макар че в този случай мъжът беше слаб и красив. Бен Рои отиде до прозореца му и показа значката си.

— Ако имам радар, щяхте да останете без книжка — каза той.

— Съжалявам — отвърна шофьорът. — Бях се отнесъл.

— Лош момент за отнасяне, докато караш толкова бързо.

— Съжалявам — повтори шофьорът.

Бен Рои постави ръка на покрива и надникна вътре. Жената на предната седалка беше слаба, с късо подстригана тъмна коса, гърдите ѝ ясно се очертаваха под тениската ѝ. Онази отзад беше кестенява, на опашка, и с дълги загорели крака, опрени в седалката на шофьора. Нямаше как да не забележи, че и двете са привлекателни, макар и не по същия начин като спътничките на дебелака. Онези бяха кукли, лъхаха на секс от километри. Тези двете бяха по-скромни, имаха... манталитет.

— От тук ли сте? — попита той.

— От Тел Авив. Бяхме в Ейлат за няколко дни.

Късметлия, помисли си Бен Рои.

— Често ли пътувате по този път.

— Горедолу веднъж на два месеца.

Очите на Бен Рои се стрелнаха към жената на задната седалка, след което подаде снимката.

— Случайно да сте я виждали?

Всички погледнаха, а жената отзад свали краката си и се наведе.

— Аз съм я виждала.

Бен Рои почти напъха глава вътре.

— Тук ли?

— Не, във вестника. Това е жената, която е убита в Йерусалим.

Имаше акцент. Съвсем слаб, но се долавяше. Американка, предположи Бен Рои. Или може би англичанка. Красиви очи, лунички по носа — определено привлекателна.

— Но никога не сте я виждали в този район?

Тя поклати глава.

— А вие?

Другите двама също поклатиха глави.

— От тук ли е била? — попита мъжът, докато му връщате снимката.

— Просто проверявам някои следи.

— Е, надявам се да имате успех — каза кестенявата, намести се и отново вдигна крака, за да ги опре в седалката.

Погледът на Бен Рои се задържа върху нея. Нещо го смущаваше, но не можеше да каже какво. След като се помая за момент, той им благодари за отделеното време, изправи се и отиде при колата си.

— И внимавайте със скоростта. Не всяко ченге е снизходително като мен.

Мъжът се усмихна, отдаде чест и потегли. Бен Рои се загледа в отдалечаващата се кола и в главата, очертана на задния прозорец. Странното чувство не изчезваше. Накрая сви рамене, качи се в тойотата и потегли по второстепенния път на запад, към границата с Египет. Измина почти километър, когато изведнъж думите сами излязоха от устата му:

— Сали, Кари, Мери-Джейн.

Огледа се объркано, сякаш някой друг беше казал имената. После изрева: „Мамка му!“ и наби спирачки. Отвори жабката, извади пистолета, обърна и се понесе с рев обратно, надул сирената.

Гиди караше бавно, докато колата на ченгето не изчезна в огледалото, после натисна газта до дупка. Отзад Дина се обърна и погледна за евентуални преследвачи.

— Мисля, че сме добре — рече Гиди.

— Не сме. Начинът, по който ме гледаше...

Обърна се, извади сателитния телефон — обикновените мобилни не работеха тук — и намери номера. Вдигнаха на третото позвъняване.

— Фаз, започвай да прибираш нещата. Май се налага да се изнасяме.

Затвори, бръкна в раницата си и извади глока. Тамар стори същото. Гиди вдигна над сто и шейсет километра в час, взе серия дълги завои, след което рязко намали и спря край пътя. Тамар вече

беше отворила вратата, скочи навън и спринтира към хълма до шосето. Гиди обърна по черния път, водещ към лагера им. Дина се прехвърли отпред и отново включи телефона, докато джипът подскачаше по неравния терен. Този път позвъняванията бяха шест.

— Почти стигнах — съобщи гласът на Тамар. Чуха се стъпки по камъни, неравно дишане. — Добре, горе съм.

— Има ли нещо?

— Не го виждам.

Джипът попадна в дупка и поднесе, като залепи Дина за стъклото. Тя метна пистолета на задната седалка, прехвърли телефона в лявата си ръка и се вкопчи в дръжката над вратата.

— Нещо?

— Нищо.

Поредно свирепо друсане, когато влязоха в канавка, после взеха с поднасяне остър завой. Гиди се бореше с кормилото, овладя колата и я насочи към групата куполни постройки в далечината.

— Още не го виждам — каза Тамар. — Мисля, че може да е... момент, чувам...

— Какво?

Мълчание.

— Какво, Тамар?

— Сирена! Идва.

— Мамка му!

Дина махна на Гиди да увеличи скоростта. Тамар описваше ситуацията от върха на хълма.

— На около два километра е... движи се бързо. Много бързо. Сега е на завоя... на около километър... газ до дупка. Под мен е... отмина! Пропусна отбивката! Продължава на север.

Стигнаха лагера и набиха спирачки до отворената компютърна стая. Вътре Фаз яростно дърпаше кабели и прибираще твърди дискове. Гиди се втурна да му помага. Дина остана до джипа с телефон до ухото и пистолет в ръка. Някъде в далечината чу вой на сирена.

— Говори, Тамар — рече тя.

— Продължава напред.

— Къде е?

— На около километър по шосето. Изкачва хребета.

— Скорост?

— Както преди.

— А сега?

— Още се изкачва.

Последва пауза.

— Горе е... премина. Вече не го виждам.

Дина щракна с пръсти. Гиди и Фаз зарязаха работата и излязоха навън. Стояха в очакване, като се споглеждаха нервно. Мина половин минута.

— Тамар?

— Никакъв не се вижда.

— Изчакай още минута.

Зачакаха.

— Нищо. Добре сме. Отиде си.

Дина кимна на Гиди и Фаз и те издишаха с облекчение.

— Не! Връща се!

— Мамка му!

Другите двама се скупчиха около нея. Тя вдигна телефона, за да чуват какво става.

— Спуска се по склона — докладва Тамар. — Кара бързо. Сега е на равното... на по-малко от километър... петстотин метра... Подмина отбивката. Намалява. Спря. Той... чакай малко... какво прави? Обръща! Тръгва по отклонението. Открил ни е!

— Наблюдавай пътя — каза Дина. — Виж дали има други. Крий се добре.

Прекъсна връзката и прибра телефона. Фаз вече беше влязъл в техническата стая. Гиди ровеше в джипа. Появи се с „Узи“ в ръка.

— Готов ли си за това? — попита тя.

Той сложи пълнителя.

— Готов.

— Добре, да си свършим работата.

Удариха юмруци и изчезнаха между постройките. Сирената приближаваше.

Бен Рои веднага намали и продължи по черния път, водещ от шосето към пустинята. Шофираше с лявата ръка, а с дясната държеше заредения „Йерихон“. След четиристотин метра пътът мина през тясна

клизурата и зави рязко надясно. На около два километра отпред се виждаше купчина бели сгради, изпъкнали на мръсния жълтеникавокафяв фон на пустинята. Бен Рои спря, изключи сирената и взе бинокъла.

Джипът беше паркиран пред една от постройките. Вратата на шофьора зееше отворена. Втора кола беше паркирана под навес до същата сграда. Имаше и четири други постройки, няколко слънчеви панела и нещо като зеленчукова градина. Не се виждаше жива душа.

Огледа пустинята, после отново насочи бинокъла към сградите. Нищо. Или се бяха разкарали, или се криеха. Най-вероятно второто. Цъкна с език и обмисли възможностите. Бяха най-малко трима, може би повече. Несъмнено въоръжени. А от онова, което бе чувал за „Немезида в действие“ — а той изобщо не се съмняваше, че тези хора са „Немезида в действие“, — бяха опасни. Много опасни. По-добре да извика подкрепления. Остави бинокъла на съседната седалка и извади мобилния. Нямаше сигнал. Телефонът на колата също беше без обхват. Мамка му. И така, можеше да се върне на магистралата, да спре някого и да му нареди да извика кавалерията. Или да действа сам, което беше абсолютна идиотия.

Избра второто.

Запълзя още по-бавно напред, като се движеше на втора и спираше на всеки стотина метра, за да огледа постройките с бинокъла. Не видя никого, никой не тръгна към него. На стотина метра от лагера спря и слезе. Цареше пълна тишина, не се чуваше дори бръмчене на мухи.

— Ехо!

Нищо.

— Ехо!

Жегата правеше гласа му глух и плътен, сякаш идваше изпод одеяло. Бен Рои тръгна към постройките с насочен напред пистолет, чакълът хрущеше под подметките му.

— Видях твоя снимка в апартамента й! — извика той. — В апартамента на Ривка Клайнберг. Била си само момиче. Трябваше ми време да се сетя, че си ти, но никога не забравям лица.

Нищо. Никакъв звук, никакво движение. Стигна до джипа. Долепи се до него и надникна вътре. Ключовете още бяха на запалването. Изчака секунда. После приклекна, насочи пистолета към

небето и стреля. Никаква реакция. Може би се бяха омели. Или се криеха някъде в пустинята, наблюдаваха и чакаха.

— Идвала е да те види! — извика той. — Четири дни преди да бъде убита. Идвала е редовно. Защо?

Мълчание.

— Помагаше ли ви? Това ли е? Ривка Клайнберг беше ли член на „Немезида в действие“?

Пак нищо. Абсолютна тишина, пълно мъртвило, целият свят беше като препариран. Примигна, за да махне потта от очите си, изправи се, заобиколи бързо колата и се залепи на стената на най-близката сграда. Вратата беше отворена. Провери колата под навеса, преброи до три и се метна през входа. Навсякъде беше пръснат хардуер — монитори, твърди дискове, кабели, модеми — сякаш някой беше бързал да прибере нещата. Огледа се и излезе отново навън. Вратите на другите четири постройки около централния двор бяха затворени. Провери ги една по една. Първите три бяха отключени — прости стаи, спартански обзаведени, празни. Последната врата не се отвори. Бен Рои се огледа и я изрита. Цялата рамка отлетя от стената сред дъжд натрошена мазилка.

Вътре бе прохладно и тъмно, щорите бяха спуснати, долавяше се смътна миризма на дезодорант. Имаше легло, гардероб, нощна масичка и отделно помещение, което се оказа баня. Провери я, надникна отново навън после отиде до нощната масичка. На нея се зареждаше лаптоп, екранът светеше. Анимираният скрийнсейвър показваше фасадата на висока сграда от стъкло и стомана, открояваща се на яркосиния фон на небето. Над входа й блестяха златни букви — „Барън Корпорейшън“. Бен Рои впери поглед в надписа, после седна на леглото и опита да отвори чекмеджето. Беше заключено. Дръпна рязко, но не успя. Дръпна отново, накрая изгуби търпение, прицели се и стреля в ключалката. Отвори чекмеджето и разрови съдържанието му. Имаше два пълнителя, плик с писма и два паспорта, израелски и американски, със снимката на жената в джипа. Документите бяха с различни имена — Дина Леви и Елизабет Тийл. Огледа ги, после изсипа съдържанието на плика. По леглото се пръснаха писма и пощенски картички. Както и един по-малък плик. В него имаше снимки, захванати с ластик. Бен Рои ги взе и погледна най-горната. Жена с бебе на ръце. Млада пълна жена, с къдрава коса и едър кокал. Седеше в нещо като болничен стол.

Времето бе взело своето, но Бен Рои я позна незабавно. Както я беше познал на снимката с униформените жени в апартамента в Йерусалим. Ривка Клайнберг.

— Мамка му! — промълви той.

— Мръднеш ли и милиметър — разнесе се глас откъм вратата, — ще те убия, обещавам ти.

За момент си помисли дали да не опита нещо. Погледът му се стрелкаше между глока в ръката ѝ и узито у мъжа, като преценяваше ситуацията. Накрая реши, че е в неизгодно положение, поклати глава и вдигна ръце. Прикривано от Гиди, момичето пристъпи напред и взе пистолета му. А също и снимките — грабна ги от ръката му и ги пусна на леглото.

Изведоха го отвън, обискираха го, намериха ключовете от колата и мобилния. Тя задържа ключовете и подхвърли телефона на Фаз, който изчезна в техническата стая. После го отведоха до колата му и го закопчаха — дясната китка на волана, левият глезен на спирачката.

— Ти си ѝ дъщеря, нали? — каза той, когато тя се наведе да провери белезниците. — Дъщеря на Ривка Клайнберг.

— Както кажеш.

Тя претърси колата, за да се увери, че няма скрито оръжие, изключи телефона, дръпна за последен път белезниците и тръгна с Гиди обратно към лагера. Той се насочи към една барака за експлозивни и детонатори, а тя към друга за бидоните.

Бяха репетирали това много пъти, с различни вариации, в зависимост с колко време разполагаха — моментално измъкване, като зарязват всичко; две минути, колкото да вземат най-необходимото; по-организирано изтегляне, с достатъчно време да си съберат нещата и да прикрият следите си. От Тамара нямаше вести, което означаваше, че в случая имаха достатъчно време. Радваше се, че е така. От всички места, където беше живяла, това най-много се доближаваше до истински дом. Винаги бе знаела, че в един момент ще се наложи да се махнат, но поне можеха да се сбогуват както подобава.

Отвори бараката, изнесе пет бидона в центъра на двора и отиде в стаята си да си събере нещата. Не бяха много — малко дрехи, писмата от майка ѝ, снимките.

Миналото беше друг живот, който нарочно държеше погребан. Писмата и снимките бяха единствените спомени за него, единствените лъчи, насочени надолу в мрака. Както и сънищата, разбира се. В сънищата миналото винаги оживяваше, за да я преследва.

Хвърли всичко в мешката си, наред с две папки и лаптопа на „Барън“. Паспортите бяха последни. Дина Леви, Елизабет Тийл — само две от многото имена, които бе приела през годините. Дина, Елизабет, Сали, Кари, Мери-Джейн — бяха толкова много. Други самоличности, зад които да се крие, маски, които да надене. Дина беше може би най-подходящото от всички с намека не само за справедливост и правосъдие, но и за библейската история за Дина и Сихем, за изнасилването и отмъщението.

Толкова много имена. Толкова много маски. Толкова много различни самоличности.

Но само Рахил беше истинското.

Затвори мешката, огледа за последен път стаята и излезе на двора. Гиди вече обикаляше постройките и слагаше експлозивите. Обаждане до Тamar на хълма потвърди, че шосето е чисто. Каза ѝ да се връща в лагера, метна мешката си в джипа и отиде да провери ченгето. Щом я видя, той отново започна да дрънка за историята с майката. Не си направи труда да му обяснява.

— Работила е с вас, нали? — не се отказваше той, като напразно дърпаше белезниците, а металът се впиваше в китката и глезена му. — Ривка Клайнберг е била от „Немезида в действие“. Затова е идвала толкова често тук.

Въпреки волята си тя се усмихна. Не само защото той стреляше напосоки, а защото изобщо стреляше. Закопчани в кола на трийсет и осем градуса жегата и без никаква представа дали ще преживеят следващия час, повечето хора щяха да молят за пощада. Този обаче продължаваше да търси отговори. Заслужаваше уважение, макар предположенията му да бяха напълно погрешни.

— Ривка нямаше нищо общо с „Немезида в действие“ — каза му тя, защото реши, че той заслужава поне частично обяснение. — Идваше ни на гости, нищо повече.

— Да прекара малко време с дъщеря си.

Тя подмина думите му без отговор.

— Знаеше ли какво правите? — попита той и отново задържа белезниците.

— Разбира се, че знаеше. Имах й доверие.

— Но недостатъчно, за да й дадеш интервю — каза той. — Преди три години. Когато е искала да напише статия за списанието си.

Още една точка за него. Беше си подготвил домашното.

— Сгафи с интервюто — отвърна тя. — Каза на редактора си, че може да го вземе, без да е получила одобрението ни. По онова време се намираше в лош момент, беше изгубила работата си и не мислеше трезво. Казах й, че е твърде рисковано, че много хора ни имат зъб и пусне ли подобна статия, омразата ще се насочи и срещу нея. Че трябва да престанем да се срещаме. Тя разбра положението. След това нито веднъж не спомена за нас.

— Дори при последното си посещение? Четири дни преди да я убият?

Тя се поколеба. Уважение или не, той си оставаше ченге и тя не искаше да се впуска в дълги разговори с него. Мълчи си, не казвай на никого, това е нашата малка тайна — беше научила този урок по трудния начин. В същото време част от нея искаше да говори. Поне дотолкова, че да изясни нещата. Той усети колебанието й и се възползва.

— Искала е да хакнете „Барън“, нали? Затова е дошла тук последния път. Искала е помощта ви, за да разбере какво правят „Барън“ в Египет.

Стомахът й се сви, както се свиваше при всяко споменаване на „Барън“. Впери поглед в него, като се чудеше как да изиграе картите си, кой курс ще й свърши най-добра работа. Накрая взе решение и измъкна глока, затъкнат отзад на кръста й. Мъжът се напрегна и дръпна белезниците.

— Успокой се — каза му тя. — Не сме убийци на ченгета.

Погледна си часовника, седна на един камък до пътя и постави глока на коляното си. Ченгето се облегна назад и разтърка китката си, която бе станала тъмноредна.

— Прав ли съм.

След кратка пауза тя кимна.

— Каза ни, че е открила връзка между „Барън“ и статията, която пишеше за секс трафика. Знаеше, че следим „Барън“, че имаме начини

да проникнем в системата им. Искаше да го направим, да потърсим информация за златна мина в Египет. А също и за пристанището Розета.

Очите му проблеснаха.

— Каза ли защо? Каза ли на какво е попаднала?

Тя поклати глава.

— Не мисля, че и тя самата беше съвсем наясно. А и да е била, не ни каза. По принцип си беше такава, криеше внимателно картите си. Тъкмо се канехме да пътуваме, но ѝ казах, че ще погледнем веднага щом се върнем. Между, временно тя беше убита.

Наведе глава — не биваше да показва, че я боли, на когото и да било, — после отново го погледна.

— Оттогава следим „Барън“, но не успяхме да открием абсолютно нищо. Нищо в Розета, никаква златна мина, нищо. Каквото и да става, всичко е много добре покрито.

Ченгето още разтриваше китката си и намръщено обмисляше чутото.

— Знаеш ли дали се е свързала с „Барън“? Дали е споменавала нещо пред тях?

Тя сви рамене.

— Съмнявам се. Не беше в неин стил да се изправя срещу когото и да било, ако не разполага с необорими доказателства.

— Мислиш ли, че „Барън“ са я убили?

Тя се изсмя. Въпросът беше наивен.

— Разбира се, че те са я убили! Точно такива неща правят. Открила е нещо за тях и са ѝ видели сметката. В техен стил е. Мръсни са колкото си искат.

— И въпреки това не сте успели да откриете нищо за тях.

Тя отново сви рамене.

— Хитри са. Ще ги пипнем.

Тамар се появи тичешком на пътя. Време беше да се махат. Дина се изправи.

— Нищо не разбираш — каза му тя. — Нямах абсолютно никаква представа колко силни са тези хора, колко... отворителни. Прости ченгета като теб, които играят по правилата и спазват закона, нямат никаква надежда да се докопат до „Барън“. Единственият начин да се види сметката на подобни компании е да играеш мръсно като тях.

Именно затова съществува „Немезида в действие“. За да направи онова, което законът не може и няма Да направи.

— Помогни ми тогава — рече той. — Казвайте ми какво сте намерили.

Тя поклати глава.

— Не става, хубавецо. Може и да си най-святното ченге на света, но си оставаш колелце в машината. А машината винаги се грижи за такива като „Барън“. Твърде ценни са. Твърде обвързани със системата. Губиш си времето. Но все пак — успех.

— Поне ми кажи какво сте открили за тях — продължи да упорства той. — Откъде знаеш, че те са я убили? Какво имаш предвид под „отвратителни“?

Тя подмина въпросите му. Беше казала всичко, което искаше да каже. Изглежда го — беше същинско олицетворение на отчаяно безсилие със закопчаните крайници и петна от пот под мишниците. После Тамар дойде и двете тръгнаха към постройките. Фаз товареше техниката във втория джип; Гиди тъкмо беше приключил с разполагането на експлозивите. Докато той и Тамар отиваха за багажа си, тя обиколи постройките, за да разлее бензина и да нагласи таймерите. След като приключи, огледа за последен път лагера. После ѝ хрумна нещо, отвори мешката си, прелисти едната папка и извади лист от нея. Когато го сгъна и го прибра в джоба си, двете коли вече бяха натоварени и готови за път.

Гиди и Фаз потеглиха веднага. Тя и Тамар стигнаха до колата на ченгето и спряха. Оставиха му две бутилки вода и празна туба, в която да пикае. Хвърлиха в багажника мобилния му телефон, ключовете от колата и от белезниците. Избърсаха с мокри кърпички цялата кола и белезниците, за да не оставят отпечатыци.

— Ще си дадем два часа, за да се отдалечим достатъчно — каза му тя. — После ще се обадя на полицията в Мицпе и ще им кажа, че си тук.

— Много мило — промърмори той.

— Във всички сгради има експлозиви — продължи тя. — Не са прекалено мощни, но ако бях тук към четири следобед, бих си държала главата ниско. За всеки случай.

Той изсумтя нещо.

— Не си прави труда да проследяваш номерата на колите, защото ще ги сменим. И не се опитвай да ни издириш. Твърде умни сме за вас.

Той ѝ показа среден пръст със свободната си ръка, което предизвика усмивката ѝ. Тя бръкна в джоба си, извади сгънатия лист и го пусна в скута му.

— Това е цялата помощ, която ще получиш от нас. Списък на компаниите, с които „Барън“ имат връзки в Египет. Може да излезе нещо. Но може и да останеш с празни ръце. Ти си детективът, оправяй се.

Тя се обърна към джипа.

— Защо е това отношение към „Барън“? — извика той след нея.
— Защо им имаш зъб?

Тя забави крачка. Как би могла да му каже? Как би могла да каже на когото и да било? Дори собствените ѝ хора не знаеха истината. Някои мотиви бе най-добре да си останат в тайна. Някои самоличности също. Мисията беше нейна и само това имаше значение. Обясненията бяха излишни.

— Нараниха мой близък — промърмори тя, твърде тихо, за да я чуе. Той извика отново въпроса, но тя не му обърна внимание. Погледна за последен път лагера, качи се в джипа и затръшна вратата. Кимна на Тamar и потеглиха с рев сред облак прах.

В крайна сметка минаха близо четири часа, преди една патрулка от Мицпе Рамон да пристигне и да освободи Бен Рои. Междувременно слънцето се беше скрило зад хоризонта, от постройките бяха останали само купчини развалини, а той беше в отвратително настроение.

— Трябва ми телефон — озъби се, като излезе от тойотата и закуца с подутия си глезен. — Такъв, който да работи тук.

— В колата — каза привлекателно момиче в униформа, с тъмна кожа и фигура на манекен. Външният ѝ вид успяваше да направи цялата сцена още по-унизителна.

— Отивайте там и вижте дали няма да намерите нещо — нареди той и махна към останките от сградите. Не толкова защото се надяваше, че ще намерят нещо, колкото за да остане сам. — И разкарай тази усмивчица от лицето си!

Изглежда я кръвнишки, изкуцука до патрулната кола, грабна телефона и набра. Първо се обади на Сара, за да чуе как е. Тя като че ли остана доволна, че го чува, и попита дали иска да вечерят насаме утре. При други обстоятелства щеше да приеме с удоволствие предложението ѝ — не му беше готвила, откакто се разделиха. Точно в момента обаче изобщо не му бе до романтични вечери на свещи. Каза „страхотно, с удоволствие“, но гласът му далеч не прозвуча толкова ентусиазирано, колкото се опитваше. След това звънна на Дов Зиски.

— Къде се губиш, по дяволите? — попита Зиски. — Цял следобед се мъча да се свържа с теб.

— Бях вързан — рязко отвърна той. — Разговаря ли с „Барън“?

Беше разговарял. Уговорили среща — девет вечерта, за да могат да участват и големите клечки от Хюстън.

— Но ако си още в Мицпе, няма начин да...

— Ще успея — прекъсна го Бен Рои, като си погледна часовника. — Нещо за „Проспекто“?

Нищо особено. Компанията била дъщерна фирма на „Барън“, основана в средата на 90-те, с цел да търси златни находища в Египет. Приключила дейност само две години по-късно. Изпълнителен директор бил Уилям Барън, което беше интересно.

Бен Рои каза на Зиски да отиде в апартамента на Ривка Клайнберг.

— Тъкмо се канех да напусна участъка — каза Зиски. — Имам среща...

— Отмени я и отивай — изръмжа Бен Рои, не беше в настроение да се прави на господин Съпричастност. — В спалнята ѝ има снимка. На момиче. Мисля, че е дъщеря ѝ. В момента се подвизава като Дина Леви и Елизабет Тийл. Искam да намериш всичко за нея. И виж хубаво другата снимка, на Клайнберг в армията. Трябваше да го направим още преди десет дни.

Тоест той трябваше да го направи преди десет дни. Беше омазал всичко, не бе толкова съвестен, колкото би трябвало. Честно казано, това бе главната причина за отвратителното му настроение, а не престоят в колата с белезници и пикаенето в туба.

Нареди на Зиски да му парти есемес с подробностите за срещата с „Барън“ и затвори. Извика двамата униформени, даде им номерата на двата джипа и описание на четиримата в тях и им каза да ги обявят за

издирване. Беше загуба на време, но трябваше да спазва правилата. След това ядосано се качи в тойотата, запали и потегли с мръсна газ, вдигайки облак прах и камъчета. Двеста метра по-нататък наби спирачки, отвори вратата и изхвърли тубата.

30.

Луксор

— И не сте виждали нищо необичайно там? Постройки, машини, самосвали?

Гласът се чуваше с ехо по телефона. Не, не бил виждал нищо необичайно. Само камъни, пясък и още камъни — точно каквото очакваш да видиш наред пустинята.

— Макар че, ако трябва да съм честен, теренът е толкова пресечен, че можеш да минеш на сто метра от футболен стадион и да не го забележиш.

— Някакви хора.

Категорично никакви. Няма абсолютно никакви животни, ако не се брои някой и друг заблуден ибекс или пустинен заек. Районът бил толкова затънт, че дори бедуините не пътували през него.

— А да сте чували нещо необичайно?

— Например?

— Не знам. Някакви шумове? Копаене, сондиране, чукане.

— Не бих казал.

— Сигурен ли сте?

— Да.

Халифа въздъхна, благодари и затвори. Отиде при прозореца и лапна разсеяно цигара. Мъжът, с когото разговаря, имаше фирма за сафари в Хургада, една от малкото, които организираха преходи из централните възвишения на Източната пустиня. Халифа беше разговарял с всички. Никой не беше виждал или чувал за никакви активни минни дейности в района. Нито пък за неактивни. Същото се отнасяше и за въздушните компании, летящи от Луксор до Хурдага или Порт Сафага, както и различните фирми, организиращи излети с балони за туристите, желаещи да се насладят на изгрева над планините при Червено море. От Министерството на петрола и полезните изкопаеми не можеха да му кажат нищо повече от онова, което вече знаеше. Още очакваше обаждане от Райсули, макар да не хранеше

особени надежди — ако бяха видели нещо подобно, щяха да му го кажат още при снощния разговор.

Имаше само две сведения, които му даваха основание да смята, че не гони вятъра. От една от компаниите за сафари му казаха, че са попадали на следи от широки гуми в затънтена уади, спускаща се от Гебел ел Шалул. Само по себе си това не означаваше много — в пустинята, където нищо не се движеше и не се променяше, подобни следи можеха да са оставени и преди десетилетия. Реши за всеки случай да говори с екипа от университета „Хелван“, които правеха въздушно проучване на цепнатините, за които му бе казал Омар. Не бяха виждали нищо, което да говори за работеща златна мина, но преди няколко месеца един от пилотите им забелязал нещо като конвой камиони, движещ се на запад между централните възвишения и Долината на Нил. Не било ясно откъде идват и накъде отиват, но били много. Най-малко двайсет, ако не и повече. Следа? Нямаше представа. Едно обаче беше сигурно — ако „Барън“ бяха намерили Лабиринта и са започнали да го експлоатират, определено успяваха да маскират добре дейността си.

Въздъхна, питайки се защо ли му е да се връзва толкова, та случаят дори не беше негов. Дръпна за последно от цигарата, облегна се на прозореца и се загледа навън. На петстотин метра от участъка, от другата страна на покри, тия с боклуци празен терен се издигаше жилищният му блок — безличен, бял, наполовина скрит от редица прашни дървета. Зад него източните покрайнини на града преминаваха в ниви, които на свой ред отстъпваха пред мръсно жълтата пустош на пустинята. Някакъв самолет току-що бе излетял от летището и се издигаше под стръмен ъгъл на юг, вероятно към Асуан или Абу Симбел. Далеч на изток пустинните планини сякаш се рееха във въздуха, подобно на вдигаща се кафява мъгла. И някъде под тях...

— Къде си? — произнесе той. — Къде си, мътните да те вземат?

— Точно зад теб!

Обърна се. Мохамед Сария стоеше на прага с картонена чиния, в която имаше две парчета басбуса.

— До късно работиш — отбеляза той.

— Проверях едни неща — отвърна Халифа. — Тъкмо се канех да си тръгвам.

— Е, преди това можеш да ми помогнеш с тези.

Сария вдигна чинията. Халифа каза, че не е гладен, но помощникът му настоя.

— Ще ме спасиш — засмя се той. — И без това съм достатъчно тлъст.

Халифа отстъпи и двамата седнаха.

— Кой е онзи? — попита Сария, докато му подаваше едното парче и захапваше другото.

— Кой?

— Онзи, на когото пожелаваше да го вземат мътните?

— О, дълга история.

— От онези, които не искаш да ми разкажеш?

— От онези, които не изглеждат особено смислени — отвърна Халифа, докато отхапваше от сладкиша. За момент мислите му се върнаха към една утрин, когато с Али ядяха басбуса в „Гропи“ в Кайро. Али поиска второ парче, успя да се справи с половината и се втурна към тоалетната, защото му прилоша. Халифа се понаслаждава за момент на спомена, после разказа на Сария какво е открил през последните двайсет и четири часа. Само най-общото — мината, отровените кладенци, резултатите от анализа на водата. Не спомена за Бен Рои или Клайнберг. Макар да бе от по-добродушните, дори Сария щеше да се намръщи на идеята, че върши черната работа на израелеца.

— Каза ли на семейство Атия? — попита той.

— Още не. Искан първо да изясня някои подробности.

— Искан ли да отскоча до тях? Утре съм в почивка, а не е зле да ги уведомя. Да се успокоят, че не е някаква акция срещу християни.

— Ще го направиш ли?

— С удоволствие. Бих направил всичко, само да не ми се налага да седя с тъщата. Завчера започна да разказва някаква история, която беше толкова отегчителна, че едва не заспах.

Халифа се усмихна.

— Искан ли да мина и през Бир Хашфа? — попита Сария.

— Засега недей. Не искам да всяваме паника сред хората. Нека се опитам да намеря мината. Ще поговорим с тях, когато разполагаме със сигурни факти.

Сария кимна и отхапа голямо парче от грис халвата.

— Между другото, открих онова семейство — каза той след кратко мълчание.

Халифа нямаше представа за какво говори.

— Забрави ли? Семейството от Стара Курна. Ел Бадри.

Разбира се. Семейството на изнасиленото от Пинскър момиче. Беше помолил Сария да ги потърси. Но след като научи за златната мина, това вече не му се струваше особено важно.

— И какво? — попита той повече от вежливост, отколкото от интерес. Не искаше Сария да остане с впечатлението, че си е изгубил времето.

— Нищо особено — отвърна с пълна уста сержантът. — Както сам каза, повечето са се преместили в Ел Тариф след разрушаването на Стара Курна. Сестрата обаче напуснала по-рано.

— Сестра?

— Онази, за която спомена. Живее в едно село близо до Едфу. Там е от трийсет години, ако не и повече.

Халифа го погледна объркано.

— Трима братя и една сестра — напомни му Сария с тона на баща, обясняващ нещо на разсеяното си дете. — Братята отдавна са мъртви, но сестрата живее недалеч от Едфу.

— Иман ел Бадри?

— Именно.

Халифа поклати глава.

— Мисля, че нещо бъркаш, Мохамед. Иман ел Бадри е умряла преди години. Тази трябва да е друга.

— Казаха ми друго — отвърна Сария. — Били трима братя. Мохамед, Саид, третия го забравих... май беше Ахмед. И сестра им Иман. Живеела близо до Едфу. Била нещо като свята жена. Благославяла бъдещи майки.

Халифа понечи да възрази, че е станала грешка, но замълча. Като се замислеше, никой не му беше казвал, че изнасиленото от Пинскър момиче е умряло.

— Но това е невъзможно — промърмори той. — Тя трябва да е прехвърлила стоте.

— Всъщност е точно на сто. И всички твърдят, че е жива и здрава.

Халифа вече слушаше с огромен интерес.

— Сигурен ли си?

Сария го погледна с укор.

— Знаеш ли името на селото?

Сария облиза меда от пръстите си, взе химикалка и надраска името върху листче. Халифа го прочете, сгъна го и го прибра в джоба си.

— Казваш, че било край Едфу?

— На около пет километра на север.

Халифа си погледна часовника и тупна Сария по рамото. Стана и закрачи към стълбите, като изяде в движение остатъка от басбусата. До Едфу имаше най-малко час път, а сладкишът май щеше да е единствената му вечеря.

31.

Израел

На идване от Йерусалим Бен Рои беше натискал газта до дупка.

На връщане направо бе пхнал крака си в дупката и взе разстоянието с двацет минути по-бързо. Сирената ревеше през цялото време, отразявайки доста добре настроението му.

Докато караше, премисляше отново и отново събитията от следобеда и се опитваше да ги вкара в рамките на онова, което вече бе изградил по случая.

Ако жената от „Немезида“ бе дъщеря на Клайнберг, това определено обясняваше някои неща. В същото време обаче повдигаше куп нови въпроси, сред които и защо Клайнберг е пазила в такава тайна, че има дъщеря. Но пък, от друга страна, редакторът ѝ беше споменал, че при нея всичко било строго подредено и никога не смесвала работа с личен живот.

С малко късмет Зиски можеше да изрови това-онова. По-належащата грижа на Бен Рои беше онова, което Дина му бе казала за „Барън Корпорейшън“. И по-точно, твърденията ѝ, че именно „Барън“ или някой техен изпълнител са убили Клайнберг.

Не че идеята идваше като гръм от ясно небе — „Барън“ фигурираше в случая едва ли не от самото начало. Порази го абсолютната увереност, с която беше посочила виновника. За Дина Леви, Елизабет Тийл или както там беше истинското ѝ име, място за съмнение нямаше. Не вероятно. Не може би. А категорично.

Откъде беше толкова сигурна? Дали „Немезида в действие“ не бяха открили някакви конкретни доказателства? Но тогава защо не ги разкрие — ако не на него, най-малкото на сайта на групата. Предвид историята им с „Барън“, човек можеше да очаква да раздухат новината в мига, в който открият нещо инкриминиращо.

Не, тя му казваше истината — най-малкото за онова, което бяха открили за убийството. Но ръцете им бяха толкова празни откъм доказателства, колкото и неговите. Така че въпросът си оставаше —

откъде беше толкова сигурна, че отговорността е на „Барън“? Дали омразата ѝ към компанията — независимо от причината — беше толкова силна, че просто не можеше да си представи, че не са виновни? Или си играеше някаква сложна игра с него и го насочваше по лъжливи следи поради известни само на нея причини?

Или знаеше нещо друго за Барън, нещо толкова уличаващо, нещо толкова лошо („отвратително“, както се беше изразила тя), че убийството на Клайнберг бе просто естествена последица? Кое то отново повдигаше въпроса защо „Немезида“ не бяха публикували подобна информация, ако разполагаха с нея.

Просто нямаше смисъл. Абсолютно никакъв смисъл. Четири часа седя закопчан за волана си и пика в туба, а си остана в неведение. Едно поне беше ясно — която и да беше. Дина Леви имаше някакъв личен проблем с „Барън“. Нещо, което надхвърляше неприязънта на антикапиталистически бунтар срещу глобална корпорация. Беше го видял в очите ѝ, в езика на тялото ѝ, в начина, по който лицето се стягаше ѝ всеки път, когато се споменаваеше името „Барън“, сякаш някой завърташе отвертка дълбоко в черепа ѝ.

За дъщерята на Ривка Клайнберг (ако наистина ѝ беше дъщеря) „Барън Корпорейшън“ беше самият Дявол.

И сега той летеше обратно към Йерусалим да се срещне с Дявола. Както беше подхвърлил на Зиски, преди да потегли сутринта, крайно време беше да видят какво имат да кажат за себе си.

Представителите на „Барън“ бяха поискали разговорът да се състои в „Цар Давид“, най-прочутият и скъп хотел в Йерусалим. Корпорацията държеше апартамент там и го използваше като неофициален офис в града, с инсталирана конферентна връзка с централата им в Хюстън. Обикновено свързаните с разследване на убийства разговори се провеждаха в полицейски участък, но Бен Рои си затвори очите. В крайна сметка разговорът си беше разговор, където и да го провеждаш. Стига да отговореха на въпросите му. Беше готов да се срещне с тях и в обществен клозет.

Пристигна две минути преди уречения час. През 1946 г. голяма част от южното крило на хотела било разрушено при атака на „Иргун“, най-голямата и най-жестока терористична акция в историята на района. Днес от атентата нямаше и помен. Хотелът бе олицетворение на великолепието и спокойствието, пищната му украса и изящните

мебели нямаха абсолютно нищо общо с грижите на реалния свят. Бен Рои беше идвал тук няколко пъти и нито веднъж не се бе чувствал удобно. Тази вечер усещането бе още по-силно поради причината за срещата. Без да се оглежда, той прекоси застланото с килим фоайе и взе асансьора до четвъртия етаж. В кабината пътуваше възрастно семейство от Англия, дошло тук за Бар Мицва на внука им.

Апартаментът на „Барън“ се намираше в задната част на сградата, в края на дълъг, меко осветен коридор. Бен Рои спря за момент отвън, за да се приведе в нормален вид, набързо преговори плана си за атака и почука. Вратата се отвори незабавно и го въведеха вътре.

Озова се в мезонет — огромна дневна, стълбище към спалните, прозорци с невероятна гледка на изток през долината Хином към хълма Сион и осветената с прожектори бъркотия на Стария град. Вътре чакаха петима души, което му се стори малко прекалено — двама мъже в костюми, несъмнено служители на „Барън“, а на едно канапе седяха мъж и жена, чиито остри черти и ледени погледи моментално ги издаваха като юристи.

Петият човек моментално грабна вниманието на Бен Рои. Личеше си, че той командва, присъствието му доминираше над всички, въпреки че не беше физическо. Той гледаше от огромен телевизионен екран в отсрещния край — брадат, подпухнал, прошарен, като някой старозаветен пророк. Натаниел Барън.

— Закъсняхте, сър.

Гласът му бе дрезгаво ръмжене. Глас като онзи, какъвто очакваш да чуеш от лицата на Маунт Ръшмор.

— Не обичам да ме карат да чакам. Трябваше да започнем в един часа мое време.

Бен Рои беше закъснял с две минути. Едва ли можеше да се нарече безобразно закъснение, но въпреки това се извини — не искаше да създава напрежение още преди началото на разговора. За това имаше предостатъчно време. Старецът го изгледа от екрана — усещането беше смущаващо, сякаш го гледаше някакъв участник в телевизионна програма, — после го покани с жест да седне.

— Когато казах, че искаме да говорим с някой от ръководството, не очаквах да се срещна със самия управител на компанията — каза Бен Рои, докато се настаняваше в единствения свободен стол.

На единайсет хиляди километра от него Натаниел Барън леко изправи рамене и сакото му от туид се надипли под мишниците.

— Когато аз научих, че доброто име на „Барън Корпорейшън“ е било замесено в разследване на убийство, нямаше как да прехвърля срещата на някой друг — изръмжа той. — Може и да съм се оттеглил от ежедневното управление на компанията, но тя си остава моя компания. Носеща моята фамилия. Надявам се да го оцените, господин...?

— Бен Рои — побърза да се обади един от служителите.

— Старши детектив Бен Рои — каза Бен Рои. И да, оценяваше го.

— Радвам се, че се разбираме.

Конферентното оборудване несъмнено беше последен модел, защото въпреки разстоянието нямаше абсолютно никакво забавяне в предаването на сигнала, а образът на стареца беше толкова ясен, че можеше да видиш петънцата по гигантските му ръце. Лявата държеше кислородна маска.

— Желаете ли нещо за освежаване, господин Бен Рои?

Бен Рои благодари, но отказа.

— В такъв случай предлагам да започнем по същество, ритайте, каквото имате да питате.

Пръстите на дясната ръка на Барън отмерваха бавен ритъм върху бюрото, зад което седеше. Макар в Хюстън да бе ранен следобед, помещението около него — нещо като кабинет или библиотека — тънеше в полумрак. Дори от телевизионния екран на единайсет хиляди километра оттам се усещаше колко е потискащо. Бен Рои разтърка китката си, която още бе възпалена от белезниците, отвори бележника си на нова страница и започна.

— Преди дванайсет дни в Йерусалим беше убита журналистка на име Ривка Клайнберг. В арменската катедрала. Удушена с гарота.

Думите му не предизвикаха видима реакция от страна на Барън. Той продължаваше да барабани и да се взира в него със сълзящите си и същевременно пронизващи очи. Другите също се взираха в него — пет чифта очи го приковаваха от всички страни. Не точно заплашително, но и не особено дружелюбно. Налагаше се да изиграе внимателно ходовете си.

— Случайно да знаете дали в последно време е имало някакви контакти между госпожа Клайнберг и компанията ви?

Погледът на Барън се насочи към двамата служители, които поклатиха едновременно глави.

— Явно смятате, че има причина за подобен контакт — изхриптя Барън.

— В хода на разследването беше установено, че малко след смъртта си госпожа Клайнберг е правила проучване върху „Барън Корпорейшън“ — обясни Бен Рои.

Единият от юристите попита за какво проучване става дума. Бен Рои разказа за статията за златната мина в Румъния.

— Освен това се е интересувала от човек на име Самюел Пинскър. През хиляда деветстотин трийсет и първа въпросният Пинскър е открил местоположението на отдавна изгубена древноегипетска златна мина, известна като Лабиринта на Озирис.

Юристът моментално попита какво общо има това с „Барън Корпорейшън“. С неуловим жест Натаниел Барън го накара да си затвори устата. Горедолу по същия начин Геннадий Кременко бе затворил устата на своята адвокатка. И двамата бяха свикнали да им се подчиняват безпрекословно.

— Продължавайте, господин Бен Рои — избоботи Барън.

Бен Рои се размърда в стола си.

— По всяка вероятност тази древна мина се намира някъде наскре Источната пустиня в Египет. Неотдавна дъщерна фирма на „Барън“, „Проспекто Иджипт“, е провела проучвания за полезни изкопаеми в същия район.

Юристката попита какво общо има това с разследването на убийство в Йерусалим, но Барън отново й махна да млъкне.

— Бихте ли ми разказали за „Проспекто“? — попита Бен Рои.

— Мики?

Барън кимна на лъскав млад мъж с грижливо оформени бакенбарди и масивен дизайнерски часовник.

— Те бяха малка дъщерна фирма — обясни мъжът. Гласът му беше отмерен и прецизен като външния му вид. — Поеха двугодишен лиценз за проучване в централните планини край Червено море. След като лицензът изтече, компанията бе закрыта.

В общи линии същото, което му беше казал Зиски.

— Като отделен субект ли беше управлявана компанията? — попита Бен Рои.

Не, отвърна мъжът, била управлявана директно от Хюстън, с филиал в Кайро.

— Открихте ли нещо?

Няколко малки залежи на изумруди. Много лошо качество, не си заслужавали разработките. Както и две фосфатни находища, но също прекалено малки, за да представляват интерес.

— И пясък и камъни в изобилие.

— И никакво злато?

— Никакво злато.

— Нито пък лабиринти — обади се другият служител, предизвиквайки вълна от смях. Бен Рои също се усмихна и продължи:

— Доколкото разбирам, добивът на злато е свързан с отделянето на значителни количества токсични отпадъци.

Юристите отново подскочиха, но Барън им махна да мълчат. Бен Рои се запита защо изобщо ги е повикал. Старецът вдигна кислородната си маска и направи няколко дълбоки хрипливи вдишвания, без да откъсва поглед от детектива. После остави маската и се облегна назад.

— Трябва да си призная, господин Бен Рои — изхърка той, — че нито аз, нито колегите ми разбираме как точно информацията за техническите подробности около добива на злато може да ви помогне в разкриването на едно убийство. Но ако приемем, че подобно нещо ще ви помогне, и тъй като винаги сме се радвали на чудесни отношения с Израел, с радост ще споделя с вас моите петдесет години опит в тази индустрия.

Не звучеше особено радостно, но Бен Рои предпочете да не задълбава.

— И тъй, в отговор на въпроса ви: да, добивът на злато наистина е свързан със значителни количества токсични отпадъци. Процесът по овладяването им се е подобрил през годините, но както и да я погледнете, работата ни си остава мръсна. Винаги е била и винаги ще бъде. Подобно на всички красиви неща, златото си има и неприятна страна.

— Арсеникът част ли е от тази неприятна страна?

Наблюдаваше внимателно каква ще бъде реакцията на Барън. Такава нямаше.

— Може да бъде — отвърна старецът. — Основният отпадъчен продукт е цианидът, но ако златото се добива от арсенопирит, тогава ще се отделят и големи количества арсеник. Кое то в дългосрочен план е по-опасно, тъй като разпадът на арсеника е много по-бавен от този на цианида. Желаете ли да навляза в повече подробности?

Нещо в тона му сякаш предизвикваше Бен Рои да отговори утвърдително. Той не го направи, не му се слушаше лекция по химия. След събитията от деня умората започваше да се трупа и затова предпочиташе да покрие колкото се може повече теми, докато умът му е все още бистър. Отново промени подхода.

— Според вестникарската статия, за която споменах, отпадъците от мината ви в Румъния се извозват обратно в Съединените щати.

Барън го изглежда.

— Точно така — отвърна той след кратка пауза.

— С отпадъците от всички мини ли правите така?

Въпросът бе посрещнат с пренебрежително изсумтяване.

— Как ли пък не. Отпадъците от другите ни разработки се съхраняват на място. Разбира се, съгласно законите на страната, в която се намира обектът. Нагърбихме се с това в Дръгеш само защото условието за получаването на концесията беше такова. Ужасно скъпо условие, между другото, предвид разходите за превоза, неутрализирането и депонирането им. Но пък залежите са толкова богати, че можем да си позволим цената. Четирийсет милиона унции злато при концентрация от трийсет и пет грама на тон — повярвайте, господин Бен Рои, в нашия бизнес това е истинска златна мина.

— И, разбира се, „Барън Корпорейшън“ с удоволствие играе своята роля в опазването на околната среда — обади се оплешивяващ мъж с тежки торбички под очите и обемиesto шкембе, увиснало над панталоните на костюма му „Армани“. — Ние гледаме изключително сериозно на отговорностите си за една чиста природа.

— Изключително сериозно — повтори Барън с тон, който предполагаше тъкмо обратното.

Бен Рои размърда крака и впери поглед в стареца. Усещаше, че изпуска нещо, не задава правилните въпроси. Може би трябваше да отложи разговора за следващия ден, за да може да си почине. Но вече беше дошъл и се съмняваше, че ще му се отвори друга подобна възможност, така че продължи.

— Компанията ви има ли някакви връзки с пристанището Розета? — попита той. — На средиземноморския бряг на Египет?

Барън отново забарабани с пръсти.

— Доколкото знам, не — отвърна той. — А тъй като в компанията не се случва нищо без мое знание, отговорът е ясен.

Думите му бяха посрещнати с усмивки от подчинените му.

— А с мъж на име Геннадий Кременко?

— Никога не съм чувал за него.

— А за Дина Леви?

Последвалата пауза бе толкова кратка, че Бен Рои не можа да определи дали е значима.

— И за него не съм чувал.

— Жена е.

Барън сви рамене. Бен Рои се помъчи да разчете изражението му, да познае дали казва истината, или е изключително отракан лъжец. Не успя да реши — може би второто, макар все още да не разполагаше с никакви доказателства. След кратка пауза отново смени тактиката, като боксьор, опитващ се да намери слабото място на съперника си.

— Да се върнем за момент на „Проспекто“ — каза той. — Доколкото разбрах, компанията е била оглавявана от сина ви, господин Барън.

Погледът на стареца за миг стана по-суров, сякаш не му харесваше, че се споменава потомството му. Това бе първата му реакция от началото на срещата.

— Все още ли говорим във връзка с вашето разследване? — изръмжа той и ръката му стисна кислородната маска. — Или просто проявявате интерес към начина, по който структурирам бизнеса си?

Бен Рои не обърна внимание на ехидната забележка и го увери, че въпросът му е изцяло свързан с разследването. Барън го изгледа от екрана, масивната му глава като че ли леко трепереше, подобно на канара, която всеки момент ще се откърти и затъркаля надолу по склона. Накрая изсумтя и склучи ръце.

— Правилно сте разбрали — рече той, като галеше с палец тънката си сватбена халка. — По онова време въвеждахме Уилям в борда, запознавахме го с организацията. Управляването на „Проспекто“ беше част от този процес.

Бен Рои се поколеба и задраска в бележника си.

— Синът ви е доста колоритен тип.

Думите му бяха нарочна провокация и той се приготви за остра реакция. Юристите се напрегнаха, готови да скочат като добермани, но Барън не ги пусна от ремъците им. Помълча за момент и най-неочаквано се усмихна. Доста обезпокоително изражение, подобно на рана, зейнала в долната част на лицето му.

— Обичам да говоря направо, господин Бен Рои — изръмжа той. — Така че ще го направя и сега. Както явно знаете, синът ми има... история. Благодарение на булевардната преса тази информация не е особено поверителна. И на базата на тази история вероятно си мислите, че под неговото ръководство „Проспекто“ е... какво? Кривнала от пътя? Че са открили, някаква изгубена пещера на Аладин и са започнали да я разработват зад гърба ни? А после са очистили журналистка, защото е надушила нещо? Засягам ли някакви струни?

Две, призна Бен Рои, макар че не би го казал така направо.

— Е, харесвам открития тон, сър. Така не остава място за съмнение. И затова ще ви кажа в прав текст, че грешите. При това много. Първо, защото в тази компания не се случва нищо — повтарям, нищо — без мое знание. И второ, защото дори да става въпрос за най-затънтената пустиня на планетата, не можеш да разработваш нещо с мащабите на златна мина, без хората да научат за това. И трето, което е най-важно... — Барън се наведе към камерата и лицето му изпълни екрана, — ... защото какъвто и да е, синът ми не е никакъв Ал Капоне, който вижда сметката на всеки, имал неблагоразумието да се изправи на пътя му. Това е чиста фантазия, господин Бен Рои. И честно да ви кажа, очаквах нещо по-добро от представител на една от най-добрите полицейски сили в света. Надявам се, че с това отговарям на въпроса ви.

Бен Рои призна, че отговаря.

— Добре. Споменете ли още веднъж семейството ми, разговорът приключва. Кариерата ви също би приключила, ако зависеше от мен. Ако обичаш, ето тук, Стивън.

Последните думи бяха към фигура, появила се от лявата му страна. Нещо като прислужник или иконом, ако можеше да се съди по тъмната му униформа и почтителното поведение. Човекът остана в кадър само колкото да постави чаша вода пред стареца, след което

отстъпи назад и изчезна. Барън вдигна чашата и отпи, а челото му се покри с гневни бръчки.

— Това ли е всичко? — измърмори той, а очите му надвиснаха над ръба на чашата като две огромни сини мухи. — Или имате още налудничави теории?

Бен Рои издържа погледа му. Нямаше да позволи да го заплашват. Искаше да покрие още някои неща — концесията за газ в Египет, а също и списъка компании, който му бе дала жената на име Дина. Усещаше, че времето му вече е изтекло, но пък подмятането за края на кариерата му го подразни. Затова реши да не опипва по краищата, а тръгна право напред.

— Господин Барън, имате ли представа защо „Немезида в действие“ смята, че компанията ви е убила Ривка Клайнберг?

Въпросът предизвика моментална и яростна реакция от страна на юристите, а работодателят им не ги спря. Бен Рои изчака бурята да отмине, без нито за миг да отклони вниманието си от лицето на Барън. Анализираше ефекта на думите си, както геолог анализира земетресение по записите на сеизмограф. Старецът беше ядосан, дума да няма, челюстта му бе издадена напред, мръщеше се заплашително. В същото време в очите му имаше нещо, което някак не се връзваше с цялостното му изражение. Трудно бе да се определи какво точно — макар образът да бе кристално ясен, това, че не присъстваше лично, правеше трудно интерпретирането на подобни дребни нюанси. Определено не беше страх. Нито пък вина. По-скоро предпазливост, сякаш коментарът не го изненада толкова, колкото бе изненадал останалите.

— Обяснете, сър — озъби се той.

— С удоволствие — отвърна Бен Рои. — Днес през деня бях заплашен с пистолет от Дина Леви, за която споменах по-рано. Имам основания да смятам, че тя е дъщеря на Ривка Клайнберг, а също и член на „Немезида в действие“.

Барън не каза нищо, само го гледаше свирепо. Странното несъответствие между лицето и погледа му си оставаше, сякаш физиономията отразяваше едно, а очите — съвсем друго.

— Предполагам, че сте чували за „Немезида в действие“.

Кислородната маска изпука в ръката на стареца.

— Разбира се, че съм чувал за тях. Само преди два дни пребиха мой служител в Кайро. Ако разполагате с описание на тази жена, искрено се надявам да го предоставите на компетентните власти.

— Аз съм компетентните власти — напомни му Бен Рои. — И описанието вече е пуснато в обръщение.

Изведнъж се почувства съвсем бодър, главата му се бе избистрила напълно.

— Четири дни преди да бъде убита — продължи той, — Ривка Клайнберг се е срещала с тази жена. Помолила „Немезида в действие“ да проникнат в компютърната система на компанията ви и да потърсят информация за златна мина в Египет и за пристанището Розета.

Замълча за момент, за да осъзнаят чутото, след което продължи:

— Дина Леви смята, че майка ѝ е работила по материал, който би могъл да навреди на „Барън Корпорейшън“. Освен това е убедена — твърдо убедена, — че компанията, или някой свързан с нея е убил Клайнберг, за да не допусне публикуването на историята. Така че ще повторя въпроса си. Имате ли някаква представа защо тя мисли така?

Бяха го гледали лошо и преди — като израелски полицаи в Йерусалим рядко му се случваше да мине ден, без някой да го изглежда лошо, — но нищо не можеше да се сравнява с погледа от конферентния екран. Злобата в него бе толкова интензивна, че дори юристите се смълчаха. Помещението сякаш се смали и останаха само той и Барън. Последва мълчание, нарушавано единствено от гневното стържещо дишане на стареца и от тропота на количка за рум сървис в коридора отвън. Накрая Барън бавно се облегна назад и масивното му туловище изпълни стола като поток втвърдяваща се магма.

— Мога много точно да ви кажа защо мисли така, господин Бен Рои — изхриптя той, сякаш гърлото му беше запушено с шкурка. — По абсолютно същата причина, поради която противниците на държавата Израел избират да мислят, че полицаите стрелят нарочно по арабски деца, а антисемитите — че евреите пият кръвта на новородени. Мисли така, защото тя и побърканите ѝ приятели ни мразят. И то не защото сме направили нещо, не защото сме нарушили никакви закони, а заради онова, което символизираме. А ние символизираме триумфа на капитализма. Пари. За това става въпрос, господин Бен Рои. И аз нямам никакво намерение да се извинявам, че ги притежавам. Ние спазваме законите, плащаме си данъците,

помагаме на какви ли не добри каузи, но в основата на всичко е, че правим пари. И те не могат да го понесат. Не могат да понесат факта, че спя добре през нощта и не се събуждам облян в студена пот от мисълта, че някакво шибано дърво е паднало насред Амазония. Те ни преследват вече близо седем години и нито веднъж не са успели да намерят доказателства за някакви провинения от наша страна. Така че изобщо не се изненадвам, че се опитват да ни припишат убийство. Изумен съм, че още не са ни лепнали и убийството на Кенеди.

Млъкна, мъчейки се отчаяно да си поеме дъх. Лицето му бе станало пурпурно, в ъгълчетата на устата му се появиха мехурчета слюнка. Отново лепна кислородната маска на лицето си, зениците му се разширяваха с всяко вдишване и се свиваха при издишването. Накрая свали маската и взе кърпичката, поднесена му отляво, вероятно от стоящия там прислужник.

— С радост бих отговорил на въпросите ви, господин Бен Рои — изръмжа той, бършейки устата си, — но тъй като изглежда се преместихме от света на политиката в този на клеветите и инсинуациите, нямам намерение да продължавам този разговор. Желая ви успех в откриването на убиеца, но съм длъжен да кажа, че според онова, което чух през последните двацет минути, това едва ли ще стане в близко бъдеще. И ви уверявам, че ще споделя мнението си с вашите началници. Приятен ден, сър.

Той вдигна ръка, готов да прекъсне връзката, но Бен Рои го изпревари:

— Един последен въпрос, господин Барън.

Старецът се поколеба. Бен Рои също, тъй като не знаеше какъв точно ще бъде въпросът му. Може би трябваше отново да попита за Розета. Или да натисне по-силно темата за трафика на хора. Или пък да го предизвика със списъка египетски компании, който още се намираше сгънат в джоба му. Но вместо всичко това, незнайно защо, реши да играе по допирателната.

— Мислите ли, че „Немезида в действие“ е свързана по някакъв начин със смъртта на съпругата ви?

Преди два дни подобен страничен пас от страна на Дов Зиски бе сварил Геннадий Кременко напълно неподготвен. Нямаше подобен късмет с Барън. Старецът го изглежда убийствено с изкривено от ярост

лице, като се задъхваше. Накрая измърмори „Разкарайте го“, пресегна се напред и екранът угасна.

32.

Egunet

Докато извеждаха Бен Рои от апартамента след срещата му с Натаниел Барън, Халифа започваше своята среща с Иман ел Бадри — жената, която преди осемдесет години била така брутално изнасилена от Самюел Пинскър.

Беше пристигнал в селото ѝ преди повече от два часа и се надяваше, че по това време ще пътува обратно към Луксор или ще се е прибрал. Когато обаче спря пред къщата ѝ — ниска кирпичена постройка с гълъбарник от едната страна и ревящо магаре някъде отзад, — се натъкна на дузина жени в черни роби, чакащи на опашка отпред. Сария му беше казал, че жертвата на Пинскър е нещо като свята фигура. Оказа се прав — жените чакаха да бъдат благословени от нея.

При други обстоятелства щеше да покаже значката си и да влезе направо. Инстинктът обаче му подсказа, че подобен груб подход няма да е подходящ. Обади се на Зейнаб да ѝ каже, че ще се прибере по-късно от очакваното, нареди се на опашката и зачака реда си, като старателно избягваше погледите на жените, за да не ги смути. В тези затънтени райони подобни неща бяха много важни.

След два часа и половин кутия „Клеопатра“ женски глас извика последния от опашката. Халифа стана, изтръска панталоните си и приглади коса, макар да осъзнаваше, че жената, с която му предстои да се срещне, е сляпа и едва ли ще се развълнува от външния му вид. Мина през завесата от мъниста и влезе в къщата.

Интериорът нямаше нищо общо с помещението, в което Бен Рои току-що бе провел среща. Без електричество, без килими, без скъпи мебели. Халифа се озова в стая с пръстен под, голи кирпичени стени и опушен дървен таван. Вратата на отсрещната стена водеше към задната част на къщата; една-единствена газена лампа хвърляше мизерна светлина, без да пропъжда сенките от ъглите. В помещението имаше само прости дървени кушетки покрай стените. Отдясно на

Халифа, скръстила крака и облегната на стената, седеше стара, подобна на кукла жена. Всичко, освен силно набръчканото ѝ лице, беше покрито от джелаба суда, така че трудно можеше да се каже къде свършва тялото и къде започват сенките.

— Казват, че благословиите ми помагат на онези, които са с дете — рече тя. Гласът ѝ бе дрезгав и в същото време странно нежен. Успокояващ. Като палмови листа, шепнещи на вятъра. — Уви, господине, боя се, че не мога да дам благословия, която да помогне на вашата бременност.

Усмихна се на собствената си шега и му направи знак да седне на отсрещната кушетка. Халифа не знаеше как е разбрала, че е мъж — може би беше доловила нещо в дишането му или в тежестта на стъпките му. Отиде и седна на кушетката.

— Не сте тукашен — рече тя, накланяйки глава към него.

— От Луксор съм. — Замълча, после добави: — Аз съм полицай.

Тя кимна бавно, сякаш вече беше разбрала това. Другите слепци, които бе виждал, имаха замъглени очи, които издаваха слепотата им. Нейните обаче бяха като ярки изумруди, почти свръхестествено бистри, сякаш слепотата ѝ се проявяваше не толкова в липсата на цвят, колкото в излишеството му.

— Да ви предложи нещо за пиене? — попита тя. — Вечерта е гореща, а вие сте изминали дълъг път.

Халифа беше жаден, но отклони предложението, защото не искаше да ѝ създава грижи. Тя отново се усмихна, сякаш разбрала причината за отказа му. Стана от мястото си и отиде в жилищната част с бавни, но уверени движения. Върна се две минути по-късно с чаша чай.

— Едно момиче ми помага с домакинските задачи — обясни тя, подаде му чашата и се върна на мястото си, без да търси пипнешком пътя си. — Но с простите неща и сама се справям. Моля, пийте.

Халифа се подчини, без да спомене, че винаги пие чая със захар. Напитката му вече беше подсладена. Две лъжички, предположи той. Точно както го обичаше.

— Лазеез — промълви той. — Великолепно.

— Афуаи — отвърна тя. — За мен е удоволствие.

Последва мълчание.

— Съжалявам за загубата ви.

Халифа ѝ благодари, отпи отново и се сепна, когато си даде сметка, че изобщо не е споменавал Али.

— Откъде...?

— Някои неща могат да се видят и без очи — тихо отвърна тя. — Мъката ви е навсякъде около вас. Загърнат сте в нея като с наметало.

Халифа не знаеше какво да каже.

— Беше ми син — успя да изрече той.

— Много, много съжалявам.

Тя го загледа, или поне така му се стори. Очите ѝ проблясваха в несигурното сияние на газената лампа, сенките ги притискаха от всички страни. Накрая свали съсухрените си ръце в скута си и се облегна на стената.

— Нещо ви безпокои — рече тя. — Нещо ви прави неспокоен в мое присъствие. Моля, кажете ми защо сте тук.

Халифа се размърда неловко. Беше чувал, че слепите имат изострени сетива и могат да долавят неща, които остават незабелязани за хората с перфектно зрение, но това беше нещо различно. Старицата сякаш виждаше право в него, знаеше какво мисли и усеща. Той се наведе и завъртя чашата. Изведнъж вече не искаше да задава въпросите, заради които беше дошъл.

— Хайде — настоя тя. — Не може да е толкова лошо. Кажете какво ви тежи. Ще ви олекне. Може би ще олекне и на двама ни.

Тя разпери ръце, показвайки му, че го слуша. Отново настъпи тишина, сенките сякаш станаха по-плътни, наситени с очакване. Накрая Халифа пое дъх.

— Както казах, аз съм полицаи в Луксор — започна той. — Работя... помагам по един случай... за убийството на една жена в Йерусалим. Няма да навлизам в подробности, но като че ли е свързано с един мъж, когото мисля, че... сте познавали. Хауага, ангелизи на име... Самюел Пинскър.

Тя повдигна за миг глава и я сведе отново.

— А...

Това бе единствената ѝ реакция.

— Зная какво се е случило — продължи той, като се мъчеше да говори възможно най-меко, да ѝ покаже, че не само разбира чувствата ѝ, но и че няма причина да се срамува. — Моля ви, простете, че ви напомням за това.

— Не ми напомняте — промърмори тя. — Напомня се нещо, което си забравил или изтикал дълбоко в паметта си. Не минава нито ден, без да си помисля за онази нощ. Нито минута. Винаги е в мислите ми. Осемдесет години минаха, а сякаш беше вчера.

Тя вдигна ръка и докосна слепоочието си. Халифа заби поглед в пода. Само преди няколко минути това посещение му се струваше добра идея. А сега...

— Извинете — повтори той. — Не исках да...

— Не е нужно да се извинявате. Те направиха, каквото направиха. Научих се да живея с това.

Явно беше уморен, защото му бе нужно време, за да осъзнае думите ѝ, също както при коментара за Али. Вдигна глава и се намръщи замислено.

— Те?

— Онези, които извършиха престъплението.

Халифа се намръщи още повече.

— Не разбирам. Помислих си...

— Какво?

— Че Самюел Пинскър е човекът, който...

Не искаше да я унижава с думата „изнасилил“.

— ... който е отговорен.

Тя свали ръка. Очите ѝ сякаш горяха на мъждукащата светлина.

— Бяха трима.

Гърлото на Халифа се стегна.

— Трима престъпници, които така и не си получиха заслуженото. Три чудовища, които умряха мирно в леглата си, докато тяхната жертва...

Тя сведе глава, лицето ѝ изчезна в сенките и беше невъзможно да се види изражението ѝ. Халифа проклинаше собствения си егоизъм, който бе разбунил отново всичко това и бе накарал старата жена да преживее отново събитие, което се оказваше по-травматично, отколкото си беше представял — ако подобно нещо изобщо бе възможно. Минаха няколко секунди, после той стана.

— Не биваше да идвам. Било е преди много време, не ми влизаше в работата. Моля ви, простете ми. Тръгвам си.

Обърна се към вратата.

— Ще останеш — спря го тя с неочаквано твърд глас.

Вдигна глава и обърна лице към него.

— Осемдесет години нося тази тайна. Време е да бъде казана истината. Бог да ми е на помощ, щях да го направя по-рано, ако имаше кой да ме чуе. Но да си жена в Египет, особено фелаха, означава да не говориш за подобни неща, ако знаеш какво е добро за теб. А дори и да бях казала, нямаше да има значение. Братята ми бяха хитри.

Гърлото на Халифа се стегна още повече. Стомахът му също.

— Аллах-у-акбар, да не би да казвате, че собствените ви братя са участвали в изнасилването?

Този път изрече думата. Беше твърде шокиран, за да се безпокои за благоприличието. За негова изненада старицата се усмихна, макар Халифа никога да не бе виждал толкова безрадостна усмивка.

— Не е имало никакво изнасилване — прошепна тя. Думите ѝ бяха тихи като съскането на газената лампа. — Никой не ме е докосвал с пръст. Най-малкото Самюел Пинскър.

Произнесе го като „Сам-у-ел Пин-ис-ка“, в гласа ѝ нямаше и следа от горчивина. Тъкмо обратното. В тона ѝ се долавяше нежност, граничеща с благоговение. Халифа пристъпи напред.

— Но е имало свидетел. Момче. Видяло е...

— Какво? Какво е видяло?

— Как Пинскър ви напада. — Халифа почти чуваше как началник Садек описва нападението. — Вие сте викали, съпротивлявали сте се...

Тя въздъхна и бавно поклати глава.

— Да видиш невинаги означава да разбереш, инспекторе. Особено когато виждаш през очите на дете. Когато види сълзи, детето не си мисли, че те може да са от радост. Когато вижда мъж, сграбчил жена, ще го помисли за нападение. Онова, което е видяло момчето, не е това, което е помислило, че вижда.

В гласа ѝ нямаше озлобление, нито обвинение. А само тъга. Безкрайна тъга. Халифа замръзна на място. После пресече стаята и приклекна пред нея. Тя бе толкова дребна и съсухрена, а кушетката бе толкова ниска, че дори клекнал стърчеше цяла глава над нея.

— Какво се случи през онази нощ?

Въпросът му предизвика нова усмивка. Този път искрена.

— Какво се случи ли? Нещо прекрасно. Мъжът, когото обичах, поиска ръката ми. И аз казах „да“. Това бе най-щастливата нощ в

живота ми. Поне за малко.

Тя въздъхна и наклони глава, погледът ѝ — защото беше поглед — се плъзна над рамото на Халифа към сенките в ъгъла на стаята. Халифа мислеше трескаво, опитваше се да проумее всичко това, да види новата картина. Всичко, което бе чувал за Пинскър, всичко, което бе предполагал през последните пет дни, сега сякаш се разпадаше, подобно на снимка, превръщаща се в прах между пръстите му. Коленичи и взе ръцете ѝ в своите.

— Кажете ми — рече той. — Моля ви. Искам да разбера.

Отвън магарето отново зарева — мъчителен гъгнив звук, който сякаш бе част от някаква друга реалност. В стаята обаче тишината бе така наситена, че почти можеше да се вкуси. Минаха секунди, може би минути — откакто бе влязъл тук, времето сякаш беше изгубило значение. Накрая тя бавно измъкна ръцете си от неговите и ги вдигна към лицето му. Пръстите ѝ пробягаха по него — уста, нос, скули, клепачи, чело, — проследяваха чертите му, сякаш четеше книга за слепи.

— Ти си добър човек — прошепна тя. — Мил човек. Чувах го в гласа ти, сега го чета по лицето ти. Чета също и болка. И гняв, много гняв, но добротата надвива всичко. Също като при Сам-у-ел. Той беше много добър човек. Най-добрият, когото съм познавала. Така че може би си заслужава тъкмо ти да чуеш истината.

Продължи да докосва лицето му още малко. После свали ръце, облегна се назад, затвори очи и започна да разказва. Пинскър я спасил от братята ѝ. Така започнало всичко. Работил в една гробница сред хълмовете над Стара Курна. Една вечер се връщал през селото, видял как ѝ бият шамари и се намесил. В последвалата разправия ударил единия ѝ брат толкова силно, че той изгубил съзнание. (Гласът на Мари Дюфресне отекна в главата на Халифа толкова ясно, сякаш тя седеше до него: „Веднъж се сбил с някакви от Курна, проснал единия в безсъзнание.“) По-късно момичето открило, че Пинскър я е следил от повече от година, но твърде много се срамувал от външния си вид, за да предприеме нещо.

— Глупчо! — изкиска се тя. — Какво значение би могло да има за мен? Аз виждам човека отвътре. А вътрешно той бе най-големият красавец на света. Никой не се е отнасял към мен с такова уважение. Толкова беше достоен.

Двамата започнали да се срещат — сляпото селско момиче и безликият англичанин. Открадвали моменти, за да бъдат заедно, приятелството им бързо преминало в любов. Всичко било абсолютно потайно, разбира се. Дори днес на връзката между хауага и фелаха не се гледаше с добро око или открито се заклеявяваше. През 1931 г. подобно нещо било направо немислимо. Няколко пъти Пинскър казвал, че трябва да сложат край на това, защото се боял за безопасността ѝ. Чувствата им обаче били твърде силни, любовта им — прекалено голяма. И срещите продължили.

— Той беше на трийсет и няколко, а аз на деветнайсет — рече тя. — Но това не бе увлечение на едно младо момиче. Бях мъдра за годините си, знаех много добре какво правя. Може и да беше по-стар от мен, но тук... — тя докосна главата си — и тук... — после сърцето — ... бяхме равни. Тук също, по товара, който Бог е сметнал да сложи на гърбовете ни.

Тя докосна очите и лицето си, намеквайки за своята слепота и обезобразяването на Пинскър.

— Толкова го болеше, че изглежда по такъв начин — тъжно произнесе тя. — Беше силен, но понякога силата не е достатъчна. Приказките, погледите, коментарите. Съсипваха го. Веднъж в Мединет Хабу го видяло някакво момиченце, хауагая. Изпищяло и побягнало, сякаш вижда чудовище. Плака, когато ми разказваше. Сгуши се в обятията ми и плака като бебе.

Халифа отново чу гласа на Мари Дюфресне: „Помня как се появи внезапно, аз изпищях и побягнах, а той ме последва с онази своя ужасна маска. Седмици наред сънувах кошмари.“

Понякога Пинскър заминавал, изчезвал в пустинята за цели седмици (Халифа искаше да насочи разговора в тази посока, но размисли). Но винаги се връщал и продължавали точно от там, докъдето били стигнали.

— Беше толкова мил. Толкова нежен. Никога не се възползва от мен. Ако беше поискал, щях да му позволя, но той бе толкова свестен. Каза, че нямало да бъде правилно. Чувствах се така спокойна с него. Така... завършена. Сякаш през целия си живот дотогава съм била половин човек.

Ухажването продължило година. Потайни срещи в нивите и сред древните руини в подножието на Тиванския масив. И една нощ, след

по-дълго отсъствие от обичайното (как му се искаше на Халифа да научи повече!), влюбените се срещнали на любимото им място на брега на Нил и Пинскър поискал ръката ѝ.

— Не можех да повярвам, че подобно щастие е възможно. Помислих си, че ме дразни, умолявах го да не ми го причинява, да не си играе с чувствата ми, но той само се разсмя, каза ми да не бъда толкова глупава. И досега чувам гласа му, долавям миризмата на коженото му палто, докато ме прегръщаше, усещам маслото по ръцете му. Плачех от радост.

Поискала да му пристане още тогава, но Пинскър настоял всичко да стане както подобава. Щял да отиде при баща ѝ на следващата сутрин, да поиска официално ръката ѝ. Дотогава тя трябвало да пази годежа им в тайна, да не казва на никого.

— Бях уплашена — каза тя. — Знаех какви са роднините ми, знаех, че може да стане нещо лошо. Но той беше почтен. Най-почтеният човек, когото съм срещала. Ако не беше такъв, сигурно щеше да остане жив.

Същата вечер се прибрала у дома и извадила най-хубавата си джелаба за следващата сутрин. След това си легнала щастлива и сънувала Сам-у-ел Пинискър и щастливия живот, който ги очаквал.

В тихия час преди зазоряване се събудила със стряскане, ужасна болка пронизвала гърдите ѝ.

— Веднага разбрах, че нещо му се е случило — каза тя. — Нещо ужасно. Сякаш сърцето ми крещеше.

Малко по-късно братята ѝ се прибрали с магарешката каруца. Тя отишла при тях, попитала къде са били, какво са направили. Погрижили се за хауага — това ѝ отговорили. Вече никога нямало да го види. Никой никога нямало да го види. Волята на Аллах била изпълнена, било раздадено правосъдие.

— Правосъдие! — изфуча тя. — Знаеха, че не ме е изнасилил. Знаеха го много добре, още преди да им изкрещя истината. Било е само предлог да го направят. Цяла година са дебнели, изчаквали са удобен момент да му отмъстят, задето се изправи срещу тях онзи ден. И когато момчето дотичало с историята си, те са се възползвали. Зли хора бяха. Жестоки. Отровни като змии.

Тя плакала, проклинала ги, заплашила, че ще иде в полицията. Те я завлекли за косата в къщата и я пребили. Толкова лошо я пребили, че

минал цял месец, преди да проходи отново.

— Радвах се на болката. Бях благодарна. Тя ми позволяваше да преживея част от онова, през което е минал Сам-у-ел. В болката бяхме заедно.

Била държана като затворничка през следващите четирийсет години, рядко ѝ позволявали да излиза от къщата и да говори. Била като ходещ мъртвец. Когато намерили тялото на Пинскър и тя сякаш умряла с него.

— И досега не мога да проумея защо Всемилостивият Аллах позволи такова нещо — рече тя. — Такова ужасно престъпление, такава непоносима жестокост. И защо остави братята ми ненаказани. Макар че някаква справедливост все пак имаше, тъй като никой от тях не успя да зачене потомство. И тримата умряха бездетни. Неведоми са Неговите пътища. Това ми носи мъничко утеха.

След смъртта на последния ѝ брат напуснала селото, преместила се на юг, започнала нов живот. Опитвала се Да донесе на други щастието, което било отказано на нея.

— Така и не отидох на гроба му — рече тя. — Не исках. Той още е жив тук... — Докосна сърцето си. — А за мен това е единственото, което има значение. Името му е на устните ми, когато се будя сутрин, когато заспивам вечер и безброй пъти през деня. Най-прекрасното име на света. Моят съпруг. Моят мил съпруг. Най-чудесният мъж, когото съм познавала.

Избърса несъществуващи сълзи от очите си.

— Това е историята на Иман и Сам-у-ел — завърши тя.

Халифа бе коленичил до нея с наведена глава. Не знаеше какво да мисли, още по-малко какво да каже. Виждаше единствено мумифицираното тяло на Пинскър, облеганото в дъното на гробницата. А също и сина си Али, блед и неподвижен на болничното легло, след като беше изключил поддържащите живота му апарати. Пътищата на Аллах наистина бяха неведоми. Толкова неведоми, че не за първи път през последните девет месеца се питаше... не дали Аллах съществува, това беше безспорно, а що за Същество е Той. Толкова болка, толкова мъка, везните сякаш така силно се накланяха към мрака вместо към светлината...

— Заради мината е, нали?

Той вдигна глава.

— Заради това си тук. — Очите ѝ се насочиха към него. — Жената в Йерусалим. Връзката със Сам-у-ел. Мината. Златната мина, която е намерил. Старицата като че ли отново го беше изпреварила.

— Така мислим — отвърна Халифа.

— Сам-у-ел винаги казваше, че от това няма да излезе нищо добро, ако се разчуе. За него златото не означаваше нищо, но за други... В света има толкова алчност.

Откъм жилищната част се промъкна котка. Скочи на кушетката до старицата и се сви до крака ѝ.

— Беше толкова развълнуван — каза старицата, докато галеше животното. — Онази последна нощ, когато се върна. Беше я търсил години наред. Месеци наред сам в пустинята. И накрая, при онова последно пътуване... Три месеца бил в нея, а ми каза, че не я е обиколил дори наполовина. Била като подземен град. Подземен свят. Толкова беше щастлив. Толкова бяхме щастливи и двамата.

Усмихна се тъжно и замълча. Халифа искаше да зададе толкова много въпроси, искаше да научи толкова много неща, но след всичко чуто сякаш не можеше да намери думи. Котката замърка; газената лампа съскаше. Мина почти минута.

— Как ѝ е името? — попита тя накрая. — На жената, която е била убита. Халифа ѝ каза.

— Добър човек ли е била?

Призна ѝ, че не знае много за нея.

— Мисля, че е била добра. Сигурно се е опитвала да помага на хората. Да изобличи злото. А мината... тя важна ли е? Ако се разбере къде е, това ще донесе ли справедливост?

Халифа отново призна, че не знае със сигурност.

— Така мисля — рече той.

Умълчаха се, очите на старицата се заряха, сякаш мислеше за нещо. После тя бавно отдръпна ръка от котката, бръкна в гънките на дрехата си и извади нещо. В полумрака не се виждаше какво е. Едва когато му го подаде, Халифа осъзна, че това е бележник. Стар бележник, с напукана и покрита с петна кожена подвързия, с разръфани и пожълтели от годините страници.

— Сам-у-ел ми го даде — рече тя. — Онази последна нощ, когато ми предложи. Каза ми, че нямал време да купи пръстен и затова ми поднася най-ценното, което притежава, за да засвидетелства

любовта си. Това са бележките му от мината. Осемдесет години ги пазя до сърцето си.

Никой никога не ги е виждал. Дори аз.

Халифа погледна към бележника. Сърцето му изведнъж заби бясно, дъхът му секна от вълнение. Отиде до газената лампа и приближи книжката към светлината. Заразгръща внимателно страниците.

Имаше избледнели бележки, изписани със ситен почерк, числа, които вероятно бяха някакви мерки. И рисунки. Страници и страници скици — на древни сечива и култови предмети, копия на йероглифи и йератически графити^[1], както и сгънат подробен план на мината, или поне на онази част, която Пинскър бе успял да проучи. Объркваща плетеница тунели, коридори, зали и вентилационни шахти, разклоняващи се от широка централна галерия като някаква огромна подземна кръвоносна система.

А в самия край на бележника, залепен от вътрешната страна на корицата, имаше друг сгънат лист. Карта. На Източната пустиня. Не толкова подробна като онази, която му бе показал приятелят му Омар сутринта, но с достатъчно детайли — Нил, Червено море, уади, планини. И там, в една малка уади с форма на сърп, сгушена под западните склонове на Гебел ел Шалул, имаше малко кръстче с букви до него — „Л на О“.

— Хамдуллла — прошепна Халифа.

Остана така за момент, после сгъна картата и затвори бележника.

— Знам, че искам много, но дали е възможно...

— Вземи го — каза старицата. — Вземи го с моята благословия. И с благословията на Самуел. Справедливостта беше важна за него. Както и за мен.

— Ще го пазя — отвърна Халифа. — Ще ви го върна веднага щом приключим.

Тя кимна. Халифа претегли бележника в ръцете си. После отиде при нея, наведе се и я целуна по бузите.

— Шуркан гидан, я ом.

— Афуан.

Той понечи да се изправи, но тя хвана ръката му. Лицето ѝ беше обърнато към него. Лице, което въпреки възрастта още носеше

някогашната красота под бръчките, сякаш млада жена надзърташе през тънък смачкан пергамент.

— Той е в мир — рече тя. — Сияе златна светлина и Али е в мир в нея. Никога не забравяй това.

Задържа ръката му още малко, после я пусна и кимна към вратата. Халифа едва успя да излезе навън и сълзите потекоха по бузите му.

[1] Опростено йероглифно писмо, използвано в папируси, неофициални надписи и т.н. — Б.пр. ↑

33.

Рас ал Шаитан, залив Акаба

— Кое?

— Онова там. В края.

— Не ти вярвам.

— Виж сам. Тайни агенти са, казвам ти.

Момчетата притичваха между редицата бунгала, краката им потъваха беззвучно в пясъка. Вълните съскаха и се плискаха на плажа от дясната им страна; зад тях, от главната сграда на курорта, долиташе тиха музика. Иначе цареше пълна тишина. Огромна оранжева луна висеше над морето като медальон.

Стигнаха последното бунгало — единственото заето в тази част на ваканционното селище — и се промъкнаха зад него. Двата джипа бяха паркирани един до друг на бетонната площадка за коли.

— Пристигнаха тази вечер. Четирима са. Имат купища шпионски неща. Виж.

Завесите на прозорците на бунгалото бяха плътно спуснати. Ако се покатереха обаче върху климатика (внимателно, без да вдигат никакъв шум), можеха да надникнат през тясната цепка между горния край на завесата и рамката на прозореца. През тесния триъгълник се виждаха легло, няколко торби, купчина метални кутии и маса. В стаята имаше двама души, мъж и жена, които се взираха в отворен лаптоп. И двамата бяха със слушалки. Друг мъж бе коленичил на пода и се занимаваше с някакво електронно устройство. Една жена лежеше на леглото и четеше списание. На възглавницата до нея имаше пистолет.

— Нали ти казах? — прошепна момчето. — Шпиони.

Гласът му прозвуча по-силно от необходимото. Жената на леглото вдигна очи и каза нещо. Другарите ѝ се обърнаха. Ужасени, момчетата скочиха от климатика и се втурнаха между бунгалата. Бяха твърде уплашени, за да погледнат назад.

Когато любопитството им надделя и се върнаха час по-късно, джиповете бяха изчезнали и бунгалото бе празно, сякаш никой не бе

отсядал в него. Поспориха дали да кажат на управата на курорта какво са видели, но решиха да не го правят. Туризмът и без това не вървеше и щяха да ги нахокат, че са прогонили клиенти. Пък и сигурно нямаше да им повярват. Затова решиха да си мълчат. Това щеше да е тяхната тайна. Седемдесет години по-късно, стари и прегърбени, двамата щяха да пушат шиша и да си спомнят нощта, когато бяха открили група тайни агенти в скривалището им до морето.

34.

Йерусалим

Когато пристигна в участъка в седем сутринта във вторник, Бен Рои беше в добро настроение. Определено по-добро, отколкото предишния ден. Беше спал добре, утрото беше прекрасно, а вечерта щеше да вечеря със Сара. Тя щеше да му сготви за първи път, откакто се бяха разделили, а това нямаше как да не е добър знак.

Настроението му се вкисна веднага щом влезе в участъка.

Първо се натъкна на Игал Дорфман, който ръководеше разследването на случая с наръгания студент. Дребен, увъртащ, подъл, Дорфман в най-добрия случай можеше да бъде наречен непоносимо лайно. Определението важеше с особена сила тази сутрин, когато прегърна Бен Рои през рамото и бодро му съобщи, че случаят със студента е приключен.

— Едно арабско хлапе си призна преди два часа — изфука се той, като дъвчеше празничната си пура. — Железни доказателства от криминалистите. Комисарят е на седмото небе. Подскача и тупа всички по гърба. Но стига за това. Как върви вашето разследване?

Естествено не така деликатният подтекст беше: далеч не като нашето.

Няколко минути по-късно все още вкиснатият Бен Рои беше повикан в кабинета на началник Гал и му беше изчетено свирепо конско за начина, по който се беше държал с Натаниел Барън предишната вечер. Представителите на компанията се бяха обърнали към Министерството на правосъдието и кабинета на министър-председателя веднага след срещата и бяха подали официално оплакване за грубите инсинуации по време на разпита.

— Не можеш просто да мачкаш и оскърбяваш подобни хора — фучеше Гал.

— Но Барън са съмнителни, господине. Както компанията, така и семейството. Здравата са замесени в случая.

— Освен това са най-добри приятелчета на половината от проклетия Кнесет! Имаш ли някакви доказателства? Истински доказателства?

Бен Рои призна, че няма.

— Тогава стой настрана, докато не се сдобиеш с такива. Ясно? Здравата ми пилиха на главата заради всичко това и очаквам още. А сега изчезвай.

Когато Халифа се обади малко преди осем, доброто настроение на Бен Рои вече беше далечен спомен.

— Моля те, кажи, че имаш нещо за мен — каза той и се завъртя в стола, за да не гледа колегите си Йони Зелба и Шимон Луциш, които пиеха „Голдстар“ и ликуваха по повод приключването на тяхното разследване.

— Добре — отвърна Халифа. — Открих твоята мина.

Бен Рои се беше отпуснал в стола, но подскочи, щом чу за мината.

— Майтапиш се.

— Египетската полиция никога не се майтапи.

Израелецът се усмихна. Изведнъж настроението му започна да се оправя.

— Как я намери?

Халифа му разказа за срещата си с Иман ал Бадри.

— Прекарах половината нощ с бележника на Пинскър — рече той. — Невероятен е, абсолютно невероятен. Главната галерия на мината е дълга почти километър и половина. И има буквално стотици шахти, тунели и проходи, които започват от нея. И това е само частта, която Пинскър е успял да изследва. Дори думата „лабиринт“ като че ли не е достатъчно адекватна.

— А злато?

За съжаление това бе единственият въпрос, на който Пинскър не бе отговорил. Беше записал, че е взел скални образци от мината, но явно бе убит, преди да има възможност да ги даде за анализ. Като се изключи това, не се споменаваха нищо за злато.

— Което не означава, че го няма — рече Халифа. — Онзи англичанин, с когото разговарях на кораба завчера, ми каза, че Пинскър не се е интересувал от злато, а е искал да научи повече за работниците.

Така че е възможно мината още да е пълна със злато. Ще научим със сигурност, когато отидем на място.

— Днес ли?

— При толкова голяма находка трябва да се мине през много бюрократични препятствия — обясни Халифа. — Съобщих на Министерството и утре ще пратят човек да види бележника. А днес следобед имам среща с представителя на Върховния съвет за старините. Ако трябва да сме реалисти, ще се размърдат най-рано в края на седмицата.

— Не можете ли да мърдате по-бързо?

— Повярвай ми, по египетските стандарти края на седмицата е все едно да се движиш със скоростта на светлината.

Бен Рои изсумтя. Беше вбесяващо, но нямаше какво да направи. Поне бяха открили мината. Това бе огромна стъпка в правилната посока. Междувременно със Зиски имаха куп друга работа за вършене. Цялата история с Восги чакаше да бъде изяснена, може би нямаше да е зле да проучат по-внимателно и Уилям Барън. А също и онзи списък с египетски фирми, който му бе дала жената от „Немезида“ — от него също можеше да изскочи нещо. Всъщност така и така беше на телефона...

— Виж, Халифа, вече направи повече от достатъчно, но какво ще кажеш да ти дам още една занимавка?

— Разбира се, за теб всичко.

Бен Рои му разказа за преживелиците си от предишния следобед.

— Жената ми даде списък на компании в Египет, с които „Барън“ са имали вземане-даване. Ние ще разровим от наша страна, но се питах дали няма да излезе нещо и от списъка. Какво ще кажеш?

Бен Рои извади листа от джоба си, изглади го и го постави на бюрото. Имаше около четирийсет имена.

— Готов ли си?

— Давай.

— „Адара Трейдинг“.

— Нищо не ми говорят.

— „Амско“.

— Не.

— „Банк Миср“.

— Разбира се. Една от най-големите банки в страната.

— Чисти ли са?

— Доколкото знам. Услугите им са пословично бавни.

Бен Рои се усмихна и продължи нататък.

— „Делта Системс“?

— Не.

— „Дураби“.

— Не.

— ЕГАЗ.

— Това е националният египетски газов холдинг — каза Халифа.

— Голям държавен конгломерат, който контролира всички газови резерви.

Това можеше да бъде връзка с газовата концесия на „Барън“ в Сахара. Бен Рои сложи звездичка до името. Може би си заслужаваше да поразрови малко по-подробно.

— „Фауцер Електроникс“.

— Не.

— „Гемали“ ООД.

— Не.

И така нататък. Халифа беше чувал някои имена, но повечето не му говореха нищо. Не се сещаше някоя от познатите му компании да е свързана с подмолни сделки. ЕГАЗ си оставаше единствената със звездичка.

Бен Рои стигна до края на страницата и я обърна. От другата страна имаше още три имена.

— „Умара Конкрит“ — прочете той.

— Не.

— „Уасти Лоджистикс“.

— Не.

— „Джосер Фрейт“.

Мълчание.

— „Джосер Фрейт“ — повтори Бен Рои.

— Да.

— Какво?

— Чувал съм за тях.

Гласът на египтянина изведнъж зазвуча някак отнесено. Сякаш вече не беше съсредоточен напълно в разговора.

— И какво? — попита Бен Рои.

Наложи се да повтори въпроса, преди да получи отговор.

— Транспортна компания — промълви Халифа. — Голяма. Много голяма. Превозват товари по суша, по железопътни линии, по реката и така нататък. Имат много връзки в правителството.

— Това ли е всичко?

— В общи линии. Макар че има едно нещо.

— Слушам те.

Чу се как Халифа си пое дъх.

— Баржа на „Джосер Фрейт“ уби сина ми Али.

След като Бен Рои затвори, Халифа дълго седя загледан в нищото, като почукваше с пакета цигари по бюрото.

Беше съвпадение, разбира се. „Джосер“ бяха огромна компания и нямаше нищо необичайно в това да въртят бизнес с друга огромна компания. И все пак, и все пак...

Още от самото начало бе усетил нещо около случая с Ривка Клайнберг, нещо в него го зовеше, привличаше го. Нещо повече от простото желание да помогне на приятел или да стигне до същината на една интригуваща загадка. Нещо, което го беше накарало да се заеме сериозно с разследването, да продължи да дълбае, да не се отказва. Нещо...

... неизбежно. А сега най-неочаквано се бе появило и това.

Отвори пакета, извади една цигара със зъби и я остави да виси незапалена в устата му.

Никога не беше обвинявал съзнателно „Джосер“ за инцидента. Поне не и открито. Да, баржата беше излязла от курса си, дежурният не си беше свършил работата. Но пък Али и приятелите му изобщо не трябваше да излизат в реката. Нямаше кого да посочи ясно и категорично като виновник.

Но ето че сега се замисли. Странно, преди не го беше правил. Просто го беше приел по начина, по който египтяните приемат толкова много несправедливости и несгоди, сякаш те някак бяха втъкани в самите им гени. Но сега Халифа установи, че обвинява „Джосер“. Обвинява ги по същия начин, по който обвиняваше местните власти за разрушаването на половината Луксор, както обвиняваше цялата система, че е обърнала гръб на хора като Атия и сакатото момче в детския дом на Демиана Баракат. Не за самия инцидент, а заради арогантността им. За това, че не им пукаше. Пет момчета бяха умрели

под една от баржите им, а компанията дори не сметна за нужно да проведе вътрешно разследване на случая. Беше подминала всичко и бе продължила по начина, по който богатите и силните не обръщат внимание на въздействието, което имат постъпките им върху обикновените хора.

И ето че сега името им най-неочаквано се появи при разследването на убийство.

Дали неочакваната връзка между двете на пръв поглед отделни истории означаваше нещо? Дали работата не беше по-дебела?

Или просто се опитваше да намери смисъл в ситуация, в която такъв липсваше?

Нямаше представа. Мислите му бяха мудни, объркани.

Можеше да каже със сигурност само едно — съвпадение или не, той изведнъж се беше почувствал лично свързан със случая на Бен Рои. Сякаш си беше клатил краката до водовъртеж и изведнъж бе всмукан от него.

И поради някакви все още напълно необясними причини имаше чувството, че помагайки на Бен Рои, ще помогне някак и на себе си. Ако не да преодолее смъртта на сина си, то поне да продължи напред.

Изглежда, пътят към светлината минаваше през Лабиринта.

Облегна се, запали цигарата и я изпуши до филтъра, като се обви в кълба дим. После смачка фасата, вдигна телефона и се обади в автопарка на участъка.

Вчера беше взел един изтормозен фиат „Уно“, за да стигне до селото на Иман ел Бадри.

За пътуването, което му предстоеше, щеше да му трябва нещо по-здраво.

Мислих сериозно за предстоящата чистка. Чистката на чистките, ако предпочитате. Толкова сериозно, че новината за провала ми ме засегна по-малко, отколкото би било иначе. Естествено, бях потресен да науча, че семейството ми е уличено, да чувам упреци. Но това не беше неочаквано. От самото начало имах съмнения за катедралата. Знаех, че не трябваше да го правя по-рано от планираното.

Но станалото — станало. Миналото не може да се пренапише. Енергията ми сега е съсредоточена към непосредствената ми задача.

Уважавай миналото, но не позволявай то да те разсейва — това също е урок, който научих от родителите си. Гледам към бъдещето. Моето, и това на семейството.

Калиевият хлорид е едната възможност. Както и инсулинът. Трябва да се действа фино, а и двете вещества не оставят следи. Макар че при такива ограничени срокове доставянето им може да е проблем.

Ще помисля по-сериозно. Както стоят нещата, клоня към нещо просто. Без игли, без багаж, ще използвам онова, което е подръка. Потренирах малко, за да изпробвам китките и ръцете си, да определя най-добрата поза за упражняването на сила, но не чак толкова голяма, че да оставя синини. Балансът е фин, но би трябвало да съм в състояние да го постигна. И това може да ми спести необходимостта да гледам лицето. Обикновено около подобни неща няма много шум, но пък това не е обикновена чистка. А вододел, както май се изразяват.

Като стана въпрос за вододел, надявам се, че не плача. Не съм много по емоциите, те изобщо не ми помагат в работата, но стъпката, която ми предстои, е толкова голяма, че не мога да отхвърля и такава възможност. Каквато и да е външната реакция, връзката си съществува. И прекъсването ѝ няма да е лесно, колкото и наложително да е.

Ще добавя кърпички към списъка. Надявам се, че няма да ми потрябват, но човек никога не знае. Времената са несигурни. А в несигурни времена подготовката е всичко.

По права линия разстоянието от Луксор до Гебел ел Шалул беше по-малко от сто и четирийсет километра. Ако имаше пряк път дотам, Халифа можеше да измине разстоянието за час.

Пряк път обаче нямаше. Имаше само няколко пътеки — огромна, изпепелена от жегата пустош от планини, стръмни склонове, чакълести котловини и уади. Обезкуражаващ естествен лабиринт, защитаващ направения от човешка ръка лабиринт на шемут хеш уесир. Дори в ленд роувър „Дефендър“, пригоден специално за тежък пресечен терен, пътуването се очертаваше трудно. И рисковано, тъй като се нарушаваше първото правило при пътуване през пустинята — никога, при никакви обстоятелства не тръгвай сам.

Трябваше обаче да опита. Не можеше да чака египетската бюрокрация да мине през всички стъпки и точки. Искаше да знае какво

става в мината. Имаше нужда да знае. Ако станеше твърде трудно, винаги можеше да обърне назад. Освен това бе взел и един от сателитните телефони на участъка, ако случайно загази. Всичко ще бъде наред, каза си той. Трудно, но наред.

Преди да потегли, мина през апартамента, за да обясни на Зейнаб, че се налага да пътува до Марса Алам по работа и вероятно ще закъснее. Излъга, но не искаше да я тревожи. Със или без сателитен телефон, хора умираха в Източната пустиня. А тя вече беше изгубила син.

Още две спирания за провизии — допълнително гориво вода, фенер, цигари, сирене, таамия, аиш балади — и ето че беше на път. На седалката до него лежеше картата на централните възвишения на пустинята, която му бе донесъл Омар. Както и бележникът на Самюел Пинскър.

Откриването на мината не беше проблем. Истинското предизвикателство бе как да стигне до нея.

Планираше да измине колкото се може по-голяма част от маршрута по асфалтов път. Макар че това удвояваше разстоянието, пое първо на юг до Едфу, откъдето продължи по шосе 99 на изток към Арса Алам и Червено море. По средата шосето се отклоняваше рязко на север. Ако продължеше от върха на отклонението, трябваше да измине по-малко от петдесет километра през пустинята, за да доближи околностите на мината. Разстоянието си оставаше голямо, имайки предвид изключително трудния терен, но всеки спестен километър увеличаваше шансовете му да стигне до целта си.

Имаше и две други причини да избере точно този маршрут. Според бележника Самюел Пинскър също беше стигнал до мината от тази посока. И конвойт камиони, забелязан от въздушния екип на университета „Хелван“, също бе минал през тази част на пустинята. Нямаше представа дали камионите имаха нещо общо с Лабиринта, но присъствието им показваше, че районът поне отчасти става за шофиране.

Трафикът по шосе 2 беше по-натоварен в сравнение с предишната вечер и му трябваша почти два часа да стигне до Едфу. Но след като зави на изток, не видя жива душа. Само трептяща ивица черен асфалт, виещ се през избелялата от слънцето пустош от пясък и камъни. Мина през полицейски пропускателен пункт извън Едфу и

през две малки селища при Ел Каниис и Барамия — окаяни купчини бетон и кирпич, сбутани от едната страна на шосето, сякаш се бяха вкопчили със сетни сили в живота. Не се виждаха никакви други следи от човешка дейност. През единия час, който му бе необходим да достигне отклонението на север, срещна само една друга кола — пикап „Исузу“, натоварен с овце. Със същия успех можеше и да е на Марс.

Малко след единайсет часа намали и спря. Според картата на Омар се намираше в точката от пътя, която бе най-близо до Гебел ел Шалул. Слезе и погледна на север, като заслони очите си. Пред него ивицата пясък и камънаци се издигаше постепенно към разхвърляни ниски хълмове, които на свой ред преминаваха в стръмни склонове от жълто-кафява скала. Те ставаха по-високи и стръмни на север, издигаха се нагоре и нагоре, докато не се сливаха с внушителната планинска маса на централните възвишения.

Запали цигара и се запита дали това не беше лоша идея. Знаеше, че е лоша идея. Накрая се уплаши, че колкото повече мисли, толкова по-вероятно става да се откаже. Доля дизел в резервоара, изпусна малко гумите на колата, за да имат по-добро сцепление, и излезе от шосето, насочвайки се към неизвестното. Някой беше оставил касета на Мохамед Мунир в уредбата и той я пускаше непрекъснато.

Първите десет километра се оказаха неочаквано лесни. Караше между каменистите хълмове бавно, на втора и трета скорост, след което попадна на широка уади, която вървеше точно в нужната му посока. Хълмовете се издигаха около него като внушителни каменни вълни. Дъното на клисурата обаче беше относително равно и той напредваше добре.

Това не продължи дълго. Картата на Омар показваше, че клисурата свършва в по-голяма долина, която завиваше на запад и след това отново продължаваше на север. Не бяха отбелязани обаче огромните камари в горния ѝ край, които препречваха клисурата с ефективността на пътна блокада. Халифа се опита да измести два камъка, но не успя да ги помръдне. Склоновете тук бяха прекалено стръмни, за да може да заобиколи препятствието, така че не му остана друго, освен да се върне и да потърси друг път.

Четири часа по-късно още опитваше. Отново и отново се озоваваше в уади, която сякаш го водеше в правилната посока, само за да се превърне най-неочаквано в тясна цепнатина, да свърши в отвесна

скала или да направи пълен завой и да го поведе обратно. Веднъж затъна в навят пясък и изгуби половин час, докато излезе; на два пъти се върна чак до шосето, за да тръгне от друга отправна точка. Бележникът на Пинскър не му помагаше — в него се съобщаваше само, че е стигнал до мината от юг, — а въпреки всичките си топографски детайли, картата на Омар непрекъснато влизаше в противоречия с фактите. Следобедът напредваше, теренът продължаваше да го предизвиква и да му пречи, и Халифа започна да мисли, че май е по-добре да зареже всичко и да се прибере у дома. Нека специалистите да си трошат главите.

Към три часа следобед, след като бе изминал петнайсет километра по поредния уж обещаващ коридор, който свърши с непреодолима четирийсетметрова дюна, Халифа спря джипа, изключи двигателя и слезе. Разтърпка се, отпи голяма глътка вода. После взе бинокъла и торбата с храна, която бе купил в Луксор, и се изкачи на най-близкия хребет да се огледа.

Вече се намираше доста по на запад от мястото, където бе излязъл в пустинята. На юг ивицата на шосе 99 се виеше към морето; на север централните възвишения се трупаха в далечината — трептяща крепост от кафява скала, която си оставаше толкова далеч, колкото бе и преди часове. Между тях се простираше бурно море от хребети, скали, склонове и хълмове, без никакъв ясно различим път до високия гебел.

— Мътните да го вземат — промърмори Халифа.

Оглеждаше унило пейзажа. Седна по турски на земята, уви главата си с шал, за да се предпази от слънцето, и започна да разопакова храната. Смяташе да си даде още два часа, да опита от още една посока и да приключва. В пустинята нощта настъпваше бързо и макар джипът да имаше чифт мощни прожектори освен фаровете, идеята да остане тук след стъмване никак не му допадаше.

Пъхна парче сирене в яиш балади и го захапа. Погледът му се плъзна по сухата пустош и се спусна към клисурата от другата страна на хребета. Тя вървеше успоредно на тази, в която беше оставил джипа, но бе по-широка и завиваше на изток. Долу имаше дърво — акация с чворест и огънат ствол, обезобразената ѝ корона се бе килнала под ъгъл, сякаш бе изтощена от жегата. Това бе първият признак за живот, който виждаше тук, и Халифа зяпна дървото, докато дъвчеше сандвича си, благодарен, че може да се съсредоточи върху

нещо различно от камъните и пясъка. Запита се колко ли е старо, как изобщо е успяло да оцелее в такива ужасни условия. Трябваше да минат няколко минути, преди да забележи следите, минаващи по отсрещната страна на клисурата. Много следи. Дълбоки, отъпкани, прави, сякаш някой бе прокарал огромна вилица през пясъка.

Следи от гуми.

Стана и вдигна бинокъла. Теренът бе така нагънат, че бе невъзможно да определи откъде започва клисурата и накъде отива. Огледа хребета, за да види дали няма начин да прекара джипа през него. Не намери подходящо място. Двете уади бяха като пътища, разделени от висока стена без връзка помежду им. Отново насочи бинокъла към следите. Бяха широки — твърде широки за джип или пикап, с много дълбоки грайфери. Нямахше съмнение, че са оставени от камиони. И то големи, доколкото можеше да прецени. Дали бяха камионите, които бе забелязал екипът от университета? Нямахше представа, но определено си струваше да провери накъде водят. Върна се при джипа, запали двигателя, обърна и пое обратно, търсейки пролука в стената.

Измина почти четири километра, преди да намери подходящо място. Хребетът рязко се спускаше и образуваше ниско седло, след което се издигаше отново и продължаваше нататък. До седлото се бе образувала дюна и той форсира джипа по плавния ѝ склон. Трябваше да превключи на четворна предавка, за да стигне догоре. Колелата се хлъзгаха и затъваха, но накрая успя и се спусна по каменистия склон от другата страна.

След това положението значително се подобри. Каквото и да търсеха тук, камионите като че ли използваха често тази уади, тъй като бяха отъпкали плътно пясъка. Коловозите осигуряваха добра повърхност за шофиране. Халифа успя да вдигне до петдесет, а на места и до шейсет километра в час. Превключваше скоростите, а мелодичният глас на Мохамед Мунир се лееше от стереоуредбата. Десет километра по-нататък долината се свързваше с втора, после с трета и четвърта. Халифа се озова във все по-сложна плетеница пресъхнали речни корита, в които щеше да се изгуби безнадеждно, ако не бяха следите от камионите. Всяка следваща уади бе малко по-тясна от предишната, склоновете от двете страни ставаха малко по-стръмни, ландшафтът го притискаше все повече и повече. Понякога откриваше,

че се движи на север, понякога на изток, но като цяло посоката винаги си оставаше северна, все по-дълбоко в сърцето на масива, все по-близо до целта, все по-далеч от многолюдното, както му се струваше вече, шосе. Чувстваше се все по-малък и все по-самотен. И все по-нервен. Ако следите наистина водеха към мината — а с всеки следващ километър изглеждаше все по-малко вероятно да водят другаде — и ако мината наистина се експлоатираше незаконно, затътеността на това място щеше да е най-малката му грижа. Изключи уредбата и се увери, че сателитният телефон е готов за употреба. Както и че предпазителят на 9-милиметровия му „Хелван“ е свален.

Продължаваше напред, светлината отслабваше около него, сенките се издължаваха, докато след дълго и бавно катерене по поредната лъкатушеща долина следите внезапно завиха надясно и изчезнаха в дефиле между високи отвесни скали. Халифа намали и изключи двигателя. Прелисти бележника на Самюел Пинскър, докато не намери избледнялата рисунка с молив. Под нея имаше надпис — Подходът към Лабиринта. Вдигна бележника и сравни рисунката с изгледа пред себе си. Съвпадението бе пълно.

Беше успял.

В продължение на минута седя и се ослушва с наклонена настрани глава. Не се чуваха никакви звуци, освен ако самата тишина не се приемеше за звук. Накрая запали отново джипа и измина още сто метра, преди да паркира под един скален корниз. Слезе и се обади на Бен Рои. Попадна на гласова поща.

— При мината съм — каза той, без да губи време с излишни обяснения. — Отивам да погледна. Ще ти звънна отново след половин час.

Остави телефона в колата — нямаше да има сигнал под земята — и взе фенера от багажника. След това, с пистолет в ръка, се върна обратно и тръгна по следите.

Дефилето, към което водеха те, бе тясно, не повече от десет метра на ширина, колкото да мине един камион. Над него се извисяваха скали — огромни, подобни на платна стени от варовик, издути към светлосинята ивица на небето. Подухваше вятър; въпреки късния час въздухът още бе убийствено горещ. Халифа направи фуния около устата си с длани и извика.

— Сапаш-ачаам-алаам-аласш-алаам.

Викът отекна в каньона, като отскачаше от скала на скала и дълго повтаряше зова, преди да затихне. Халифа извика отново, после още веднъж и накрая тръгна с пръст на спусъка. Дефилето зави наляво, после надясно, после отново рязко наляво. Стените изведнъж изчезнаха и Халифа се озова в края на огромна открита площадка, заобиколена от скали — гигантски естествен амфитеатър, сгушен под южния склон на Гебел ел Шалул.

— Аллах-у-акбар — прошепна той.

Високо горе върховете още светеха в топло оранжево под лъчите на залязващото слънце. Тук вече цареше здрач, цветовете преливаха в убито жълто-сиво, цепнатините и пукнатините бяха пълни със сенки. В подножието на скалите имаше купчини натрошен камък и чакъл — вероятно остатъците от пет века работа в мината. Отляво се виждаха смътно симетрични каменни блокове, вероятно останки от древни колиби. Като се изключи това и множеството керамични фрагменти, пръснати по пясъка на амфитеатъра, нямаше нищо друго — никакви сгради, никакви машини и оборудване, нищо, което да подсказва за някаква индустриална активност.

Не се виждаше и никаква мина. Следите излизаха от дефилето зад него, виеха се като оплетени спагети по дъното на амфитеатъра и излизаха. Нямаше очевидна причина да стигат дотук.

Халифа се огледа, опитвайки се да разбере какво става и тръгна напред. Чувстваше се малък като мравка наред футболен стадион. Стигна центъра на амфитеатъра. За миг му се стори, че чува далечен шум на машина, едва доловимо ръмжене на самия праг на чуваемостта. Звукът изчезна веднага щом се опита да определи откъде идва. Наклони глава настрани и се заслуша. Не успя да го чуе отново и си помисли, че му се е сторило. Вдигна очи и огледа отвесните скали. Нищо. Никакви проходи, никакви пещери, никакви отвори. Само гол камък.

Завъртя се в пълен кръг, отиде до отсрещната страна и се покатери на една купчина, за да огледа по-добре. От тук успя да различи, че следите от гуми като че ли се концентрират най-вече около северната стена на амфитеатъра. Тръгна натам, като се взираше в сгъстяващия се сумрак. Пак не видя нищо, което да обясни защо тук идват камиони. Вече се канеше да си тръгне, когато внезапно полъх погали лицето му. Долови някакво движение, което продължи само

част от секундата, след което отново всичко замръзна. Наведе се напред и напрегна очи. Нов полъх, ново движение, точно в подножието на скалата, сякаш самият камък се местеше.

— Какво...?

Спусна се от купчината и тръгна напред, като още се питаше дали наистина е видял нещо, или светлината му прави номера. На трийсет метра от отвесната скала спря и извика.

— Салаш-алаам-алаам-алаам!

Гласът му отекна из амфитеатъра. Отговор не последва. Нямаше и никакво движение, но от това място забеляза, че една правоъгълна част от стената изглеждаше с малко по-различен оттенък. И с малко по-различна текстура. Сякаш някой...

— Хитро. Много хитро.

Затъкна пистолета на кръста си и тръгна напред. Огледа внимателно стената. После хвана камъка и дръпна. Чу се тежко шумолене, когато платнището се отдели и се свлече в краката му. Зад грубата, но ефективна маскировка (ако се гледаше откъдето и да е, освен от склона, жълтеникавата материя не можеше да се отличи от скалата) имаше големи стоманени врати, затворени с верига и катинар. Над входа беше дълбоко изсечена една-единствена дума. Халифа вече не беше така добре с йероглифите, както навремето, но този не бе от трудните. Особено с определителя за бог.

„У е сир, Озирис.“

— Пипнах те — прошепна той.

Извади пистолета, прицели се и стреля в катинара. Гърмежът отекна в стените и подгони няколко гущерчета. За момент отново му се стори, че чува шума на машина. Или на двигател. Нещо механично. Беше невъзможно да се определи откъде идва, ако изобщо идваше отнякъде, а не бе просто игра на въображението. Заслуша се, но не го долови отново. Явно си въобразяваше. Поклати глава, хвана едната дръжка и дръпна.

Стоманената врата се отвори и Лабиринтът зейна пред него.

35.

Йерусалим

Когато Халифа се обади, Бен Рои тъкмо говореше със Сара и я питаше дали иска да вземе нещо по пътя към тях.

Щом получи съобщението на египтянина, той натисна бутона за свързване, но сега пък телефонът на Халифа беше на гласова поща. Поздравът беше на арабски, говореше жена — явно Халифа ползваше нечий чужд телефон. Бен Рои също остави съобщение, в което споделяше загрижеността си, че е тръгнал сам към мината, и го увещаваше да внимава и да не поема ненужни рискове.

— Обади ми се при първа възможност — завърши той. — При първа възможност. Чакам.

Дов Зиски беше прекъснал запитванията си за Дина Леви и го гледаше.

— Какво беше това?

Бен Рои обясни и Зиски повдигна вежди.

— Мислиш ли, че ще се справи?

— Надявам се. Добър приятел ми е и не искам да си помислям...

Не каза какво не иска да си помисля. Погледна часовника на стената — минаваше шест — и скръсти ръце на гърдите си. Имаше час и половина до срещата със Сара и очакваше Халифа да му се обади много преди това.

В другия край на стаята Зиски се извърна, извади мобилния си и започна да пише есемес.

ЕГИПЕТ

Халифа влезе в мината. Запали фенера и освети около себе си.

Намираше се в голяма зала. Огромна зала, дълбока и подобна на пещера, макар че следите от древни сечива по тавана и стените показваха, че помещението не е естествено, а дело на човешка ръка. Подът беше покрит с прилепово гуано, носеше се остра миризма на амоняк. Халифа извади кърпа от джоба си, закри носа си и направи няколко крачки напред.

Отляво и отдясно тръгваха тунели — страховити тръби пълен мрак, тръгващи от централното ядро на залата, сякаш някакви гигантски личинки бяха прокопали скалата в търсене на храна. Някои бяха на нивото на пода, други започваха по-високо. Под един от горните тунели все още имаше древна стълба, опряна на стената. Лъчът на фенера се плъзна по завързаните с кожени ивици стъпала. Изглеждаха толкова яки, колкото преди три хилядолетия, когато за последен път по тях бе стъпвал човешки крак. Халифа насочи лъча на фенера към прохода под стълбата. Там имаше входи, много входи — преброи девет, преди лъчът да бъде погълнат от мрака. Според скиците на Пинскър през тях се влизаше в мрежа от стаи и килии, в които са живеели робите. Кошмарно съществуване на троглодити, при което продължителността на живота се е измервала с месеци, ако не и със седмици. Халифа плъзна лъча по стените, осветявайки древни графити, редица керамични съдове хранилища, преобърната тръстикова кошница. След това се обърна и освети зейналия правоъгълен отвор в отсрещната стена на голямата зала.

Това бе входът на основната галерия на мината.

С изключение на плъзгащите се врати, досега не бе видял нищо, което да наемква за съвременни дейности в мината. Тук, в началото на галерията, имаше ясни доказателства, макар и не каквито беше очаквал. Все така притиснал кърпа до носа си, той прекоси залата през изпаренията от гуаното, насочил фенера напред.

По-голямата част от отвора бе заета от голяма стоманена платформа. Първоначално си помисли, че е някаква площадка за товарене, тъй като беше висока колкото самосвал, а и следите от гумите минаваха през входа на мината и стигаха точно до нея. В горната част на платформата, на два метра един от друг, два винкела се спускаха към пода на галерията като пързалка без край и изчезваха в мрака.

Халифа освети около себе си и се провря под платформата в самата галерия, като стоеше между коловозите, които минаваха близо до стените. Изглежда, бяха докарвали нещо отдолу. Търкаляли са го или са го теглили по релсите на платформата, след което са го товарели на камионите. Руда? Злато? Нямаше представа. Направи няколко крачки напред. Мракът го погълна — беше толкова плътен, че буквално го чувстваше, сякаш си пробиваше път през паяжини. Някакви форми се раздвижиха и запърхаха напред — прилепи, стреснати от внезапната светлина. Следите продължаваха. Халифа направи още няколко крачки. Пинскър беше измерил галерията с крачки и бе изчислил, че продължава почти километър и половина. Дали следите стигаха чак до дъното? Нямаше представа, макар че нещо му подсказваше, че е точно така и онова, което са докарвали тук, е било добивано от най-дълбоките нива на мината. И за да открие какво е то, трябваше да се отиде там.

Отстъпи назад. Сърцето му се беше разтуптяло силно, дишаше плитко и на пресекулки.

Не се плашеше лесно. Тъмнината и затворените пространства никога не го вадеха от равновесие. Неведнъж бе слизал сам да изследва по-затънтените гробници по хълмовете около Долината на царете — гробници, които не се посещаваха от туристи и които те принуждаваха да пълзиш на четири крака или по корем, ако искаш да влезеш в тях. Подобни приключения го вълнуваха и му доставяха удоволствие.

Не и днес. Днес беше доста уплашен. Уплашен като никога. Имаше нещо злоецо в мрака, в тежестта на скалата около него, в смайващите катакомби, където въздухът все още беше пропит с човешка мъка и мизерия. Повече от злоецо. Заплашително. Цялата мина бе някак... злонамерена.

Заотстъпва още, излезе от галерията и се върна в залата при входа. Отиде чак до вратите.

За десетте минути, откакто бе тук, навън се бе стъмнило, но въпреки това светлината му се стори ярка в сравнение с пълния мрак в мината. Жадно пое въздух.

Не можеше да го направи. Не можеше да слезе долу. Не и сам. Петте метра бяха достатъчно трудни. Да се спусне цял километър и половина — невъзможно. Щеше да се прибере у дома и да се върне някой друг ден. С колеги и подкрепления. Вече знаеше къде се намира мината и как да стигне до нея. Ривка Клайнберг, „Барън Корпорейшън“, „Джосер Фрейт“ — отговорите можеха да почакаат. Трябваше да почакаат, защото нямаше начин...

Влезе отново вътре. Отиде до платформата и се провря в галерията. Мракът му се стори още по-злонамерен, сякаш самият въздух го предупреждаваше да се махне. Завъртя фенера наляво-надясно. Запита се как ли е успял да се справи Самюел Пинскър — що за лудост беше накарала англичанина не само да открие мината, но и да остане тук сам, седмици наред, да пълзи в непрогледния мрак и съвестно да картографира и описва обекта. От самата мисъл за подобно нещо му приляваше.

Продължи да осветява около себе си. Ивици от стените и тавана се разкриваха за миг и потъваха отново в непрогледните сенки. Мина минута, две, единствените звуци бяха собственото му затруднено дишане и пърхането на прилепови криле долу. Накрая Халифа се намръщи, сякаш се канеше да поднесе ръката си към пламък, прибра кърпата в джоба си, извади пистолета и тръгна между коловозите.

— Аллах, защити ме — припяваше той. — Аллах, бди над мен. Аллах, бъди моята светлина.

Движеше се предпазливо, правеше няколко крачки и спираше, спускаше се с неохота по галерията. Често се обръщаше и поглеждаше към едва видимата светлина от входа на мината. Всяка клетка в тялото му го караше да се обърне и да хукне нагоре. Потисна желанието да избяга и продължи напред. След няколкостотин метра светлината изчезна напълно и той ускори крачка, обхванат от желанието колкото се може по-скоро да стигне до мястото, до което водеха следите.

— Аллах, защити ме, Аллах, бди над мен, Аллах, бъди моята светлина.

От двете му страни започваха други тунели и проходи. Опита се да ги преброи, но бяха толкова много, че скоро се отказа. Някои

тръгваха нагоре, други надолу, някои бяха големи почти колкото основната галерия, други едва можеха да поберат един човек. Според бележника на Пинскър те се разклоняваха и разделяха на други тунели и проходи, които също се разклоняваха и така лабиринтът продължаваше навътре в скалата, растеше и се разпростираше като чудовищен организъм. Самата мисъл за това го накара да потръпне. Беше достатъчно лошо тук, в галерията, която поне продължаваше право напред. Ако се отклони, щеше да се изгуби в невероятно оплетената мрежа от коридори... с усилие пропъди тези мисли. Пинскър може и да е бил достатъчно луд да изследва това място, но Халифа нямаше намерение да се отклонява дори на сантиметър от сегашния си път. Надолу, после нагоре и навън. Колкото по-бързо, толкова по-добре.

— Аллах, защити ме, Аллах, бди над мен, Аллах, бъди моята светлина.

На няколко пъти следите минаваха през просторни зали като онази при входа на мината — огромни подземни помещения с колони, изсечени от голата скала, и тавани, по които още се виждаха саждите от древни факли. Веднъж, докато минаваше покрай дълбока странична галерия. Халифа зърна дупка в земята, подобна на локва черно мастило. Пинскър беше писал за подобна дупка — спуснал въже с тежест в нея, но след 60 метра така и не открил дъното ѝ.

На няколко пъти си помисли дали да не се върне, толкова силен бе трупацият се в гърдите му ужас. Там долу имаше нещо лошо, усещаше го. Нещо зло. Нещо, към което изобщо не трябваше да върви. На два пъти се обръщаше и тръгваше към повърхността, но след това си заповядваше да продължи надолу.

И мракът неизменно го обгръщаше, скалите го притискаха, а следите продължаваха надолу, все по-дълбоко и по-дълбоко в земните недра.

— Аллах, защити ме, Аллах, бди над мен, Аллах, бъди моята светлина.

Галерията започна да се спуска по-стръмно. Въздухът стана по-горещ, тук-там по стените се виждаха капки и струйки вода. Към вонята на гуано се добави и смътната миризма на ръжда.

А също и някаква друга миризма, която не може да разпознае веднага. Едва когато тя се засили, осъзна каква е — миризма на чесън.

Ставаше все по-остра, изпълваше ноздрите му, налагаше се над всички други миризми. Като дете, докато растеше в сянката на пирамидите в Гиза, майка му окачаше чесън на входната врата, за да пропъжда джиновете, спотайващи се около древните паметници. А сега я надушваше и тук. На място, където нямаше никаква причина да я открие. Присъствието ѝ го плашеше повече и от непрогледния мрак и плетеницата тунели.

И го дезориентираше. Караше го да се пита дали умът му не започва да му прави номера. Възможно бе да няма никаква миризма и това, което долавяше, да е халюцинация, породена от сугестивната сила на ужаса.

И веднага щом започна да се съмнява в това, започнаха да го обхващат и други съмнения. Някакво почукване ли чуваше там долу, или беше само ехо от стъпките му? Шепот в мрака или собственото му дишане? Стори му се, че отново чува боботенето на машини; на няколко пъти беше абсолютно сигурен, че вижда фигури в страничните тунели. Смътни, неясни форми, които успяваше да зърне за миг с периферното си зрение. Опита се да ги освети с фенера, те изчезваха. Същото ставаше и със звуците, когато се съсредоточаваше върху тях. Единствено миризмата на чесън бе постоянна. Не беше плод на въображението му. И ставаше все по-силна. Както туптенето в слепоочията му. И бесните удари на сърцето му. И убеждението, че там долу в мрака го очаква нещо ужасно.

Въпреки това продължи напред, като се бореше за всеки следващ сантиметър, желанието му да разбере какво става едва надделяваше над ужаса му. Спускаше се надолу, имаше чувството, че върви от часове, макар часовникът му да показваше, че е минал само половин час. И тогава лъчът на фенера му внезапно освети нещо.

Галерията вече се спускаше толкова стръмно, че в пода бяха изсечени стъпала. Халифа спря и приклезна. Насочи фенера напред, като се мъчеше да разбере какво има долу. Каквото и да бе, лъчът едва успяваше да го достигне и той не можеше да го разгледа ясно.

— Ехо!

Гласът му прозвуча глухо, тежко. Сякаш нещо блокираше прохода и спираше ехото.

— Ехо!

Нищо.

Направи още две крачки надолу. Миризмата на чесън бе станала толкова силна, че му беше трудно да диша. Щеше да се чувства по-добре с кърпата на носа и устата, но не можеше да държи и нея, и пистолета едновременно.

Нямаше намерение да остава беззащитен, така че се налагаше да търпи вонята.

— Ехо!

Още не можеше да различи ясно какво има долу, макар че приличаха на някакви форми, заоблени ръбове. Като че ли изпълваха цялата галерия, от пода до тавана. И релсите изчезваха под тях. Паднали камъни? Спусна се още едно стъпало, като този път наистина трябваше да положи усилие — тъмнината сякаш го буташе назад. Лъчът освети нещо заоблено като колело, както и очертанието на някакво смачкано устие или обръч. Определено дело на човешка ръка.

— Какво...?

Постави крак на следващото стъпало — предпазливо, сякаш топваше пръстите си в ледена вода. В същото време се наклони назад, защото се опасяваше, че нещо може да полети нагоре към него. Нищо не се случи. Донякъде окуражен, Халифа започна да се навежда напред, но внезапно замръзна. Обърна се, отпусна се на коляно и насочи пистолета към мрака.

Някъде далеч горе се чуваше машина. Или двигател. Нещо механично.

Беше долавял странни звуци и преди, но те изчезваха веднага щом се опитваше да определи откъде идват. Този път обаче звукът продължи — зловещо задавено ръмжене, сякаш самият лабиринт стенеше. Халифа слушаше напрегнато, лъчът на фенера трепереше по стените на галерията. Звукът идваше от посоката, от която беше дошъл. Той изчака минута, като дишаше тежко и на пресекулки. Накрая, без да се интересува какво блокира галерията долу, обхванат от единствената мисъл да се махне от мината, той стана и пое нагоре.

Измина двайсетина метра и спря. Ръмженето продължаваше, не бе нито по-силно, нито по-слабо. Той тръгна отново, после пак спря. Звукът отново бе тук, макар че сега към него имаше и друг. Някакво приглушено тракане, като колела по релси в далечината. Халифа насочи лъча на фенера напред, ужасно уплашен, опитваше се да разбере какво става, проклинаше се, че изобщо е слязъл тук. Тракането

като че ли се засилваше. Не драматично, но определено се засилваше. За момент Халифа остана като закован на място, нервите му бяха така опънати, че имаше чувството, че тялото му всеки момент ще се прекърши. Накрая се дръпна надясно и постави крак върху релсата. Усети слаба вибрация. После стъпи и на другата релса. И там металът сякаш бръмчеше под обувката му. Нещо идваше към него. Нещо голямо, ако можеше да се съди по постоянно усиливащия се звук. Халифа отстъпи назад, насочи пистолета си, отново сложи крак върху релсата. За пет секунди вибрацията се беше усилила значително. Каквото и да беше онова горе, приближаваше бързо.

— Аллах-у-акбар — изсъска Халифа.

Освети с фенера около себе си. Отляво имаше плътна стена. Отдясно се виждаше страничен проход, от малките, широк не повече от метър и висок колкото самия него. Запита се дали да не се шмугне там, но тунелът изглеждаше толкова тесен, така клаустрофобичен и зловещ, че не можеше да се застави да го направи. Не можеше да се застави да направи каквото и да било, освен да стои между релсите с насочени напред пистолет и фенер, замръзнал като заек, осветен от фаровете на автомобил. Релсите започнаха да се тресат.

— Стой — извика Халифа. И отново, този път по-силно: — Стой! Полиция!

Беше нелепа заповед, направо комична с безсилието си. Тракането вече беше преминало в грохот, толкова силен, че Халифа едва чуваше собствения си глас. Ако към него се спускаха хора, вероятно на миньорска вагонетка, нямаше как да са го чули. А дори и да го чуеха, какво щяха да направят? Да спрат и да вдигнат ръце? Да се извинят и да го оставят да ги арестува? Безумно. Но пък ужасът кара хората да вършат безумни неща. Той изкрещя отново, като размахваше фенера с надеждата, че ще забележат лъча и ще се досетят, че там долу има човек.

— Тунелът е блокиран! — изрева Халифа. — Спрете веднага! Полиция! Пътят е блокиран!

Никаква реакция. Грохотът ставаше все по-силен и оглушителен, сякаш товарен влак летеше надолу към него. Релсите се надигаха, едва задържани от болтовете, които ги крепяха към пода на галерията. Нещото вече беше близо. Много близо. Халифа изкрещя отново, направо се дереше. В отчаянието си сви пръст около спусъка на

пистолета и стреля в тъмното, като се целеше ниско. Звукът продължаваше да приближава. Халифа стреля отново. Ефект нямаше. Цялата галерия се тресеше. Мракът под него сякаш се надигна като вълна. Още два изстрела и внезапно лъчът освети някакво движение далеч напред. Устремно движение. За част от секундата той зърна нещо като голям цилиндър или валяк, който се носеше по релсите към него. В последния момент Халифа скочи към тесния тунел.

Не прецени правилно разстоянието. Върхът на обувката му закачи релсата и той се препъна и се просна на земята. Инстинктивно се помъчи да спре падането с ръце. Фенерът отлетя, угасна и го остави в пълен мрак. Халифа трескаво заопипва около себе си, мъчеше се да го намери, а нещото профуча на сантиметри от него с оглушителен тътен.

Само че не отмина. А продължаваше да идва. Или по-скоро други неща идваха след първото — в мрака Халифа не можеше да определи дали обектът е един или няколко. За момент се запита дали не са спуснали някаква гигантска земекопна машина, която да разчисти блокираната галерия. Ако беше така, явно задачата не бе по силите й, защото четири секунди по-късно се чу гръмовен трясък. Явно нещото, или нещата, се заби в блокажа и рязко спря, ако можеше да се съди по звука. Цялата мина сякаш се разтrese. Прах и камъчета се посипаха върху Халифа. Шумът продължаваше, ставаше все по-силен и свиреп, още неща профучаваха покрай него и се разбиваха долу в галерията. Обхванат от паника, Халифа се мъчеше да открие фенера. Яростно опипваше пода около себе си и се молеше на Аллах да не остава на тъмно. Молитвите му обаче не бяха чути и тъй като трясъците от сблъсъците бавно приближаваха към него, нямаше друг избор, освен да изостави светлината и да изпълзи в тунела, за да не бъде премазан.

На два метра навътре успя да се обърне и се изправи. Цареше абсолютна тъмнина. Халифа протегна ръка, намери пипнешком стената и се опря на нея. Остана така, заслушан в трясъка, грохота и скърцането на метал. Нямаше представа какво става, беше сляп като Иман ел Бадри. Нещо — или много неща — се спускаха отгоре и се разбиваха тук, това поне беше сигурно. И точката на сблъсъка се движеше в негова посока, галерията бързо се пълнеше. Звукът приближаваше все повече, все по-силен. Халифа усещаше вибрациите под краката си, сякаш седеше със завързани очи до магистрала, а пред

него се блъскаха коли в най-гигантската автомобилна катастрофа в света.

Изведнъж звуците станаха по-приглушени и започнаха да се чуват от дясната му страна, нагоре по галерията. Вибрациите постепенно отслабнаха, шумът намаля, но си остана.

Халифа стоя неподвижно близо минута, сякаш беше мумифициран в мрака. Трепереше и се задушаваше от вонята на чесън, която вече бе толкова силна, че му лютеше на очите. Най-сетне успя да направи няколко крачки напред и протегна ръка.

Пръстите му докоснаха метал.

— Аллах-у-акбар.

Опипа нагоре, после надолу. Отново метал. Издутини и ръбове. А също и някаква фина прах, изсипваща се през пукнатините.

Варели, ето какво беше. Огромни варели. Пуснати някъде отгоре, блъскащи се един в друг, огънати, разцепени, разливащи съдържанието си.

И сега бяха запречили отвора на тунела. От тавана до пода, от едната страна до другата. Нямаше къде да провере дори пръстите си. Преградата бе плътна като врата на килия. В затвор със строг режим.

Беше сам, уплашен и затворен в непрогледния мрак на Лабиринта.

36.

Йерусалим

Към 18:45 Бен Рои започна да се безпокои.

Позвъни на Халифа, попадна на гласова поща, остави съобщение. Позвъни петнайсет минути по-късно, после след още двайсет. Отново гласова поща. Халифа не вдигаше.

Когато пристигна при Сара в 19:45, вече беше сериозно разтревожен.

— Нещо мирише хубаво — отбеляза той и погледна крадешком мобилния си, докато тя го въвеждаше в апартамента.

— Агне чолент.

— Във вторник?

— Ако ще ми се правиш на фрум, мога да поръчам пица.

Той я хвана за ръката, обърна я и я целуна по носа. Агне чолент беше любимото му ястие. Определено се беше постарала. И не само с готвенето. Изглеждаше невероятно. Разпуснатата коса, едва доловим парфюм, издут корем под роклята — беше прекрасна, както винаги. Самият той също смяташе да се постарее — тя му беше купила риза на Тед Бейкър за миналия му рожден ден и възнамеряваше да си я сложи. Наред с най-добрия си афършейв. Само че покрай цялата история с Халифа така и не намери време да прескочи до дома си и да се преоблече. Не бе имал време дори да й купи цветя. Отново хвърли поглед към телефона. Нищо. Какво ставаше, по дяволите?

— Има бира в хладилника — каза тя, докато влизаха в кухнята.
— Или вино, ако предпочиташ.

— Няма да откажа една бира.

Отвори хладилника и извади бутилка.

— Ти искаш ли?

Тя го изгледа и посочи корема си.

— Разбира се. Съжалявам.

Той отвори бутилката и отпи. Сара се засуети около печката. Откъм дневната долиташе музика. Джони Мичъл. „Синьо“. Първият

компактдиск, който ѝ бе купил. Наистина се стараеше. Той се опита да се съсредоточи.

— Как е Бубу? — попита той.

— Идеално. Ако искаш да...

Обърна се към него, той пристъпи напред и сложи ръка върху корема ѝ.

— Колкото си мисля за името, което предложи, толкова повече ми харесва — рече тя.

— И на мен.

— Какво ще кажеш за Айрис, ако е момиче?

Бен Рои трепна. Айрис беше името на проститутката, с която бе разговарял в Неве Шаанан.

— Може би не — прочете изражението му тя. — Ще продължа да мисля.

Постави ръка върху неговата. Погледите им се срещнаха и тя се усмихна.

— Радвам се, че си тук, Ариех.

— И аз се радвам. Наистина се радвам.

Останаха за момент така. Бен Рои неволно опипваше мобилния в джоба на джинсите. Накрая тя се повдигна на пръсти и го целуна. Съвсем бързо, но по устните. Подръпна игриво ухото му, обърна се към печката и разбърка ястието.

— Защо не излезеш на балкона? Аз почти приключих. Можеш да запалиш свещите.

Метна му кибрит. Бен Рои го улови и отново ѝ каза колко се радва, че е тук, с надеждата повторението да компенсира факта, че дори не си бе направил труда да се преоблече. Излезе навън, на балкона. Там имаше старателно подредена маса с цветя и свещи, кърпи, купа маслини, кошничка с малки питки. По всичко личеше, че май не само той иска да опитат отново.

Лапна две маслини, запали свещите, отпи глътка бира. После затвори вратата с крак, извади мобилния и отново звънна на Халифа.

— Започвам да се тревожа. Сериозно да се тревожа. Обади ми се веднага. Щом получиш това. Нали?

Затвори. Сара излезе на балкона.

— Изглеждаш гузен — рече тя.

— Защото ми се въртят неприлични мисли за теб — излъга той, докато пъхаше мобилния в задния си джоб.

Тя се разсмя и го прегърна.

— Мисля, че ще прекараме хубава вечер.

— Аз също. Наистина хубава вечер.

Отвърна на прегръдката ѝ, привлече я към себе си, каза ѝ колко е прекрасна.

И през цялото време мислеше за Лабиринта и мислено заповядваше на телефона да звънне.

37.

Лабиринтът

В продължение на половин час Халифа блъска и рита варелите, блокирали входа на тунела. Не успя да ги помръдне и на сантиметър. Силата на сблъсъка ги беше забила един в друг като преса. Дори да станеше чудо и да успееше да освободи един варел, това нямаше да промени особено нещата. Продължаващото думкане, което вече едва се чуваше, показваше, че основната галерия вече е блокирана най-малко на сто метра нагоре от мястото, на което се намираше, ако не и на повече. Беше затворен от стотици, може би хиляди варели. Сигурно щеше да има по-големи шансове да прокопае скалата с голи ръце, отколкото да преодолее варелите. Налагаше се да намери друг изход.

Стига да имаше такъв.

— Помощ! — изкрещя той, обърнат към вътрешността на тунела. Мракът беше толкова плътен, сякаш излизаше извън представите за цвят. Абсолютна пустота, в сравнение с която и най-черното щеше да изглежда бледо. Размаха ръка. Веднъж, два, три пъти. После бавно тръгна напред, а далечният ритмичен тътен на сблъскващите се варели сякаш бе ехо на ударите на сърцето му.

Толкова дълбоки са шахтите му, толкова многобройни са галериите му, толкова смайващо сложни са те, че да пристъпиш през входа му означава да се загубиш напълно и дори самият Дедал би се объркал.

Вървеше стъпка по стъпка, опипваше пода с крак, тъй като се страхуваше, че може да попадне на дупка като онази, която бе видял по-нагоре в галерията. Тунелът беше тесен, някъде между метър и метър и половина, и висок малко над два метра. Халифа движеше пипнешком лявата си ръка пред себе си, а с дясната стискаше пистолета. Беше безсмислено да го носи, тъй като не виждаше нищо, но оръжието поне му вдъхваше мъничко кураж. А в положението, в което се намираше, определено се нуждаеше от него.

Проходът продължаваше право напред. Подът бе равен, стените на пипане бяха равно изсечени, подобно на стените на гробниците в Долината на царете. Нямаше странични тунели, или поне той не успя да открие такива. Донякъде изпитваше облекчение от това. Страничните тунели означаваха вземане на решение, сложност, възможност да се изгуби, да се оплете в зловещата мрежа на лабиринта.

От друга страна, това го тревожеше. И тревогата растеше с всяка следваща несигурна стъпка. За да има някаква надежда да се измъкне, да намери път през плетеницата, задължително трябваше да остане колкото се може по-близо до основната галерия. А тунелът като че ли го отдалечаваеше все повече и повече от нея, навлизаше все по-дълбоко в неизвестното.

Нямаше какво да направи и затова просто продължи напред. Единствените звуци бяха стегнатото му от ужас дишане и далечният грохот на блъскащи се варели. Веднъж напипа някаква плитка, голяма колкото юмрук вдлъбнатина в иначе равната стена. Малко по-нататък нещо изхрущя под крака му и когато клекна да разбере какво е, откри фрагменти от пръсната ваза или гърне. Като се изключи това, не попадна на нищо друго. Само под, стени и задушаваша, поглъщаща всичко тъмнина.

И изведнъж тунелът свърши.

— О, Господи, не.

Затъкна пистолета в панталона си и опипа с две ръце. Пред него имаше плътна скала. Опипа наляво, надясно, по тавана, по пода. Нямаше никакви отвори, дори цепнатини. Тунелът просто свършваше.

Заопипва отново, без да пропуска нито сантиметър.

Накрая се обърна, облегна се на стената и се свлече на пода. Приглушеният тътен на варелите най-сетне престана. Възцари се гробна тишина. Халифа сви колене и ги обгърна с ръцете си.

Беше погребан жив.

Йерусалим

Предястието беше домашно направен баба гануш, пак любимо на Бен Рои. Изгасиха осветлението в дневната и седяха на балкона само на свещи. Небето бе обсипано със звезди; от градината долу се носеше

аромат на цъфнали магнолии. Джони Мичъл се беше сменила с Ети Анкри.

Всичко щеше да е идеално, ако не беше толкова разтревожен.

— Май ще затварят градината — каза тя, докато вземаше питка от кошницата и я разделяше на две.

Бен Рои беше извадил телефона си под масата и поглеждаше крадешком екрана. Щом я чу, вдигна глава.

— О, не!

Тя топна питката в купичката.

— От доста време положението е несигурно. А днес разбрахме, че основният ни спонсор се оттегля.

— Не можете ли да намерите друг?

— Не и при сегашния климат. Помиряването отдавна не е сред приоритетните задачи на политиците.

— Ужасно съжалявам.

Тя сви рамене и отхапа от питката.

— Много странно, но част от мен изпитва облекчение. Беше като да гледаш как някой любим човек бавно умира. По-добре е да сложиш край на мъчението му. Имаме може би около месец, след което ще...

„Хава Нагила“ загърмя от скута на Бен Рои. Той моментално грабна телефона и насочи цялото си внимание към екрана. Оказа се, че е просто приятелят му Шмуел.

Сара го гледаше от другата страна на масата. Не гневно. Дори не раздражено. А... разочаровано.

— Извинявай — каза той и го остави на гласова поща.

Тя се пресегна и сплете пръсти с неговите.

— Помислих си, че ще го изключиш поне тази вечер, Ариех. Правеше го преди. Достатъчно силен си. Знам, че е така. Хайде, победи желанието. Съпротивлявай се! Съпротивлявай се!

Опитваше се да го обърне на шега, от което той само се почувства още по-зле. Стисна ръката ѝ.

— Виж, Сара, не искам да го правя на голям въпрос и нямам желание телефонът да застава помежду ни, но мисля, че приятелят ми Халифа може би е загазил. Ще оставя телефона ето тук... — Той сложи показно апарата в средата на масата — ... и се кълна, че ако звънне друг, който и да е освен него, няма да отговарям. И веднага след

като той се обади, телефонът ще бъде изключен и ще можеш да правиш каквото си искаш с него. Пусни го в тоалетната, не ми пука.

Нещо в очите ѝ показваше, че е чувала всичко това и преди, че не му вярва. Тя примигна и се усмихна малко пресилено.

— Звучи ми справедливо.

Той отново стисна ръката ѝ. После се надигна над масата и я целуна по главата.

— Благодаря, че те има.

— Благодаря, че теб те има. Дори да си най-вбесяващият мъж, когото съм срещала някога.

Той се изкиска и седна на мястото си. Погледът му се стрелна за всеки случай към екрана на телефона.

— Яж — нареди тя. — Иначе ще се наложи да топля отново агнешкото.

Лабиринтът

Халифа нямаше представа колко дълго беше седял в края на тунела, опрял глава в коленете си, прегърнал крака, обхванат от отчаяние, абсолютно като тъмнината в мината. Може да са били две минути. Или два часа. Можеше да са дори два дни. На място като това времето губеше смисъл.

Накрая обаче си заповяда да се изправи. Постоя за момент така. Далечен откъс от разговор отекваше някъде в съзнанието му — нещо, което бе казал на някого в ситуация, която бе почти толкова безнадеждна като сегашната. „Уповавайте се на Бог, госпожице Мълрей. Уповавайте се на каквото и да било. Но никога не се отчайвайте.“

Обърна се и отново заопипва скалата в края на тунела. Нагоре, надолу, настрани. Беше плътна, без пукнатини, без отвори, без път. Задънен край. Във всяко отношение.

Стовари юмрук върху камъка — и си помисли, че ако беше в някакъв филм, сигурно сега щеше да се отвори тайна врата. Започна да опипва стените на тунела, като движеше методично ръце от пода до тавана. Имаше нищожен шанс, едно на милион, да е пропуснал някой страничен проход. Знаеше, че се лъже. Дори в непрогледния мрак стените бяха твърде близо една до друга и щеше да намери отвор, ако

имаше такъв. Както и да е, всичко друго бе за предпочитане от това просто да седи и да отброява минутите, часовете и дните, докато смъртта най-сетне не го избави от мъките му. Както сигурно ги беше отброявал Самюел Пинскър. Не искаше да умре като Самюел Пинскър. Изобщо не искаше да умре.

Задвижи се в нещо като ритъм. Няколко сантиметра напред, отпускане на колене, длани по стената, изправяне, повдигане на пръсти, опипване на тавана, няколко сантиметра напред, отпускане на колене, длани по стената, изправяне...

Не беше нужно да е толкова усърден и да изследва всеки милиметър, но в заниманието имаше нещо смътно успокояващо. Освен това действаше бавно, като по този начин отлагаше момента, когато трябваше да признае, че е обречен. Докато имаше стена за изследване, имаше и надежда. Вярно, съвсем малка, но надежда. Когато претърсеше всеки сантиметър от тунела и не намереше изход, едва тогава щеше да се предаде на отчаянието.

Няколко сантиметра напред, отпускане на колене, длани по стената, изправяне...

Стигна до керамичните фрагменти, на които се беше натъкнал — дебели, тежки парчета, вероятно от съд хранилище. На няколко метра по-нататък напипа плитко хлътване в камъка. Беше попадал на подобно и на идване, макар че то май беше на височината на рамото му, докато това беше на нивото на коляното му. Или пък беше същата вдлъбнатина и просто паметта му правеше номера. В пълната тъмнина бе невъзможно да е сигурен в сетивата си. Спря, опипвайки дупката с пръсти. Беше дълбока само два сантиметра, дори не можеше да се нарече дупка. Беше някак заоблена, подобно на черпак. Определено си спомняше, че другата бе по-дълбока и неравна. Заопипва нагоре по стената. Пръстите му откриха друга вдлъбнатина, този път на височината на хълбока му, трета (на височината на гърдите) и четвърта, горе-долу на нивото на рамото. Именно нея бе напипал преди, сигурен беше — същата дълбочина, същият неравен долен ръб. Четири вдлъбнатини, една над друга в иначе равната, безупречно изсечена стена. Интересно.

Посегна още нагоре, ръцете му напипах тавана, продължиха по него, откриха...

Дупка.

Изведнъж сърцето му заби бясно. Повдигна се на пръсти и проследи очертанията с ръка. Отворът беше квадратен, със стена половин метър. Прецизно изсечен. Точно в средата на тавана. Като отвор на комин. Явно беше минал под него, докато вървеше към края на тунела.

Подскочи и пъхна ръце в отвора. Не докосна скала. Върна се пипнешком по тунела да вземе шепа керамични фрагменти. Хвърли ги нагоре един по един. Коминът като че ли отиваше доста нагоре. Дали отново завършваше със сляпа стена? Или беше изход? Така или иначе след първоначалното въодушевление Халифа осъзна, че няма как да се качи в отвора.

Освен ако...

Пристъпи до отсрещната стена и я опипа от тавана до пода. Пръстите му откриха още четири вдлъбнатини. Със същите размери като онези от другата страна, горе-долу на същата височина.

Споменът го сполетя като експлозия на светлина. Нещо, което бе видял преди шест-седем години. В Долината на царете. Приятелят му Джинджър от Службата за старините ги беше взел с Али на обиколка из някои от затворените гробници. Докато минаваха през централната част на Долината, Джинджър спря да покаже отвесната шахта на Гробница KV56, разчистена неотдавна от британски екип археолози. По срещуположните стени на шахтата имаше плитки вдлъбнатини.

— Стъпала — обясни Джинджър, когато Халифа му ги показва. — Работниците ги използвали, за да се спускат и изкачват по шахтата. Като паяци в тръба. Лесно е, стига да имаш дълги крака.

Краката на Халифа не бяха дълги. Но онова, което му липсваше като физика, се компенсираше с излишък от отчаянието. Затъкна пистолета по-добре в панталоните си и се разкрачи, докато краката му не докоснаха стените на прохода. Здравата се беше разкراчил, но можеше и да успее — ако тунелът бе само с няколко сантиметра поширок, нямаше да има никакъв шанс. Пъхна върха на лявата си обувка в най-долната вдлъбнатина. Притисна пръсти в стената, за да запази равновесие, изрече бърза молитва и вдигна десния си крак. Не улучи отсрещната вдлъбнатина и залитна напред. Опита отново, после още веднъж. На четвъртия опит успя. Остана за момент така, с крака на стените, мускулите на чакала му протестираха от неестествената поза.

Накрая вдигна левия си крак към следващата вдлъбнатина. Улучи я, вдигна десния крак, изгуби равновесие и падна.

— Ялла! — изсъска той. Даваше си сметка, че това е единственият му шанс да се измъкне от тунела. Ако не се възползваше, с него бе свършено. — Яла!

При следващия опит стигна малко по-нагоре, преди да падне. На третия път дори успя да напъха ръце и глава в дупката, преди краката му да го предадат. Отказа да се признае за победен и направи нов опит, без да обръща внимание на болката в бедрата си, на задушавашата воня на чесън, на струйката кръв по слепоочието си от драскотината, която бе получил при последното падане. Насочи цялото си същество към задачата да се изкачи по четирите вдлъбнатини и да стигне до шахтата.

И този път успя. Стигна най-горната вдлъбнатина, намери друга в шахтата, надигна се. Откри нова вдлъбнатина, после още една и продължи нагоре. Накрая се озова изцяло в комина.

Позволи си кратка почивка, притиснал крака в стените на комина. След това започна да се катери. На равни интервали имаше изсечени дълбоки дупки и Халифа се придвижваше се без особени усилия. Нито за миг не го напускаше мисълта, че ще се окаже задънена шахта. Но продължаваше.

Катереше се бавно, проверяваше всяка опора, преди да прехвърли тежестта си на нея — даваше си сметка, че едно падане може да означава счупен крайник и сигурна смърт. Един прилеп се спусна отгоре и го удари право в лицето. Веднъж мина през нещо меко и лепкаво, вероятно паяжина. Слава на Аллах, като цяло шахтата се оказа чиста и след двайсетина метра изкачване стените внезапно изчезнаха. Халифа се изкачи от дупката и се озова в някакво открито пространство. Изпъзля около метър напред и се отпусна на равния пращен под. Облекчението, че се е измъкнал от тунела, донякъде беше попарено от съзнанието, че въпреки всичко си остава пленник на Лабиринта.

38.

Йерусалим

Бен Рои се опита. Наистина се опита. Тя означаваше толкова много за него, беше положила такива усилия да направи вечерта специална. Да даде още един шанс за двамата. За тримата.

Всичките му мисли обаче бяха насочени към Халифа. Сара говореше, казваше му нещо за бебето, нещо интимно, а погледът му все се отклоняваше към екрана на телефона, очакваше с нетърпение да светне. Тя отиваше в кухнята да вземе нещо и веднага щом му обръщаше гръб, той пускаше на Халифа поредното съобщение с молба да му се обади.

Опита се. Наистина се опита. Но вниманието му бе другаде. И Сара го виждаше. Виждаше го толкова ясно, сякаш бе изписано с неонов светлини над главата му. Не каза нищо. Не направи сцена. Към 21:30 обаче, докато разчистваше останките от бадемовия кейк, който бе направила за десерт — поредното любимо ястие на Бен Рои, — тя обяви края на вечерта.

— Иди си у дома, Ариех. Или иди в кабинета си, или пък се разходи. Иди някъде, където ще можеш да се съсредоточиш върху онова, което те тормози.

— Но още е рано. Мислех, че можем да...

— Ти не си тук, Ариех. Ако приятелят ти е в беда, по-добре да идеш някъде, където ще можеш да се съсредоточиш. А не да седиш тук и да си бърбриш с мен.

Бен Рои се опита да възрази, да я убеди поне да му позволи да ѝ помогне с измиването на съдовете, но тя бе непреклонна. Не гневно или горчиво непреклонна. А тъжно непреклонна. Никога не я бе виждал по-тъжна. Шансът си беше отишъл. И нещо му подсказваше, че това е бил последният шанс.

Прибра телефона в джоба си и отиде с нея до вратата. Опита се да я целуне, но тя извърна глава, поднасяйки бузата си.

— Съжалявам — рече той.

— Аз също.

— Прекарах чудесно.

Явно за нея не можеше да се каже същото. Позволи му да я целуне по издутия корем, изрази надежда Халифа да е добре, после отстъпи назад и затвори вратата.

— Ще ти се обадя — извика той.

Отговор не последва. Не беше сигурен, но му се стори, че чува задавени ридания.

39.

Лабиринтът

— Салаам!

Гласът му отекна. Като че ли се намираще в някаква голяма пещера или зала. Като онези, през които бе минал, докато вървеше през основната галерия. Наведе глава и се опита да си спомни нещо подобно от схемите на Самюел Пинскър. Не успя. Направи няколко крачки напред, протегнал ръце като слепец, след което се върна. Бръкна в джоба си, извади носната си кърпа и я постла на пода до ръба на шахтата. Когато се беше изкачил, беше с лице към галерията и затова постави кърпата от същата страна на шахтата. В тунела благодарение на стените му бе лесно да следи къде се намира по отношение на главната ос на мината. Тук обаче нямаше подобни ориентири и щеше да е много по-трудно. Кърпата поне щеше да играе ролята на някаква отправна точка.

Потупа плата, за да се увери, че я е поставил на правилното място. После се изправи и тръгна напред, като движеше ръце в тъмното и следваше посоката на прохода долу, обратно към основната галерия.

След двайсет крачки стигна до скала.

Опипа я нагоре и надолу, тръгна надясно. Стените бяха плътни. Той започна да се придвижва бавно по периметъра на залата, пещерата, или в каквото се намираще. Мракът бе толкова пълен, че само след няколко стъпки изгуби представа къде се намира спрямо отвора на шахтата.

Стълба.

Опипа я. Вертикални пръти, стъпала, кожени връзки. Здрави, доколкото можеше да прецени. Изпробва най-долното стъпало. Издържа. Започна да се катери — внимателно, стъпало след стъпало. На шестото откри голям отвор в стената. Също като онези, които бе видял в залата при входа на мината.

— Салаам!

Ехо. Друг тунел. Изход. Но в каква посока? И само един ли беше, или имаше и други?

Спусна се долу. Продължи надясно покрай стената и накрая отново стигна купчината камъни. Нямаше други отвори на тази височина. Нямаше и ъгли, което означаваше, че помещението е приблизително кръгло. Върна се пипнешком до стълбата. Застана на четири крака и запълзя през залата, по права линия, доколкото можеше, като опипваше настрани в търсене на отвора на шахтата. След около две минути се натъкна на стена. По дяволите! Беше го пропуснал! Стана, върна се отново при стълбата, коленичи и пак залази, но леко наляво. Този път намери отвора. Кърпата беше от другата страна, което означаваше, че тунелът се отдалечава от главната галерия. Повтори упражнението, за да се увери, че се ориентира правилно, след което се върна при стълбата. Свали обувката си и я постави до стената, за да отбележи мястото на стълбата. Ситуацията щеше да е комична, ако не бе толкова отчаяна. След това, куцукайки на бос крак, започна да мести стълбата покрай стената, като се качваше и слизаше, търсейки други отвори. Нямаше. Или поне не успя да ги открие. Направи пълна обиколка, стигна до обувката си и я обу. Решението бе взето вместо него. Изкачи се по стълбата, пхна се в тунела и тръгна напред, като размахваше ръце и вървеше с приведена глава, за да не я удря в тавана.

Измина двайсетина метра. Или може би повече или по-малко — намираше се в подземен свят, където всичко бе безнадеждно смътно и неопределено. Тук таванът стана по-висок и той вече можеше да се изправи. След още двайсетина метра тунелът се разделяше. Лявото разклонение се спускаше надолу, дясното тръгваше нагоре. Избра левия проход, като се постара да запомни разклонението, ако му се наложи да се върне. Спусна се, стигна до стъпала, които го поведоха отново нагоре, и стигна на нещо като кръстопът с други тунели, които водеха наляво и надясно. Отново тръгна наляво. По преценката му сега се движеше приблизително успоредно на основната галерия, макар че се намираше доста над нея. Новият тунел вървеше право напред, след което рязко се спускаше и завиваше обратно, така че според изчисленията му (а с всяка стъпка тези изчисления ставаха все по-несигурни) сега навлизаше още повече в мината, вместо да се движи към изхода. От дясната му страна започваше друг тунел. Тръгна по

него и стигна до някакво помещение с колони. На всяка стена имаше отвори. И още проходи, още решения, още усложнения, още неясноти.

— Господи, помогни ми — задавено промълви той. — Моля те, Господи, помогни ми. Моля те. Моля те.

Мракът и тишината бяха пълни. Лабиринтът се увиваше около него, стискайки го в безжалостната си прегръдка.

Йерусалим

Бен Рои се прибра у дома и се опита да реши какво да прави. С Халифа и със Сара.

Щеше да ѝ се обади утре, да ѝ поднесе цветя, да я помоли за друг шанс. За поредния шанс. Нещо му подсказваше, че няма да се получи, че се е издънил веднъж завинаги. Вярно, имаше извинение да е толкова разсеян, но пък винаги бе имал извинения. Винаги имаше нещо, някаква причина, да не може да се отдаде напълно. Ако не беше Халифа, щеше да е нещо друго, не по-малко наложително. Това означаваше да си ченге от предната линия. И единственото, което можеше да направи, за да разреши безизходното положение, бе да се махне от предната линия и да си намери канцеларска работа някъде или да напусне полицията. Сара се нуждаеше повече от него, заслужаваше повече, а той не можеше да ѝ го даде. Патова ситуация.

Позволи си няколко минути самосъжаление. Накрая прие, че няма какво повече да направи точно сега и се съсредоточи върху непосредствения приоритет — Халифа.

Нещо се беше случило с приятеля му. Нещо лошо. Сигурен беше. Нямаше друго обяснение за мълчанието му. И виновникът бе той, Бен Рои. Именно той го ввлече в случая. И сега това тежеше на съвестта му.

Докато крачеше неспокойно из апартамента, звънна отново на сателитния телефон и остави поредното съобщение. Обади се и на мобилния номер на Халифа, за всеки случай. После включи лаптопа и му изпрати имейл, за да покрие всички възможности.

Какво друго? Не знаеше домашния му номер — винаги общуваха по мобилните или с имейли. А дори да го знаеше, не беше сигурен как ще му помогне това. Почти не говореше арабски, а дори и някой от семейството му да ползваше английски, какво щеше да им каже?

Извинявайте, че ви безпокоя, просто искам да се уверя, че съпругът/баща ви не е мъртъв? И без това мъката им беше голяма.

Не искаше да я увеличава още. Можеше да намери номера и щеше да се обади, ако и когато изчерпаше всички други възможности. Засега не искаше да ги разстройва.

Помисли си дали да не се свърже с „Барън“, но веднага отхвърли идеята. Едва ли щяха да му помогнат да открие човек, тръгнал да проучи мина, за чието съществуване отричаха да знаят.

Затова звънна на приятеля си Дани Перлман от „Междуведомствени връзки“ в централата на полицията на Скопус. Перлман владееше добре арабски, дължеше му услуга (всъщност няколко) и беше време да му я върне. Перлман замърмори недоволно и попита дали не може да почака до утре, но Бен Рои настояваше и накрая той се съгласи да се свърже с познатите си от египетската полиция, да намери имена и телефонни номера в Луксор и да види какво може да направи.

— Ще ти се обадя, ако и когато науча нещо — каза му той. — Но не чакай със затаен дъх. Египтяните са същински кошмар.

Бен Рои отново му напомни, че е спешно, благодари и затвори.

Пусна телевизора, гледа две минути някакъв документален филм за чилийски миньори, затрупани в мина (какво съвпадение само!) и изключи. Провери имейла си. Звънна на Халифа. Накрая нямаше какво повече да направи, така че послуша съвета на Сара и излезе да се разходи.

Всичко беше по-добро от това да седи сам в апартамента си и да размишлява върху факта, че е убил не само връзката си, а може би и приятел.

Лабиринтът

Най-важното, единствената тънка нишка, на която висеше надеждата за оцеляването му, бе никога да не губи представа къде се намира спрямо основната галерия на мината. Стига да знаеше в каква посока се движи, макар и пипнешком, имаше някакъв минимален шанс да намери изход.

Двайсет минути след излизането от просторната зала нишката се скъса и шансът изчезна.

Беше изгубен. Безнадеждно, абсолютно, безвъзвратно изгубен.

Опита да се върне слепешком в залата, но маршрутът в главата му бе напълно оплетен. Наляво или надясно? Нагоре или надолу? Втория или третия проход? Нямаше да е лесно, дори ако целият Лабиринт беше осветен с прожектори. А в пълния мрак бе невъзможно.

Продължи напред — сяпко, безнадеждно, отчаяно. Няколко пъти стигна на места, които му се струваха познати — стръмни стъпала, особено тесен коридор, керамични фрагменти по пода, кошници, пълни с прах. Контекстът обаче беше изгубен — кога беше дошъл тук, какво имаше преди, какво следваше. И дали наистина е бил на това място, или просто го бърка с друга подобна част от мината. Всичко сякаш се смесваше, всички ориентир се стопяваха в мрака като хартия в киселина, оставяйки след себе си единствено безформена черна мътилка.

Прекоси някакъв дървен мост над нещо като дълбока яма — от дъното ѝ се чуваше съскане и движение на хлъзгави тела. Малко по-късно (или може би много по-късно — времето отдавна беше изгубило всякакъв смисъл) си пробиваше път през нещо, което отначало взе за тежка завеса от мъниста. Едва при по-внимателно опипване осъзна, че това са скелети, висящи от някаква гредка на тавана.

Преди или след това чу звук на течаща вода. Опита се да намери източника, но го изгуби в пустотата.

Може би всичко ставаше само в главата му. Нямаше как да определи, нямаше как да направи разлика между реалност и въображение. Сякаш сънуваше най-ужасния си кошмар, в който дори най-невероятните сценарии изглеждаха приемливи. Разликата бе, че човек се будеше след кошмарите.

Замисли се за семейството си — Зейнаб, Бата, Юсуф. Как щяха да се справят без него? Така и нямаше да научат как или защо са го изгубили. „Моля те, Господи, само не позволявай да си помислят, че съм избягал и съм ги изоставил!“ Мислеше и за Самюел Пинскър, за Бен Рои, за Иман ел Бадри, за Дигби Гърлинг, за семейство Атия и за всички останали от историята, достигнала кулминацията си със смъртта му на това място.

Но най-много мислеше за сина си Али. За любимото си момче. Само и безпомощно, размахващо ръце в черните дълбини на Нил.

Също като него сега. Странно как се повтарят нещата.

Продължи да се тътри напред, изтощен, жаден, викащ за помощ, молец се Бог, или който и да било, да го спаси. Докато накрая гласът му не замлъкна и тишината погълна всичко.

40.

Йерусалим

— Лягам си.

— Добре.

— Идваш ли?

— Ще остана още малко.

Йоел Регев се надигна от дивана, прекоси стаята и се наведе над рамото на Дов Зиски. Бюрото му беше покрито с листа и снимки; на екрана на компютъра имаше страница със звездата, меча и маслинената клонка на ИОС. Заглавието гласеше: „Наборници 1972“.

— Изглежда вълнуващо.

Зиски изсумтя.

— Пак ли е по случая с катедралата?

— Винаги е по случая с катедралата.

— Стигнахте ли донякъде?

— Може би.

Регев се задържа още малко. Накрая стисна рамото на Зиски, обърна се и излезе от стаята.

— Не прекалявай с работата — обади се той от коридора.

Зиски не отговори. Беше се навел напред и се взираше в екрана. На него имаше имена и дати на раждане, изброени в четири колони. Вдигна ръка и прокара пръст по всяка колона. Спря по средата на четвъртата. Намръщи се, порови в хартиите на бюрото, извади снимка — група жени в униформи на ИОС с широкополи шапки. Обърна я и прочете на глас посвещението на гърба.

„На скъпата Ривка — всичко добро!

Lx.“

Погледна към екрана, после отново към снимката. На лицето му се появи усмивка.

— Пипнах те! — прошепна той.

Някъде отвън се чу писък на гуми и рев на клаксон.

Писъкът на гуми и клаксонът дойдоха от тойотата на Бен Рои, който бе принуден да завие рязко, когато от една пряка излетя мотоциклет без никаква сигнализация. Бен Рои инстинктивно посегна към жака на сирената с намерението да спре мотоциклетиста и да си поговори хубаво с него. Вместо това само изрева „Кус емек!“, натисна отново клаксона и продължи.

Минаваше полунощ. Близо два часа се мота безцелно из Рехавия, през парка, нагоре към Националния музей и Кнесета, през градината Сахер. Нямаше новини нито от Халифа, нито от приятеля му Дани Перлман. Накрая се върна в апартамента си, приемайки, че за тази вечер не може да направи нищо повече и ще му се наложи да чака до сутринта.

Съблече се и си легна. Двайсет минути съзерцава тавана в тъмното, стиснал мобилния. И тогава му хрумна, че може да направи още нещо. Нямаше особени изгледи за успех, но от самото начало знаеше, че именно тя е ключът, отключващ всеки друг аспект по случая. Облече се, втурна се надолу към колата и потегли към Стария град.

Петнайсет минути след като се размина на косъм с мотоциклета, беше оставил тойотата в паркинга на участъка и стоеше пред тежките дървени порти на арменския комплекс. Там, където беше започнала цялата проклетата история.

Вдигна ръка и почука.

Последва пауза, след което малката врата в портата се отвори. На прага стоеше едър мъж с таке и плетена вълнена жилетка. От ъгъла на устата му висеше цигара. Беше един от пазачите, които Бен Рои беше видял при огледа на тялото на Клайнберг.

— Комплексът е затворен — измърмори мъжът.

Бен Рои показва значката си.

— Трябва да говоря с архиепископ Петросян.

— Негово Високопреосвещенство си почива. Ще трябва да дойдете утре.

Мъжът понечи да затвори вратата, но Бен Рои се пресегна и я задържа.

— Трябва да говоря с архиепископ Петросян — повтори той. И като си даде сметка за враждебността, с която бе посрещнат арестът на архиепископа от общността, добави: — Моля ви. Нужна ми е помощта му. Спешно е. Много спешно.

Мъжът го изглежда, като мачкаше цигарата с устни и пускаше струйки дим през носа си. Накрая му даде знак да почака, затвори вратата и изчезна. Минаха две минути. Старият град беше притихнал, сякаш наоколо нямаше жива душа. Накрая вратата се отвори отново и пазачът го пусна да влезе.

— Негово Високопреосвещенство ще ви приеме.

Заклучи вратата и поведе Бен Рои през засводения вход и през малкия двор пред катедралата „Свети Яков“. Посочи му една врата отдясно.

— Там. Той е горе.

Бен Рои му благодари и влезе. Стръмно каменно стълбище го изведе в дългия, покрит с плочки вестибюл на първия етаж. От тавана висеше стъклен полилей, по стените имаше големи маслени картини. Архиепископ Петросян стоеше до една врата по-нататък, облечен с просто черно расо. Бен Рои тръгна към него, маратонките му скърцаха по полирания под.

— Съжалявам, че ви събудих.

Петросян вдигна ръка, за да му покаже, че няма нужда от извинения.

— Аз съм стар човек. Не спя много. Заповядайте.

Введе Бен Рои в малък кабинет. За разлика от останалите помещения в комплекса, това беше просто и спартанско, без пищни украси и мебели. Имаше бюро, телефон, компютър, две кожени кресла, лавици с папки и снимки в рамки. На една от тях Петросян се ръкуваше с папа Бенедикт. Архиепископът му направи знак да седне и се настани зад бюрото си.

— Мардиг ми каза, че било спешно — рече той и постави длани върху бюрото. Аметистът на пръстена му проблесна на светлината на лампата. — Как мога да ви бъда полезен?

Тонът му бе мек и спокоен. Дори да изпитваше гняв за начина, по който се бяха отнесли с него при ареста, не го показваше. Бен Рои се хвана за дръжките на стола. Направо на въпроса. Никакви празни приказки.

— Трябва да открия момичето Восги.

Петросян се усмихна извинително.

— Както ви казах вчера сутринта, боя се, че не я познавам.

— А както аз ви казах, мисля, че лъжете.

Старецът наклони глава и разтвори длани, сякаш казваше: „Какво да направя?“. Бен Рои се наведе напред. Не го разпитваше. А молеше.

— Трябва да говоря с нея — рече той, като се мъчеше да запази спокойствие. — Не зная какво става, не зная защо лъжете. Честно казано, не ми и пука. Знам обаче, че вие знаете къде е тя. Както знаете всичко, което се случва тук. Искam да ми кажете. Животът на един човек зависи от това. Животът на добър човек.

Петросян продължаваше да се усмихва, макар че нещо в лицето му изведнъж започна да изглежда пресилено, сякаш трябваше да полага усилие, за да задържи изражението.

— Момичето е казало нещо на Ривка Клайнберг — продължи Бен Рои. — Срещали са се и тя ѝ е казала нещо. За златна мина, за компания на име „Барън Корпорейшън“. Ривка Клайнберг е била убита заради тази информация. А сега същото може да се случи с един невинен човек. Мой приятел. Може и вече да се е случило, да не дава Господ. Трябва да разбере какво става. Това е единствената ми надежда да го спася. Моля ви, кажете ми къде е Восги.

Помогнете ми.

Петросян продължаваше да мълчи. Въпреки това Бен Рои виждаше, че е смутен и води вътрешна борба. Личеше по потрепването на клепачите, по начина, по който палецът и показалецът стиснаха пурпурния аметист на пръстена. Бен Рои се наведе още към стареца и постави ръце върху бюрото.

— Вече не става въпрос за една мъртва жена — настоятелно рече той. — Убийството вече се е случило и не може да се промени. Става въпрос за предотвратяване на убийство. За спасяване на живот. Живот на египтянин, мюсюлманин, ако случайно се притеснявате, че може да спасите израелец.

За първи път думите му успяха да предизвикат видима реакция. Петросян зацъка с език и поклати глава.

— Животът е живот, детектив. Всеки е еднакво безценен. Религията и националността нямат нищо общо с това.

Явно се колебаеше. Каквото и да криеше, каквато и да бе причината да го прави, започваха да се появяват пукнатини. Там, където разпитът не бе постигнал нищо, прекият призив към човечността му като че ли работеше. Бен Рои натисна отново.

— Моля ви, помогнете ми да намеря приятеля си. Кажете ми къде е Восги. Позволете да говоря с нея. Давам ви думата си, че това няма да има последици за вас.

Петросян се замисли, опря длани една в друга и погледна Бен Рои над тях.

— А ако аз съм ѝ причинил зло? — попита той след кратко мълчание. — Пак ли няма да има последици?

Въпросът беше неочакван. Бен Рои се поколеба, пръстите му се вкопчиха в ръба на бюрото.

— А причинили ли сте ѝ зло?

Очите на архиепископа проблеснаха. Сега той разчиташе съмнението на лицето на Бен Рои.

— Трудно е, нали? — рече той. — Както ви казах при вчерашния ни разговор, съвестта е коварен господар. Искате от мен да предам моята съвест, а когато ви изправя пред подобна дилема — дали да размените правосъдието срещу информация, — изведнъж губите увереност. Ще ви попитам отново — гарантирате ли, че ако на момичето е сторено нещо, срещу мен или срещу колегите ми няма да бъде предприето нищо?

Бен Рои се облегна назад. Преди секунди си мислеше, че владее положението, а ето че изведнъж се оказа, че греши.

— Не мога да ви дам подобна гаранция — рече той.

Петросян го изгледа дълго и изпитателно. Някъде отвън зазвъня камбана. Последва нова пауза. Накрая старецът кимна.

— Радвам се да го чуя. Както ще разберете, опитът ми с израелската полиция не беше изцяло положителен, но имам чувството, че вие сте достоен и почтен човек. Преди да изтече нощта, тези ваши качества ще бъдат подложени на изпитание. И само за ваше успокоение — никой не е причинил нищо лошо на детето.

— Ще ме заведете ли при нея?

— Ако случайно сте забравили, аз съм под домашен арест. Не ми е позволено да напускам комплекса.

— Аз ще гарантирам за вас.

Петросян се замисли, после кимна, вдигна телефона и набра номер. Заговори бързо на някакъв непознат език, най-вероятно арменски. После затвори, стана и направи знак на Бен Рои да го последва.

— Елате. И моля ви, не забравяйте какво казахме преди малко за достойнството и честта.

Излязоха от кабинета и тръгнаха надолу.

Появила се в комплекса преди пет седмици. Съвсем неочаквано. Била ужасена. Травматизирана. Израелското правителство се канело да я депортира. Да я върне обратно в Армения и в ръцете на хората, които я бяха прехвърлили нелегално тук. Била отчаяна, умолявала за убежище.

— Ние тук сме семейство. Грижим се за своите. Тя вече беше изтърпяла невероятни страдания. Не можехме да я издадем. Наш дълг беше да ѝ помогнем.

Архиепископът обясняваше всичко това на Бен Рои, докато вървяха през арменския квартал. Стъпките им отекваха в тесните пусти улички.

Приютили Восги на сигурно място, продължи той. Закриляли я. Отначало от израелските власти. После, след убийството в катедралата, от убиеца на Ривка Клайнберг.

— Госпожа Клайнберг беше предположила, че момичето е избягало при сънародниците си — рече той. — Обади ми се, попита дали съм виждал Восги, дали знам къде може да я намери. Ако ѝ бях казал истината, може би щях да предотвратя смъртта ѝ. Но аз не ѝ казах. Отрекох да знам каквото и да било. Затова тя започна да идва в катедралата, да се задържа наоколо с надеждата, че сама ще попадне на момичето. Както казах, смъртта ѝ тежи на съвестта ми, но няхах избор. Тя не беше част от нашата общност, няхах представа дали мога да ѝ се доверя.

Стигнаха до кръстовището в края на „Свети Яков“ и завиха надясно по „Арарат“. Над тях се чу шум — някаква котка побягна, стресната от появата им.

— Разпознахте ли името на Клайнберг, когато тя ви се обади? — попита Бен Рои. — Сетихте ли се, че тя е написала онази статия от

седемдесетте, с която е съсипала кариерата ви?

Раменете на Петросян се отпуснаха.

— Разбира се. Но повярвайте, не таях нищо лошо към нея. Бях съгрешил, вината бе моя и единствено моя. Тя беше просто глашатаят, оповестил вината ми. Ужасно тъгувах за смъртта ѝ.

Стигнаха края на „Арарат“ и завиха по тясна алея. В края ѝ имаше дървена врата с интерком и керамична плочка с надпис „Сабардян“. Архиепископът натисна копчето на интеркома.

— Тя е само дете — каза той на Бен Рои, докато отвътре някой дърпаше резета. — Дете, преживяло неописуеми страдания. Все още има шанс да се изцели, да заживее пълноценно. Но ако я депортират, ако трафикантите я открият отново...

Вратата се отвори. На прага стоеше мъж с пистолет в колана.

— Само дете — повтори Петросян. — Моля ви да не го забравяте. А също и да не се впускате в подробности около убийството на госпожа Клайнберг. Восги знае, че тя е мъртва, но ѝ спестихме поразстройващите детайли. И без това е достатъчно уплашена.

Погледна Бен Рои в очите, за да се увери, че го разбира, след което влезе. Вратата се затръшна зад тях и резетата бяха спуснати отново. Озоваха се в просторна стая с варосани стени и спартанско обзавеждане. На една маса седеше друг мъж, който чистеше пушка; в отсрещния край имаше дървено стълбище, водещо към ниска галерия с четири затворени врати. Петросян прекоси помещението, погледна нагоре и повика тихо. Бен Рои не разбра какво казва, макар да долови нещо като „Восги“.

След малко най-далечната врата се отвори. В галерията излезе крехка тъмнокоса фигура. Бен Рои стисна зъби и пръстите му неволно се задвижиха.

Сякаш завъртаха ключ.

По нареждане на Петросян арменските пазачи изчезнаха в една съседна стая. Архиепископът отиде в подножието на стълбището и протегна ръка. Момичето слезе колебливо.

Беше по-дребничка, отколкото Бен Рои беше предположил по снимките ѝ. Висока най-много метър и половина, ако имаше и толкова. И по-хубава. Огромни бадемови очи, с деликатни и същевременно немирни черти. Беше невъзможно да се познае възрастта ѝ, макар като цяло впечатлението бе, че е млада. Много млада. Сети се за срещата с

проститутката в Неве Шаанан и онова, което му беше разказала за Восги — стара и млада, учителка и ученичка. Усети как кипва и се помъчи да пропъди спомена. А също мисълта, че самият той в известен смисъл беше поредният клиент. Човек, който иска нещо от нея. Стоеше с отпуснати ръце и изражение, за което се надяваше, че е съчувствено.

Момичето стигна края на стълбите. Погледът ѝ се стрелна към Бен Рои, после се спря върху архиепископа, сякаш търсеше подкрепа. Старецът я хвана за ръка, наведе се към нея и ѝ каза нещо. Очите ѝ отново се насочиха към Бен Рои и тя кимна. Петросян внимателно я поведе към канаето и седна до нея. Бен Рои седна на стола срещу тях, като се опитваше да не гледа китките на момичето — по тях имаше големи белези. Тя забеляза погледа му и скръсти ръце, притискайки китките си към торбестата сива тениска. Левият ѝ палец докосна сребърното разпятие на шията ѝ.

— Восги разбира иврит — каза архиепископът, — но не го говори много добре. Ако нямате нищо против, ще ѝ превеждам.

— Разбира се — отвърна Бен Рои.

Петросян зашепна на момичето и тя измънка нещо в отговор. Беше забила поглед в плочките на пода.

— Можете да започвате — каза старецът. — И ви моля да не забравяте какво ви казах, докато идвахме. Опитайте се да бъдете...

Направи успокояващ жест с ръка.

— Разбира се — повтори Бен Рои.

Наведе се напред и опря лакти на коленете си. През годините бе провеждал стотици разпити, но никога не бе изпитвал такова изпълнено с безпокойство очакване като сега. Убийството на Клайнберг, вероятно животът на Халифа — сякаш всичко се свеждаше до тази среща, до тази точка. Все едно стоеше пред врата и ако я отвореше, щеше да промени всичко. Внимателно, каза си той. Не дърпай дръжката твърде силно в желанието си да разбереш какво има от другата страна.

— Здравей, Восги — каза той.

Момичето продължи да се вира в пода.

— Казвам се Ариех Бен Рои. Аз съм детектив от йерусалимската полиция. Можеш да ме наричаш Ариех, ако искаш. Или дори Ари.

Опитът му да я предразположи не доведе до видима реакция. Може би защото въпреки желанието си да го смекчи, гласът му си оставаше грубо официален, сякаш разговаряше с нея в стаята за разпити в участъка. Не за първи път от началото на разследването си помисли, че е абсолютно неспособен да изпитва съчувствие. Типичен проклет сабра.

— Благодаря, че се съгласи да разговаряш с мен — продължи той. — И искам да те уверя, че тази среща няма нищо общо с оставането ти в страната. Имаш думата ми. Няма от какво да се боиш. Разбираш ли ме?

Тя кимна едва доловимо.

— Трябва да говоря с теб за една жена на име Ривка Клайнберг. Мисля, че я помниш. Посетила е приюта „Хофеш“ преди няколко седмици.

Тя вдигна очи, после отново сведе поглед. Каза нещо.

— Пита дали сте намерили хората, които са убили госпожа Клайнберг — преведе Петросян.

— Близко сме — отвърна Бен Рои. — Много близко. Ти можеш да ни помогнеш да ги намерим. Ще ни помогнеш ли, Восги?

Тя стисна сребърното разпятие като спасително въже. Заговори отново. Този път гласът ѝ бе малко по-силен, малко по-бърз, намекваше за растяща тревога. Петросян постави ръка на коляното ѝ, за да я успокои.

— Казва, че не иска да свидетелства — преведе той.

— Никой не иска от теб да свидетелстваш, Восги. Моля те само да отговориш на няколко въпроса. Ще можеш ли да го направиш?

Тя продължаваше да стиска разпятието. След малко пое дъх и кимна.

— Благодаря ти — рече Бен Рои. — Ще се опитам да бъда максимално бърз.

Говореше като лекар, който се кани да направи инжекция. Плесна с ръце и се усмихна окуражаващо, или поне така се надяваше.

— Когато госпожа Клайнберг е дошла в приюта, ти си разговаряла с нея. Спомняш ли си?

— Кей — промълви тя.

— Споменавала ли си нещо за златна мина?

Момичето поклати глава.

— Златна мина в Египет.

Отново поклащане на глава.

— Сигурна ли си? Не бързай.

Тя промълви нещо.

— Сигурна е — преведе архиепископът.

— Ами за компания на име „Барън Корпорейшън“? Голяма американска фирма.

— Не.

Той повтори името, този път по-бавно и отчетливо, за да е сигурен, че го е разбрала правилно. Същата реакция. Бен Рои се помъчи да скрие разочарованието си. Беше се надявал от самото начало да улучи в десетката. Да си спести време, да избегне дългия разговор. Не се получаваше. Налагаше се да разшири целта си.

— Можеш ли да ми кажеш за какво разговаряхте, Восги? — попита той.

Тя изправи рамене и сви десния си крак под левия. Отново промълви нещо.

— Разказала е на госпожа Клайнберг откъде е дошла — преведе Петросян. — За селото си, за семейството си. А после и... за случилото се с нея.

Бен Рои даде знак, че моли за повече подробности. Момичето докосна разпятието. Заговори толкова тихо, че архиепископът трябваше да наклони глава към нея, за да я чуе.

— Казва, че била на четиринайсет, когато я отвели — преведе той. — Връщала се от училище. Отвлекли я на пътя. Двама мъже. Не знае кои са били. Най-вероятно азербайджанци — селото ѝ било до самата граница.

Връзката проблесна в ума на Бен Рои. Зиски беше изровил нещо в хода на разследването. Нещо за „Барън“. Започвали да разработват златна мина в Източна Армения. Близко до границата с Азербайджан. Каза го на Восги, попита дали е чувала за подобно нещо. Не беше. В нейния край нямало мини. Имало само планини, реки и птицекомбинат, в който работели баща ѝ и братята ѝ. Бен Рои се отказа, направи ѝ знак да продължи. Петросян взе ръката ѝ в своята.

— Откараха ме в една къща — преведе той, когато тя заговори отново. — И след това в други къщи. Имаше други момичета. Караха ни... Мисля, че се досещаме какво са я карали да прави.

Архиепископът погледна детектива в очите и Бен Роц кимна. Не беше нужно Восги да преживява отново онова, през което бе минала.

— Знаеш ли кои са те? — попита той.

Восги сви рамене.

— Местеха ме много — преведе Петросян. — Знам, че бях в Турция. Чувах гласовете през прозореца. Познах говора. После бях продадена на други хора, които ме откараха с кораб на едно място с...

Петросян прекъсна и я попита нещо. Момичето обясни.

— ... туристи — продължи той. — Младежи. От различни страни. Може би германци. Англичани. Не е сигурна. После отново в Турция. Голям град. Държали я в мазе. Било тъмно. Редели се на опашка.

Момичето се беше поотпуснало и говореше с малко по-силен глас. В същото време тонът ѝ стана безизразен, дистанциран, сякаш описваше не себе си, а някой друг. Бен Рои си спомни какво му бе казала Мая Хилел в приюта, че момичетата приемали други имена: „Помага им да се дистанцират от онова, което са ги карали да правят. Така си мислят, че ги е правил някой друг, не те.“

— Мисля, че бях в града почти година — продължи преводът. — А после група от нас се качи на друг кораб. След това някакви араби ни преведоха през пустиня и така стигнах до Израел. Бяхме по три или четири в апартамент. През цялото време ни наблюдаваха. Понякога ме извеждаха и ме караха...

Бен Рои вдигна ръка, за да я спре. Восги избързваше с разказа си. Той се интересуваеше от по-ранен момент.

— Можеш ли да се върнеш назад? — попита той. — Каза, че си била в Турция, в някакъв град...

Восги кимна.

— И после са те откарали с кораб.

Ново кимване.

— До пристанище?

Тя се намръщи, обърна се към архиепископа и заговори нещо. Той я изслуша и кимна.

— Не голямо пристанище — каза Петросян. — Малко. Само един кей. Било през нощта. Имало кранове.

Бен Рои беше започнал да тропаш с крак по пода, без да го осъзнава.

— Това място... пристанището... разказа ли на Ривка Клайнберг за него?

Тя кимна.

— Да не е било в градче на име Розета?

Восги сви несигурно рамене.

— Египет? В Египет ли е било?

Тя отново сви рамене.

— Никога не знаех къде сме — преведе Петросян. — Казваха ни да гледаме към земята. Така че не можехме да видим.

— Но след като сте стигнали пристанището, сте били прекарани през пустиня в Израел.

Тя поклати глава.

— Първо ни качиха в микробус — превеждаше Петросян. — Пътувахме до зазоряване. После бяхме в една къща. С араби. Те...

По начина, по който тя стисна разпятието, беше ясно какво бяха направили арабите. Бен Рои махна с ръка, за да ѝ покаже, че не е нужно да обяснява.

— Следващата нощ ни качиха в джипове. После трябваше да вървим. Около пет часа. Беше ми студено. Едно от момичетата се опита да избяга и я застреляха. После ни взеха други коли. Когато вече бяхме в Израел.

Бен Рои си потропваше по-бързо, докато обмисляше чутото. Вкарали са я в Израел през пустинята. Значи през Синай. И е била откарана в Синай от някакво пристанище, кей или както там го наричаше. Това трябваше да е Розета. Където е смятала да отиде Ривка Клайнберг в нощта на убийството. И Восги е била докарана до Розета с кораб. Усещаше как парчетата се местят и застават по местата си, но още не можеше да направи връзка между двата основни елемента на случая — „Барън“ и Лабиринта.

Полека, каза си той. Не пропускай нищо, огледай от всеки ъгъл.

— Знаеш ли кой те прекарваше от едно място на друго?

Не знаеше. Мъже, само това можеше да каже. Жестоки мъже.

— Геннадий Кременко? Чувала ли си някога за него?

Не.

Повтори въпроса, но получи същия отговор. Както и когато спомена друго име — „Джосер Фрейт“. Доближаваше се до нещо, усещаше го. Много се доближаваше. Но само толкова.

— Можеш ли да ми разкажеш за кораба, на който си била? — попита той. — Онзи, с който сте дошли от Турция.

Тя прехапа устна, ръката ѝ се свиваше и отпускате около сребърното разпятие. Мина почти минута, преди да заговори отново. По бръчките на челото на стареца и по движението на очите му Бен Рои виждаше, че е потресен от онова, което чува. По-силно потресен от всичко, казано досега.

— Мили Боже — прошепна Петросян. — Държали ги в контейнер. В товарен контейнер. Били тринайсет. В продължение на четири дни. Имало решетка, от която влизал чист въздух. Дюшеци, одеяла, кофа, в която да ходят по нужда. Всяка вечер някои от тях били извеждани и давани на моряците...

Момичето се задави. Петросян пусна ръката ѝ и я прегърна през раменете, за да я утеши. В същото време погледна Бен Рои в очите и вдигна вежди, питайки дали е необходимо да продължава в тази посока. Бен Рои кимна извинително, за да покаже, че трябва да продължи. Някъде в историята на Восги, подобно на игла в купа сено, се криеше нужната му информация — основното парче, което щеше да завърши пъзела и най-сетне да разкрие цялата картина. А за да открие това парче, трябваше да прерови цялата купа. Дори да се наложеше да накара момичето отново да си спомни кошмарния плен.

— Можеш ли да ми разкажеш за самия кораб? — попита той, опитвайки се да ѝ помогне да стесни донякъде темата. — Голям ли беше, или малък...?

Тя се поколеба, после разпери ръце. Голям.

— Пътнически кораб, рибарски или товарен?

Рибарски според нея. Или може би товарен. Не видяла много от него. Само борда му, докато ги качвали, после контейнера и каютата, в която я изнасилвали.

— Ами екипажът? Египтяни ли бяха, араби, тъмнокожи?

Не и онези, които бе видяла — които им носели храна и били с нея в каютата. Те били бели. Може би руснаци. Груби. Много груби.

Монотонният ѝ глас започна да се насича от емоции. Езикът на тялото ѝ също говореше за силното ѝ вълнение — силата, с която стискаше разпятието, начинът, по който другата ѝ ръка притискаше стомаха ѝ, сякаш да го предпази. Ако имаше друг начин да измъкне информацията, Бен Рои с радост би го използвал. Само че друг начин

нямаше. Момичето знаеше нещо. И той трябваше да я накара да го каже. Сега. Тази нощ. Отново си помисли, че с нищо не е по-добър от мъжете, които я бяха използвали. Пропъди мисълта от главата си и продължи напред.

— Хората, които са те качили на кораба в Турция — рече той. — Можеш ли да ми разкажеш нещо за тях?

Не можеше. Знаеше само, че били турци. Закарали я до кораба, предали я на екипажа, натикали я в контейнера. Вътре вече имало осем момичета. По-късно довели още четири. Това било всичко.

— Ами когато слезе от кораба? На онова пристанище? Какво стана тогава?

Момичето дишаше ускорено и на пресекулки.

— Какво стана на пристанището, Восги?

Отговорът бе през сълзи, брадичката ѝ се заби в гърдите, сякаш се опитваше да скрие лицето си. Петросян превеждаше с неохота, изражението му ясно показваше, че няма да позволи това да продължи още дълго.

— Накараха ни да застанем в редица. Казаха ни да си свалим дрехите. Всичко. Да останем голи. После да сложим ръце на главите си. Детектив, наистина трябва да...

— Кажете ми какво казва — озъби се Бен Рои.

Старецът прегърна отново момичето и ѝ зашепна успокояващо.

— Имаше кола — продължи той. — Голяма черна кола. Вътре имаше мъж. На задната седалка. Говореше. Даваше заповеди. Не го разбирах. После отново се облякохме. Имаше три микробуса. Откараха ни. Пътувахме цяла нощ. До къщата...

— Мъжът в колата — прекъсна я Бен Рои с рязък, настоятелен тон. — Разкажи ми за мъжа в колата. Как изглеждаше той?

Тя вече плачеше и леко се олюляваше напред-назад. Бен Рои повтори въпроса. Мразеше се заради това, но усещаше, че е на крачка от целта и се нуждае точно от този отговор.

— Не можах да го разгледам добре — преведе Петросян между хлиповете на момичето. — Беше тъмно. Бяха насочили светлини към нас. Той седеше в средата на седалката. Далеч от прозореца.

— Трябва да си видяла нещо.

Тя поклати глава.

— Нещо! Трябва да е имало нещо!

— Нищо не вижда! — изплака тя на иврит със силен акцент. — Той не седи на прозорец. Не вижда.

— На какъв език говореше?

— Не знам. Казва ви. Не знам!

Петросян вдигна ръка към Бен Рои, за да го накара да престане, но той не му обърна внимание.

— Мисли, Восги! Моля те, мисли! Трябва да си спомняш нещо.

— Не. Моля. Казва истина!

— Мисли!

— Детектив, това стана твърде...

— Мисли, Восги! Мъжът в колата. Как изглеждаше той?

— Детектив!

— Не вижда лице — извика тя. — Казва ви. Казва! Вижда само ръка. Когато хвърля цигара от прозорец. За миг вижда ръка с... с...

Тя потупа ръцете си, като напразно се мъчеше да намери нужната й дума.

— С какво, Восги? Ръка с какво?

— С...

Момичето свиваше и отпускате юмруци. Обърна се отчаяно към Петросян, извика нещо на арменски.

— Какво? — с яростен поглед извика Бен Рои. — Ръка с какво? Какво каза тя?

— Татуировка — преведе Петросян. — Мъжът имал татуировка на ръката. И повече няма да позволя това, детектив. Изрично ви помолих да не...

Бен Рои вече не го чуваше, умът му се върна към нещо, което бе видял преди четири дни. Затвор, килия, златна верижка, двойна гуша, мъж, когото наричаха Училищния директор. И на ръката му, в зелено и розово...

Бен Рои седна на самия ръб на стола с разтуптяно сърце, с напрегнато като тетива тяло.

— Татуировката, Восги. Била е на...

Оформил с ръце женска фигура. Восги се поколеба, потрепери и накрая кимна.

— И жената е била...

Той разтвори дланите си като разкрасени крака. Второ кимване. Геннадий Кременко.

— Благодаря, Восги — каза Бен Рои. — Това е всичко, което ми трябваше. Няма да те измъчвам повече.

Тя се сви в прегръдката на Петросян, като трепереше неудържимо. Бен Рои си помисли дали да не иде до нея, да постави ръка на рамото ѝ, да ѝ каже, че съжалява. Но усети, че няма да постигне нищо добро с подобен жест. Последното, което ѝ трябваше сега, бе някакво нескопосано извинение от гадно еврейско ченге. Затова той стана, провери мобилния си — никакви вести от Халифа — и тръгна към изхода.

— Мисля, че трябва да останете с нея — каза той, докато дърпаше резетата. — Ще кажа в участъка, че сте навън с мое знание. Можете да се върнете в комплекса, когато намерите за добре.

Обърна се към Петросян. Старецът се взираше в него. Трудно беше да разчете изражението му. Може би закрилническо. Дори бащинско. Не гневно, което бе учудващо, като се има предвид, че Бен Рои беше прекрачил границите. Погледите им се срещнаха за момент. Накрая Бен Рои кимна леко — отчасти благодарно, отчасти извинително, — дръпна последното резе и отвори вратата. Тъкмо се канеше да излезе, когато се сети нещо и се обърна.

— Един последен въпрос, Восги. Картината, която си рисувала с Ривка Клайнберг. Жената с русата коса. Коя е тя? Някое момиче, жертва на трафик като теб ли?

Тя го погледна. За момент не каза нищо. После заговори на Петросян на арменски. Той я изслуша, кимна и преведе:

— Не е била реален човек. А изображение. Върху борда на кораба, на който я натоварили. Изображение на русалка.

— А — рече Бен Рои и се обърна към вратата.

— И един последен въпрос към вас, детектив — настигна го гласът на архиепископа. — Вече знаете къде е тя. Знаете и положението ѝ. Мога ли да попитам какво смятате да правите?

— Точно сега смятам да отида право в Тел Авив и да си поговоря с човек на име Генадий Кременко.

— Знаете какво имам предвид. За Восги.

Бен Рои погледна стареца в очите и сви рамене.

— Боя се, че грешите. Не познавам момиче на име Восги.

Смигна, кимна и излезе навън.

Лабиринтът

Някъде плачеше дете, Халифа бе абсолютно сигурен в това. Някъде в мината имаше дете, изгубено като него. Не беше във въображението му. Не беше фантазия, скалъпена от мрака. Някакво дете беше в беда.

— Стой на място! — изграчи той. Гласът му бе станал дрезгав от жаждата и изтощението. — Стой на място и ще те намеря. Не се бой. Ще се измъкнем, обещавам ти!

Препъваше се слепешком, като опипваше каменните стени и се мъчеше да се доближи до звука. Плачът се местеше. Понякога се чуваше отпред, понякога зад него, понякога бе много далеч, друг път — мъчително близо.

— Моля те, стой на място! Ако се движиш, ще се разминем. Стой на място и ще те намеря!

Сега идваше от тунел отдясно. Пронизителен, изпълнен с ужас плач. Невъзможно бе да се определи дали е момче или момиче. Просто дете. Изгубено дете. Трябваше да го намери. Защото щом той беше уплашен, как ли се чувстваше то? Горкото хлапе. Горкото беззащитно малко хлапе.

— Идвам! Не се бой! Идвам!

Продължи пипнешком до края на тунела, спусна се по стъпала, и се озова в нещо като ниска стая. Прилепи се блъскаха с писъци в лицето му; нещо пълзеше бързо по пода. Много неща. По обувките му, по подгъвите на панталоните му. Халифа размаха ръце, зарита и се хвърли напред в мрака. Стигна до стена, опипа я и намери отвора на поредния проход. Голям, доколкото можеше да определи. Детето беше някъде тук.

— Стой на място! Идвам. Всичко ще бъде наред. Идвам.

Тръгна по прохода. Хлипането се чуваше ясно в мрака пред него, макар че отслабваше.

— Моля те! — извика той. — Стой на място. Ако се движиш, никога няма да те намеря.

Тръгна по-бързо, отчаяното желание да стигне до детето надвиваше страха му, че може да се препъне или блъсне в нещо. Проходът беше широк и висок, с равен като бетон под. Халифа закрочи енергично, после се затича. Бързаше необмислено в мрака, забравил

всичко друго в стремежа си да стигне малкото дете, преди гласът му да се изгуби отново.

Препъна се в нещо, размахва ръце като плувец и почти запази равновесие. Спъна се в нещо друго — подът като че ли беше осеян с малки камъни — и се просна по корем. За момент плачът на детето отекна в далечината, после затихна.

Тишина.

Халифа остана да лежи известно време, провесил глава и ръце през ръба на нещо като стъпало, напрегнал слух. Плачът вече не се чуваше. Нямаше никакви звуци, освен собственото му хрипливо дишане. Може би в края на краищата си беше въобразил. Може би полудяваше.

— Господи, помогни ми — изстена той.

Надигна се на колене. Опитва се да намери пипнешком следващото стъпало, да разбере какво има пред него. Стъпало нямаше. Нищо нямаше. Само празно пространство. Наведе се напред и протегна ръка. Нищо. Дръпна се назад, опипа пода на тунела от стена до стена. Навсякъде бе същото. Подът просто свършваше в нещо като шахта. Плъзна ръка по пода, намери един от камъните, в които се беше препънал — объл и тежък, вероятно чук — и го пусна в дупката. Последва дълга пауза, преди далечното ехо от удара да долети обратно до него. Много дълга пауза. Толкова дълга, че беше започнал да се пита дали изобщо има дъно. Намръщи се, когато осъзна колко близо е бил до падането. И потръпна. Може би плачещото дете бе някакъв демон, опитващ се да го примами към смъртта му.

— Моля те, Господи, помогни ми — повтори той.

Пусна още два камъка, после хвърли един напред, опитвайки се да определи колко широка е шахтата. Камъкът се удари в нещо твърдо, вероятно отсрещната стена на шахтата, и след известно време отново се чу ехо от удара на дъното. Хвърли втори камък, но по-силно. Този път камъкът заподскача по под. Тунелът явно продължаваше от другата страна на шахтата. Ново хвърляне, отново търкаляне по под. Широк тунел с дупка по средата...

Внезапно главата му се избистри, сърцето му затуптя по-бързо. Може би в крайна сметка не е бил демон, а ангел.

Опица около себе си и събра малка купчина камъни. Започна да ги хвърля с все сили през шахтата в тунела от другата страна. Тракане,

тракане, подскачане...

Звън.

Отпред имаше нещо. Точно както се надяваше.

Хвърли още три камъка, чу още три пъти същия звук. Не от удар на камък по камък, а на камък по метал. Звънящ метал. Дрънчащ метал. Като...

Релса.

И освен ако нямаше други релси в мината, това означаваше, че противно на всички вероятности беше успял да се върне в основната галерия.

Изкрещя радостно, но викът му бързо замря.

Защото не се беше върнал. Не съвсем. Между него и спасението му имаше дупка. Голяма дупка. Онази, която бе зърнал за момент, докато вървеше надолу по галерията. Дупката, в която Самюел Пинскър бе спуснал шейсетметрово въже с тежест и не бе достигнал дъното ѝ.

Хвана се за главата, затвори очи и се опита да си представи бележника на Пинскър. Какво беше писал той за дупката? Намирала се в странична галерия, приблизително в средата на основната. Била квадратна, точно през прохода, подобно на отвесните шахти в някои гробници в Долината на царете. Беше я измерил. Колкото и да се опитваше, Халифа не можеше да си спомни най-важното — ширината на шахтата. Мислеше и мислеше, ровеше яростно в паметта си. Не намери нищо. Отвори очи — не че имаше особен смисъл — и започна отново да мята камъни, за да определи разстоянието по звука. Някъде между три и пет метра, доколкото можеше да прецени. Което беше доста голяма граница. Може би щеше да успее да скочи три метра. Но не и пет. Граница между живот и смърт.

Обърна се и тръгна обратно, търсейки страничен проход, начин да заобиколи шахтата. Такъв нямаше. Мина през помещението с прилепите, изкачи някакви стъпала, продължи по друг проход, отдалечавайки се все повече и повече от галерията. Стигна до кръстопът и трябваше да избира — наляво, надясно или направо. Избра надясно. След двайсетина метра стигна до тройно разклонение. Спря, замисли се, после се обърна и се върна. Просто не можеше да си позволи да се изгуби отново. Беше му предложен изход. И смяташе да се възползва.

Подозираше, че Лабиринтът не предлага втори шанс.

Върна се при шахтата и започна да хвърля още камъни опитвайки се чрез ехото да си изгради представа за препятствието, което трябваше да прескочи. След това запълзя обратно през тунела, като разчистваше камъните.

Ако искаше да се надява на някакъв успех, трябваше му дълга и чиста пътека за засилване.

Тел Авив

Минаваше четири сутринта, когато Бен Рои спря пред затвора „Абу Кабир“. Приятелят му, надзирателят Адам Хебер, го чакаше при портала.

— Това пада изцяло на твоята глава, Ариех — каза той, докато го водеше към затворническия блок. — Разбрано? Нямам смях никаква представа какво възнамеряваш да правиш.

— На моята глава — потвърди Бен Рои.

Влязоха в блока. Втръпчелна тишина. Хебер го поведе по коридора и по стълбите към втория етаж. Продължиха по друг коридор и накрая спряха пред метална врата. Приятелят му извади връзка ключове, пхна внимателно един в ключалката и тихо отключи.

— Колко време?

— Двайсет минути. Нека са трийсет за всеки случай.

— Внимавай да не вдигаш шум. И не забравяй, нямам никаква представа. Ясно?

— Ясно.

Хебер се дръпна и му стори път.

— Дай му един и от мен. От всички ни.

Вратата се затвори, ключалката изщрака и стъпките на Хебер заглъхнаха по коридора.

Бен Рои огледа килията. Маса, стол, умивалник, тоалетна, нар. Върху нара, покрил очи със сатенена маска, за да ги предпазва от ярката светлина, лежеше Геннадий Кременко. И хъркаше ужасно.

Бен Рои приближи тихо към него, за да не го събуди. Лявата ръка на сводника беше отпусната отстрани и пръстите докосваха пода. Ивица светлина осветяваше татуировката. Бен Рои се загледа в нея, като си мислеше за Восги и онова, през което бе минала. Онова, през

което бяха минали всички жертви на Кременко. Взе пластмасовата кана от масата. Вдигна капака с палец и изпразни съдържанието ѝ върху лицето на Кременко.

Сводникът се събуди със стряскане и изрева. Бен Рои го накара да млъкне с рязък, силен удар в слънчевия сплит. Удари го отново, този път в челюстта, хвана го в душаща хватка и го замъкна до тоалетната. Напъха главата му в чинията и натисна с коляно лоста. Водата плисна по оплешивяващата глава на сводника. Той се мъчеше да се съпротивлява, но Бен Рои бе силно и ядосано ченге, повече от способно да го удържи. Пусна водата отново и отново, натискайки лицето на Кременко в дъното на чинията. Накрая, когато го усети, че губи сили и започва да се отпуска, го вдигна, просна го по гръб, стисна месестата му гуша и го прикова към пода. Извади пистолета от джинсите си и удари здраво мръсника по главата, след което насочи дулото точно между изцъклените му очи.

— Това беше само въведението, тлъсто лайно — изсъска той. — А сега ще ми кажеш всичко за „Барън Корпорейшън“, Ривка Клайнберг и кораба с русалката. И споменеш ли и думичка на някого за това, ще ти избода шибаните оченца. Чатна ли?

— Да, господине — задавено отвърна Кременко.

— Добре. Слушам те.

Лабиринтът

Халифа знаеше, че ако мисли прекалено много за това колко малки са шансовете му за успех при скока в пълен мрак, без ясна представа какво разстояние трябва да прескочи, при това в състояние на пълно умствено и психическо изтощение, никога няма да намери кураж да го направи, колкото и тежко да бе положението му.

Затова не се замисли. След като разчисти пода от камъни и препятствия, в продължение на петнайсет минути мери с крачки разстоянието до ръба, за да е сигурен, че го е определил с точност до сантиметър — и най-малката грешка в засилването можеше да означава полет в бездната.

Накрая хвърли пистолета си, за да намали тежестта, изрече няколко бързи молитви, зае позиция и се затича.

Отказа се по средата, някакво шесто чувство го предупреди, че крачките му малко се различават от необходимото. Същото стана с втората засилка. Третата изглеждаше добре и той продължи напред, като броеше всяка крачка на глас, набираше скорост през цялото време, носеше се като луд в мрака. Имаше двайсет и девет крачки за достигане на максималната скорост преди скока на трийсетата. На двайсет и шест алармата се включи отново — беше излязъл от ритъм, но вече бе набрал твърде голяма инерция и се намираще прекалено близо до ръба, за да може да направи нещо. Успя само да си помисли: „Господи, помогни ми!“, направи трийсетата крачка и с безнадежден отчаян вик скочи в пустотата.

Разбра, че е обречен. Дори в пълния мрак усещаше, че не е скочил на точното разстояние от ръба, изобщо не е успял да полети достатъчно високо, за да преодолее дупката. За миг сякаш се озова в друга реалност, в алтернативно измерение, състоящо се единствено от празно пространство — без светлина, без форми, без тежест, без време.

В следващия миг се удари в нещо твърдо.

Вкопчи се трескаво, дланите му бяха върху хоризонтална повърхност, а краката и стъпалата върху вертикална, което означаваше, че е стигнал до другия край на шахтата. Кракът му намери някаква издатина и той прехвърли тежестта си върху нея. Издатината поддаде и кракът му зарита в празното пространство. Драскаше и драпаше, мъчеше се да намери нещо, за което да се хване. Нямаше нищо, само равен пращен под. Усети как започна да се плъзга.

— Моля те, Господи, моля те, Господи!

Заби лакти и ръце в земята, опита да се набере. Нямаше достатъчно сила. Опита да прехвърли крак през ръба. Не успя. Ноктите му драскаха голата скала; краката му ритяха стената на шахтата. Отново усети как се плъзга. „Мъртъв съм — помисли си. — Това е. Свършено е с мен.“

Продължи да драпа по стената, дишането му бе преминало в безпомощно даване, хватката му отслабваше непрекъснато. С последно, отчаяно усилие прехвърли крака си наляво и удари нещо твърдо. Нещо метално. Грета? Клин? Нямаше представа какво е. Не му пукаше какво е. Важното бе, че е опора, която можеше да поеме тежестта му. Натисна върху нея, мускулите му бяха напрегнати до скъсване, пръстите и ръцете му бяха на косъм да се изплъзнат

окончателно, но по някакъв начин успя да се набере, задраска, задрапа и се прехвърли през ръба. Претърколи се от дупката и остана да лежи по лице, мъчейки се да си поеме дъх.

— Благодаря ти, Господи! — изпъшка той. — Благодаря, благодаря, благодаря!

Няколко минути просто лежа там, докато сърцето му се успокои. Беше измъчен и същевременно изпълнен с еуфория. Не искаше да остава в мината нито миг повече, отколкото се налагаше. Намери пипнешком пистолета си, стана и тръгна по тунела. След около трийсет метра усети как стените изчезват. В следващия миг глезенът му се удари в метална релса и Халифа долови далечна миризма на чесън.

Беше се върнал в основната галерия.

Спря при релсата, обърна се надясно и започна да се изкачва. Докато слизаше — сякаш бе преди дни, преди седмици, в някой друг живот, — ужасът му се беше засилвал с всяка крачка. Сега усещаше как намалява. Вървеше нагоре и нагоре, все по-близо до входа, все по-далеч от ужасите долу, докато най-сетне подът стана равен и пръстите му докоснаха едната подпора на металната платформа. Мина под нея, прекоси просторната зала в началото на мината и се блъсна в плъзгащите се метални врати.

На влизане ги беше оставил отворени. Сега бяха плътно затворени, вероятно от онези, които бяха пуснали варелите по релсата. Пъхна пръсти в процепа между панелите и задърпа, без да се интересува дали навън има някого. Не му пукаше за нищо, искаше единствено да види небето и да поеме глътка чист въздух.

Панелите се разделиха едва-едва. Изведнъж се появи светлина. Смътна, приглушена, кафеникава светлина. Отначало Халифа се обърка. После осъзна, че платнището явно е спуснато. Бутна го и то се изду. Лъхна го свеж въздух. Бутна отново платнището, после се отдръпна, прицели се и стреля в новия катинар на портала. Свали веригата, отвори вратите, наведе се и повдигна края на платнището. Светлината експлодира в лицето му и го замая.

Залитна навън, падна на колене, вдигна ръце към небето и прослави Аллах, задето му бе спасил живота.

После стана и се затича към колата си.

Израел

Бен Рои пътуваше към Йерусалим и още смилаше наученото от Генадий Кременко, когато мобилният му иззвъня. Когато видя името на обаждания се, едва не излетя от магистралата.

— Халифа! — извика той и долепи телефона до ухото си. — Ти ли си?

Той беше.

— Слава богу! Къде беше, мътните да те вземат?

— Дълга история — отвърна египтянинът. Гласът му бе дрезгав, хриплив. — После ще ти разправам. Виж, знам какво става. Бях в мината. Не я разработват. А...

— Изхвърлят отпадъци в нея.

Пауза.

— Значи знаеш?

— И при мен е дълга история. — Бен Рои премина в аварийната лента и намали. — Научих преди малко повече от половин час. „Барън“ използват Лабиринта като сметище за токсични отпадъци. Разработват златна мина в Румъния. По договор трябва да превозват отпадъците си в Съединените щати, само че си го спестяват и ги изхвърлят в Египет. Превозват ги с баржите на „Джосер“ нагоре по Нил и оттам с камиони до мината. Правят го от години.

Всъщност Бен Рои още не можеше да си представи мащабите на скандала.

— Капитанът на танкера, който превозва отпадъците, има брат. Голям сводник в Тел Авив. Казва се Генадий Кременко. Двамата въртят и секс трафик покрай дейността на „Барън“. Товарят момичета на кораба в Румъния, разтоварват ги заедно с отпадъците в Розета, след което ги прекарват през границата в Израел...

— Всемогъщи Боже!

— Цялата операция била замразена след арестуването на Кременко преди два месеца, но Ривка Клайнберг срещнала едно от нелегално вкараните момичета и научила всичко. „Барън“ са на път да си осигурят газова концесия за милиарди в Египет. Със статията си Клайнберг заплашвала да провали сделката, имиджа на „Барън“ и всичко останало. Затова са я убили. Още има бели петна за изясняване,

но общата картина е горе-долу такава. А сега ми кажи какво стана с теб? Направо...

— Можем да ги спипаме, Бен Рои.

— Какво?

— „Барън“ и „Джосер“. Можем да ги спипаме. Знам къде е мината, видях я. Долу има безброй варели. Можем да пипнем копелетата!

В гласа на Халифа се бе появила странна, налудничава нотка. Сякаш беше друсан. Или пиян.

— Можем да го обсъдим по-късно — каза Бен Рои. — Личи си, че си уморен...

— Не съм уморен! — Телефонът сякаш подскочи в ръката му от резкия отговор на египтянина. — Никога през живота си не съм се чувствал по-бодър. Те убиха сина ми и сега можем да направим така, че да си получат заслуженото.

— Стига, Халифа, не знаем...

— Разбира се, че знаем! Синът ми беше убит от баржа, превозваща токсични отпадъци на „Барън“. И сега можем да ги пипнем. За първи път от девет месеца се чувствам като пробуден!

Ломотеше с трескава еуфория. Бен Рои понечи да му каже да се успокои, но Халифа го прекъсна отново.

— Трябва да звънна на Зейнаб и да се върна в Луксор. Ще ти се обадя следобед и ще решим какво да правим. Можем да ги пипнем, Бен Рои. Ти и аз. Заедно. Първокласният тим. Като в доброто старо време!

Последва нещо като отривист смях и телефонът замлъкна. Зад Бен Рои се чу яростен рев на клаксон — шофьор на камион го предупреждаваше, че излиза от лентата си.

Egypt

Може би беше от изтощение. Или от обезводняване. Или от шока от преживяното в мината. Халифа не тръгна да го анализира. Не мислеше, че има нещо за анализиране. Момчето му бе убито от речна баржа на „Джосер“, а сега се оказваше, че същите тези речни баржи се използват за превоз на токсични отпадъци и за нелегалното им изхвърляне. Следователно синът му е бил убит от баржа, натоварена с

варели токсичен прах. Беше очевидно, ясно като бял ден. Именно затова „Джосер“ бяха осутили разследването на инцидента. Може дори да не е било инцидент. Може момчетата да са били убити нарочно, за да не открият какъв е товарът на баржата. Всичко се нареждаше в главата на Халифа. Всяко нещо попадеше на мястото си. Те бяха убили Али. „Барън“ и „Джосер“. И сега той и Бен Рои щяха да надуют сирената и щеше да избухне скандал. Щяха да поправят една ужасна злина. Смъртта на сина му нямаше да е напразна.

Обади се на Зейнаб и излъга, че колата му се е повредила насред пустинята.

— Сега се връщам — увери я той. Гласът му звучеше странно непознато, сякаш говореше някой друг. — Всичко ще бъде наред. Всичко ще се оправи.

Тя се опита да задава въпроси, попита го защо поне не се е обадил („Толкова се разтревожих, Юсуф!“), но той сложи край на разговора. Може би малко рязко, но имаше работа за вършене, трябваше да задвижи нещата. Изгълта цяла бутилка „Барака“ и напълни устата си със сирене и аиш балади. После натисна газта и се понесе през пустинята, следвайки следите от гуми обратно към шосе 99 и цивилизацията.

След девет месеца мъчение справедливостта най-сетне щеше да възтържествува. Чувстваше се добре. Направо отлично.

Йерусалим

Беше едва осем сутринта, когато Бен Рои се върна в Йерусалим. Помисли дали да не отиде до участъка — с удоволствие щеше да притисне Баум и Дорфман, да им съобщи, че е разрешил случая, да види физиономииите им. Но реши, че това може да почака. Беше уморен, едва ли щеше да издържи дълги обяснения. Затова се прибра у дома, пусна компютъра и отдели един час, за да запише всичко — за „Барън“, румънската мина, Лабиринта, Восги, Ривка Клайнберг.

Имаше бели петна — неща, които Кременко не бе в състояние да му каже, части от историята, които оставаха неясни. Например изглеждаше сигурно, че „Барън“ са се натъкнали на Лабиринта по време на геологичните проучвания в тази част от пустинята, но Бен Рои не можеше да каже със сигурност кога точно са решили да го

използват като място за изхвърляне на отпадъци, нито кой е взел решението. По същия начин далеч не беше сигурно как точно Ривка Клайнберг беше разплела случая. Как изобщо беше научила за Самюел Пинскър?

Три въпроса си оставаха без отговор. Първо — как „Барън“ са открили, че Клайнберг ги е взела на прицел? Отначало Бен Рои мислеше, че Кременко им е съобщил, след като Клайнберг го е посетила в затвора, но сводникът твърдеше, че не го е направил. Как можел да им каже, възрази той, след като с брат му мамели „Барън“, като превозвали момичета на корабите им?

Второ — кой беше дал заповедта за убийството на журналистката? Натаниел Барън? Уилям Барън? Или някой друг от компанията, решил да покаже самоинициатива?

Трето и най-важно — кой беше изпълнил заповедта? Кой беше забуленият, проследил Клайнберг през Стария град до катедралата и стегнал гаротата около шията ѝ? Кой беше убиецът?

Все още имаше много за изясняване. Освен това трябваше да се погрижи и за „Немезида в действие“ — бяха го заплашили с оръжие, изкараха го кръгъл идиот и той нямаше намерение да ги остави просто така.

Въпреки всичко беше направил огромна крачка към разрешаването на случая. Написа пет страници доклад, провери го, пусна копия на Леа Шалев, на началник Гал и на главен супер интендант Баум, само колкото да го накара да пикае газ. После влезе в спалнята, смъкна в движение маратонките си и се просна по очи на леглото.

След трийсет секунди спеше дълбоко.

Egypt

Лъжите имат странния навик да се превръщат в истина.

Това важеше в пълна сила за лъжата, която Халифа каза на жена си за повредената кола. Летеше през пустинята, ръцете и краката му танцуваха лудешка джига по педали, волан и скоростен лост, носеше се с около седемдесет километра в час по следите на камионите, когато пропусна един завой и поднесе. Вкопчи се във волана и се опитваше да овладее колата, но караше прекалено бързо. Джипът се понесе

неуправляемо, удари се в нещо, подскочи, завъртя се и спря странично в дълбоко дърво.

— По дяволите! По дяволите!

Халифа се измъкна навън. Изпод капака излизаше пара; задната лява гума беше спукана и стърчеше под неестествен ъгъл, което говореше за изкривен мост. Определено беше приключил с шофирането за тази сутрин.

— Мамка му, по дяволите!

Изрита бронята. Не му оставаше друго, освен да събере всичко необходимо — вода, телефон, пистолет, бележника на Самюел Пинскър. Направи импровизирана торба от одеялото, което намери на задната седалка, прибра всичко в нея и продължи пеша. Само преди ден перспективата да извърви двайсет километра през пустинята щеше да му се стори ужасяваща. След преживяното в мината обаче му се струваше като следобедна разходка в парка.

Йерусалим

Бен Рои успя да поспее само няколко минути, защото мобилният му извънря. Обърна се уморено по гръб, извади телефона от джоба си и отговори. Беше Леа Шалев.

— Какво става. Ариех? Къде беше?

— Какво?

Разтърка объркано очи.

— Цял следобед се опитвам да те намеря!

Бен Рои вдигна ръка и си погледна часовника. Беше четири следобед. Няколкото минути се бяха оказали седем часа.

— Мамка му. Извинявай. Леа. Имах дълга нощ.

Надигна се с мъка в седнало положение и спусна крака на пода. Главата му пулсираше; имаше чувството, че устата му е пълна с пясък.

— Получи ли доклада ми? — попита той.

— Получих го. Трябва да поговорим.

Вече беше дошъл достатъчно на себе си, за да осъзнае, че гласът ѝ не звучи както обикновено. Тонът ѝ бе рязък и безизразен.

— Всичко наред ли е?

— Трябва да поговорим — повтори тя. — Идвай в участъка. Веднага. В кабинета ми.

— Какво ста...

Връзката прекъсна. Бен Рои поседя малко, масажирайки слепоочията си. Изпитваше някакво смътно безпокойство. Накрая стана, влезе в банята и се пхна под студения душ.

След двацет минути беше в участъка. Както му бе наредено, паркира зад сградата и се качи направо в кабинета на Леа Шалев. Тя седеше зад бюрото си и си играеше с някакъв малък пакет. Когато го видя, се усмихна, но като че ли пресилено. Изглеждаше неспокойна, пребледняла. Толкова пребледняла, че той си помисли, че е болна.

— Добре ли си, Леа?

— Затвори вратата и седни, Ариех.

Той се подчини.

— Какво става?

Погледът ѝ срещна неговия за момент, след което се насочи някъде в дъното на стаята.

— Става огромна купчина лайна — промърмори тя.

— Заради доклада ми ли?

Тя кимна.

— Не беше добра идея да пратиш копие на Баум. Не и преди с началника да решим каква е позицията ни.

Той сви рамене.

— Не се сдържам. Нужен му е урок как се върши полицейска работа. Лицемерно лайно.

В друга ситуация Шалев щеше да се изкиска на определението, също както той щеше да реагира на нейните думи — това бе малкият им бунт срещу правилата. Днес тя не взе участие в забавлението. Просто седеше и си играеше с пакетчето.

— И? — попита той.

— И лицемерното лайно е препратило доклада до хората си в министерството, а те го пуснали нагоре по веригата. До самия връх.

Бен Рои наклони глава настрани.

— Радвам се, че ще имам аудитория.

— О, ще имаш аудиенция, Ариех, изобщо не се съмнявай в това. Най-неочаквано много хора на много влиятелни постове започнаха да проявяват голям интерес към случая. Много голям интерес.

Бен Рои очакваше, че ще е доволна от вниманието — в края на краищата именно тя водеше случая. Шалев обаче далеч не изглеждаше

доволна.

— И? — повтори той.

Погледът ѝ отново се спря върху него и се отмести.

— И случаят се предава нагоре. На „Специални разследвания“.

Нужни му бяха няколко секунди, за да проумее чутото.

— Майтапиш се.

— На майтапчийска физиономия ли ти прилича това, Ариех?

Не приличаше. Беше по-скоро лицето на сериозно ядосан човек. И сериозно объркан. Бен Рои не можеше да повярва.

— Но ние на практика разрешихме проклетия случай. Знаем защо е била убита, знаем кой стои зад убийството, знаем, че незаконно изхвърлят милиони тонове токсични гадости в египетска мина... — Щракаше с пръсти на всяко изброяване и тонът му се повишаваше. — Свършихме шибаната мръсна работа, Леа. Остава само да изпипаме фините детайли. Защо точно „Специални разследвания“ трябва да довършват случая?

Тя още не можеше да го погледне в очите. Настъпи тишина, атмосферата в помещението беше напрегната. Накрая Бен Рои проумя и сви юмрук.

— Няма да го довършат, нали? Ще го паркират. Ще го потулят.

Тя не каза нищо, което си беше чисто потвърждение.

— Майтапиш се, Леа! Кажи ми, че се майтапиш!

Устните ѝ бяха стиснати, пръстите ѝ трепереха. Изглеждаше потресена до дъното на душата си.

— Както казах, не съм си сложила майтапчийската физиономия.

— Но защо? Защо? — Бен Рои скочи на крака. — Знаем, че те са го направили, Леа! Знаем и защо са го направили. На практика можем още сега да пратим случая в съда!

— Случаят няма да ходи никъде. Ариех. Отстранени сме от разследването.

— Но защо? Кажи ми, защо? — Не можеше да се спре да задава този въпрос. — Започнахме и приключихме случая, а сега просто го изоставят! Искам да знам защо!

— Защото са силни. — Тя вдигна очи към него. Едва сега той забеляза, че са червени, сякаш бе плакала. — Те притежават системата, Ариех. Или най-малкото притежават хората, които движат системата, което е същото. Те подръпват конците, а куклите танцуват. И ако мога

да смеси метафорите, въпросните кукли са на самия връх. Заповедите се дават от горе на долу. „Барън“ са недосегаеми. Ние излизаме от играта.

Бен Рои беше стиснал толкова силно юмруци, че кокалчетата му сякаш щяха да разцепят кожата.

— Да не искаш да кажеш, че можем да преследваме собствения си президент Кацав, но не и някаква мултинационална компания с тлъст портфейл?

Отговорът отново беше мълчание.

— Не мога да повярвам на ушите си! Нали ти самата ми каза, че все още се подчиняваме на законите в тази страна.

— Оказва се, че някои хора са над закона — тихо рече тя. — „Барън“ имат много приятели.

— Всемогъщи Боже! Всемогъщи шибан Боже! Стовари се обратно на стола. Чувстваше се така, сякаш бяха забили юмрук в корема му. Шалев въртеше пакетчето; Бен Рои вдигна ръка и разтърка врата си. Мълчанието се проточи.

— Нима просто ще оставиш нещата така? — попита накрая.

— Повярвай ми, отвратена съм не по-малко от теб.

— Но въпреки това ще оставиш нещата така?

Лицето ѝ пламна. От срам, помисли си пораженият Бен Рои, не от гняв. От безсилен срам.

— Заповедта дойде от самия връх, Ариех. Както ти казах завчера, работих здраво, за да стигна там, където съм. Не мога просто да зарежа всичко.

— А началникът?

Шалев въздъхна.

— Гал се пенсионира след пет месеца. Жена му не е добре, синът му се мести в Министерството на правосъдието. Няма да разклати лодката.

— Не мога да повярвам!

Шалев сви едва-едва рамене.

— В такъв случай ще разкажа всичко на медиите.

— На твое място не бих го направила.

— Как така не би го направила?

— Разчуе ли се, ще вбесиш адски много хора, които не искаш да вбесяваш, повярвай ми. Предстои ти да станеш баща...

Бен Рои не издържа.

— Заплашваш ли ме, Леа?

— Просто ти казвам...

— Как така изведнъж стана тяхна вестителка?

Сега бе ред на Шалев да избухне.

— Да не си посмял да ми държиш такъв тон, Ариех Бен Рои. Разбра ли? Достатъчно тежко ми е и без подигравателните ти инсинуации. Да не мислиш, че ми е приятно, че оставяме убиеца да се отърве? През целия си живот не съм се чувствала по-отвратително. Ние сме пчеличките, изпълняваме заповеди. А това е заповед. Може нататък по линията стражата да се смени и да има правосъдие — Господи, дано стане така! — но в момента слушаме и изпълняваме каквото ни се каже. Ако не заради нас самите, то заради онези, които обичаме. Защото решиш ли да играеш на своя глава, ще ти се нахвърлят като чакали върху шибан труп, повярвай ми.

Изгледа го свирепо, като дишаше тежко. Гримът на лявото ѝ око се беше размазал, сякаш някой бе мацнал с въглен под клепача ѝ. Накрая тя се наведе напред и скри лице в шепи. През петте години, откакто работеха заедно, за първи път му се нахвърляше по такъв начин.

— Извинявай, Ариех — промълви тя. — Не исках да...

— Не, ти извинявай. Не биваше да го казвам.

Тя продължи да седи така, скрила лицето си. Накрая вдигна глава и му подхвърли пакетчето.

— От комисаря е. За да знаеш, че усилията ти не са минали незабелязано.

Бен Рои го отвори. Вътре имаше никелов медал с лента в синьо и бяло. Медалът за отлична служба на израелската, полиция.

— Мисля, че в грамотата пише „за изключителен принос в постигането на целите на Полицията“ — рече тя. — Или някаква подобна дивотия.

— Ще го пазя като зеницата на окото си — промърмори Бен Рои.

— Има и друго.

— Целият съм слух.

Тя се поколеба, сякаш събираше сили да каже нещо, което не искаше.

— В Академията се освобождава място. Преподавателско. Следствена работа, курс за напреднали. Не зная всички подробности, но май заплащането е двойно по-голямо от сегашното, при това само за четири работни дни седмично. Плюс къща с преференциален наем и ранно пенсиониране с пълна пенсия. Казаха ми, че ако кандидатстваш, веднага ще бъдеш одобрен.

Бен Рои изсумтя.

— Подкуп. За да си мълча.

— Май точната формулировка бе „признаване на уникалните следователски способности на детектив Бен Рои“. Но ако махнем плявата — да, чист подкуп.

— А ти? Ти какво получаваш?

Тя отново се изчерви.

— Повишение в главен супер интендант.

Бен Рои поклати глава.

— Мамка му, Леа, не съм си и помислял, че ще доживея подобно нещо.

— Нито пък аз — промърмори тя. — Дори и в най-смахнатите си кошмари.

Отново се умълчаха, никой от тях не беше сигурен как да продължи разговора. На вратата се почука.

— Ракрега! — обади се Шалев.

Погледна Бен Рои в очите.

— Помисли си, Ариех. Моля те. Хубаво си помисли. Не заради мен, а заради самия себе си. Заради Сара. И бебето. В безизходно положение сме. Можеш да се опиташ да спасиш нещо.

— И да се чувствам като пълно лайно до края на живота си?

— Поне ще има още време дотогава.

Спогледаха се със стиснати устни и отпуснати рамене, подобно на играчи от отбор, претърпял особено унизително поражение. Накрая Бен Рои стана и тръгна към вратата.

— Винаги съм имала лошо предчувствие за този случай — обади се тя зад него.

Той спря и се обърна.

— Лайнияна работа — казаха в един глас.

Бен Рои поклати глава, отвори и излезе покрай униформения в коридора.

Луксор

— Да ме убиеш ли се опитваш, Халифа? Това ли целиш? Защото Долината на царете ще се открива след двацет и четири часа, телефонът ми направо пуши, а изведнъж научавам, че работиш странично за шибаните евреи!

Халифа пристъпи от крак на крак, стиснал здраво бележника на Самюел Пинскър. Цели пет часа се беше мъкнал из пустинята, след което взе автостоп (първо полицейска кола, после микробус на „Менател“, а накрая — каква ирония само! — самосвал на „Джосер“, натоварен с бетонни тръби) и пристигна в Луксор преди четирийсет минути. Първо се отби през дома, за да вземе душ, да се преоблече и да поговори със Зейнаб. После, изгаряйки от нетърпение да се чуе с Бен Рои и колкото се може по-скоро да представи случая на началниците, отиде в участъка.

Хасани го забеляза още на стълбите и му нареди да се яви в кабинета му.

— Обадиha ми се у дома! — не спираше той. Лицето му беше зачервено като цвекло от туршия. — Някакъв надут йехуди от Дирекцията на израелската полиция! Посред нощ. На личния ми номер!

Този път нямаше внимателно отношение към подчинения. Нито обръщения на малко име и сдържан език. Пред него бе старият Хасани — властен, войнствен, бушуващ като изригнал вулкан.

— Питаше ме дали знам къде си. Казах му, нищо лично, приятел, но какво ти влиза в работата къде ходят моите хора? Той отговори, че си помагал на негов колега за някакво разследване и че имало вероятност да си в беда. Какво става, Халифа? Настоявам да знам какво става!

Халифа се загледа в бележника. Не беше спал от трийсет и шест часа и едва се държеше на крака. В същото време се чувстваше странно зареден с енергия, сякаш в тялото му обитаваха двама души. Щеше да въздаде справедливост за смъртта на момчето си!

— Ще напиша доклад... — започна той.

— Ще пишеш, и още как! — изрева Хасани и стовари юмрук върху бюрото. — А преди това ще ми разкажеш — тук, сега, лице в

лице. Какво става, Халифа? Защо евреи ми звънят на личния ми номер?

— Свързано е с отровените кладенци, господине.

— Какво?

— Онези, за които ви разказах. В Източната пустиня.

— Ох, само не почвай пак с проклетите коптски поилки! Нали решихме, че, ще забравим за това?

— Там има златна мина, господине. При Гебел ел Шалул. Древна...

— Ето! — извика Хасани. — Така си и знаех! Древна! Странно, но просто знаех, че ще се пръкне точно тази думичка! Не дай Боже да ти се случи да работиш върху случай, свързан с настоящето!

Халифа премълча. Когато Хасани беше в подобно настроение, най-добре бе човек да не се прави на остроумен. Вместо това бавно и внимателно описа ситуацията — Ривка Клайнберг, „Барън Корпорейшън“, „Джосер“, мината, токсичните отпадъци, като не задълбаваше много на израелската връзка, а наблягаше на египетската. Искаше му се да беше разговарял първо с Бен Рои, да изясни доказателствата, да подреди мислите си, но щом Хасани настояваше да научи още сега, нямаше намерение да бави нещата. Може би дори така беше по-добре. Колкото по-скоро шефът му разбереше ситуацията, толкова по-рано можеха да започнат да действат.

Хасани слушаше с каменно изражение, стиснал юмруци върху бюрото като статуя на някакъв фараон. Когато Халифа приключи, той стана от мястото си, отиде при прозореца и се загледа към задницата на сградата на Вътрешно министерство, издигаща се само на десет метра от участъка. Мина близо минута, преди да се обърне.

— И какво? — попита той.

— Моля?

— И какво? — повтори Хасани. Тонът му бе неочаквано лек, сякаш току-що му беше разказал весела история. Халифа изобщо не очакваше подобна реакция. Наведе се напред.

— Иначе казано, голяма американска компания с помощта и съдействието на една от нашите най-големи компании изхвърля незаконно токсични отпадъци на египетска територия. Въпросните отпадъци са попаднали в подпочвените води и причиняват поражения на околната среда на голяма площ.

Опита се да го каже по начин, който да не звучи снизходително наставнически. Реакцията отново не беше каквато очакваше. Началникът му сви престорено рамене и разпери ръце, сякаш казваше: „И това трябва ли да означава нещо за мен?“. Халифа усети как гневът се надига в гърдите му.

— Господине, това е голям криминален скандал. Става въпрос за хиляди, може би десетки хиляди варели с токсични отпадъци. Бях на място. Видях ги.

Спомените от мината го заляха — тъмнината, клаустрофобията, зловещата воня на чесън, която вероятно бе свързана по някакъв начин с арсеника.

— Тези хора са нарушили закона — продължи той. — Разполагаме с доказателства, трябва да започнем да...

Хасани вдигна пръст, за да го накара да млъкне. Скован, заплашителен пръст.

— Позволи ми да те светна за някои простички истини, момко — каза той. Всяка дума сякаш потръпваше от силата на едва сдържания му гняв. — Ние сме полицията на Луксор. На Луксор. Имаме си територия и се занимаваме с престъпленията на тази територия. Убили някаква еврейка в Йерусалим — това изобщо не ни влиза в работата, освен че смъртта на всеки ционист трябва да е повод за празнуване. Изоставена мина на гъза на географията — това също не е наша работа, независимо дали си влизал в нея, или не. Отровен кладенец на самата граница на територията ни — това може да представлява интерес и както вече ти казах, ще се заемем с въпроса, след като музеят бъде открит. Колкото до разни проститутки в Розета, мини в Румъния и всички останали врели-некипели, те не означават нищо. Повтарям, не означават нищо за нас.

— Направо не вярвам на ушите си — промърмори Халифа, без изобщо да подозира, че повтаря дума по дума онова, което в същото време казваше Бен Рои на своя шеф, на седемстотин километра от тук, в Йерусалим. И добави на висок глас: — Господине, просто не мога да позволя...

Хасани кипна.

— Какво? Какво не можеш да позволиш? Да ти обяснявам основни правила в работата на египетската полиция ли?

— „Барън“ и „Джосер“...

— Едната е американска корпорация, върху която нямаме абсолютно никаква юрисдикция, а другата — една от най-мощните компании в Египет със силни връзки навсякъде.

— И която по една случайност помага за изхвърлянето на стотици хиляди варели токсични отпадъци...

— Преди минута каза, че били хиляди.

— Сто, хиляда, сто хиляди — няма значение. „Джосер“ нарушават закона!

— Ако ще да са нарушили покоя на шибания Сфинкс, не ми пука! — Хасани стовари юмрук върху прозореца и цялата стая сякаш завибрира от силата на удара. — Нито една от компаниите не е извършила престъпление на наша територия, Халифа. И щом няма престъпление на наша територия, няма причина да се въвличаме в това. Всемогъщи Боже, очаквам да поискаш да започнем разследване и защото на някое хлапе в Австралия са му откраднали колелото.

Халифа също беше свил юмрук, мъчейки се да овладее яростта си.

— Значи просто ще си затворите очите?

— Никакви очи няма да затварям. Това не ни влиза в работата. Не разбра ли? Не е на наша територия, следователно не ни влиза в работата!

— Тогава ще отнеса случая нагоре. Ще уведомя директора на полицията.

Халифа се стегна в очакване на поредното избухване, но Хасани избухна в смях.

— Моля, заповядай! — извика той. — По дяволите, дори ще ти дам личния му номер. Всъщност защо да спираш до тук? Защо не стигнеш до самия връх? Обърни се към министъра. Към същия министър, чийто брат е президент на „Джосер“ и който утре вечер ще бъде в Долината на царете, за да се ръкува най-сърдечно с президента на „Барън Корпорейшън“. Същите „Барън Корпорейшън“, които в момента наливат десетки милиони долари в местната икономика! Така че изобщо не се колебай и му звъни, Халифа. Само после да не дойдеш да ми ревеш, че са те изритали от работа, а семейството ти е останало на улицата.

Халифа скочи на крака. Вече не можеше да се контролира.

— Това заплаха ли е? — извика той, отново повтаряйки дословно сблъсъка между Бен Рои и Леа Шалев. — Заплашвате ли ме?

Хасани пристъпи две крачки към него — с напрегнати рамене, свил ръце в лактите като боксьор, готов да се нахвърли върху противника си. Няколко мига двамата се гледаха кръвнишки. После най-неочаквано желанието за борба сякаш напусна Хасани. Ръцете му се отпуснаха и той се върна при бюрото си.

— Не, не те заплашвам — рече той, докато седеше. — Само ти напомням как стоят нещата в тази страна. Революция или не, има хора, които са недосегаеми. Ако израелците решат да пуснат официална молба за съдействие, може би някои колелца ще се завъртят. Макар че дори това едва ли ще има някакъв ефект, освен ако зад тях не стоят американците. Така че няма да е зле да побъбриш с еврейското си приятелче. И ако отгоре дойде заповед да разследваме, ще разследваме. Дотогава няма да си мръдна и пръста. И ако знаеш какво е добро за теб, ще направиш същото. А сега, ако нямаш нищо против, имам работа за вършене. Погрижи се да затвориш вратата след себе си.

Взе телефона и обърна гръб на Халифа. За момент детективът остана като закован. Бореше се с желанието да се втурне напред, да заби юмруци в дебелите рамене на Хасани и да изкрещи: „Убиха сина ми! Те убиха сина ми!“. Знаеше, че няма да постигне нищо. Затова събра сили и излезе от стаята, като се погрижи да тресне вратата след себе си. Щом Хасани искаше официална молба от израелците, щеше да я получи. Бен Рои щеше да знае какво да направи. Той не беше просто адски добър детектив — той бе и приятел. Адски добър приятел. Заедно щяха да ги спипат. Щяха да се погрижат справедливостта да възтържествува. Първокласният тим. Също като в доброто старо време.

Тръгна към кабинета си, вземайки по две стъпала наведнъж.

41.

Йерусалим

За Бен Рои най-тревожно бе не това, че му предлагаха официален подкуп да зареже разследване на убийство, а че обмисляше сериозно предложението, докато вървеше към детективското крило на участъка.

Би трябвало да го отхвърли на мига. Предложението беше против всичките му морални принципи, против всичко, за което се бе борил. Добре, може невинаги да играеше строго по правилата, позволяваше си волности с юмруците и свободни интерпретации на правилниците.

Само че различаваше правилното от неправилното; знаеше, че понякога дори да огънеш границата, както бе направил с Геннадий Кременко, винаги има граница. Ясна черта, разграничаваща добрите от лошите. И въпреки всичките си недостатъци той винаги е бил от правилната страна на тази граница, никога не я беше прекривал. Винаги се бе борил справедливостта да възтържествува.

А сега искаха от него да вземе гумичка и да изтрие чертата. Да се престори, че не съществува. Да обърне гръб на всичко, в което вярваше.

Можеше да им каже да си го заврат някъде. Да разкаже всичко на Натан Тират и цялата история да цъфне и върже на първата страница на „Хаарец“.

И въпреки това...

Стигна крилото на детективите и влезе в кабинета си. Вътре нямаше никого. Цялото крило бе неестествено тихо и пусто. Направи си кафе, изключи мобилния и се отпусна в стола си.

Не се страхуваше. Не беше това. Беше корав тип, повече от способен да се защити. „Барън“ не го плашеха, политиките — още по-малко.

Но не беше и идиот. „Барън“ имаха влияние. Сериозно влияние. И да тръгне срещу тях, означаваше да създаде неприятности. Сериозни неприятности. Не само за него, но вероятно и за Сара. А също и за бебето. Вече бяха убили един човек. А може би и много други. „Решиш

ли да играеш на своя глава, ще ти се нахвърлят като чакали върху шибан труп.“ Не ставаше дума само за него. Трябваше да помисли и за други.

Сръбна от кафето, потупвайки мобилния по бедрото си.

Да кажем, че се обърне към медиите. Какво ще постигне? Ще прецака кариерата си, ще изкара себе си и любимите си хора на огневата линия — и защо? Вярно, бяха уличили „Барън“ за изхвърляне на токсични отпадъци, но нямаше пряка връзка между компанията и убийството на Ривка Клайнберг, а само косвени доказателства. А като се имаха предвид юристите на „Барън“, косвените доказателства не бяха никакви доказателства. По дяволите, можеха дори да обърнат нещата така, че да стоварят вината за отпадъците на трета страна или изобщо да се измъкнат. В най-добрия случай щеше да има глоба и поразклатена репутация. Може би и загуба на газовата концесия в Египет. Дразнещо, но едва ли катастрофално — не и за компания с подобни размери. От друга страна, за него... Везните изобщо не се накланяха в негова полза.

„В безизходно положение сме. Можеш да се опиташ да спасиш нещо.“

Духна кафето, отпи отново и се зазяпа разсеяно в картата на отсрещната стена.

Предложението си го биваше, дума да няма. Подкуп, възнаграждение, или както там го наричат. Адски добро предложение, стига да можеш да се справиш с моралните аспекти. Коренна промяна на живота. Двойно повече пари, по-малко работа, къща на безценица, ранно пенсиониране. А тъй като детската градина предстоеше да бъде затворена, Сара нямаше да е вързана в Йерусалим. Можеха да се преместят на север в Кириат Ата, където се намираше Академията, може би да си изберат местенце край морето, да започнат отначало. Да осигурят на хлапето — или може би на хлапетата — по-добър живот, отколкото биха могли да имат в тенджерата под налягане, наречена Свещен град. Щяха да бъдат близо и до роднините си — неговите родители живееха северно от Хадера в равнината Шарон, а нейните в Галилея... Колкото повече се замисляше, толкова по-привлекателно му изглеждаше.

Стига да се справеше с моралния аспект. С факта, че ще остави убиеца ненаказан.

Би ли го направил? В края на краищата спирането на едно следствие не означаваше хвърлянето му в кошчето за боклук. Както беше казала Леа Шалев, обстоятелствата се променят. Влиянието на „Барън“ можеше да намалее и може би ставаше въпрос само за отлагане на правосъдието, а не за забравянето му. Също като при риболова — някои риби трябва да ги извадиш от водата веднага щом клъвнат, а други трябва да ги пуснеш да плуват за известно време, докато останат без сили. Крайният резултат е същият. Пак ще имаш пъстърва за вечеря. Всичко се свеждаше до избора на подходящия момент.

Или може би се залъгваше. Опитваше се да подслади факта, че обмисля да влезе в ролята на Фауст и да продаде душата си на дявола.

Не знаеше, просто не знаеше. Разглеждаше го от всички страни, претегляше нещата. И през цялото време чуваше гласа на Сара на заден план, онова, което бе казала в деня на скъсването им: „Нещо трябва да се жертва, Ариех.“ Това твърдение никога не бе звучало по-истински. Трябваше да се откаже от нещо фундаментално, от някаква съществена част от себе си. Това беше дилемата на последните четири години, сведена до най-простото уравнение — да избира между любимите си хора и съвестта си. Между черно и бяло. Между глава и опашка. Без алтернативни възможности. Ези или тура.

Не можеше да реши, сякаш го дърпаха в различни посоки, първо в една, после в друга, не можеше да избере. Накрая, сякаш уморена от това колебание, ръката му пое инициативата. Сякаш по своя воля тя вдигна телефона и го включи. Имаше съобщения, но вместо да активират гласовата поща, пръстите му набраха номер. Телефонът се доближи до ухото на Бен Рои и звънна. Автоматичен отговор. С гласа на Сара. Веждите му се повдигнаха, сякаш неочаквано му бяха тикнали телефона в ръката.

— Сара — рече той след сигнала. — Здравсти. Аз съм. Аз... такова... съжалявам за снощи... исках да... такова...

Помънка известно време, извини се отново, каза колко много му е харесала вечерята, колко прекрасна е била. Докато накрая нещо сякаш прещрака и думите потекоха свободно.

— Виж, Сара, трябва да поговорим. Не по телефона, а на четири очи. Искам да обсъдя нещо с теб. Предложиха ми работа. Добра работа. Наистина добра. В Хайфа. Така няма да съм на предната линия,

ще можем да започнем отначало. И тримата. Мисля, че ще приема предложението. Искам да бъда с теб, Сара. Повече от всичко на света. С теб и с Бубу. Като истинско семейство. Нищо друго няма значение. Нищо. Може ли да намина по-късно?

Поколеба се, добави „Страшно много те обичам“ и затвори.

Правилно постъпваше. Вече го знаеше. Част от него винаги щеше да се чувства зле, но това беше цената. В крайна сметка единствено Сара и бебето бяха от значение. Трябваше само да се справи с чувството за вина. И да се надява, че някой ден „Барън“ ще си получат заслуженото. Макар и не днес. Както беше казала Леа Шалев, ние сме пчелички, изпълняваме заповеди. А това е заповед. В крайна сметка щеше да направи точно това, което му се казва.

Облегна се назад. Чувстваше се странно спокоен, сякаш бяха свалили товар от раменете му. В следващия момент обаче се наведе отново напред — телефонът му иззвъня. Вдигна, без да поглежда екрана, тъй като мислеше, че е Сара. Не беше тя.

— Бен Рои, аз съм. Опитвах се да се свържа с теб. Трябва да поговорим.

Изведнъж товарът се спусна отново. Точно сега това бе разговор, който не му се искаше да провежда.

Луксор

Халифа седеше на ръба на бюрото си, същинско динамо нервна енергия.

— Това е положението тук — обясни той, загаси цигарата си и моментално запали нова. — Ако ще действаме срещу тези компании, ще трябва да пуснеш официално искане за съдействие. Ако можеш да включиш и американските власти, още по-добре.

Бен Рои мълчеше от другата страна.

— Знам, че е безумно — продължи Халифа, който изтълкува погрешно липсата на отговор. — Но просто в тази страна нещата стават по този начин. „Барън“ и „Джосер“ имат много връзки. Трябва да... атакуваме на два фронта, както се казва. И тъй, имаш ли идея колко време ще е нужно за пускането на такова искане?

Пак нямаше отговор. Халифа повтори въпроса — може би Бен Рои беше зает с нещо. Последва въздишка, или може би стон.

— Трябва да поговорим за това.

— Знам, че трябва да поговорим. Нали затова ти се обаждам!

Халифа се разсмя малко налудничаво. От другата страна обаче не споделяха настроението му.

— Бен Рои?

— Виж, приятелю, има известни усложнения...

Египтянинът сбърчи чело.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто...

Отново въздишка, сякаш Бен Рои подбираше думите си.

— Казано с две думи, случаят се поема от друг отдел. Защото „Барън“ са американци и тъй нататък. Имат много връзки и тук, така че се налага да действаме внимателно.

Нещо в тона му накара Халифа да застане нащрек.

— Не разбирам какво искаш да кажеш?

— В общи линии, отстранен съм от случая. Вече не работя по него.

Халифа слезе от бюрото, без да обръща внимание на сипещата се по пода пепел. Предупредителната аларма в главата му зазвуча по-силно. Много по-силно.

— Това някаква шега ли е?

Бен Рои изсумтя.

— Както се изрази шефката ми, не съм си надянал майтапчийската физиономия.

— Значи са те отстранили от разследването? Просто така?

— Общо взето.

— Но защо? Сутринта ми каза, че на практика си разрешил случая.

Бен Рои измънка нещо.

— Какво?

— Казах, че подобни неща се случват.

— Не ти ли е кофти от това?

— Разбира се, че ми е кофти.

— Не ти личи по гласа.

— Повярвай, Халифа, кофти ми е. Просто няма какво да направя. Виж, винаги ще ти бъда благодарен за...

— Значи ще кажеш на другия отдел да пусне искането.

— Моля?

— Ще кажеш на другия отдел да пусне искането. Не мога да направя нищо без официално искане за съдействие от ваша страна.

— За съжаление нещата не са така прости.

— Че какво сложно има? Обаждаш им се, обясняваш ситуацията...

— Нещата изобщо не са прости — повтори Бен Рои.

В гласа му се долавяше раздразнение. И нещо друго. Смущение, макар Халифа да не беше съвсем сигурен. Той дръпна ожесточено от цигарата, челото му вече се бърчеше от подозрение, не от загриженост.

— Какво става? — попита той.

— Нищо не става.

— Току-що са те отстранили от разследване на убийство, а ти ми казваш, че нищо не става.

Мълчание.

— Някой се е докопал до теб. Познах ли?

— Какво имаш предвид?

— Някой заплашва ли те?

— Никой не ме е заплашвал.

— Тогава защо случаят е прехвърлен на друг отдел?

— Нали току-що ти казах, мамка му! — Този път раздразнението бе недвусмислено. — „Барън“ са американска компания, имат силни връзки тук, има определени начини да се действа...

— В такъв случай ми дай име и телефон и ще говоря направо с другия отдел.

— Тия работи не стават така. Не можеш да се обадиш изневиделица...

— А ти как ми се обади? Забрави ли? Точно така започна всичко. Обади ми се изневиделица и ме помоли за помощ. А сега аз моля теб за помощ. Имам пълна с токсични отпадъци мина, отровени кладенци, баржи по Нил... Не мога да предприема нищо срещу виновниците, ако твоето правителство не помоли моето...

— Не ми повишавай тон, Халифа.

— Не повишавам тон!

— Повишаваш! И това не ми харесва. Не знам какво ти се е случило снощи...

— Снощи ми се случи това, приятелю, че едва не умрях в мината, защото ти ме помоли...

— Не съм те молил да правиш каквото и да било!

— Помоли ме да ти помогна в разследването на убийство! И аз ти помогнах. И сега ти помагам. „Барън“ са убили жена в Йерусалим...

— Не знаем дали те са го направили.

— Разбира се, че те са го направили! Много добре го знаеш. Научила е какво правят в мината...

— Нямаме преки доказателства...

— Какви ги дрънкаш, мътните да го вземат? Имам цяла мина доказателства! Милион варели доказателства! Никога не съм работил по случай с толкова много...

— Това не е твой случай!

— Напротив, мой е! Ако не бях аз, нямаше да знаеш нищо за Самюел Пинскър, за мината, за „Джосер“...

— И съм ти благодарен за това, казах ти. Но сега топката е в нашата половина. Случаят е израелски. И аз ти казвам, че помощта ти вече не е нужна.

— Нужна е! — Халифа яростно дръпна от цигарата. Ръката му трепереше. — Нужна е, защото явно не си достатъчно мъж...

— Какво? Какво ми каза?

— Не си достатъчно мъж, за да довършиш разследването и да спипаш престъпниците.

— Как смееш!

— Някой се е докопал до теб, Бен Рои.

— Няма да позволя...

— „Барън“ са се докопали до теб.

— Не знам какви ги...

— „Барън“ са те спипали! Затова разследването е прехвърлено другаде. Аз ти помогнах, Бен Рои. Аз ти разреших случая. Рискувах живота си. А сега ти като един долен чифут...

— Какво? Какво? Как смееш, мръсен дребен песоглав...

— Те убиха сина ми!

— Не бъди такъв проклет...

— Убиха момчето ми! — Халифа вече крещеше. — Баржа на „Джосер“, натоварена с отровите на „Барън“. Те убиха Али. Убиха мен.

Убиха Зейнаб. А сега ти не искаш да ми помогнеш да ги накарам да си получат заслуженото, защото те е страх. Копеле! Страхлив чифутин!

Срита кошчето за боклук до бюрото и го запокити през кабинета. От другата страна на линията се чуваше тежкото дишане на Бен Рои. След известно време, израелецът заговори отново. Личеше, че полага усилия да се овладее.

— Съжалявам за случилото се със сина ти, Халифа. Наистина съжалявам. И съм ти благодарен за всичко, което направи. Но нещата спират до тук. Свършено е. Разбираш ли? Свършено.

Отново настъпи тишина. После най-неочаквано прозвуча друг глас. Не на Бен Рои. Женски.

— Не е свършено. Никак даже. Всъщност тепърва се започва.

Йерусалим

— Какво, по...

Бен Рои дръпна ужасен телефона от ухото си, после отново го доближи. Позна моментално гласа. Жената от „Немезида в действие“, дъщерята на Ривка Клайнберг. Дина Леви, или под каквото там име се подвизаваше сега. И беше на линия. Намесваше се в разговора им. Сякаш бяха разговаряли на четири очи в стая, а тя внезапно бе изскочила иззад шкафа.

— Как...?

— Сложихме бръмбар в телефона ти — прекъсна го тя, без да дочака въпроса. — Още в Мицпе Рамон. Хитро малко устройство. Позволява ни да подслушваме не само телефонните ти разговори, но и всеки, който говори в радиус пет метра от апарата.

Трябваше му малко време, за да проумее чутото. След това лицето му направо почерня.

— Затваряй, Халифа. Затваряй веднага.

Египтянинът се направи на глух.

— Коя сте вие? — рязко попита той. — Как така не е свършило?

Бен Рои повтори нареждането, но никой не му обръщаше внимание. Чувстваше се като хлапе, изритано от бандата си — можеше само да седи безпомощно и да слуша как жената обяснява на Халифа кои са „Немезида в действие“ и с какво се занимават.

— „Барън“ са пуснали в действие връзките си — каза тя. — Израелците ще потулят разследването. Приятелят ви взе подкуп, за да се откаже.

— Това е шибана лъжа! Не я слушай...

— Както му казах при срещата ни преди няколко дни, законът не докосва компании като „Барън“. Или „Джосер“. Или която и да било от този калибър. Единственият начин да се справиш с тях е да играеш толкова мръсно, колкото и те.

— Казвайте тогава! — Халифа изведнъж зазвуча развълнувано. Настоятелно. — Казвайте какво мога да направя!

— Да не си откачил, Халифа? Дори не си помисляй...

— Кажете какво мога да направя!

— Можете да ни помогнете — каза жената.

— Да. Ще го направя. Ще направя всичко.

— За Бога, Халифа!

— Довечера ще пристигне пратка отпадъци. Хакнахме системата на „Джосер“ и разполагаме с всички детайли. Имат док за дълбоко газещи кораби северно от Розета, точно при устието на един ръкав на Нил. Корабът трябва да пристигне около полунощ. В момента пътуваме натам. Ще заснемем всичко, може би ще разпитаме един-двама от екипажа. После трябва да отидем до мината. Можете ли да ни заведете?

— Разбира се!

— Халифа!

— Ще ви пратим есемес със сигурен телефонен номер. Обадете ни се и ще се уговорим къде да...

— Идвам в Розета! — извика Халифа. — Те убиха сина ми. Искам да участвам.

— Съжалявам, но не работим...

— Идвам в Розета! Това е уговорката. Искам да видя всичко с очите си. Идвам в Розета, след което ви завеждам до мината. Или така, или никак.

Чу се приглушен шепот, сякаш жената се съвещаваше с някого.

— Добре — с неохота каза тя. — Розета. У вас ли е бележникът? Онзи за мината?

— Да — отвърна Халифа.

— Вземете го със себе си. Може да ни послужи. Пращаме есемеса.

— За Бога, Халифа, чуй ме, тези хора са...

— Какво? Какви са тези хора?

За първи път през последните две минути някой обърна внимание на Бен Рои.

— Какви хора са, Бен Рои? Кажете ми.

— Ненормалници! Терористи!

— А ти си лъжец и страхливец! Вече знам с кого предпочитам да работя. Ти имаше шанс, Бен Рои. И избра да приемеш подкупа и да се махнеш. Това вече не е твоя работа. Ще ви се обадя веднага щом получа есемеса.

Последните думи бяха адресирани към жената. Бен Рои извика на Халифа да не го прави, че това е лудост, че те никога няма да пипнат „Барън“ и трябва просто да приеме този факт. Говореше на себе си. Връзката вече беше прекъснала. Той запрати мобилния през стаята — и в същия миг забеляза фигурата, която стоеше на прага.

— Подслушваш ли, Дов?

Луксор

Есемесът чакаше Халифа още щом прекъсна връзката. Номер на мобилен телефон. Египетски, ако можеше да се съди по кода. Набра го. Жената отговори. Намирали се на около два часа път от Розета. Може ли да се добере до крайбрежието? Няма проблем, отвърна той. Имаше редовни полети от Луксор до Александрия през Кайро.

— Само че не мога да взема оръжие в самолета. Дори с полицейската значка.

— Забрави — рече тя. — Разполагаме с предостатъчно оръжия. Пусни есемес на този номер, щом научиш с кой полет ще пътуваш. И не си помисляй да ни въртиш номера.

Халифа понечи да ѝ обясни, че и през ум не му е минавало подобно нещо, но тя вече беше затворила. Той остана да седи за момент, някъде в главата му мигаше мъничка предупредителна светлина. Беше твърде нахъсан, прекалено завладян от емоциите, за да ѝ обърне внимание. Справедливост — тя беше единствената му грижа. Справедливост за сина му. И изобщо не му пукаше как ще я получи.

Пропъди всички съмнения, грабна телефона и звънна на „Иджипт Еър“ да резервира полета си на север.

Йерусалим

— Подслушваше ли? — повтори Бен Рои, без да може да скрие обвинителните нотки във въпроса си.

Дов Зиски не отговори, просто стоеше на прага и се взираше, без да мига, през кръглите си очила. Беше стиснал наръч листа.

— Дов?

— Позволяваме на „Барън“ да се измъкнат, така ли?

— Значи си подслушвал.

— Чаках да ти дам това. — Зиски посочи листата. — А ти крещеше.

Последва неловко мълчание. Накрая Бен Рои изсумтя и махна с ръка. Не му се влизаше в още спорове.

— Аз съм виновен. Трябваше да внимавам с тона.

Ако се надяваше по този начин да разведри обстановката, не успя. Зиски пристъпи напред.

— Защо? — попита той. — Мислех си, че сме...

— Леа Шалев ще ти обясни — прекъсна го Бен Рои. — Случаят се поема от „Специални разследвания“ и точка по въпроса. Случват се такива неща. Е, какво е това?

Зиски нямаше намерение да се отказва.

— Но ние не можем просто да...

— Не ми казвай какво можем и какво не можем, Дов.

Тонът му беше по-рязък, отколкото възнамеряваше, но бе изчерпан след конфронтацията с Халифа и не беше в настроение да започва всичко отначало. „Лъжец. Страхливец. Не си достатъчно мъж.“ Думите на египтянина още звъняха в ушите му и го смазваха, защото дълбоко в себе си знаеше, че са истина. Да, беше постъпил така заради Сара и бебето, а не защото самият той се страхуваше, но фактът си оставаше факт — бе зарязал случай и беше се облажил от това. Преди двайсет минути си въобразяваше, че ще успее да се справи с чувството за вина. Сега не бе чак толкова сигурен. И изобщо не искаше Зиски да подсилва съмненията му.

Хлапето пристъпи още една крачка към него.

— Ариех, виж...

— Ще се обръщаш към мен с „господине“.

— Но аз открих нещо за „Барън“ и мисля...

— Не искам да чувам за „Барън“ — озъби се Бен Рои. — Ясно? Отстранени сме от разследването, случаят е предаден нагоре, точка по въпроса. Каквото и да си намерил, просто го остави на бюрото. И се разкарай. Искам да остана сам.

Зиски стоеше със стиснати устни. Изражението му беше такова, че Бен Рои остана с впечатлението, че сега той е обвиняваният. Хлапето отиде до бюрото, хвърли листата на края му, обърна се и излезе. Документите се разпиляха по пода.

— Мамка му! — изсъска Бен Рои. — Мамка му!

Остана така, като свиваше и отпускате юмрук, ужасен от мисълта как ужасно бе заприличал на главния супер интендант Баум с коментара за обръщението. Накрая стана и тръгна след Зиски, за да се извини за избухването си. Не успя да го намери и след петминутна обиколка на участъка се върна в кабинета. Мобилният му лежеше на парчета в ъгъла на помещението. Нямаше представа как изглежда бръмбарът и не си направи труда да го търси. Взе картата, събра останалите парчета и ги изхвърли в тоалетната. Върна се в кабинета, претърси бюрото на колегата си Йони Зелба, намери старата нokia, която държеше там, пхна картата и включи апарата към зарядното. После започна да събира разпилените листа. Бяха навсякъде по пода и под бюрото и се наложи да лази на четири крака, за да стигне до някои от тях, което му се стори заслужено. Събра листата, подреди ги на купчина и тъкмо ги слагаше с отвращение в контейнера за входящи документи, когато нещо привлече вниманието му. Име. С получер шрифт. Дина Леви. Спомни си, че беше помолил Зиски да я проучи, когато хората от „Немезида“ го бяха пленили. Явно това беше докладът му. Макар че не беше ли казал току-що...

Намръщи се и седна. Листата бяха разместени и без номера на страниците му отне известно време да ги подреди. Имаше нещо с емблемата на ИОС отгоре, копие на имейл от израелското посолство в САЩ, разпечатка на вестникарска статия за момиче, арестувано при демонстрация на антиглобалисти в Хюстън (не се ли намираше именно там централата на „Барън“?). Сериозна колекция от материали. Зиски явно беше работил здравата. Това го накара да се почувства още

по-зле заради начина, по който се бе държал с него. Подреди листата на спретната купчинка, седна и зачете от самото начало. Отначало бавно. После все по-трескаво, когато парчетата започнаха да застават по местата си и оформиха цялата картина. Когато стигна последната страница, лицето му бе станало пепеляво и на челото му беше избила пот.

— Боже мой — прошепна той и извика: — Халифа!

Луксор

„Иджипт Еър“ нямаха свободни места в икономичната класа. Нито в бизнес класата. На Халифа не му остана нищо друго, освен да си купи билет за първа класа. При други обстоятелства щеше да изпитва угризения на съвестта. Сега изобщо не се замисли. Мислеше единствено за убития си син.

Потвърди полетите — от 19:05 до Кайро, прехвърляне в 20:20 за Александрия и пристигане в 20:50 ч. Както беше инструктиран, прати детайлите на хората от „Немезида“. Отговорът дойде почти веднага: *Обади се, щом пристигнеш, и ще ти кажем какво да правиш.*

Отново някъде дълбоко в главата му светна предупредителна лампичка. Отново не ѝ обърна внимание. Обади се у дома и скалъпи за Зейнаб поредната история, че се налага да работи до късно. Имаше време за убиване, преди да отиде на летището, така че взе карта на Делтата и петнайсетина минути оглежда територията, където му предстоеше да отиде.

Розета, известна повече като Рашид, се намираше на устието на западния от двата големи ръкава, на които Нил се разделяше, преди да стигне морето. Самото градче беше разположено на западния бряг на реката, а няколко километра надолу по течението се намираше средновековният Форт Каитбей, където през 1799 г. нашествениците на Наполеон бяха открили прочутия Розетски камък. Тези неща не интересуваха Халифа. Вниманието му беше насочено към голия пясъчен нос северно от Каитбей, където Нил най-сетне приключваше дългото си 6700 км пътуване и се вливаше в Средиземно море. Районът беше отбелязан като природен резерват и военна зона, което означаваше, че е достъпен само за хора със съответните разрешителни. Именно там се намираше докът на „Джосер“, далеч от любопитни очи.

И до него можеше да се стигне само по един път. Налагаше се или да вървят пеша, или да се опита да баламоса патрулите с полицейската си значка. Щеше да реши, когато стигне на място. Засега просто искаше да знае какво го очаква.

Бен Рои му звъня четири пъти, докато изучаваше картата. Всеки път оставяше обажданията на гласова поща и след това ги изтриваше, без да ги изслуша. Израелецът явно гонеше новите си цели и Халифа нямаше намерение да слуша лъжите и извиненията му. Беше получил своя шанс. Сега Халифа щеше да довърши онова, което той бе започнал. Щеше да го довърши с помощта на „Немезида в действие“. Бен Рои можеше да си го начука. Коварен еврейски страхливец.

Погледна картата за последен път и малко преди 18:00 тръгна надолу, като взе бележника на Самюел Пинскър. По стълбите чу гласа на началник Хасани от фоайето, който кастреше някого във връзка с подготовката за откриването на музея в Долината на царете утре вечер. Халифа нямаше желание да го вижда и беше принуден да чака пет минути на площадката, докато началникът излезе от сградата. Изчака за всеки случай още трийсет секунди и забърза навън — вече закъсняваше. Тъкмо завиваше наляво по „Мадина ал Минавра“ и се канеше да вземе такси до летището, когато познат глас го повика.

Зейнаб.

Тя стоеше на отсрещния тротоар, до разчистения терен пред полицейския участък. Халифа си погледна часовника — 18:10, вече доста закъсняваше — и изтича при нея.

— Какво правиш тук?

Хиджабът ѝ се бе дръпнал назад, по челото ѝ беше избила пот. Сякаш беше тичала.

— Зейнаб?

— Каза, че ще работиш до късно.

— Да. Аз... просто излязох да взема нещо за хапване.

Бяха женени от двайсет години и нито веднъж не я беше лъгал. А през последните трийсет и шест часа като че ли правеше само това. Тя докосна ръката му и погледът ѝ срещна неговия. Не беше нужно да казва каквото и да било. Всичко бе в очите ѝ. Тя знаеше, че не ѝ казва истината. Минаха две секунди. После тя дръпна ръката си, отстъпи назад и сведе глава.

— Тя красива ли е?

На Халифа му трябваше време, за да разбере какво означава това.

— О, Зейнаб! — В гласа му се долавяше едновременно горчив смях и ужас. — Зейнаб!

Приблужи, хвана я за ръката и я отведе няколко метра навътре в разчистеното пространство, по-далеч от минувачите по тротоара.

— Как можа да си помислиш подобно нещо?

— Знам, че не бях добра съпруга, Юсуф. През последните девет месеца. Откакто... — Примигна, за да махне сълзите. — Не те обвинявам. Наистина.

— Престани, Зейнаб. Престани веднага.

Пъхна бележника във вътрешния джоб на якето си и взе ръцете ѝ в своите. Прекрасните ѝ ръце с дълги изящни пръсти. Ръцете, които нямаше да му омръзне да държи до последния си дъх.

— Ти си любовта на живота ми. През всички години, откакто сме заедно, не съм погледнал друга жена. Защо да го правя, когато най-прекрасната жена на света е до мен?

— Тогава защо, Халифа? Защо ме лъжеш? Чувам го в гласа ти, виждам го на лицето ти. Познавам те.

Сега беше ред на Халифа да сведе глава.

— Къде беше снощи? — притисна го тя. — Не се обади. Когато се прибра, дрехите ти бяха мръсни, не беше спал, по ръката ти имаше кръв, приличаше на призрак...

Ръцете ѝ трепереха.

— Какво става, Юсуф? Кажи ми.

— Просто... работа — измънка той, пристъпи от крак на крак и погледна крадешком часовника си. — Историята с Долината на царете, началник Хасани...

Тя дръпна ръцете си и скри лице в шепи.

— Моля те, Юсуф! Стига лъжи. Знам колко много се осланях на теб, откакто изгубихме Али, колко много товар трябваше да носиш, освен собствената си мъка, колко...

— Не говори така, Зейнаб! Никога не си била товар! Никога! Ти си ми съпруга...

— Тогава кажи на съпругата си какво става! Моля те, умолявам те! Кажи ми!

Сълзи се събираха по миглите ѝ и капеха по бузите.

— През последните няколко дни за първи път почувствах... помислих си, че може би има някаква светлина в края на тунела. Но не мога да го направя без теб, Юсуф. Нещо не е наред, усещам го. Трябва да знам. Защото да изгубя съпруга си след... след...

Не можеше да завърши изречението. Халифа я хвана за раменете и хвърли поглед към часовника си. Мразеше се, че го прави, но времето бе толкова малко, а имаше толкова път, за да хване самолета...

— Няма да изгубиш съпруга си, Зейнаб. Обичам те, с теб съм. Винаги ще бъда с теб. Винаги. Просто сега... сега трябва да отида до Александрия...

— Александрия!

— Няма за какво да се безпокоиш...

Тя свали ръце от лицето си и отново се дръпна.

— Какво не ми казваш, Юсуф?

— Нищо...

— Какво не ми казваш!

— Сложно е.

— Обясни тогава!

— Трябва да направя едно нещо... едни хора... един случай на Бен Рои...

— Кажи ми!

— Али! Всичко е заради Али!

Каза го по-силно, отколкото възнамеряваше, почти го извика. Минувачите зад тях се обърнаха. Халифа не им обърна внимание.

— Заради сина ни е — повтори той, като се мъчеше да говори спокойно. — Заради нашето момче. Нямам време да ти обяснявам подробностите, те не са от значение. Достатъчно е да знаеш, че ще въздам справедливост за Али.

Тя не каза нищо, само се взираше в него. Ръката ѝ докосваше шията, кафявите ѝ очи бяха замъглени от страх.

— Те го убиха, Зейнаб. „Джосер“. И една друга компания като тях. Те убиха Али. И аз ще ги пипна. Ще ги накажа. Има хора, които ще ми помогнат. Добри хора. Няма от какво да се боиш. Всичко ще бъде наред. Ще има справедливост за момчето ни. Ще пипнем кучите синове!

Тя клатеше глава.

— Не мога да те позная — прошепна. — От двайсет години съм с теб, а изведнъж не мога да позная собствения си съпруг.

— Какво не познаваш? — Отново повиши тон, нещо пламна в него. — Те убиха сина ни и аз искам справедливост! Какво не можеш да познаеш в това?

— Този гняв. Тази... тази... лудост.

— Нима да искаш справедливост е лудост?

— Да оставиш жена си и семейството си, за да тръгнеш на някаква идиотска мисия...

— Не е идиотска мисия! Не казвай това! Законът няма да ги докосне, така че се налага да го направя лично! Трябва да ми благодариш за това! Разбра ли? Да ми благодариш, неблагодарна...

Млъкна внезапно и зяпна с ужас юмрука, който бе вдигнал към лицето на жена си. Никога не бе правил подобно нещо. Две секунди Халифа гледа втрещено юмрука си, сякаш сам се беше материализирал пред него. После ръката му се отпусна като камък.

— Ох, Господи, съжалявам — промълви той. — Моля те, не исках... Ужасно съжалявам.

Зейнаб се взираше потресена в него. Високоговорителите от минарето на джамията „Елнас“ призоваваха за вечерна молитва. После Зейнаб направи нещо, което не бе правила никога досега. Пристъпи напред, падна на колене пред Халифа и събра смирено длани.

— Съпруге — прошепна тя. — Обич моя, светлина моя, живот мой. Никога, никога не съм заставала на пътя ти. Никога не съм искала нещо от теб. Но днес те умолявам, умолявам те — каквото и да си мислиш, че правиш, откажи се. Умолявам те, откажи се.

Той се наведе и се опита да я изправи. Даваше си сметка, че хората ги гледат и ги сочат с пръст. Зейнаб избута ръката му и направо се долепи до него. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Ако можеше някак да върнеш момчето ни, щях да те благословя с цялата си душа да тръгнеш — задавено рече тя. — Аз самата щях да тръгна с теб. До края на света и отвъд него. Но това няма да върне Али. Търсиш отмъщение за нещо, което беше ужасна злополука...

— Не е било злополука, Зейнаб! Убили са го, не знаеш историята...

— Зная, че синът ми е мъртъв! И че ако замине сега, мъжът ми също ще умре! Не е ли достатъчно болката в това семейство? Ако не за мен, помисли за децата си. За Юсуф и Бата. Те вече изгубиха брат. Моля те, моля те, не позволявай да загубят и баща си!

— Те няма да...

— Ще изгубят, Юсуф! Знам го, усещам го! При всички луди и опасни неща, които си вършил досега, винаги съм стояла до теб, защото си най-добрият човек на света и знаех, че онова, което правиш, идва от добротата в сърцето ти. — Тя се удари в гърдите. — Но това, Юсуф, това... каквото и да си замислил, то не е от доброта. Виждам го в очите ти. То е от гнева, от омразата и болката, и от него няма да излезе нищо, освен още болка. Ако това, което казваш, е истина, Аллах ще бъде съдникът на тези хора. Негово е тяхното наказание, не твое. Това ще свърши трагично, Юсуф, знам го! А аз не мога да понеса повече трагедии. Никой от нас не може.

Вече ридаше, беше се вкопчила в краката му като уплашено дете.

— Умолявам те, Юсуф, като съпруга, като майка, като приятел, не отивай. Умолявам те. Не отивай. Не ме оставяй. Остани! Остани!

На десетина метра от тях се беше събрала малка тълпа и гледаше разиграващата се драма. Един дори беше вдигнал мобилния си телефон и снимаше сцената. Халифа не им обръщаше внимание. Освободи се от ръцете на Зейнаб коленичи до нея и я прегърна.

— Всичко е наред — прошепна той. — Всичко е наред, скъпа. Всичко ще се оправи.

Тя постепенно се успокои. Халифа се отдръпна, повдигна брадичката ѝ, извади кърпа от джоба си и избърса сълзите от бузите ѝ. Още известно време останаха на колене прегърнати, а всичко около тях сякаш избледняваше и изчезваше. Бяха само двамата, в своя собствен малък свят. Накрая той нежно ѝ помогна да се изправи. Тя понечи да се усмихне, мислейки си, че е отстъпил. После го видя да си поглежда часовника.

— Ох, Господи, Юсуф, помислих си...

Той вдигна пръст и докосна устните ѝ, за да млъкне. Всеки друг път през тези двайсет години щеше да изпълни безусловно подобни молби. Щеше да направи всичко, което поиска от него. Щеше да скочи и в пропаст, стига тя да го пожелае. Но нещо се беше случило с него в

мината. Нещо се беше променило. Изместило. Вкоравило. Вече не беше човекът, който бе преди.

— Обичам те, Зейнаб — каза той. Изведнъж гласът му стана глух и безизразен. — Обичам те повече от всичко на света. Теб и децата. Вие сте всичко за мен. Но трябва да го направя. За Али. И нито ти, нито който и да било може да ме спре. Ще се върна утре сутринта. Обещавам.

Наведе се и целуна челото ѝ. После погледна отново часовника — 18:28, не биваше да губи нито миг повече. Извади бележника на Пинскър от джоба си и се затича в тръс. Зад него мъжът с мобилния телефон протегна ръка и засне от близък план Зейнаб, която отново рухна на колене и скри лице в шепите си.

Израел

— Здравсти, Ариех. Получих съобщението ти. Обещах да ида на вечеря у Ринат, но можеш да минеш по-късно, ако искаш да поговорим. Или пък да го оставим на закуска. Ако сериозно мислиш за тази нова работа и за местене в Хайфа... нека го обсъдим. Чакам да се обадиш. Шалом.

Бен Рои прослуша съобщението, стиснал телефона в лявата си ръка, докато с дясната вадеше червените полицейски номера от багажника. После пусна следващото съобщение.

— Послеслов. И аз те обичам, граманадчо. Въпреки всичките ми усилия да не го правя.

Затвори багажника, заключи колата, лепна магнитния номер отзад, като през цялото време се чудеше как да отговори, как да си признае, че макар да я обича повече от всичко, за пореден път ще я разочарова. Не успя да измисли как да го изрази с думи, да го направи да звучи различно от онова, което си беше — поредното отблъскване. Времето буквално се изпаряваше и реши да изчака, докато не се качи на борда. Направи последен опит да се свърже с Халифа, след което прибра телефона в джоба си, сложи предния номер и се втурна презглава в залата за заминаващи на международното летище „Бен Гурион“.

Постъпваше абсолютно безумно, но това бе единственият план, който му дойде на ум за толкова кратко време. Египтянинът не

отговаряше на повикванията му. Същото се отнасяше за Дани Перлман от „Междуведомствени връзки“, което означаваше, че няма пряка връзка с египетските власти. А и дори да се бе свързал с тях, какво щеше да им каже? Че шайка побъркани антикапиталисти се канят да извършат нападение на египетска територия? С помощта на един от собствените им полицаи? Не виждаше как това може да се отрази добре на Халифа. Дори да спасеше живота му.

Накрая, отчаян и без да вижда друга алтернатива, той се обади в „Ел Ал“. Имаха полет веднъж седмично до Александрия — същия, за който си бе резервирала билет Ривка Клайнберг. Полетът обаче беше за утре вечерта, а дотогава капанът със сигурност щеше да е щракнал и Халифа щеше да лежи по очи някъде с дупка от куршум в челото. Другата възможност бе египетски самолет на „Еър Синай“, дъщерна фирма на „Иджипт Еър“. Свърза се с тях, макар да не таеше особени надежди. Песимизмът му се оказа напразен. Имаха полет тази вечер. В 19:10, кацане в Александрия в 20:45. Бен Рои се чудеше какво да прави, трескаво се опитваше да намери някакъв по-лесен начин да помогне на приятеля си. Едва не отиде да се моли на Стената на плача. Накрая не успя да измисли нищо и си резервира място. Мина през дома си да вземе паспорта, после кара като луд до Лод и пристигна седемнайсет минути преди излитането. Бързането може би беше за добро. Също като влизането на Халифа в мината. Ако имаше време да обмисли какви ги върши, сигурно никога нямаше да се реши на подобна постъпка.

Бюрата на „Ел Синай“ бяха празни, към пътниците отдавна бе отправено последно повикване. Цивилен нямаше абсолютно никакъв шанс да се качи в самолета непосредствено преди излитането. Благодарение на полицейската си значка Бен Рои успя да прескочи формалностите и спринтира към портала. Спречка се с момичето на изхода, което не искаше да го пусне. Данните му обаче фигурираха в компютъра и отговаряха на тези в паспорта му, така че в крайна сметка я накара да отстъпи. Все още закопчаваше колана си — седнал между възрастна арабка и пълен мъж с бинтована ръка, — когато самолетът се отдели от ръкава и започна да маневрира към пистата.

Извади мобилния си. Нещата в Египет сигурно щяха да бъдат напечени и не искаше да го безпокоят. Ако искаше да отговори на Сара, трябваше да го направи сега. Наведе се и започна бързо да

набира номера ѝ с надеждата, че от екипажа няма да го забележат. В последния момент размисли и реши да напише есемес. Поради някаква необяснима причина — най-вероятно заради стреса, — написването на съобщението изведнъж му се стори неимоверно важно. Обмисляше го през цялото време на маневрите и едва когато самолетът излезе на пистата и двигателите му вдигаха обороти, той започна да натиска клавишите.

„Обичам ви и 2-мата. Повече от всичко. Винаги ще съм до вас. Обещавам. Ще се обадя утре. Ще бъдем най-щастливото сем.“

Едва успя да добави целувки и да натисне бутона за изпращане, защото самолетът вече се засилваше по пистата. В следващия момент се отделиха от земята и той напускаше родината си.

— Не бива да го държите включен — укори го мъжът с бинтованата ръка. — Може да попречи на управлението.

— Така е — отвърна Бен Рои. — Съжалявам.

Изключи телефона, облегна се назад и се загледа в тавана. Очите му незнайно защо се напълниха със сълзи.

Уилям Барън също се взираше в тавана на самолета, макар че в неговия случай това бе притежаван от компанията „Гълфстрийм G650“ и очите му определено не бяха насълзени. Никак даже. Имаше чувството, че никога не се е чувствал по-добре. Кулминацията приближаваше бързо. Всички години планиране и схеми, маневри и лъжи... Господи, каква кулминация се очертаваше само! По-добра от всичко, което бе постигал с онези долнопробни черни проститутки в Хюстън. Ето на това му се вика забавено удовлетворение!

Завъртя бърбъна в чашата си.

Решението му да заmine беше спонтанно. Макар присъствието му да не беше задължително, почувства внезапна необходимост да бъде близо до екшъна. Не в разгара му — имаше други, които да свършат черната работа. Близо. Само преди няколко часа се беше излежавал в апартамента си. А ето че сега бе на път. Малко

спонтанност, именно от това се нуждаеше компанията. Баща му вземаше решенията си с бързината на ледник. Никога не действаше импулсивно. Всичко това щеше да се промени, когато Уилям поемеше управлението. Малко повече вяра в инстинкта, малко повече гъвкавост. Под негово ръководство „Барън“ щеше да се превърне в напълно различна компания. Макар че щеше да си остане един от върховните хищници, някои неща не се променяха. Някои неща бяха в основата на всичко.

Отпи от бърбъна, като почукваше с мобилния по облегалката на креслото. Човек от екипажа дойде да го запознае с графика на полета. Движеха се по-бързо от очакваното, щяха да кацнат двацет минути по-рано. Уилям благодари и се отпусна в бялата кожа, загледан в телефона. В специалния телефон. Онзи, по който всеки момент щяха да му се обаждат.

Още четирийсет и осем часа и всички въпроси около семейния бизнес щяха да са уредени. Усмихна се и отпи. Кабината леко вибрираше около него. Никога не се беше чувствал по-добре.

Egunet

Ако беше вдигнал глава, докато влизаше в терминала за пристигащи на „Александрия Ножа“, Халифа щеше да забележи позната фигура, която се разправяше със служителите в другия край на залата. А ако беше отишъл да поговори с тази фигура, щеше да избегне голяма част от предстоящите главоболия.

Той обаче не вдигна глава. Беше твърде зает да слуша жената от „Немезида“, която му съобщаваше подробности за срещата им по телефона. Когато тя затвори, той вече излизаше от летището и единственият шанс за избягване на трагедията беше изпуснат.

Спря едно такси и каза на шофьора да го откара на изток към Розета, както беше инструктиран. Човекът се опита да завърже разговор, разпитваше за семейството му, какво го води по тия места, какво мисли за новото правителство. Халифа отговаряше едносрично и с неохота, а след няколко километра се умори от въпросите и показва полицейската си значка. Нататък пътуваха мълчаливо.

Отне им известно време, докато излязат от стария град. Едва след като минаха по високия път над обраслото с тръстика езеро,

жилищните сгради, заводите и нефтените рафинерии най-сетне останаха зад тях, заменени от пясъци и шубраци, памучни насаждения, палмови и цитрусови горички. Халифа пушеше, гледаше през прозореца и мислеше за сина си.

На половината път до Розета, точно както беше описала жената от „Немезида“, минаха покрай окъпана в неонов светлини бензиностанция на „Мобил Петрол“, след която имаше два огромни билборда, рекламиращи обувки „Пиер Карден“ и KFC. Халифа каза на шофьора да спре, плати сметката, слезе, измина петдесет метра нататък и застана до купата тръстика с формата на индианска колиба. Измина половин час. После сякаш от нищото по магистралата се появи бяла тойота „Ленд круйзър“ и наби спирачки пред него. В същия миг откъм палмовата горичка зад него се чуха стъпки и от сенките се появи млада жена.

— Влизай — каза тя и посочи отворената задна врата на джипа.

Халифа се подчини. Жената седна на предната седалка и шофьорът — слаб, приличащ на арабин мъж с цигара в ъгъла на устата — излезе отново на магистралата.

— Започнах да си мисля, че няма да дойдете — каза Халифа, докато набираха скорост.

— Трябваше да се огледаме хубаво — обясни жената, като се обърна към него. — За да сме сигурни, че не са те проследили. — Тя протегна ръка. — Дина. А това е Фаз. Радвам се, че се присъедини.

Халифа се ръкува.

— Юсуф Халифа.

— Знам — рече тя. — Нали подслушвахме разговорите ви. Това ли е бележникът, за който говорехте?

Дина посочи подвързаната в кожа книжка, надничаща от якето на Халифа, и той кимна.

— Пази го. По-късно ще решим какво да правим с него.

— Само двамата ли сте?

— Останалите са на брега. Разузнават пристанището.

— Какъв е планът?

Тя сви неопределено рамене.

— За момента такъв няма. Корабът трябва да пристигне в полунощ. Доколкото успяхме да разберем от системата на „Джосер“, той идва веднъж месечно, разтоварва отпадъците и заминава за още, а

баржите откарват разтовареното нагоре по Нил. Но как изглежда самата операция... — Тя отново сви рамене. — Ще разберем в движение.

Тя се обърна, порови в жабката и подаде пистолет на Халифа.

— Знаеш ли как се използва?

— Разбира се.

— Надявам се да не се наложи, но не бива да рискуваме. Не знаем на какво можем да се натъкнем.

Халифа претегли пистолета в дланта си. Глок, доколкото можеше да определи. Жената го гледаше, бледото ѝ напрегнато лице се появяваше и изчезваше в сенките, докато минаваха покрай лампите по магистралата.

— Пое риск, като дойде тук — каза тя след кратко мълчание. — И като се замеси с нас. Както каза приятелят ти, ние сме опасни. Луди.

— Бившият ми приятел — поправи я Халифа, остави пистолета и извади пакета „Клеопатра“. — И съм готов да рискувам.

За момент погледите им се срещнаха. Накрая тя кимна и се обърна напред. Халифа свали стъклото на прозореца и запали цигара. Изминаха останалия път в пълно мълчание.

Стигнаха в Розета двацет минути по-късно, малко след 22:30. Фаз като че ли знаеше къде отива и караше уверено през плетеницата шумни, ярко осветени улици. Накрая излязоха от града и продължиха по тесен асфалтов път на север към брега. Нил беше от дясната им страна — широк, черен, осеян с лодки и понтоните на плаващи рибни ферми. Виждаха се пръснати къщи и плевни, а покрай брега имаше редица тухлени фабрики с почернели комини, очертани на фона на нощното небе като останки от някаква мъртва гора. След като минаха село Каитбей постройките изчезнаха, за да се сменят с царевични ниви и тук-там с някоя палмова горичка. В далечината се виждаше мъгляво сияние във формата на купол, предполагащо струпване на светлина някъде при устието на реката. Пристанището на „Джосер“, предположи Халифа. Сърцето му затуптя по-бързо.

Продължиха още няколко километра, като вече се движеха бавно, с угасени фарове; сиянието се засилваше. Когато в далечината се появи нещо като пропускателен пункт, излязоха от шосето и продължиха по тясна пътека. След около двеста метра стигнаха на поляна наред палмова горичка. Мястото явно беше избрано предварително, защото

там ги чакаше друга кола. До нея стояха двама души — мъж с атлетично телосложение и късо подстригана жена. Фаз спря и тримата слязоха. Дина представи непознатите на Халифа.

— Е, какво е положението? — попита тя.

— Не толкова лошо, колкото би могло да бъде — отвърна мъжът. — Макар че малко повече време би ни се отразило добре.

— Нямаме повече време. Или действаме сега, или ще трябва да чакаме цял месец.

Мъжът кимна в знак на съгласие и им даде знак да се съберат при лаптопа на капака на другия джип. На екрана имаше мозайка от около четирийсет снимки, вероятно плод на разузнавателната мисия. Мъжът увеличи първата снимка — пропускателния пункт, който бяха видели преди малко. От двете му страни имаше висока телена ограда с бодлива тел отгоре. Оттатък, с лице към реката, имаше нещо като редица складове с надничачи над тях кранове.

— Целият обект е ограден — започна той. — Трима пазачи на портата...

— Военни ли? — попита Халифа.

Мъжът кимна.

— Най-вероятно са наборници. Просто отбиват номера.

— Точно така изглежда. Единият спеше, други двама гледаха телевизия. Двама патрулират вътре, но не са особено бдителни и между тях има голямо разстояние. По оградата не тече ток, не засякохме и никакви камери. Ще я срежем без проблем.

— На какво разстояние е пристанището? — попита Дина.

— Около седемстотин и петдесет метра. Теренът е открит, но има много дюни и храсти, които осигуряват прилично прикритие. Можем да стигнем до него.

Мъжът отвори друга снимка. Дълъг бетонен кей между складове от едната страна и набраздена, осветена от луната водна шир там, където Нил се вливаше в морето. На сто метра от брега имаше огромни бетонни кубове, образуващи защитен вълнолом. На самото пристанище се издигаха три огромни крана, чиито стрели стърчаха над водата.

— Както виждате, мястото е ярко осветено и има хора. Предимно пристанищни работници, но се забелязва и малко охрана.

Мъжът извика друга снимка. На екрана се появи образът на як мъж с кожено яке, въоръжен с автомат „Хеклер & Кох“ MP5.

— Частен контрактор, ако се съди по вида му. Нищо особено. Има добри места за снимане тук, в близкия край на пристанището... — Мъжът върна предишната снимка. — И тук, между тези складове...

Последваха още три фотографии — общ изглед към купчина сандъци, натрупани в свободното място между два склада; същите сандъци, снимани отблизо и снимка зад тях, с изглед към централната част на пристанището към водата.

— Операцията е напълно осъществима. Основният проблем е как да доближим кораба. Можем да заснемем всичко от разстояние, но качването на борда и евентуално отвлечение на някой на екипажа ще бъде трудно заради осветлението и откритите пространства. Може да има начин, но няма да сме сигурни, докато корабът не пристигне и не видим как се развиват нещата.

Дина кимна. Погледна си часовника, облегна се на капака и започна да разглежда снимките. Другарите ѝ се скупчиха около нея. Халифа остана назад. Те бяха специалистите. Той беше само зрител.

Минаха няколко минути. От време на време подухваше бриз, който шепнеше в палмовите листа и носеше дъх на сол. Накрая всички се изправиха като един.

— Добре, да го направим — каза Дина и се обърна към Халифа. — Трябва ни човек, който да остане при оградата и да ни прикрива гърба, ако стане напечено. Ще поемеш ли задачата?

— Отивам на пристанището — заяви Халифа.

Даваше си сметка, че говори като капризно дете, но искаше да бъде в центъра на действията. Имаше нужда да бъде в центъра на действията.

За негова изненада тя се усмихна.

— Знаех си, че ще кажеш това. Добре. Фаз, ти ще ни прикриваш. Гиди, Тамар, вие заемате позиции в този край на пристанището. Аз и новобранецът отиваме при складовете. Засега можем да планираме само толкова. Нататък ще се наложи да импровизираме.

Разтовариха екипировката — камери, уоки-токита, два картечни пистолета „Уми“ — и я разделиха. Метнаха на гръб раници, намазаха ръцете и лицата си с кал за по-добра маскировка (Халифа щеше да се изсмее на себе си, ако залогът не бе толкова висок), заключиха колите

и тръгнаха. Някъде от реката изрева сирена на баржа. Халифа сви пръст около спусъка на пистолета и стисна зъби. Знаеше, че постъпва правилно.

Двайсет минути по-късно бяха на позиция. Минаха през оградата без никакъв проблем, заобиколиха складовете отзад, покатериха се на купчината сандъци и нагласиха камерата. Пред тях пристанището беше обляно в светлина. Самите сандъци тънеха в сянка. Странно, но Халифа се чувстваше в безопасност. Сякаш не беше тук, а гледаше цялата сцена на телевизор. Другата двойка се обади да каже, че също е заела позиция в края на пристанището. Часовникът на Халифа показваше 23:42. Оставаше им само да чакат.

— Наистина ли мислите, че можете да ги пипнете? — попита той, загледан към кея. — Че всичко това ще доведе до някакъв резултат?

— Нямаше да го правя, ако не мислех.

Скриха се, когато покрай тях мина огромен самотоварач. Когато отново се показаха, Халифа усети дланта ѝ върху ръката си.

— Трябваше да го кажа по-рано. Съжалявам за сина ти.

За момент изражението ѝ омекна, макар че очите ѝ останаха студени и твърди. После тя махна ръката си и се извърна.

При устието на реката започна да се събира мъгла, която се носеше над водата като пара.

42.

Тунел от светлина. На това оприличавам момента, когато се заемам с чистка. Дълъг тунел от светлина, аз в единия край, целта в другия и всичко останало извън него. Тотално съсредоточаване. Пълна концентрация. Докато работата не бъде свършена и мога да изляза от тунела и да се върна в ежедневието.

Разбира се, този път нещата са по-различни. Първо не съм сама, както обикновено. И кашата, която трябва да се изчисти, е по-близо до дома. У дома, в известен смисъл, независимо от разстоянията. И, естествено, имам да изпълнявам задължения, странични неща, каквито обикновено няма.

Въпреки това мислено съм в тунела. Без колебания, без въпроси, без тревоги. Виждам ясно целта си (как бих могъл да не я видя, тя е точно до мен!) и се движа право към нея. Скоро тя ще бъде пречистена, а аз ще бъда в безопасност от другата страна. Макар че тепърва предстои да се види какво има от другата страна. Различен ред, това е сигурно. Кой знае, може да има дори деца. Топуркане на мънички крачета. Надявам се. Винаги съм обичала деца. Събуждат... добротата в мен.

Засега обаче трябва да играя ролята. Да продължа представлението. По лицето ми никога няма да разбереш какво ще направя след малко. Никога. Аз съм съвършеният изпълнител. Както винаги.

Към един след полунощ корабът най-сетне пристигна. Някъде далеч рязко изсвири сирена и активността на пристанището внезапно се оживи. Изрева клаксон, оживяха мотори, докери забързаха напред-назад.

Мъглата над водата постоянно се сгъстяваше. Устието на реката вече беше забулено в непроницаем сив воал. Наблюдавах движението ѝ с безпокойство, страхувах се, че може да погълне пристанището и да направи филмирането невъзможно. За тяхно облекчение мъглата се задържа над водата; само отделни струйки плъзнаха по сушата,

опипваха кея, виеха се в основата на един кран. Ако задухаше вятър, нещата щяха да се променят, но за момента беше ясно. Спътницата на Халифа поднесе уоки-токите към устата си и натисна бутона за връзка.

— Всички готови ли са?

Готови, прозвуча отговорът.

— Фаз?

Кисел глас ѝ отговори, че току-що през портала е минал конвой цистерни, но иначе всичко е спокойно.

— Добре, почва се.

Сирената продължи да вие — зловещ и жален зов от мъглата, подобен на рева на първобитно морско чудовище. Минаха пет минути. Внезапно мъглата беше разсечена като с брадва и от лявата им страна се извиси носът на огромен кораб. Той бавно се плъзгаше към кея — извисяваща се стена от черна стомана, чиято кърма се губеше в мрака дори когато носът се изравни с брега. Корабът приближаваше, невъзможно голям и застрашителен, докато най-сетне кулата на мостика изникна от мъглата и целият съд се появи пред тях. Беше триста метра дълъг и висок колкото жилищен блок, в сравнение с него всичко долу изглеждаше миниатюрно, бързащите по пристанището докери приличаха на мравки. На носа имаше изображение на русалка, чиято руса коса се вееше назад, сякаш под напора на вятър. До изображението с бели букви бе изписано името на кораба — „Океанската дева“.

Камерата изписука и започна да снима.

Корабът се приближи плътно до кея, насочван от два влекача. Двигателите дадоха пълен назад; бяха хвърлени въжета; от носа и кърмата се спуснаха подвижни мостове. Чу се рев на хидравлика и гигантските люкове се вдигнаха и плъзнаха настрани. Стрелите на крановете се задвижиха и заеха позиции.

Минаха още няколко минути. След това бавно започнаха да се появяват метални варели, подредени по сто на огромни стоманени палети. Издигнаха се в нощта, увиснаха във въздуха и се понесоха грациозно към брега, за да бъдат спуснати на гигантските самотоварачи и транспортирани към края на пристанището.

— Снимаш ли това? — разнесе се глас от уоки-токите.

— Разбира се — отвърна спътницата на Халифа, като доближи плътно устни до микрофона, за да я чуят. — Сега остава мъглата да се

задържи още малко и после да покрие всичко. Така ще ни се отвори възможност да се качим и на борда.

Халифа усети внезапен ветрец по лицето си. Замря, после се появи отново, по-силен, разроши косата му и накара мъглата пред тях да се надигне и понесе като завеса, която бавно запълзя към кораба.

— Още няколко минути — прошепна спътницата на Халифа. — Само още няколко минути и ще можем...

Не довърши изречението, защото политна назад от сандъка, на който стояха. Халифа рязко се извъртя. Зад него всичко бе потънало в сенки и отначало не успя да види какво става. Виждаше само две фигури долу — жената и някакъв мъж, който я беше приковал към земята. Халифа скочи и вдигна пистолета, готов да стовари дръжката му върху главата на нападателя, но замръзна, когато чу познат глас:

— Дръпни се, Халифа. Аз съм.

Лицето с груби черти и четвъртити челюст се обърна към него. Не го бе виждал от години, но го разпозна моментално. В следващия миг то вече гледаше отново към жената.

— И тъй, Рахил — каза мъжът. — Мисля, че е време да разкажем на нашия приятел какво всъщност правиш тук.

Планът на Бен Рои — доколкото можеше да се нарече такъв — бе да стигне възможно най-бързо до пристанището, да намери Халифа и да го измъкне, преди да е пострадал.

Охраната на летището в Александрия обаче имаше други идеи. Задържаха го за повече от два часа, подозрителни към факта, че е израелец, че обратният му полет е на следващия ден, че няма хотелска резервация и най-вече защото нямаше официална виза. Бен Рои можеше да им каже истината — че е полицай, дошъл да помогне на техния полицай, който в момента влиза право в капан. Даде си сметка обаче, че това само ще усложни нещата, и ще го заплете в безкрайни обяснения. Затова предпочете да се прави на тъпак и упорито се придържаше към историята си — имал среща със стар приятел от Луксор, уговорили се в последната минута, приятелят организирал къде да го настанят, уверили го, че ще може да си извади временна виза на място. Боеше се, че няма да се хванат, че ще го вземат за шпионин или нещо подобно. Единствената му надежда бе, че ще проверят Юсуф

Халифа и ще открият, че човек с това име наистина е пристигнал от Луксор същата нощ, с което ще потвърдят версията му. Стана точно така. След мъчително чакане най-сетне всичко приключи. Имаше подозрително мърморене и погледи, каквито срещаха и арабите, пристигащи в Израел, но накрая подпечатаха паспорта му и го пуснаха.

— И гледайте да не закъснеете за полета си утре — заплашително му каза един служител.

— Повярвайте, колкото по-скоро се махна от тук, толкова по-добре — измърмори Бен Рои.

Изтегли пари от банкомат, взе такси до Розета и оттам на север към устието на Нил, където според жената от „Немезида“ се намираше пристанището. Когато приближиха, шофьорът започна да дрънка на арабски и да показва, че пътят свършва, не води никъде, че трябва да обърнат и да се върнат. Бен Рои размаха куп банкноти и му каза да продължи. Когато пропускателният пункт се появи далеч пред тях, шофьорът спря.

— Край — заяви той. — Войник. Лошо.

Бен Рои му плати и слезе. Докато шофьорът обръщаше, клатейки глава, сякаш току-що си е имал работа с луд, фаровете на колата осветиха тясна пътека, водеща на изток към палмова горичка. И в горичката проблесна нещо бяло. Бен Рои тръгна натам и откри двата джипа, паркирани под дърветата. Бяха тойоти, които бе видял в Мицпе Рамон, но с египетски номера.

Хората от „Немезида“ бяха вече тук.

— Господи, дано не съм закъснял — промърмори той.

Мина през горичката и излезе на двайсетина метра от висока телена ограда. Горе имаше бодлива тел, което правеше катеренето доста сложна задача. Онези от „Немезида“ със сигурност бяха срязали оградата, но можеше да търси цяла вечност отвора, а времето вече изтичаше. Тръгна приведен покрай горичката до пропускателния пункт с надеждата, че ще успее някак да се промъкне незабелязан. Изведнъж чу ръмжение на двигатели и конвой от десет цистерни изпъзля по пътя и се нареди пред портала. Последната спря почти до него и Бен Рои се възползва от шанса. Промъкна се зад камиона, покатери се по стълбата и се лепна за заоблената цистерна. Чу се клаксон и конвоят потегли.

Вече беше от другата страна.

След две минути спряха пред редица складове. Бен Рои слезе тихомълком и се стопи в сенките. Пристанището се оказа много по-голямо, отколкото очакваше. Уплаши се, че може да са му нужни часове да намери Халифа, което със сигурност щеше да направи мисията му напразна.

В действителност му потрябваха по-малко от дваисет минути. Стоеше зад купчина ръждиви вериги в единия край на пристанището и гледаше приближаването на кораба. После тръгна в обратната посока, откри врата в задната част на един склад, отвори я и надникна вътре — непрогледен мрак и силна миризма на машинно масло. Затвори и тръгна към края на постройката. Следващият склад беше на пет метра от него. Между двете сгради минаваше широка, обрасла с трева алея, блокирана от купчина сандъци. А върху сандъците, с гръб към него, стояха две фигури. Заради разстоянието и прожекторите, не можеше да е сигурен, но нещо му подсказа, че е открил целта си. Помисли дали да не извика и да предупреди Халифа, но знаеше, че тя е въоръжена и рискът е твърде голям. Запромъква се внимателно към тях; дрънченето и ръмженето на машините заглушаваха стъпките му. На дваисет метра от него едната фигура се обърна към другата и Бен Рои видя, че това е жената. Долепи се до стената на склада и замръзна. Жената отново се обърна с гръб и той продължи напред, докато стигна точно зад тях. Нямаше ефектни номера. Нито прочувствени речи. Нито пък колебание. Просто се пресегна, сграбчи проклетата кучка за колана и я дръпна от сандъците на земята.

— За Бога, Бен Рои, какво правиш? Пусни я! Махай се от тук!

Халифа задраска по лицето на израелеца, но Бен Рои избута ръката му. Изтръгна пистолета от ръката на жената и го хвърли зад себе си. После я изправи на крака и я засили по алеята между складовете, по-далеч от пристанището и навътре в сенките, Халифа се втурна след тях, опита се да сграбчи ръцете му. Бен Рои го изрита в коляното и го събори.

— Назад, шибан идиот. Ще ти обясня всичко. Само стой настрана.

Жената се съпротивляваше и риташе, но той я държеше здраво — с една ръка стискаше яката ѝ, а с другата беше извил нейната зад гърба ѝ. Избута я дваисетина метра назад, после я принуди да падне на земята. Халифа се запрепъва зад него и опря дулото на глока в тила му.

— Пусни я — изръмжа той. — Чуваш ли? Махай се от нея или, Бог да ми е на помощ, ще стрелям!

— Тя не е тази, за която я мислиш, Халифа!

— Пусни я!

— Тя работи за „Барън“!

Зад него жената се мятеше и се мъчеше да се освободи.

— Убий го! — задавено рече тя. — За бога. Той ще ни издаде!

— Последно предупреждение, Бен Рои!

— Чуй ме! — изсъска израелецът. — Тя е излъгала всички! Теб, хората от „Немезида“... Тя е къртицата. Тя е човек на „Барън“ в организацията!

— Той е побъркан!

Жената се замята още по-яростно в опит да се освободи. Бен Рои обаче бе твърде силен. Прикова я с цялата си тежест към земята и се обърна, дишайки тежко. Дулото на пистолета се плъзна по челюстта му и опря в брадичката. Очите му горяха в мрака.

— Вече сме минавали през това, Халифа — изръмжа той. — Помниш ли? В Германия? Тогава също искаше да ме убиеш. И кой излезе прав в крайна сметка? — Изглежда кръвнишки египтянина. — Изслушай ме. Само това искам. Изслушай ме за една минута. Трябва да знаеш що за човек е тя. Коя е тя. Ако след това решиш да ме застреляш, действай.

Ръката на Халифа трепереше. Не дръпна пистолета, но и не го натисна по-силно в лицето му. Не се доверяваше на израелеца. Никак даже. Беше се отказал от разследването, бе взел подкуп. Но в тона му, в изражението на това грубо, непропорционално лице имаше нещо, което го накара да спре за момент. А и той наистина се беше оказал прав миналия път. Настъпи мълчание, тримата бяха замръзнали като жива картина — Бен Рои притискаше жената, а Халифа стоеше над него. Накрая Халифа кимна едва забележимо.

— Всичко е свързано със семействата, нали разбираш — започна Бен Рои, като местеше поглед от него към жената и обратно. — Оказа се обаче, че съм се захванал с неправилното семейство. Бях си вътълпил, че тя е дъщеря на Ривка Клайнберг. Добре, че се намери подобър детектив от мен, който да открие истината. Оказва се, че изобщо не е нейна дъщеря, а кръщелница. Нали така, Рахил?

Блъсна я, за да наблегне на името ѝ, без да откъсва поглед от Халифа.

— Майка ѝ и Клайнберг били първи приятелки. Служили заедно в армията. След това продължили да поддържат връзка. Дори когато майка ѝ си намерила работа в чужбина. В израелското посолство. Във Вашингтон. В културния отдел. Именно тогава привлякла вниманието на един американски милиардер индустриалец. Доста неприятен тип на име...

Замълча за момент.

— Натаниел Барън.

Под него жената се напегна, после се отпусна. Халифа стоеше с пръст на спусъка, мислите му препускаха, опитваше се да проумее чутото.

— Значи тя е...

— Именно. Дъщеря на Барън. Рахил Ан Барън, ако трябва да я нарека с пълното ѝ име, макар че също като брат си е учила под псевдоним, стояла е встрани от прожекторите. Въпреки това си оставала Барън. Преданата дъщеря. И като всички предани дъщери, се е грижила за интересите на семейството.

Халифа забеляза, че юмруците на жената са стиснати толкова силно, че кокалчетата ѝ бяха побелели.

— Вярно ли е? — изграчи той.

Отговор не последва. Това му беше повече от достатъчно. Изведнъж гърлото му ужасно пресъхна. Свали пръст от спусъка. Бен Рои побутна пистолета с брадичка, за да го махне от лицето си. Халифа не се възпротиви. Ревът и дрънченето от кея заглъхна, сякаш помежду им беше затворена някаква врата.

— Любопитна работа, а? — продължи израелецът. Говорейки колкото на себе си, толкова и на жената и на Халифа. — Всички онези коварни компании, разобличени от „Немезида в действие“ през годините, всички майсторски хакерски атаки, всички дръзки нападения, а единствените, които се оказват чисти и неопетнени, са „Барън Корпорейшън“. Как да си го обясни човек? Не защото няма къде да се рови, това е сигурно. Тогава защо? Как така компанията на Барън е единствената, която винаги се оказва света вода ненапита? Как успява да бъде една крачка пред всички други?

Пак нямаше отговор. Бяха като трима актьори на сцена, двама от които са си забравили репликите.

— Добре, ето и още нещо — каза Бен Рои. — Как „Барън“ са открили, че Ривка Клайнберг е по петите им? Този въпрос ме тормозеше от доста време. Тя не се е свързвала с тях, стояла е настрана, събирала е тайно доказателствата си. Само двама души са знаели, че започва да свързва нещата. Единият е сводникът Генадий Кременко, за когото ти разказах, а той се кълне, че не е казвал нищо. Склонен съм да му вярвам, като се има предвид, че тогава пистолетът ми беше заврян в гърлото му. Така че остава...

Той отново блъсна жената под себе си.

— Тя е затънала до гуша, Халифа. Още не съм съединил всички точки, не знам пълната история, но „Барън“ някак са успели да я внедрят в „Немезида в действие“ и тя е защитавала компанията от самото начало. Именно затова така искаше да се срещне с теб. Именно затова искаше да донесеш бележника на Самюел Пинскър. Защото без теб и без бележника никой няма да научи къде се намира мината. А без мината никой няма да научи какви ги вършат „Барън“ тук. Тя щеше да се отърве от теб, Халифа. Също както се отърва от собствената си кръстница. Нали така, Рахил? Ти си я убила. Ти си убила Ривка Клайнберг.

Жената някак успя да обърне глава и да погледне към него.

— Ти наистина си шибан идиот — изтърси тя. — Даже по-голям, отколкото те мислех. Когато са убивали Ривка, аз бях на четири хиляди километра от Йерусалим, наред Конго. А ако исках да убия него... — тя мръдна рамо към Халифа, — ... можех да го направя по всяко време през последните три часа. Също както можех да пусна куршум в твоя тил в Мицпе Рамон. Нищо чудно, че компании като „Барън“ се измъкват, щом най-доброто, което законът може да прати срещу тях, са кретени като теб.

През лицето на Бен Рои мина сянка на съмнение, но той го пропъди веднага и я вдигна на крака.

— Както казах, все още нямам всички отговори. Те могат да почакаат. Точно сега трябва да се махнем от тук. И ти идваш...

Прекъсна го внезапното прашене на уоки-токите, което бяха оставили при сандъците. Чу се нещо като стрелба, последвана от глас. Женски глас. Трескав, дрезгав и разтревожен.

— Бягай, Дина! Това е капан. Чакали са ни! Махай се! Бягай! Те знаят, че...

Гласът беше погълнат от нова стрелба. Стреснат, Бен Рои за момент отпусна хватката си. Това беше достатъчно. Пленницата му го изрита свирепо в глезена и успя да се отскубне. Завъртя се, заби коляно в чатала му, а когато той се преви, удари с основата на дланта си долната му челюст. Главата му се изви назад и той рухна на земята. Халифа понечи да посегне към нея, но тя вече бягаше по алеята към сандъците.

— Стреляй! — изграчи Бен Рои, докато се изправяше на колене. От устата му капеше кръв. — Застреляй кучката!

Халифа инстинктивно вдигна глока и хвана дясната си китка с лявата ръка, за да се прицели по-добре. Мишената беше лесна въпреки сенките. Складовете от двете страни ограничаваха движението ѝ, а прожекторите на кея я осветяваха. Прицели се, като я следеше, пръстът му се сви около спусъка. Така и не се реши да го дръпне. Тя стигна края на алеята, грабна своя пистолет от земята и се закатери по сандъците, сякаш изкачваше стълбище. Горест се обърна. За миг погледът ѝ се спря върху Халифа. Не беше да е сигурен, но тя като че ли поклати глава. След това взе уоки-токи и камерата, скочи от сандъците и изчезна. Халифа свали пистолета.

Бен Рои вече се беше изправил.

— Защо не ѝ тегли куршума, мамка му? — изкашля се той. Гласът му бе глух и задавен, сякаш някой беше натикал гъба в устата му.

— Не можах — измънка Халифа. — Не мога да застрелям жена. Още повече в гърба.

Няколко секунди остана така, твърде замаян, за да помръдне. После отново затрещяха изстрели, този път зад тях, някъде покрай оградата. Усети ръката на израелеца на рамото си.

— Трябва да се омитае.

Халифа се обърна. Нямаше представа какво става, кой стреля, защо стреля, дали Бен Рои беше прав за жената, или не. Знаеше обаче, че израелецът е изминал дълъг път и се е изложил на големи опасности, за да му помогне, а това заслужаваше признателност от негова страна. Понечи да каже нещо, но не можеше да намери

подходящите думи. Вместо това вдигна ръка и допря ръкава си до окървавената уста на едрия мъж.

— Изглеждаш ужасно, арогантно еврейско копеле такова.

Бен Рои изсумтя.

— А ти приличаш точно на това, което си — безочлив мюсюлмански кретен.

Кимнаха си, плеснаха длани и тръгнаха по алеята, отдалечавайки се от кея. Бяха изминали само няколко метра, когато пред тях изникнаха тъмни фигури и куршуми се забиха в земята пред краката им.

— Хвърлете оръжията и вдигнете ръце на главите! — нареди груб глас с американски акцент. — Няма да повтарям.

Пистолетът тупна на земята и двамата вдигнаха ръце.

Избутаха ги около склада и ги отведоха на кея.

Мъглата беше напреднала значително за последните двайсет минути. Корабът пред тях вече беше покрит с гъст бял воал, който замъгляваше очертанията му, сякаш всичките 60 000 тона стомана бавно се стопяваха във въздуха. Бели изпарения се стелеха над земята като сух лед; гигантските правоъгълници на подемните кранове едва се виждаха. Цялата сцена беше някак нереална, като в сън. Усещането се засили, когато изрева сирена и работата по разтоварването внезапно спря. Двигателите утихнаха, докерите изчезнаха, светлините помътняха. Възцари се зловеща тишина, нищо не помръдваше.

Бен Рои и Халифа се спогледаха, но не казаха нищо.

Поведоха ги през кея към кърмата на кораба. До подвижния мост там бе паркирана голяма черна лимузина. До нея стояха трима яки мъже със строги лица, облечени като онези, които пазеха детективите — джинси, пустинни кубинки, подплатени якета. Бяха въоръжени с автомати „Хеклер & Кох“ MP5 и пистолети „Зиг Зауер“. Лицата им си останаха безизразни, докато другарите им бутнаха детективите да се качат по моста.

Тръгнаха нагоре, металните стъпала кънтяха под краката им. Озоваха се в тесен коридор, минаващ покрай кулата на кораба. Мъглата тук бе много по-плътна, сякаш се бяха качили в облак. Горната част на кулата се губеше в сумрака. Отнякъде се чува гласове, говореха руски. Усети как нещо докосва лицето му и осъзна, че е пепел от цигара. Не си направи труда да протестира.

Похитителите им посочиха с дула да завият надясно, около основата на кулата към предната ѝ страна. Там, в самия край на палубата, имаше правоъгълен контейнер. Същият, в който са били прекарани Восги и другите момичета, помисли си Бен Рои. Стоманената му врата зееше отворена. Беше твърде тъмно, за да види какво има вътре. Успя да различи само нахвърляни по пода матраци. Носеше се остра миризма на урина и ръжда.

Отведоха ги до контейнера, в кръг от слаба светлина, хвърляна от лампа на кулата. Пред тях започваше тясна пътека, която се губеше в мъглата и минаваше над отворените трюмове. Похитителите им отстъпиха назад, с насочени към тях автомати.

Минаха няколко минути. Пазачите им просто стояха по местата си. Халифа и Бен Рои се споглеждаха от време на време, но не говореха, не знаеха какво става. После изведнъж се напрегнаха. До тях долетя слаб, но ясно доловим звук. Идваше някъде отпред. Някъде от мъглата и пътеката. Призрачно, ритмично скърцане. Те инстинктивно свиха юмруци и се вгледаха в сумрака, за да разберат какъв е източникът. Звукът приближаваше. В него имаше нещо обезпокоително, зложелателно. Отекваше от мрака, сякаш някакъв хищник се промъкваше към тях и душеше по пътеката.

— Имам лошо предчувствие — промърмори Халифа и притисна гръб към контейнера.

— А стига бе — изсумтя в отговор Бен Рои.

Звукът приближаваше все повече и ставаше все по-силен. Към него се присъединиха и стъпки — бавни, отекващи по металната пътека. Появи се и някаква размазана сянка в мъглата. Тя се увеличаваше и ставаше по-плътна, сякаш се оформяше пред очите им. Очертанията ѝ постепенно ставаха по-ясни, докато не се превърнаха във фигурата на мъж. Огромен, прошарен мъж с наднормено тегло, тътрещ се зад проходилка с три колела.

Натаниел Барън.

Той излезе в осветения кръг.

— Добър вечер, господа — каза той с дълбоко, хриптящо ръмжене.

Изглежда ги мълчаливо и продължи:

— Наистина впечатляващ кораб, не мислите ли? Тъкмо се връщам от обиколка по палубата. Това колело трябва да се оправи. —

Той посочи едното колело на стойката. — Малко смазка ще свърши работа.

Изсумтя и даде знак на пазачите да се отдръпнат. Те се оттеглиха в мъглата — достатъчно далеч, за да не се натрапват, но и достатъчно близо, за да не изпускат от очи пленниците.

— Обикновено оставяме охраната на нашите египетски колеги — каза старецът и се облегна на стойката си. — Но за тази вечер реших, че е най-добре да вземем и наши хора. Просто да подсигурием малко нещата. И те свършиха чудесна работа.

Кимна одобрително. На гърдите му висеше прозрачна пластмасова маска. Тънък маркуч се спускаше от нея до кислородната бутилка, закрепена за стойката.

— Така или иначе трябваше да идвам в Египет — продължи той, като извади кърпа от джоба си и я поднесе към устата си. — Трябва да присъствам на откриването на проклетия музей в Луксор. Реших, че няма да е зле да отскоча и до тук. С един куршум два заека, така да се каже.

Халифа и Бен Рои бяха опрели гърбове в контейнера. Погледът на Халифа беше прикован в Барън, в очите му гореше омраза. Изражението на Бен Рои беше по-озадачено. Умът му работеше трескаво, опитваше се да свърже всички нишки, да разбере какво точно става.

— Току-що се срещнахме с дъщеря ви — каза той, докосвайки подутата си уста.

— Нима — усмихна се Барън. — Невероятна млада дама, не мислите ли?

— През цялото време ли е работила за вас?

Усмивката стана по-широка.

— Както казах, тя е невероятна млада дама. Изпълнена с кураж. Много се гордея с нея.

— Тя ли нагласи всичко? — попита Халифа. Лицето му бе побеляло, гласът му звучеше странно безизразно. — Довела е тук хората на „Немезида“, за да ги убие?

Барън пристъпи от крак на крак и разкърши рамене, нагласявайки тежестта си върху стойката.

— Нека просто кажем, че е огромно утешение да знам, че когато си отида, семейството и компанията ще останат в добри ръце.

Изкиска се — сух, неприятен звук, сякаш кашляше куче. Изтри отново устата си и прибра кърпата. Колелцата в главата на Бен Рои продължаваха да се въртят. Някои нишки не се вплитаха напълно с останалите. Стърчаха краища. Имаше неща, които не пасваха.

— Тези хора... те са били само част от всичко — каза той. — Фракция, клетка. „Немезида в действие“ продължава да съществува. Не сте се отървали от тях.

Нов кикот.

— Малко по малко, детектив. Стъпка по стъпка. Повярвайте ми — ние контролираме ситуацията.

— Ами Ривка Клайнберг? — Бен Рои реши, че нищо не му пречи да научи всичко, преди да се случи неизбежното. — Кой я уби? Рахил ли?

Барън махна пренебрежително с ръка.

— Направи го някой, за когото интересите на компанията са на първо място — рече той. — При сегашните обстоятелства не мисля, че има смисъл да влизам в повече подробности. Макар че трябва да ви отдам заслуженото, доста добре разнищихте останалото. Видях доклада, който написахте. Великолепна детективска работа.

Той вдигна подутата си, покрита със старчески петна ръка и отдаде подигравателно чест на Бен Рои.

— Както сам отгатнахте, натъкнахме се на мината по време на проучванията в онази част на света. Отначало не й обърнахме особено внимание. Едва когато получихме концесията в Дръгеш, ни хрумна, че вече разполагаме със склад за част от отпадъците, които трябваше да извозваме от Румъния.

Порив на вятъра за момент скри огромното му, подобно на тиква лице зад воал от мъгла.

— Това е единственият по-голям детайл, при който сгрехихте — продължи той, след като мъглата се разнесе. — Не изхвърляме всички отпадъци, а само около една четвърт. Останалите три четвърти наистина заминават за Щатите за обработка и заравняване на терени. Адски скъпа работа, както ви казах онази вечер. Силно намалява приходите. Изхвърлянето само на двацет и пет процента ни спестява стотици милиони при всеки превоз. Което означава, че ни носи стотици милиони. А в крайна сметка всичко се прави точно заради това, нали? За увеличаване на печалбите. За печелене на пари.

Рунтавите му сиви вежди се извиха, сякаш очакваше Бен Рои и Халифа да изразят съгласието си. Те не го направиха, продължиха да стоят мълчаливо. Барън като че ли не се разочарова особено от липсата на реакция от тяхна страна.

— Между другото, срещал съм я няколко пъти — добави той. — Онази Клайнберг. Беше приятелка на скъпата ми покойна съпруга. Не мога да кажа, че ми допадаше. А и не мисля, че тя ме харесваше особено. Странно какви малки съвпадения ни поднася животът.

Ухили се, но изражението му почти веднага се смени, когато го завладя пристъп на кашлица. Раменете му се затресоха, зачервените очи се изцъклиха, когато дробовете му се сгърчиха в отчаян опит да се напълнят с въздух. Бен Рои се озърна към стражите, преценявайки шансовете да се справят с тях. Малки, реши той. Много малки.

— И сега какво? — попита той, когато Барън най-сетне успя да дойде на себе си.

— Сега ли? — Старецът разпери ръце и отново хвана гумените дръжки на стойката си. — Сега ще трябва да изчакаме мъглата да се вдигне и да приключим с разтоварването. След това капитан Кременко и екипажът му ще трябва да изкупят вината си за всичките неприятности, които ни причиниха с малката си курвенска операция, като ви откарат наред морето, нарежат ви на парченца и ви хвърлят на рибите. Същото се отнася и за телата на онези хулигани от „Немезида“, тъкмо ги прибират, ако не се лъжа. Не бих казал, че ще пролея сълза за тях, но ако това ще ви утеши донякъде, убиването на полицаи не е нещо, което да не тежи на съвестта ми. Но какво друго ми остава?

Сви безпомощно рамене, сякаш е принуден да прави всичко това.

— Трябваше да приемете подкупа, детектив. Основно правило в бизнеса: предлагат ли ви добра сделка, не се колебайте.

Отново се закашля неудържимо. Лицето му беше пурпурно, когато лепна маската на лицето си, мъчейки се да си поеме дъх. Халифа също преценяваше шансовете да нападнат пазачите. Подобно на израелеца, реши, че са малки или несъществуващи. Пред него, само на няколко метра разстояние, стоеше мъжът, когото смяташе за отговорен за смъртта на сина си. Главината на колелото, което бе прегазило целия му свят. А той не можеше да се добере до него. Чувстваше се кух отвътре. Кух и абсолютно безсилен.

— Както и да е, господа — продължи най-сетне Барън, след като свали маската и се облегна на стойката. — Достатъчно приказки. Аз съм пряк човек и исках да застана пред вас, да ви погледна в очите и да отговоря на евентуалните ви въпроси. След като приключихме с това, не виждам особен смисъл да продължаваме срещата, така че, ако нямате нищо против...

Кимна към пазачите. Те пристъпиха напред с насочени автомати и безизразни като на работи лица. Направиха знак на двамата детективи да влязат в контейнера.

— Никога не съм бил добър в театъра — каза Барън, когато те влязоха в зловонното помещение и се обърнаха. — Но все пак трябва да признаете, че има известна... как се казваше... последователност във всичко това. Проблемите ни започнаха в този контейнер и сега ще приключат в него. Ако не друго, това отговаря на чувството ми за ред.

Усмихна се и даде знак на пазачите. Те понечиха да затворят контейнера. Халифа подложи крак на вратата и я задържа.

— Ти уби сина ми — каза той, вперил поглед в Барън. — Ти уби сина ми, а аз ще убия теб.

Старецът издаде напред долната си челюст.

— Нима? Е... — Вдигна ръка и си погледна часовника. — Имате около четири часа да го направите. След което ще бъдете на дъното на океана, а раците ще разкъсват очите ви. Така че на ваше място не бих губил време.

Отново се разнесе хриплив кикот, Халифа беше блъснат назад и вратата се затръшна пред него. Чу се метално дрънчене, когато сложи катинара (за втори път през последните двацет и четири часа се озоваваше в непрогледен мрак), след което стойката на Барън заскърца по палубата. След няколко секунди звукът спря. Последва мълчание.

— Здравей, тате — разнесе се глас. — Много време мина.

Халифа стисна юмрук и заудря по вратата.

— Лъжкия! — изрева той. — Лъжкия, лъжкия, лъжкия!

Веднага щом чу виковете на Тамар по уоки-токите (Бягай! Това е капан!), тя разбра, че той е тук. Не можеше да го обясни логично. Просто знаеше. Изведнъж усети присъствието му. В костите си, дълбоко в стомаха си. Във вътрешността на вътрешностите си. Същото

чувство, което бе изпитвала като малка. Как седи мрачно в библиотеката в горния етаж на имението; как приближава като буря по слабо осветените коридори. След всички тези години отново беше наблизил. Скъпият татко. Дошъл да вземе малкото си момиченце. Винаги беше знаела, че ще го направи. Семейството винаги прибира своите. Лабиринтът винаги те отвежда в центъра си.

Справи се с израелското ченге, качи се на сандъците, спринтира по кея, без да обръща внимание на виковете на докерите. Насочваше глока към всеки, който се опитваше да я приближи. Сякаш беше попаднала в сън — всичко беше смътно и неясно от мъглата и от начина, по който двигателите внезапно замлъкнаха и над пристанището се възцари тишина. Обаждаше се по уоки-токито, отново и отново викаше имената им — Гиди! Тамар! Фаз! — но знаеше, че е безсмислено, и накрая запокити радиостанцията. Камерата също. Дори не знаеше защо си беше направила труда да я вземе. Не знаеше нищо, освен че другите са мъртви, че тя бяга, че татко е тук и че всичко най-сетне приключва след всичките години чакане. Не можеше повече да държи миналото настрана. Не можеше да погребее тази част от себе си.

Хубавичко ти ме скрий.

И сега миналото ставаше настояще.

На два пъти мъже се появяваха от нищото и я хващаха, на два пъти чу гласове, нареждащи им да я освободят.

— Това е тя. Пуснете я.

Ти си избраната, Рахил. Ти винаги си била избраната.

Отскубваше се от тях, и продължаваше да тича.

В края на кея мъглата бе гъста като мляко. Скочи от бетонната настилка върху скалите, на мястото, където Тамар бе казала на Гиди да сложи камерата им. Търсеше ги. Не можеше да промени случилото се, но искаше да го види със собствените си очи. Поне да се опита да се сбогува, преди да отиде при него. Особено с Тамар. С нея беше нарушила златното правило. Беше се сближила. Също както го наруши с Ривка. И с майка си. А всеки път, когато нарушаваше правилото, се случваха лоши неща.

— Вината не е моя — задавено рече тя. — Вината не е моя. Не е моя.

Макар че дълбоко в себе си, дори след всички тези години, една част от нея продължаваше да подозира, че вината може би наистина е нейна. Само да можеше да положи повече усилия да се овладее. Само да можеше наистина да е курва.

— Съжалявам. Ужасно съжалявам.

Продължи да търси още известно време. После някъде отпред и отдясно, далеч от реката, заръмжа двигател. Двигател на камион. Светлини на фарове пронизаха мъглата. Запрепъва се към тях, озова се на едър пясък, нещо като път. Нищо не изглеждаше реално. Мъглата се беше разкъсала. Пред нея, на не повече от пет метра, видя каросерията на пикап. Двама мъже седяха в нея, облечени като онези, които я хванаха на кея — джинси, пустинни кубинки, якета. А между тях, подобно на ловни трофеи, лежаха три тела. Двама мъже и една жена. С отворени очи. Много кръв. Чу писък и ѝ трябваша няколко секунди, за да осъзнае, че той излиза от собствената ѝ уста. Пресегна се, но пикапът вече потегляше. Единият от мъжете посочи към кораба и каза нещо като: „Той е там“. След това мъглата се сгъсти отново и пикапът изчезна.

Беше сама. Както винаги. Сама в мъглата. В сумрака на собствения си срам.

Върна се на автопилот. Обратно през скалите, на кея, при кораба, все още с пистолет в ръка. Всичко ставаше на забавен кадър, сякаш беше във филм, пуснат на неподходяща скорост. Стигна подвижния мост на носа и се качи на палубата. Мина по пътеката през средата на кораба. Товарните трюмове зееха от двете ѝ страни като черни езера.

По-силно. Присъствието му ставаше все по-силно с всяка следваща крачка. Тъмна гравитация, която неумолимо я привличаше.

И изведнъж той беше пред нея. Тътреше се със стойката си покрай голям товарен контейнер. Подута, тромава сянка в мъглата. Точно какъвто го помнеше.

Той явно също я усети, защото спря и се обърна. Погледите им се срещнаха. Посивялото мечешко лице се разтегли в усмивка. И тогава филмът тръгна на нормална скорост и вече не беше като в сън. Изведнъж всичко стана съвсем истинско. Сърцето ѝ подскочи, стомахът ѝ се сви. И отново онази болка между краката.

— Здравей, тате. Много време мина.

За Бен Рои и Халифа това прозвуча като поздрав на любяща дъщеря. Като завръщането на блудната дъщеря.

Онова, което не можеха да видят — затворени в мрака на контейнера, отделени от стена от стомана — беше изражението ѝ.

Изражение на чисто, неподправено отвращение. Отвращение, граничещо с безумие, сякаш се беше натъкнала на нещо толкова противно, толкова гадно, че ѝ идеше да рухне на колене и да повърне.

За момент остана на място, от контейнера отекваха удари на юмруци и викове „Лъжкиня“. След това, с пръст на спусъка на пистолета, тя пристъпи две крачки напред, в кръга от светлина. Барън се затътри към нея, като махна на охраната да се отдалечи. Останаха само двамата. Лице в лице. Баща и дъщеря. След цялото това време.

— Здравей, скъпа моя Рахил. — Зачервените му очи бяха влажни и проблясваха, устните му се изкривиха в любяща усмивка. — Наистина мина много време. Липсваше ми. Липсваше ми повече, отколкото мога да изразя.

Протегна трепереща ръка към нея. Тя не помръдна. Толкова много години, а ужасът беше силен както всеки друг път.

— Изглеждаш прекрасно — изхриптя той, като я оглеждаше с възхищение от глава до пети. — Колко си пораснала. Вече си прекрасна жена. Виждам майка ти в теб. Много от майка ти. Толкова се гордея с теб.

Понечи да приближи още, но тя вдигна пистолета.

— Недей.

Той спря, гърдите му се надигаха тежко, докато се мъчеше да напълни с въздух проядените си дробове. За миг чертите му станаха по-твърди, но веднага се отпуснаха.

— Съжалявам за приятелите ти — рече той и усмивката му се смени със съчувствие. — Наистина съжалявам. Зная, че си разстроена. Но трябваше да бъде направено. Време е, разбери. Време е да се прибереш у дома. Твоят татко се нуждае от теб. Семейството ти се нуждае от теб.

Тя се вираше в него, лицето ѝ бе бледо като мъглата. Надушваше афършейва му — плътен, мазен, със смътен метален привкус. Миризма, която будеше толкова много други неща. Звуци — стъпки по килима, скърцане на врата. Усещания — тежест, натиск,

проникване. Нещата от кошмарите. Нещата, от които беше бягала цял живот.

— Не беше лесно — говореше той. — Не беше лесно без теб. Къщата е толкова празна. Особено след като скъпата ти майка почина...

— Тя не „почина“. — Гласът ѝ бе странно безизразен. — А се самоуби. Знаеш го.

Пред нея Барън се облегна на стойката си, клатейки скръбно глава.

— Наистина го зная, Рахил. Не бива да мислим за това. Единствено настоящето има значение. И бъдещето. Бъдещето на нашето семейство. Именно затова е време да сложим край на всичко това... — Той обгърна с жест кораба и пристанището. — Време е да се прибереш у дома. Дадох ти свобода. Позволих ти да живееш пълноценно, както поискаш. А сега е време да се върнеш там, където ти е мястото. Да поемеш отговорностите си.

Изглежда я, после наведе глава при поредния пристъп на кашлица. Напипа кислородната маска и я притисна към устата си. Мина известно време, преди дишането му да се възстанови.

— Татко ти вече не е здрав човек, Рахил — изхриптя той. Очите му се насълзиха над маската, гласът му беше заглушен от прозрачната пластмаса. — Докторите ми дават шест месеца. Най-много година. Трябва да помисля за наследник. Кой да поведе семейството. Кой да поеме бизнеса. Уилям...

Името предизвика нов пристъп на кашлица. Цялото му тяло се разтресе, очите му се изцъклиха така, сякаш всеки момент щяха да излетят от орбитите си като тапи на шампанско.

— Уилям... Е, всички знаем какво представлява брат ти. Безполезен наркоман и курвар. Живее в някакъв проклет свят на мечти. Мисли се за голяма работа. Смята, че той ще поеме нещата, че оглавява някакъв преврат. Тук! Всичко е само ето тук.

Презрително почука с пръст главата си.

— Той е слабак. Винаги е бил и винаги ще бъде. Разбрах го в мига, в който го видях. Безгръбначен. Тъп. Ти обаче...

Свали маската, гърдите му се надигаха и отпускаха под сакото от туид.

— Ти, Рахил, си истинската. Истинска Барън. Имаш повече кураж и мозък, отколкото би имал някога твойт негоден за нищо брат. И го доказва през последните години. Неведнъж. Ти си избраната. Истинската наследница. Наследницата по право. Всичко е твое, Рахил. Всичко. И сега искам да започнеш да поемаш управлението. Искam да се върнеш у дома и да направиш онова, за което си родена.

Той отново протегна ръка. Тя впери поглед в нея, клатейки глава, зяпнала невярващо.

— Ти си луд — промърмори. И повтори, този път по-силно: — Ти си луд.

Раменете на стареца се издуха подобно на кобра, разперваща качулката си.

— Знам, че те боли, Рахил...

Тя избухна.

— Ти си побъркан! — Изведнъж гласът ѝ се задави. — Да се прибера у дома! След всичко, което направи! След всичко, което ми причини! Защо мислиш, че се магнах? Защо избягах колкото се може по-далеч? Защо си смених името, самоличността, защо посветих всеки миг от живота си на борба срещу такива като теб? Защо направих всичко възможно да проваля „Барън“? Точно както ти провали...

— Рахил...

Тя отметна глава.

— Та аз бях дете, шибано животно такова! — Вече крещеше, погледът ѝ бе безумен, от устата ѝ пръскаше слюнка. — Бях десетгодишна! Всяка нощ! Нашата малка тайна! Специалната обич на татко! За да ми покажеш колко те е грижа! Не се безпокой, ако малко боли! Естествено е, напълно естествено! Ах ти, гаден, мръсен...

— Достатъчно, Рахил!

— Да се прибера у дома! Да поема управлението! След всичко това! След Ривка? След тази нощ? Ти си луд, заблуден шибан... — Гласът ѝ се пречупи, думите засядаха в гърлото ѝ, задъхваше се. — Никога няма да се върна! Разбра ли? Никога. Никога. Не искам да имам нищо общо с това. Никога няма да работя за „Барън“. Никога няма да бъда част от твоята гнусна, извратена...

Лявата ѝ ръка започна да скубе косите ѝ. Също както навремето, когато беше дете. Когато той влизаше в нея. Дърпаше косата си, сякаш отчаяно се опитваше да се изтегли от него.

В същото време другата ѝ ръка се вдигна и насочи глока към главата му. Което и беше причината да дойде тук. За да свърши онова, което трябваше да бъде направено много отдавна. Това бе причината през последните единайсет години да участва във всички маршове, протести, бунтове и акции на „Немезида“. Проектираше. Прехвърляше. Заместваше. Или както там се нарича. Отлагаше неизбежното.

И ето че сега времето беше дошло. Точно както казваше татко ѝ.

Беше дошло времето за истината.

Времето за наказанието.

Барън отново беше лепнал маската на лицето си. Направи няколко бавни хрипливи вдишвания, без да откъсва поглед от нея. Прозрачната пластмаса се замъгляваше, когато той всмукваше кислород през маркуча. После маската бавно беше свалена.

— О, моя Рахил — рече той. — Моя скъпа, мила Рахил.

В гласа му нямаше вина, но и тя не бе очаквала подобно нещо — баща ѝ не беше от хората, готови да обвиняват самите себе си. Нямаше и страх, макар че пистолетът беше насочен право между очите му. Вместо това имаше някакво гадно, укорително удовлетворение. Като на родител, чието дете е направило пакост, но той го обича прекалено много, за да му се сърди.

Стомахът ѝ се преобърна.

— Знам колко ти е трудно, Рахил. Какъв тежък товар може да бъде. Дълг. Съдба. Ти винаги си била свободен дух. Няма как да е лесно. Но трябва да разбереш, че това е съдбата ти. Да поведеш семейството. Компанията. Не можеш да избягаш от съдбата си, както не можеш да избягаш от кръвта във вените си. Ти си Барън. Искаш или не, ти си част от семейството. Участваш. Защото това е същността ти. Колкото до това да работиш за нас... — Той се усмихна. — Е, ти вече го правиш, така че промяната не е чак толкова голяма.

Тя примигна несигурно. Не разбираше какво има предвид. Барън се наведе към нея над стойката си. Очите му блестяха.

— Посланието е получено — рече той тихо. — Предложението е прието. Ще се борим заедно.

Бледото ѝ лице стана мъртвешки бяло. Устните ѝ се раздвижиха, но ѝ бе нужно време, за да оформи думи.

— Какво... как...?

— О, Рахил, нима не разбираш? — Отново онзи укор в гласа. — Ние сме „Немезида в действие“. „Барън Корпорейшън“. Ние. „Немезида“ е наше творение.

Последва кратко, изпълнено с ужас мълчание. После сякаш някой я подкоси. Залитна назад. От гърдите ѝ се изтръгна звук — отчасти стон, отчасти задавено кашляне.

— Не — прошепна тя. — Лъжеш. Лъжеш.

Но по лицето му виждаше, че не лъже. Онази отпусната месеста усмивка. Ликуващото пламъче в очите му, като онова, когато идваше в стаята ѝ нощем и дърпаше завивките ѝ. Същото абсолютно господство...

— Господи, не — прошепна тя. — Моля те, Господи, не.

Той разпери ръце. Подути, твърди като обработена кожа ръце, огромни като бейзболни ръкавици.

— Ние притежаваме всичко, Рахил. Контролираме го. Всичко. Точно това е „Барън“. Контрол.

— Ох, Господи, не.

— И за момент не сме си представяли, че ще стане толкова голямо. Трябваше да бъде съвсем дребно. Мимолетно начинание. Малък заговор, за да сринем един-двама конкуренти. Един от хората ни предложи да създадем уебсайт, да изровим малко мръсотия, да я качим там и да я покажем на света, маскирани като някоя от онези налудничави антикапиталистически групи.

Той поклати глава.

— А цялата работа направо полетя. Докосна някакъв нелеп дух на времето. Имаме двама гениални компютърджии, които координират всичко в Хюстън. И международна мрежа активисти, които ни дават материали с погрешното впечатление, че по някакъв начин помагат за разбиването на системата. Наложих се да платим на онези типове цяло състояние, за да си държат езика зад зъбите, но си заслужаваше, повярвай. Благодарение на „Немезида“ можем да прецакаме всеки съперник с едно натискане на копчето. Абсолютно фасулска работа. Не-ве-ро-ят-но, по дяволите!

Ново поклащане на глава. Като спечелил от лотарията, който още не може да повярва какъв късмет е извадил.

— Естествено, трябваше да внимаваме. Не просто да вземаме на мушка противниците си. Това щеше да остави много ясна следа към

нас. Естествено на няколко пъти сами се превърнахме в мишена. Нищо сериозно, само колкото да заблудим хората. Иронията е, че „Немезида в действие“ еволюира в нещо като мерило за корпоративна почтеност. Никой вече не се доверява на шибаните регулатори, но „Немезида“ — о, те са на страната на ангелите! Щом те казват, значи е така. И фактът, че нито веднъж не са успели да изровят нещо мръсно за „Барън“ — е направо като да получиш одобрение от самия Господ! Не си бях давал сметка каква сила може да бъде интернет!

Смехът му беше хриплив. Тя клатеше невярващо глава.

— И после знаеш ли какво стана? Най-неочаквано на сайта пристига съобщение от моето малко момиче. От моята принцеса Рахил. Пита дали може да се присъедини към нас. Да работи за „Немезида“. И аз не бих могъл да го измисля по-добре. Сценарий мечта. Ти трябва да изпуснеш малко пара, да се посветиш на малките си авантюри, да се бориш за доброто, а през цялото време в действителност да работиш за корпорацията. Да се върнеш отново при нас. Тук, където ти е мястото.

Тя трепереше, лицето ѝ бе станало пепеляво, глокът беше отпуснат, сякаш ръката ѝ вече нямаше сили да го държи. Имаше чувството, че отново се намира в имението. Свита в леглото. Малка, слаба, безпомощна, баща ѝ я притиска, не може да направи нищо, за да го спре.

— Разбира се, в действителност ти никога не си излизала от кръга ни, независимо какво си мислиш — продължи той и направи половин крачка напред. Колелото на стойката изскърца. — Истината е, че винаги те наблюдавахме, Рахил. Откакто напусна дома, не е имало нито миг, в който да не зная къде си точно, какво правиш и с кого разговаряш. Всички онези групи, в които участваше, всички походи и демонстрации — навсякъде имах хора, които бяха около теб и те наблюдаваха внимателно. При малките ти приключения с „Немезида“ винаги имаше специалисти, готови да се намесят, ако нещата тръгнат не както трябва. Скривалището ви в Негев беше пълно с камери от покривите до основите. Именно така научихме за Ривка Клайнберг. Нищо, което си казала или направила, не е останало скрито от мен. Нищичко. Рахил. Нищичко. Ти и малката ти обратна приятелка...

Гърдите му се надигнаха, клепачите му като че ли затрептяха.

— Господи, толкова си красива. Толкова красива, скъпа моя. Нямах представа колко ми се искаше да...

Тя се преви и повърна върху стоманената палуба. Барън се затътри още крачка напред, но Рахил вдигна пистолета и го размаха към него.

— Назад! — зави тя. — Стой назад, гаден, шибан...

И отново повърна.

— Нека ти помогна, Рахил. Моля те.

— Назад!

Той поклати глава в гротескна пародия на обиден родител.

— Знам, че ти е тежко, скъпа. Но нещата просто са такива. Както казах, притежаваме всичко. Контролираме всичко. Няма смисъл да се съпротивляваш. Да се бориш. Това е съдбата ти. Няма начин да се измъкнеш от нея. Прибираш се у дома, Рахил. Моля те, не си създавай сама неприятности. Приеми се такава, каквата си.

Тя повърна за трети път и се изправи, бършейки устата си с ръкав. Няколко секунди стояха един срещу друг — благо усмихнатият Барън и пречупената му, съсипана дъщеря. Накрая тя кимна, вдигна пистолета и стреля.

Проехтя гръм и катинарът на контейнера се пръсна.

— Какво...

Барън започна да обръща стойката си, за да види какво става. Рахил го заобиколи, отиде при контейнера, махна разбития катинар и отвори вратата. Халифа и Бен Рои стояха един до друг. Изглеждаха объркани.

— Изчезвайте от тук — изсъска тя. — Натам. Няма охрана.

Посочи към носа на кораба. Детективите отново се поколебаха и тя повтори заповедта.

— Ела с нас — извика Бен Рои.

— Тръгвай, шибан идиот!

Сграбчи го за ризата и го засили през палубата. Халифа го последва. Докато минаваше покрай Барън, инстинктивно спря и впери поглед в стареца. Умът му работеше трескаво, опитваше се да реши дали да го убие сега, когато има тази възможност. Рахил прочете мислите му.

— Това е моя работа — каза тя. — Тръгвай. Веднага.

Погледите им се срещнаха за миг. После той кимна, измърмори „Благодаря“ и тръгна след израелеца. Тя ги гледа, докато изчезнаха в мъглата, после се обърна към баща си.

— Рахил, наистина не трябваше...

— Млъквай.

Приблужи към него с насочен пистолет. Чу се тропот, някой приближаваше. Но това не означаваше нищо за нея. Намираще се в стая с чудовището и всичко друго бе отвън. Както навремето, когато бе малко момиче. Отиде плътно до него и опря дулото на глока в чудовищното му чело. Той просто стоеше, облегнат на стойката си, леко наклонил глава. Изражението му беше по-скоро развеселено, отколкото уплашено.

— Ох, Рахил, Рахил. Наистина ли го искаш?

Този мек, успокояващ глас. Гласът, с който й говореше, докато я насилваше. Саундтракът на изнасилването.

— Това ли искаш, Рахил? Добре, давай тогава. Щом така ще се почувстваш по-добре, скъпа. Помогни да платя за греховете, които смяташ, че съм извършил. За мен няма значение. Ни най-малко. Както ти казах, не ми остава много. Само семейството има значение. И знам, че с теб то е в добри ръце. В най-добрите ръце. Най-добрите от най-добрите. Така че давай, Рахил. Облекчи болката в сърцето си. Изгони демоните си. Колкото до мен, ще умра щастлив, че съм осигурил чудесно бъдеще за славното име Барън. Господи, как се гордея с теб.

Усмихна й се.

Тя събра кураж. Прие, че няма друг изход. Трябваше да го направи, ако искаше да бъде свободна от мрежата, която бе изплел около нея. И най-неочаквано му се усмихна в отговор.

Сянка на съмнение пробяга през очите му.

— Рахил. Какво...

— Сбогом, скъпи татко.

Той я погледна объркан. После очите му внезапно се разшириха от ужас, когато тя свали пистолета от челото му, сгъна ръка и напъха цевта в устата си.

— Господи, Рахил, да не си посмяла...

Последва оглушителен трясък и посивялото лице на стареца се покри с пръски от кръв и кост.

Рахил политна назад и се строполи на палубата.

Халифа и Бен Рои се намираха в средата на кораба, обгърнати в мъгла, когато зад тях проехтя изстрел. Чу се вой „Рахил!“, последван от болезнен, гърлен рев като на смъртно ранено животно.

Те спряха и се спогледаха. По палубата се понесе нов рев, последван от бесен крясък, сякаш усилен от високоговорител:

— Намерете ги! Намерете проклетите животни!

Те се затичаха.

Стигнаха носа и намериха подвижния мост. Тъкмо тръгнаха по него, когато се чуха викове и тропот. Жената беше сгрещила. Долу имаше охрана. Много охрана, ако се съдеше по шума. И се качваха на борда.

Халифа и Бен Рои се оттеглиха обратно на триъгълника, образуван от носа на кораба и предните вдигнати капаци на трюмовете. Заради мъглата видимостта беше не повече от два метра, но и така знаеха, че са в капан. Викове и стъпки отляво и право пред тях.

— Намерете ги! Накълцайте ги!

Спогледаха се. И инстинктивно, без да кажат нито дума, се разделиха. Бен Рои тръгна наляво и покри моста и тясната пътека между борда и отворените трюмове. Халифа пое пътеката покрай левия борт.

Взираха се в сумрака с насочени напред автомати, като се заслушваха. Изминаха двајсет секунди. Напрегнати, мъчителни секунди. Тропотът на преследвачите непрекъснато се приближаваше, примката неумолимо се стягаше. Изведнъж в горната част на моста се появи фигури. Две. Бен Рои стреля от упор и ги свали. Халифа също забеляза движение и даде откос. Противникът отвърна на огъня, въздухът затрептя от писъка и тракането на куршуми в метал, мигновени бели проблясъци разкъсваха покрива на мъглата. Детективите се залепиха за стоманената стена на вдигнатия капак на трюма, подаваха се, за да стрелят, и се криеха отново. Хората на Барън можеха да стигнат до тях само покрай бордовете и по моста, така че те бяха в състояние да задържат позицията си въпреки численото превъзходство на противника. Стига да имаха достатъчно амуниции. А те свършваха бързо.

— Прикривай ме! — извика Бен Рои.

Халифа пусна последен откос към обгърнатата в мъгла пътека, прехвърли се при Бен Рои и отново започна да стреля. Израелецът се претърколи по палубата към моста, сграбчи едно от лежащите тела и го измъкна зад капака на трюма. Направи същото с втория труп, а куршумите се сипеха около него като метална градушка. Халифа се претърколи отново, за да покрие другия борд, докато Бен Рои претърси телата. Джакпот. Дватамата стискаха автомати, в кобурите на коланите им имаше пистолети „Зиг Зауер“, както и резервни пълнители за автоматите, напъхвани в джобовете на якетата. Всеки с по трийсет патрона, доколкото можеше да прецени. Доста миниатюрен арсенал. Бен Рои плъзна единия автомат към Халифа заедно с два пълнителя, грабна другите два и изстреля залп от куршуми.

Поне засега можеха да задържат позицията, докато измислят как да се махнат от кораба.

Престрелката продължи още няколко минути. Детективите бяха притиснати, но хората на Барън не можеха да ги доближат. После се чува викове и отдалечаващ се тропот. Възцари се зловеща тишина.

— Какво правят? — изсъска Халифа.

Бен Рои нямаше представа.

— Не ни пускат, това поне е сигурно.

Стояха залепени за стоманения капак, напрегнали слух, с разтуптени сърца, отчаяно опитващи се да измислят нещо. Долният край на моста беше покрит; същото се отнасяше и за тесните пътеки покрай бордовете.

— Мислиш ли, че можем да скочим? — попита Бен Рои.

— Ти побърка ли се? Това са четирийсет метра. Кей от едната страна, скали от другата и влекач отпред. Ще изкараме късмет, ако просто се изпотрошим.

Бен Рои не възрази.

— Загазили сме — беше единственият му коментар.

Мълчанието продължи почти десет минути. Вероятно противниците им също се опитваха да измислят как да действат. Внезапно над палубата отново прогърмя онзи яростен глас. Гласът на Барън.

— Не ми пука! Искам ги мъртви! Веднага, чувате ли! Действайте! Изкарайте го! Веднага! Изкарайте го! Това е заповед!

Халифа и Бен Рои се спогледаха. Не знаеха какво означава това. Отговорът дойде в следващия момент. Чу се дълбоко, зловещо боботене и стоманената палуба под краката им затрептя, когато двигателите оживяха. Почти в същия миг замърка хидравлика и капакът на трюма, който ги беше защитавал, започна да се спуска заедно с останалите капаци по палубата, подобно на блокчета домино. Двата се дръпнаха назад и приклекнаха зад мижавото прикритие на мачтата за сателитна навигация на самия нос на кораба. Между тях и кулата, където се бяха събрали хората на Барън, сега имаше празно пространство с големината на две футболни игрища. Единственото им прикритие беше мъглата.

— Излизат в морето — каза Бен Рои. — Щом мъглата се разсее, ще бъдем като мишени в стрелбище. Трябва да рискуваме! Трябва да слезем!

Той тръгна към десния борд, но направи едва няколко стъпки, когато от кея се разнесоха викове и изрева двигател. Последва оглушителен трясък и писък на разкъсван метал. Нещо — беше невъзможно да се види какво точно — беше откъснало моста от кораба, отрязвайки единствения им път за бягство.

— Прецакани сме — обобщи Бен Рои.

Халифа изстреля два откоса. Усетиха, че корабът започва да се клати едва забележимо, което означаваше, че се отдалечават от брега и вълнението се засилва. Ако се съдеше по звука на двигателите, непрекъснато набираха скорост. Все още се движеха назад — хората на Барън нямаха намерение да си губят времето, за да обръщат съда. Бен Рои и Халифа разполагаха може би с няколко минути. Или само секунди.

— Трябва да скочим — каза Бен Рои.

Халифа не отговори, а отново стреля по кулата.

— Трябва да скочим — повтори израелецът. — Това е единственият ни шанс.

— Това са четирийсет метра! Ще умрем!

— Ще умрем и ако останем тук! Трябва да го направим.

— Как ли пък не! Ще се справим с тях!

— Не можеш да се справиш с тях, шибан идиот! Прекалено много са. И всичките са въоръжени. Трябва да скочим, преди да сме излезли от мъглата. Хайде!

Сграбчи Халифа за якето, но египтянинът го отблъсна.

— Ако искаш, скачай. Предпочитам да рискувам тук.

— Халифа!

— Няма да скоча!

— Трябва да го направим!

— Не!

— До брега няма и километър. Ще...

— Не! Не!

— Можем просто да доплуваме...

— По дяволите, не мога да плувам! Чуваш ли ме? Не мога да плувам, мамка му. Страх ме е от вода.

Хвърли свиреп и същевременно унижен поглед към Бен Рои, обърна се и изпразни пълнителя на автомата.

— Ти върви, аз оставам — промърмори той, докато сменяше пълнителя. — Не се безпокой за мен. Хайде, изчезвай.

Бен Рои грабна автомата от ръцете му и го метна през борда.

— Какво, за бога...!

Израелецът го сграбчи за якето и го придърпа към себе си.

— Скачаме, Халифа. Разбра ли? Аз съм добър плувец. Прави каквото ти казвам и всичко ще бъде наред. Останем ли тук, свършено е с нас. В морето имаме поне някакъв шанс.

Халифа отвори уста да възрази, но в този миг куршум рикошира в сателитната мачта на сантиметър от главата му. Минаха няколко секунди.

— Ще ме държиш ли?

— Така, сякаш се чукам с теб.

Халифа го изгледа без особен ентусиазъм. След малко бръкна във вътрешния джоб на якето си и извади бележника на Самюел Пинскър.

— Вземи това. За всеки случай, ако... нали се сещаш... Тук е показано къде...

Бен Рои взе бележника и го натика в джоба му.

— Ще оживеем, Халифа. Повярвай ми. Ще се приберем у дома. Щом паднем във водата, не се съпротивлявай, ясно? Просто се отпусни и ме остави да те водя. Сваляй обувките.

Събуха се. Стрелбата от другия край на кораба изведнъж замря. Те се възползваха от момента и прекрачиха перилата на носа. Под тях

се виеше мъгла, а някъде от нея се чуваше ревът и бълбукането на водата.

Бен Рои също хвърли автомата си и сграбчи Халифа за якето.

— Броя до три. Скачай колкото се може по-надалеч. Ясно?

— Я-апее.

— Едно...

— Аллах-у-акбар!

— Две...

Стрелбата започна отново.

— Три!

Скочиха. Докато политаха от палубата, Бен Рои усети остра изгаряща болка отзад в левия крак, в горната част на бедрото. Първо си помисли, че го е ужилило някакво голямо насекомо. Нямаше време да мисли за това, защото вече падаха, носеха се през мрака към морето. Докато летяха, Халифа също преживя нещо странно — помисли си, че все още е в мината. Че скокът му е бил неуспешен и сега пада в шахтата, а всичко случило се оттогава — пристанището, корабът, жената от „Немезида“, Барън — е било просто сън. Последен хаотичен плод на въображението му, преди да падне на дъното на шахтата и светлината да угасне завинаги.

Както и при Бен Рои, мисълта нямаше време да се загнезди в ума му. Цареше пълен хаос. Мъглата, плясъкът на водата, боботенето на двигателите, трясъкът на изстрелите, вятърът в лицата им — всичко това се размазваше в общо петно, в което бе невъзможно да се разграничат отделните нишки.

И после, с разтърсващ костите плясък, те цопнаха във водата и потънаха.

Силата на удара ги раздели, Бен Рои полетя в една посока, Халифа в друга. За един кратък, объркващ момент египтянинът се остави на морето да го поеме. Спускаше се към невъобразими дълбини, водата го обгръщаше, покриваше лицето, очите и устата му, разрошваше косата му, просмукваше се в дрехите му, сякаш го буташе и теглеше едновременно. След това, въпреки заръките на Бен Рои, инстинктът взе връх и той започна да се съпротивлява. Заудря с ръце и крака, зарита и заблъска водата, трескаво се мъчеше да се откъсне от нея, да се върне обратно към повърхността. От устата му изригнаха мехури, дробовите му се свиха конвулсивно, обзе го паника. Чу се, че

крещи — приглушен бумтеж, който изпълваше ушите и главата му, — усещаше как силите го напускат с всяко движение на крайниците му. Въпреки това продължаваше да се съпротивлява, блъскаше пустотата, гърчеше се и се въртеше, докато не изгуби представа къде е повърхността. Накрая силите му се изчерпаха и го обзе странно спокойствие. Морската вода се процеди в гърлото и трахеята му; умът му се замъгли; пред очите му заплуваха разноцветни петна. Усети как ръцете и краката му се отдалечават, сякаш бавно се разпадаше.

„Значи така се е чувствал Али — помисли си той. — Сега изпитвам онова, през което е минал синът ми. Отивам при момчето си. Отново ще бъдем заедно.“

Мисълта му донесе странно удовлетворение и тъкмо му се отдаваше и потъваше в убежището на ума си, както потъваше в морските дълбини, когато нещо го сграбчи за яката. Сякаш го изтръгнаха от сладък сън и главата му изведнъж се озова над повърхността. Той се закашля, плюеше и се давеше, мъчеше се да си поеме въздух.

— Не се бори с мен, Халифа! — Гласът на Бен Рои звучеше странно, сякаш идваше отдалеч. — Отпусни се. Просто се отпусни. Добре си. Държа те.

Израелецът някак беше пхнал ръка под него и го поддържаше, държеше главата му над водата, докато той се давеше и пышкаше, бълваше вода от устата и ноздрите си.

— Отпусни се назад. Остави ме да поема тежестта ти. Довери ми се. Държа те. В безопасност си.

Гласът сега звучеше по-отблизо. Халифа успя да си поеме малко дъх.

— Дръж ме, Бен Рои. Моля те, дръж ме!

Вкопчи се в израелеца, без да му пука колко жалко звучи, колко отчаяно иска да не потъне отново.

— Отпусни се, мамка му! Моля те, трябва да се отпуснеш, иначе нищо не мога да направя. Просто се отпусни назад. Държа те. В безопасност си.

Бен Рои го обърна и го хвана през врата. Носеха се по гръб. Имаше нещо успокояващо в размерите и силата на израелеца и Халифа започна да се отпуска.

— Точно така. Спокойно. Дишай — каза му Бен Рои.

Все още чуваха боботенето на корабните двигатели и спорадични изстрели. Но тези звуци непрекъснато се отдалечаваха. Водата беше хладна, но не и прекалено студена, вълните бяха високи, но не и бурни. Странно, но мъглата помагаше. Ако можеше да види колко далеч са светлините на брега, Халифа със сигурност щеше да изпадне в паника. Видимостта обаче бе само няколко метра във всички посоки и той можеше да се успокои с илюзията, че спасителната суша е наблизко.

— Мисля, че може и да успеем — рече той.

— Разбира се, че можем. Ти и аз. Първокласният тим.

— Надявам се, че корабът няма да се върне и да ни прегази.

— Хайде да решаваме проблемите един по един, а?

Продължиха да плуват още няколко минути, после Бен Рои спря, като се мъчеше да задържи Халифа над повърхността.

— Добре ли си? — попита египтянинът.

— Само леко се задъхах. Ако пориташ малко с крака, може да ми помогнеш донякъде.

Халифа се опита, но в крайна сметка се замята във водата и двамата потънаха.

— Няма страшно — изкашля се Бен Рои, след като го издърпа на повърхността. — Май ще е по-добре да го оставиш на мен.

Отново заплува, теглейки Халифа. Краката му риташа, макар че на Халифа му се стори, че единият му крак работи по-силно от другия. Минаха още няколко минути и израелецът отново спря. Вече наистина беше задъхан.

— Бен Рои?

— Май ме простреляха, докато скачахме. Нищо страшно. Само малко ме боли. Ако не бързаеме...

Остана за момент така, като сумтеше и се мъчеше да задържи себе си и Халифа над водата, после отново заплува. Този път издържа само минута, преди силите му да го напуснат.

— Съжалявам, Халифа, просто трябва да...

Главата му се потопи и отново се подаде над водата. Халифа се опита да му помогне, зарита с крака, но само влоши положението. Двамата се закашляха и започнаха да плюят вода, после някак отново изплуваха по гръб, погребяха трийсетина секунди и Бен Рои отново поиска да спрат. Напрягаше се. Напрягаше се с все сили.

— Пусни ме — каза Халифа. — Спасявай се. Просто ме остави.

— Стига глупости!

— Няма смисъл, Бен Рои. Много сме навътре. Спаси поне себе си.

— Нищо ми няма, само да...

Халифа понечи да го отблъсне, да го принуди да го пусне, но Бен Рои не отстъпваше. Последва кратка борба, двамата се издигаха и спускаха по вълните, мятаха ръце и крака. Внезапно Бен Рои замръзна.

— Това пък какво е, мамка му!

Нещо се беше появило от мъглата. Нещо голямо и тъмно. Много голямо. Плъзгаше се към тях по повърхността. За един изпълнен с ужас миг Халифа си помисли, че е акула или кит, и сви крака да го изрита. Точно тогава нещото се издигна на поредната вълна и се озова точно до тях.

— Уард-и-нпл! — извика той. Ужасът се смени с дива радост. — Хамдулилла! Уард-и-нш!

Бен Рои нямаше представа какво означава това. Не му и пукаше. Интересуваше го единствено фактът, че като по чудо от нищото точно до тях се бе появил огромен килим от растителност. Гъста плетеница корени, клони и листа, които се оказаха чудесен плавателен съд, почти като сал. Като пляскаше и пъшкаше, без да обръща внимание на пронизващата болка в ранения си крак, той някак успя да избуца Халифа горе. Египтянинът изпъзля върху сала. Бен Рои мина от другата страна и също се качи, като драпаше и теглеше, докато не се озова над водата от кръста нагоре.

— Тода ла 'ел.

— Хамдулилла.

Известно време просто седяха и се мъчеха да си поемат дъх. Растителността се полюшваше леко под тях като огромна люлка; боботенето на кораба едва се чуваше в далечината, а стрелбата като че ли беше спряла. Бен Рои се обърна и опипа бедрото си. В джинсите му имаше дупка и чувстваше как кръвта изтича на тласъци. Не прекалено силно, слава богу. Не успя да открие изходна рана.

— Добре ли си? — попита го Халифа.

— Много по-добре, след като урокът по плуване приключи.

— Наистина ли си ранен?

Бен Рои потвърди, но добави, че не било чак толкова сериозно.

— Мисля, че куршумът още е вътре, но не губя много кръв и не ме боли толкова много, колкото преди. Ако успея да направя турникет...

Зарови лице в листата, свали пипнешком колана си и го стегна над раната. Само преди минути си мислеше, че с тях е свършено. Сега бяха над водата и се чувстваше много по-уверен. Не трябваше да са далеч от брега и след като мъглата се вдигнеше, можеха да стигнат с гребане до сушата или да чакат да ги приберат. Тревожеше се само, че корабът може да се върне и да ги прегази, но морето беше голямо и той се надяваше, че ще се оправят. Както беше казал на Халифа, трябваше да подхождат към проблемите един по един. В момента бяха в безопасност. Чувстваше се странно спокоен. Изтощен, но спокоен. Почти замаян. Стегна здраво колана.

— Тази история с „Немезида в действие“ наистина може да ти отвори очите, а? — изсумтя той, докато закопчаваше турникета. — И да исках, нямаше да сбъркам толкова. Едва ли може да се нарече добра препоръка за преподавател по следователска работа!

Халифа не знаеше за какво става дума, но и не попита. Вместо това се наведе напред и стисна ръката на израелеца.

— Благодаря, че ми спаси живота. Отново.

Бен Рои махна с ръка.

— Ще ми пратиш запис.

Останаха така, хванати за ръце, мъглата се стелеше върху тях като одеяло. Единствените звуци вече бяха пляскането и бълбукането на водата.

— Казах разни неща, Бен Рои. По телефона. Лоши неща. Моля те...

— И двамата казахме лоши неща. Всичко е забравено.

Кратка пауза, после:

— Гадняр.

— Копеле.

Разсмяха се. Дълбоко, от сърце. Смях на стари приятели, срещнали се отново. Кракът на Бен Рои отново беше започнал да пулсира, но това като че ли нямаше значение. Чувстваше се щастлив. Ама че шантава работа.

— Ще направя всичко по силите си да ти помогна — рече той. — С „Барън“ и „Джосер“. Ще ги спипаме. Заедно. Обещавам ти. Заради

Али.

Египтянинът стисна още по-силно ръката му.

— Благодаря, Ариех. Ти си добър приятел.

— Ти също, Юсуф. Най-добрият.

През четирите години, откакто се познаваха, за първи път се обръщаха един към друг на малко име. И сякаш дори не го забелязаха.

Последва дълго мълчание. Подухна вятър и раздвижи мъглата. На Бен Рои внезапно му хрумна нещо.

— Сигурно моментът не е подходящ, но исках да те помоля за нещо. Малка услуга. Свързана с бебето. Не знам дали ще...

Не довърши изречението, защото чу тихо хъркане. Египтянинът беше заспал.

— Мамка му — промърмори Бен Рои.

Поклати глава, потупа приятеля си по бузата, обърна се и легна по гръб, разперил ръце настрани, с носещи се във водата крака. Като че ли кървеше по-силно, дори с турникета, но не направи нищо. Защо да се безпокои? Беше на сала, приятелят му бе тук, бяха живи, водата не беше много студена, а полюшването беше толкова приятно. Защо да разваля момента?

Минаха минути. Или може би часове — нямаше представа, а и не му пукаше. После вятърът подухна отново, този път по-силно, като порив. Бен Рои се разсмя с глас, защото точно над него мъглата се раздели и той видя звездите. Радостни, вълшебни купове мигащи сини звезди, тлъсти като светулки. Най-прекрасното нещо, което беше виждал. Вдигна ръка към тях.

— Ще бъда до теб — прошепна. — Обещавам. Винаги ще бъда до теб. Мое малко момче. Или момиче. Никога няма да те оставя. Обещавам.

Усмихна се, докато небето над него се разчистваше все повече, разкривайки още и още звезди, които трептяха, примигваха и образуваха пътека от светлина, която го зовеше у дома, при любимите хора.

Започна да си тананика.

43.

Късно сутринта на следващия ден Халифа най-сетне се прибра в Луксор.

Бен Рои беше отлетял направо за Хюстън, за да задейства нещата срещу „Барън“, но Халифа искаше да прекара известно време със семейството си и каза на израелеца, че ще вземе друг полет.

Щом видя Зейнаб пред блока, разбра, че се е случило нещо. Понечи да я попита какво става, но тя му даде знак да мълчи и му махна да се качи горе.

— Побързай — рече му. — Трябва да видиш.

Последва я в апартамента. Дискът на Али с „Мери Попинс“ беше пуснат в дневната. Усилен докрай. „Да си пуснем хвърчило“. С онези ужасни субтитри. В небето пускаме нашето хвърчило. Понечи да й каже да намали звука, за да не пречат на жената отдолу, но тя отново му направи знак да мълчи.

— Трябва да видиш — повтори Зейнаб. — Няма да повярваш.

Стигнаха до вратата на банята. Отвътре се чуваше течаща вода.

— Стига, Зейнаб, достатъчно номера. Какво...

Думите замръзнаха в гърлото му, когато отвори вратата. Душът беше пуснат, водата плискаше по циментовия под. А под душа, блестящ и мокър, с отметната назад глава, смеещ се...

— Али — задавено промълви Халифа и се облегна на касата. — Синко! Момчето ми!

Остана още миг на прага. После нададе див радостен рев, втурна се вътре, скочи под душа и прегърна яростно сина си, като плачеше от радост. Водата се стичаше по косата и лицето му, измокри го целия, влизаше в очите, ушите и устата му, караше го да кашля и плюе, но не му пукаше.

— Али! — викаше той. — Али! Али!

Събуди се.

Беше ден. В устата му имаше вкус на сол. Дрехите му бяха подгизнали. Навсякъде около него се простираше синьо-зелено море.

Остана да лежи няколко секунди, все още объркан. Накрая осъзна къде е, размърда се и надигна глава. Точно тогава салът се издигна на една вълна и Халифа зърна жълт бряг. На около километър. Може би помалко. От кораба нямаше и следа. От пристанището също. Явно през нощта течението ги беше отнесло покрай брега, макар че нямаше представа точно в коя посока.

— Хей, Ариех.

Обърна се към израелеца.

Него го нямаше.

— Ариех?

Отговор не последва.

Помисли си, че приятелят му просто се е оплел някъде между листата, както се беше оплел и Али. Надигна се още малко и огледа растителността.

Нямаше го никъде. Потръпна, обхванат от паника.

— Ариех! Бен Рои!

Нищо.

Опита да се надигне още, но ръката му проби стъблата и той политна напред, а устата му се напълни с вода. Може би израелецът бе решил да доплува до брега? Да е отишъл да потърси помощ, след като мъглата се беше вдигнала. Да, това трябва да е направил. Оставил го е да спи и е отплувал към брега. Побъркан идиот! Отново се опита да се надигне, но пак проби сала. Пое го нова вълна и Халифа забеляза нещо във водата отдясно. На около двайсет метра. Отначало не разбра какво е и едва при следващата вълна разпозна джинсите и якето на Бен Рои. Носеше се във водата с разперени ръце и крака, с лице надолу, загледан в дълбините.

Халифа явно още беше замаян от съня, защото първата му мисъл бе, че израелецът сигурно се опитва да лови риба. Едва след няколко секунди осъзна какво се е случило. И зави отчаяно.

— Господи, не! Моля те, Господи, не! Ариех! Ариех!

Опита се да зарита с крака и да гребе с едната ръка, да приближи сала до него, но без резултат. Оставаше му само да лежи, да гледа как тялото на приятеля му се появява и изчезва и да вика името му.

— Ариех! Ариех!

Викаше и името на сина си, двете се сляха в една обща нишка на непоносима мъка.

— Ариех! Али! Ариех! Али!

Близо час се носи във водата и викаше, докато не преградна. После се надигна една много висока вълна и тялото на Бен Рои изведнъж се озова съвсем близо, на около два метра от сала. Остана за момент така, едната му ръка като че ли се протягаше към Халифа („Сякаш ми казваше сбогом“, разказваше по-късно египтянинът), след което бавно потъна под вълните и изчезна завинаги.

— Ариех! Али! Ариех! Али!

Прибраха го осем часа по-късно, през ранния следобед. Малка рибарска гемия от Розета. Рибарите го засипаха с въпроси как така се е озовал на плаващия уард-и-нил.

В отговор Халифа извади прогизналия си портфейл и показва полицейската си значка.

Намериха му сухи дрехи и го оставиха на мира.

Течението го беше отнесло доста на запад и им отне близо час, за да се върнат при устието на Нил. Седеше на купчина мрежи, пушеше верижно изпросени цигари и се взираше в брега. Бележникът на Самюел Пинскър беше в скута му. Страниците му се бяха превърнали в каша от морската вода. Би трябвало да изпитва вина заради бележника. Би трябвало да изпитва много неща. Но се чувстваше празен. Сякаш някой го беше изстъргал отвътре с телена четка.

Оставаше само едно нещо. Абсолютна, категорична увереност какво трябва да направи.

„Само ти напомням как стоят нещата в тази страна, Халифа. Революция или не, има хора, които са недосегаеми.“

„Ще видим тая работа.“

Стигнаха устието на Нил и завиха на юг, като се движеха в средата на реката. Пристанището на „Джосер“ се виждаше ясно на носа на западния бряг. От товарния кораб нямаше и следа. На кея имаше две речни баржи и гигантските кранове бавно ги товареха с варели. Халифа ги погледа известно време със странна незаинтересованост. Луксор, ето къде трябваше да бъде. Взе назаем телефона на единия от рибарите и направи три обаждания.

Първо на Зейнаб, за да ѝ каже, че е добре. В гласа ѝ се долавяше ярост заради начина, по който се бе отнесъл към нея, но и облекчение, че е жив и здрав. Не можеше да определи кое чувство е по-силно, но не се и опита. Каза ѝ, че ще се прибере по-късно вечерта, и затвори.

Второто обаждане бе анонимно, до посолството на Израел. Уведоми ги, че техен гражданин е загинал при инцидент. Полицай на име Ариех Бен Рои. От Йерусалим. Каза, че ще се обади след няколко дни за повече подробности.

Третото и последно обаждане бе до ефрейтор Ахмед Мехти от полицейското стрелбище в Луксор. Обясни какво му трябва и добави, че ще наmine към седем вечерта. Ако може да му намери и някаква чанта, още по-добре.

След това седна мълчаливо, като премисляше всичко и се опитваше да си представи картите, които началник Хасани им бе показал през последните няколко седмици, с точното разположение на хората. Имаше сляпа точка, сигурен беше. Горе при гробницата на Тутмос III. А също и път до нея, покрай южния край на масива. Възможно беше нещата да са променени в последната минута и пропускът да е отстранен, но трябваше да рискува.

„Законът не пипа компании като «Барън». Или «Джосер». Или която и да било. Единственият начин да се справиш с тях е да играеш мръсно, като тях самите.“

„Дайте ги насам.“

Пристигнаха в Розета малко преди три следобед. Халифа задържа само обувките, които му дадоха. Върна заетите му дрехи, облече своите, които вече бяха изсъхнали, и слезе на брега, без дори да благодари на рибарите. Движеше се на автопилот. Купи си пакет „Клеопатра“ от уличен търговец, отиде в центъра и взе такси до Александрия. След час беше на летището. Три часа след това кацна в Луксор.

През целия път мислеше за Али, за Бен Рои, за пълната с арсеникови отпадъци мина и за сляпата точка при гробницата на Тутмос III. Оста, около която сякаш се въртеше целият свят.

Пристигна в полицейското стрелбище в седем и двайсет.

— По принцип това не би трябвало да излиза от стрелбището без официално разрешение — предупреди го ефрейтор Мехти, докато му подаваше обемистата платнена торба. — Но щом е за теб...

Халифа взе торбата, пхна бележника на Пинскър в един от джобовете ѝ и подписа съответните формуляри. Не даде обяснения, а и

Мехти не поиска такива. Познавах се отдавна и ефрейторът му имаше доверие. Халифа се надяваше, че всичко това няма да създаде неприятности на стария полицаи, но ако създадеше... е, какво да се прави. Вече нямаше значение. Освен сляпата точка. Моля те, Господи, дано не са затегнали охраната.

С чантата в ръка, той взе такси до реката, после моторница до западния бряг и друго такси до подножието на Тиванските възвишения. В другия им край, врязала се в масива като гигантска вила, се простираше Долината на царете. Покрай откриването на новия музей всяка пътека до Долината беше осветена с прожектори и бе строго охранявана. Халифа прецени, че може да заобиколи кордона, ако мине на юг покрай подножието на масива, през Мениден Хабу, осеяните с керамика руини на Маката и манастира Деир ел Мухариб с неговите приличащи на кошери куполи и кирпичени стени. Оказа се прав. Избра една известна на малцина пътека през хълмовете, заобиколи, промъкна се през оградата и се спусна към отвесните скали в предната част на Долината. Към цепнатината, в която бе скрита гробницата на Тутмос III. И непосредствено отляво на тази цепнатина от скалите стърчеше като вдигнат крак на някакъв гигантски слон висока издатина с равна повърхност и пряк изглед към Долината и музея в центъра ѝ. Слабата точка. Сляпата точка. Мястото, за което никой не бе и помислил, защото всички пътеки към хълмовете бяха завардени и нямаше как да се стигне до него. Той обаче беше успял. И възнамеряваше да го използва.

Изчака известно време, като оглеждаше склоновете, увери се, че издатината не се наблюдава, и продължи напред. Ниска каменна стена минаваше по края на издатината — издигната преди три хиляди години, за да предпазва древните стражи от вятъра. Халифа клекна зад нея. На по-малко от триста метра пред него прожекторите осветяваха фасадата на новия музей от стъкло и камък. Музеят „Барън“ на Тиванския некропол.

А пред музея се издигаше дървената платформа, на която се бяха събрали важните клечки за церемонията по откриването на сградата.

А някъде сред тези важни клечки...

Халифа отвори торбата и извади пушката. Снайперистка карабина „Драгунов“ СВД, калибър 7,62. Руски дизайн, произведена в Египет. Ефективен обхват 1300 метра. С хиляда повече от

необходимото. С автоматично движение сложи пълнителя с десет патрона — с девет повече от необходимото, — надигна се и зае позицията, като сложи лявата си ръка на стената и опря плътно изрязания приклад в дясното си рамо. Постави пръст на спусъка и погледна през оптичния мерник. Изведнъж разстоянието се стопи и той сякаш се озова сред важните гости на подиума.

Първо забеляза началник Хасани. Як и плувнал в пот, седнал в дъното на платформата. Вратът му преливаше над яката на тясната бяла риза. Халифа изсумтя безрадостно и си помисли дали да не очисти и него, докато има възможност. Насочи пушката надясно, оглеждайки платформата. Разпозна няколко лица от Службата за старините — Мустафа Амин, председател на Върховния съвет за старините; д-р Масри ал Масри, дългогодишен директор на старините за Западна Тива. Неколцина представители на местните власти. Интересът му обаче беше насочен към първия ред и той се съсредоточи върху лицата там. Министърът на вътрешните работи, местният губернатор, кметът на Луксор, вездесъщият Захи Хауас, двама чужденци, единият от които като че ли беше американският посланик.

А в средата на реда, огромен, навъсен и наведен напред, облечен с дебел костюм от туид въпреки вечерната жегата, с кислородна маска, лепната като мида на лицето му — Натаниел Барън. Халифа се беше опасявал, че старецът ще се откаже от участие след събитията от предишната вечер, но ето че той беше тук, доминираше над сцената като някаква мрачна, изветряла от времето гигантска статуя на фараон.

Халифа нагласи мерника, съсредоточи се и пръстът му се сви около спусъка.

Щяха да го хванат. Това беше ясно. Веднага щом проехтеше изстрелът, пръстен от четиристотин полицаи щеше да се стегне около него като примка на палач. Ако не го застрелят на място, щяха да го приберат и да го обесят или застрелят по-късно. Или пък щеше до края на живота си да троши камъни в кариерата на Тура, което в крайна сметка бе същото. Семейството му, Зейнаб, Бата и малкият Юсуф също щяха да понесат с пълна сила последствията. Изхвърлени от апартамента, прокудени, с опетнен живот като близки на убиец.

Не му пукаше. Дори не мислеше за това. Мислеше единствено как ще убие човека, който бе убил сина му. И приятеля му. И самия него в известен смисъл. Човекът, който символизираше всички от

неговия вид — самозабравили се богаташи, корумпирани недосегаеми, привилегировани престъпници, създатели на мъки, мизерия и нещастия. Подобно на наркоман, готвещ се да си бие поредната доза, перспективата за провал не означаваше нищо за Халифа. Тя просто не съществуваше за него. Целият му фокус беше в момента на действието — в дърпането на спусъка, в убождането на иглата, в мига, когато тъмнината ще изчезне и всичко на този свят ще си застане на мястото.

„Това, Юсуф... е породено от гнева, от омразата и болката, и от него няма да излезе нищо, освен още болка.“

Но нямаше да има болка. Вече бе потопен изцяло в нея. В лабиринт от болка. И това бе единственият изход.

„... да играеш толкова мръсно, колкото и те.“

Пръстът му се стегна, обра мекия спусък, мерникът спря точно в средата на грамадната глава на Барън. Чувахе музиката — „Билади Билади Билади“, националния химн на Египет. В предния край на платформата някой говореше по микрофона, възхваляваше „Барън Корпорейшън“, славеше достойнствата на компанията, благодареше за изключителната им щедрост към народа на Маср.

„Аллах ще бъде съдникът на тези хора. Негово е тяхното наказание, не твое.“

Не беше вярно. Това бе лъжа. Дори Всемогъщият Аллах беше безсилен пред такива като Барън. Законът определено беше безсилен. Баръновци винаги щяха да бъдат над него. Щяха да тъпчат такива като Халифа, Бен Рои и Ривка Клайнберг, като Атия, Хелми, Самюел Пинскър и Иман ал Бадри — щяха да ги тъпчат в калта, а самите те щяха да продължат напред. Какво друго можеше да направи? По какъв друг начин да въздаде справедливост?

Ще се бия, ако се наложи. Може и да съм беден, но все още съм мъж.

Примигна, за да махне потта от очите си, придърпа спусъка още четвърт милиметър назад, почти до спускането на ударника. Все едно стоеше пред стена от тънко като хартия стъкло, което можеше да се пръсне с едно подухване.

Барън стана на подутите си крака и се затътри напред с помощта на стойката си. Чуха се аплодисменти, хриптене и кашлица, когато старецът свали маската. По високоговорителите се разнесе остър стържещ звук, докато нагласяше микрофона. После заговори.

Само дето не говореше. Или поне Халифа не чуваше неговия глас. Коленичил, с приклад на рамото и пръст на спусъка, загледан през оптичния мерник, с целия свят, свит в тристаметровото разстояние между дулото и целта, на частица от секундата, преди да стреля, в главата му изведнъж ясно звънна съвсем друг глас.

Хвани ме, татко! Хвърли ме нагоре име хвани!

Затвори очи и моментално ги отвори отново.

Завърти ме! Завърти ме в кръг!

Тръсна глава, опита се да блокира гласа, да остане съсредоточен.

Аз ще съм на вратата, татко. Ритай.

Гласът не можеше да бъде накаран да замлъкне.

Моля те, хайде в „Макдоналдс“! Моля те! Моля те!

Сведе глава и свали пръст от спусъка. Остана така за момент. Потта пареше в очите му, сърцето му туптеше яростно, дишаше плитко и бързо. После отново вдигна глава и се прицели.

Спечелих награда в училище!

Тялото му сякаш се сгърчи в спазъм.

Ти си най-добрият детектив в Египет, татко!

Имаше нещо в гърдите и в гърлото му. Звук, идващ дълбоко отвътре. Не ридание или даване. Нещо по-дълбоко. Надигаше се от самата му сърцевина. Опита се да го пропъди, вдигна глава и отново се прицели в Барън. Но сега зазвучаха и други гласове. Започнаха да се тълпят в главата му. Викаха към него.

Не мога да те позная. От двайсет години съм с теб, а изведнъж не мога да позная собствения си съпруг.

Да защитя семейството си, децата си. Това е най-големият дълг на един мъж.

Ти си най-добрият, татко.

Обич моя, светлина моя, живот мой.

Хвани ме!

Най-добрият човек на света.

Завърти ме!

Онова, което правиш, идва от доброта в сърцето ти.

Мога да изям цели два „Биг Мак“!

И накрая, най-силно, заглушавайки останалите:

Той е в мир. Сияе златна светлина и Али е в мир в нея. Никога не забравяй това.

Нещо се надигна вътре в него. Пак ли този звук? Само че сега не бе само звук. А по-скоро... изпарение. Мрак. Пълен мрак, като в Лабиринта. Течеше през него. Тялото му се разтърси, устата му се отвори, сякаш повръщаше, макар че от нея не излезе нищо. И в същото време имаше чувството, че всичко излиза навън. Още и още, все повече и повече, неудържим порой от пълен мрак, надигащ се като петрол от кладенец.

И изведнъж всичко свърши така внезапно, както бе започнало. Беше коленичил с пушка в ръце и пръст на спусъка, прицелил се в подобната на канара глава на Барън. Всичко беше както преди. И в същото време съвсем различно. Нещо беше пресъхнало. Махна пръста си от спусъка, завъртя внимателно пушката и я положи на земята, примигвайки бързо, сякаш току-що бе сънувал особено жив сън и не знаеше дали всичко, което си мислеше, че се е случило, наистина се е случило.

Остана да клечи на издатината и неясното ръмжене на Барън достигаше до него от високоговорителите в Долината. Луната сякаш беше кацнала на върха Курн. Накрая той бавно свали оптичния мерник, махна пълнителя и прибра всичко в платнената торба. Дръпна ципа и се изправи.

Бяха извършени ужасни престъпления. Едва ли щеше да бъде въздадена справедливост, освен ако Аллах най-неочаквано не извършеше някакво зрелищно чудо. Светът си оставаше толкова мрачно място, каквото е било винаги.

И в същото време най-неочаквано, подобно на онзи уард-и-нил, който бе спасил живота му, макар не и живота на скъпия му приятел, Халифа изведнъж откри, че има мъничка светлина. Надежда. Лъч, който да го води в нощта. И той знаеше къде да го потърси.

Метна торбата на рамо, обърна гръб на Долината на царете и закричи по дългия път към дома.

44.

Йерусалим

Йоел Регев се надигна, когато програмата за възстановяване изплю паролата, която търсеше. „Менора 3“. Не можеше да се нарече дори слаба, на програмата ѝ бяха нужни по-малко от пет минути, за да я открие. Би трябвало да се очаква, че един полицаи ще бъде по-предпазлив с тези неща, но това не беше негова грижа. Нищо не беше негова грижа. Правеше го само защото Дов го беше помолил, беше казал, че е важно. Въведе паролата и щракна върху ОК.

— Вътре си — каза той, когато екранът светна.

Зиски излезе от кухнята, където правеше кафе. Регев освободи стола пред компютъра.

— Не е нужно да ти казвам, че е адски незаконно да хакнеш полицейски компютър.

— Трябват ми само няколко минути. Просто искам да проверя нещо.

— Е, проверявай бързо. Погрижих се да не ни проследят, но въпреки това не искам да рискуваме.

Зиски вдигна палец и се наведе към екрана. Кръглите му очила отразяваха слабата светлина.

Бен Рои беше мъртъв. Новината пристигна в участъка късно следобед. Нямаше абсолютно потвърждение и подробности, само анонимно обаждане от човек в Египет. Зиски не се нуждаеше от подробности. Беше свързано със случая „Клайнберг“. Нямаше място за съмнения. Случаят, в който навсякъде фигурираше Египет и който вчера следобед, незнайно защо, бе прехвърлен на по-горна инстанция. Никой не казваше каква е причината за прехвърлянето, макар че той можеше да се досети. Носеше се слух, че Бен Рои е изпратил имейл. Изпратил имейл, лайното улучило вентилатора и това довело до прехвърлянето на случая.

Трябваше да види този имейл и именно затова бе уговорил Йоел да хакне акаунта на Бен Рои. Щракна върху иконата на пощенския

клиент, след което отвори папка „ИЗПРАТЕНИ“. Съобщението беше първо в списъка. Последният имейл, изпратен от Бен Рои. До Леа Шалев, с копие до началник Гал и главен суперинтендант Баум. Заглавие: „СЛУЧАЯТ РАЗРЕШЕН“.

Облегна се назад и зачете, като си играеше с фибите, придържащи ярмулката му.

Беше засегнат от думите на Бен Рои при последната им среща (Ще се обръщаш към мен с „господине“!), но това не намаляваше възхищението му към него. Бен Рои се беше оказал един от добрите в система, в която имаше предостатъчно твърдоглави идиоти и откровени боклуци. Най-добрият. Именно затова беше изпитвал такава тръпка, че е негов партньор през последните десет дни („Макар и не в онзи смисъл!“ — почти чу той гласа на Бен Рои).

И именно затова имаше странното чувство, че Бен Рои би одобрил онова, което правеше сега. Сякаш някак го подтикваше да го направи. Двамата бяха добър екип.

Прочете целия доклад, като изумлението му растеше с всяка следваща страница. А също и възхищението му от начина, по който Бен Рои бе навързал всичко. После докосна Давидовата звезда на гърдите си и се опита да реши какво да направи. Защото трябваше да направи нещо. Не можеше да остави нещата така. Дължеше го на Бен Рои. И на майка си.

— Ще бъда добър полицаи — беше й обещал той последния път в болницата, докато държеше ръката ѝ и галеше оплешивялата ѝ глава. — Винаги ще се опитвам да постъпвам правилно и ще се погрижа престъпниците да си получат заслуженото.

Замисли се, като си играеше със звездата. Накрая кимна, усмихна се и потърси в Гугъл две имена. Щракна върху бутона „ПРЕПРАТИ“ и копира съответните адреси: natan-tirat@haaretz.co.il, mordechaiyaron@gmail.com. Промени заглавието на „СЕНЗАЦИЯ“, натисна бутона за изпращане. Изчака, за да се увери, че съобщението е заминало, след което изключи всичко и се върна в кухнята, питайки се каква ли бомба е задействал.

— Да пием по бира? — предложи той.

Луксор

Натаниел Барън стоеше на балкона на апартамента си в хотел „Уинтър Палас“, подпрял подутото си от воднянка туловище на каменния парапет. Гледаше през Нил към далечните гърбици на Тиванските възвишения.

Беше направил нужното в Долината на царете, след което се върна в хотела и вечеря сам. Дори и да скърбеше, това изобщо не личеше по изражението му. Единствено ръцете му загатваха за някакво дълбоко мъчение, някакъв напрегнат вътрешен диалог. Бяха свити като крака на граблива птица, пожълтелите нокти се впираха в парапета подобно на касапски куки в труп.

Стоя така близо половин час, като се олюляваше назад-напред. Непрекъснатият поток таксито и коли се носеше далеч под него, до ушите му достигаше рев на клаксони и бърборене на семейства, разхождащи се по „Корниш“. Накрая въздъхна, обърна се и се затътри обратно в стаята.

— Ще си лягам, Стивън.

Прислужникът му излезе от сенките и с безстрастно кимане започна да приготвя леглото на господаря си. Помогна му да се съблече и да си сложи пижамата, държа ръката му, докато намести туловището си на матрака, донесе подноса с лекарства — цяла армия разноцветни хапчета, подредени в редици и изпити едно по едно с чаша леко затоплено мляко. След това подносът изчезна и прислужникът положи Барън върху купчината възглавници. Придърпа завивките до средата на гърдите му, подаде му кислородната маска и погледна циферблата на бутилката, за да се увери, че потокът кислород е наред. Накрая изгаси осветлението без нощната лампа, пожела на господаря си „лека нощ“ и се оттегли.

Останал сам, Барън се взираше в тавана. Гърдите му се надигаха и отпускаха като ковашки духала; хриповете и гъргоренето на дробовете му отекуваха в стаята. Мина минута, после очите му започнаха да се затварят, тежките клепачи се спускаха бавно над зениците. Когато от очите му остана само тънка бяла цепка, ръцете му внезапно се вкопчиха в завивката и той прошепна нещо — някаква дума, приглушена от замъглената гума на кислородната маска. Прозвуча като „решел“.

После очите му се затвориха и той заспа.

45.

Изчаквам половин час, преди да се върна в апартамента. Той е дълбоко заспал. Приспивателното в млякото най-вероятно не беше необходимо — открай време спи непробудно, — но в този случай трябва да бъде много по-предпазлив от обикновено. Не мога да понеса мисълта, че ще се събуди насред почистването. И ще ме прикове с онзи свой поглед. Това би било изключително дразнещо. Недопустимо.

Известно време го наблюдавам. Изпитвам по-малко емоции, отколкото се опасявах. Служих му почти трийсет години, също както баща ми служеше преди мен. Човек би си помислил, че подобен срок, близо половината ми живот, ще провокира по-силни чувства. А ето че не чувствам почти нищо. Цялата ми агония е в миналото. Всичките ми съмнения са зад мен. Сега съм в тунела. В тунела от светлина. Единственото, за което съм загрижен, е почистването, а аз съм най-добър в работата си.

Отивам до шкафа и вадя резервна възглавница. Тук имат чудесни възглавници, пухкави и здрави. Отивам при леглото и внимателно свалям кислородната маска. Оставям я отстрани, хващам здраво краищата на възглавницата и без много суетене я притискам в лицето му, като упражнявам достатъчно натиск, за да го задуша, но без да оставя следи.

Семейството винаги ни е използвало за специалните чистки. Онези, които изискват особена деликатност и дискретност. Те са особено важни за добруването на семейството — а няма по-важно нещо от добруването! Казват, че баща ми е бил майстор в почистването. Аз също, по свой начин. Изгубил съм броя на случаите, когато са се обръщали към мен да разчистя потенциално опасните каши.

Имам една малка работа за теб, Стивън. Подробности са в плика.

Всъщност изобщо не съм изгубил броя. Общо трийсет и две. Трийсет и три, ако се брои и тази нощ. Разбира се, ще броя и нея.

Семейният бизнес си е семеен бизнес, независимо кой дава заповедта.

Съпротивлява се по-малко, отколкото очаквах. Даже почти не се съпротивлява. Един опит да извие гръб, малко треперене, но след двайсет секунди вече е неподвижен. Не рискувам и продължавам да натискам, докато не преброя до двеста, просто за всеки случай. Накрая махам възглавницата. Бих описал изражението му като изненадано, на границата с изумено, макар че се дължи предимно на факта, че очите и устата му са отворени. Затварям ги и той се преобразява. Сега е спокоен. Дори безметежен. Точно както може да се очаква от болен човек, умрял мирно в съня си.

Не изпитвам никакво съжаление. Нито угризения или мъка. Щафетата е предадена. А с нея и моята лоялност. Изглежда, че кърпичките в крайна сметка няма да са необходими.

Връщам кислородната маска на мястото ѝ, изглаждам възглавниците под главата му, изтупвам резервната възглавница и я връщам в шкафа. Последна проверка, след което вземам мобилния телефон, намирам номера и съобщавам добрата новина.

Винаги съм виждал нещо у господаря Уилям. Нещо, което баща му като че ли игнорираше съзнателно. Талант. Потенциал. Господарката Рахил беше чудесна жена, но тя никога нямаше да бъде бъдещето. За мен господарят Уилям беше единственият жизнен път напред.

Именно затова, когато той се обърна към мен и обясни, че е време да започнем нова глава, когато ме помоли за съдействие, вземането на решение не беше трудно. Нали разбирате, семейството е всичко. То е много повече от сбора на отделните части. На това ме е учил баща ми. И винаги съм живял с това кредо. След заболяването на господаря Натаниел наследяването трябваше да бъде осигурено. Бъдещето на семейството трябваше да се защити. А бъдещето е господарят Уилям.

Решението изобщо не беше трудно. Фасулска работа, ако не греша изрази.

Когато му казвам, че е свършено, господарят — новият господар — ме обсипва с похвали. Не бива да жадувам за подобно отношение — в края на краищата това ми е работата, — но неволно изпитвам тръпка на удовлетворение. Той ми предлага да си позволя почивка до която точка на света пожелае, всички разходи са за негова сметка, но защо

ми е да правя това? Мястото ми е при семейството. В сърцето на семейството. За да му служа по всякакъв начин, който ми е по силите.

Оглеждам се за последно — когато става дума за почистване, човек винаги трябва да е особено внимателен — и се оттеглям в стаята си. Не съм екстравагантен тип, но в този случай мисля да си поръчам нещо от рум сървиса. Може би чаша хубав чай. С бисквита.

Струва ми се, че ни очаква светло бъдеще.

ЕПИЛОГ

Три месеца по-късно

Старши детектив Ариех Бен Рои от Йерусалимската полиция спази обещанието си.

Никой така и не научи как точно го е направил. Теченията в тази част на Средиземноморието го бяха отнесли в противоположната посока. Може би е бил понесен от някоя шантава вълна. Може би се беше оплел в мрежата на траулер. Може би — и Халифа винаги избираше това обяснение — Аллах, Бог, Яхве беше подал ръка на едрият мъж. Защото въпреки чепатия си характер, той беше добър човек, честен и добродетелен, и най-добрият приятел, който Халифа бе имал. Аллах ценеше тези качества.

Аллах виждаше всичко.

Каквато и да бе истината — вълна, мрежа, Бог или някоя друга сила — около 6:30 в една ясна топла сутрин, докато в родилното отделение на болницата „Хадаса“ се разнасяха писъци, един човек изведе на разходка кучето си на плажа южно от Бат Ям и видя нещо да се носи във водата. Човекът приближи линията на прилива и загледа как вълните побутват нещото към брега. То приближаваше, писъците ставаха все по-силни, докато след един последен крясък на света се появи здраво момченце и пое първия си дъх. Почти в същия миг тялото бе повдигнато от една вълна и положено нежно на пясъка. Въпреки че бе останало дълго време във водата, според описанията на всички бе почти непокътнато. И с широка усмивка на лицето.

Ариех Бен Рои се беше прибрал у дома.

Халифа знаеше всичко това, защото най-неочаквано му се обади Сара, партньорката на Бен Рои. Бяха поддържали контакт през изминалите месеци, Халифа й писа да обясни обстоятелствата около смъртта на Бен Рои. Този път обаче Сара трябваше да се грижи за бебето и не разговаря дълго. Само му съобщи новината и помоли за две услуги. Ще дойде ли за погребението на Бен Рои? И би ли се съгласил да стане кръстник на новородения му син?

Разбира се, отвърна Халифа. Това ще е чест за него. И в двата случая.

И ето че бързо бяха резервирани самолетни билети и хотели. Въпреки протестите на Халифа, не му бе позволено да плати за каквото и да било.

И ето че той и семейството му сега стояха на хълма, гледащ към Стария град на Йерусалим, докато спускаха в земята прост дървен ковчег, а един равин бавно припяваше с плътния си глас молитвата за еврейското погребение кадиш.

Докато слушаше с наведена глава, хванал Зейнаб с едната си ръка и прегърнал Бата и Юсуф с другата, Халифа изведнъж се усети, че мисли за случилото се през последните три месеца. За всичко, което се бе променило.

Цялата история около „Барън“ и изхвърлените токсични отпадъци се раздуха от пресата. Започна в Израел и бързо се появи на предните страници на вестниците по целия свят. За разлика от други подобни случаи, нямаше опити за отричане или за запушване на усти. Тъкмо обратното, новият шеф на компанията, Уилям Барън, гръмко порица и се извини за начина, по който покойният му баща беше управлявал семейния бизнес. Нещата ще се променят с новото ръководство, обеща той. Започна с учредяването на фонд за почистване на кашата, завещана от баща му. Варелите щяха да бъдат извадени, подземните канали щяха да бъдат почистени, щеше да се изплати компенсация на всички пострадали от замърсяването. Значителна компенсация. Халифа нямаше представа дали разкаянието бе искрено, или беше просто циничен ход за поправяне на очуканата репутация на компанията. Знаеше обаче, че известно време семейство Атия нямаше да има парични затруднения.

Заради участието си в скандала „Джосер Фрейт“ отнесоха рекордна глоба и целият борд, в това число и братът на министъра на вътрешните работи, беше разследван за престъпления. Халифа никога нямаше да узнае със сигурност дали баржата, убила сина му, е пренасяла токсични отпадъци, но изпитваше известна утеха от факта, че компания с размери и връзки като „Джосер“ може да бъде изправена пред закона. Може би наистина имаше надежда нещата в Египет да се променят.

Със Зейнаб скърбяха много за момчето си. Винаги щяха да скърбят. Но в същото време — и беше трудно да го обяснят на хора, които не са преживели подобни неща — животът им някак се отвори през тези няколко месеца. Мъката си оставаше силна както винаги, но около нея сякаш имаше някакъв непрекъснато разширяващ се кръг. Място за други неща, които да пуснат корени и да разцъфтят там. Болката вече не беше доминираща. Дори говореха дали да не си направят още едно дете, макар че засега не се получаваше. Щеше да дойде време и за това.

Една от основните му грижи след нощта на кораба бе да върне съсипания дневник на Самюел Пинскър и при първа възможност замина на юг да посети Иман ел Бадри. Направи го с натежало сърце, тъй като бе нарушил обещанието си към нея. Когато пристигна, му беше съобщено, че старицата е умряла тихо в съня си преди седмица. В нощта, когато я бе посетил. Сякаш беше чакала да изпълни последния си дълг и да му предаде бележника, преди да си отиде в мир. Халифа посети гроба ѝ, прочете салат ал Джаназа и издебна момент, когато никой не го гледаше, за да изкопае малка дупка в пръстта и да положи в нея бележника. Седмица по-късно откри гроба на Самюел Пинскър в Кайро и изсипа върху него шепа пръст от гроба на Иман ел Бадри. Жестът бе малък, но се надяваше, че той ще означава нещо за двамата. Беше си чувствителна душа, както Зейнаб непрекъснато му напомняше.

Газовата концесия на „Барън“ в Сахара тихомълком беше оттеглена; сайтът на „Немезида в действие“ по необясними причини изчезна. По форумите имаше много спекулации, че в това имат пръст ЦРУ, Мосад или някакъв международен капиталистически заговор. Никоя от версиите не беше доказана. Нито пък имаше някакво значение в дългосрочен план. Движението бе пътеводна светлина, успя да запали въображението на онези, които вярваха в един по-справедлив свят. Други групи щяха да поемат делото му. За престъпленията щеше да се търси сметка.

Абсолютно нищо не бе оповестено за трагичната история на Рахил Барън. Или поне Халифа не чу нищо за нея. Надяваше се и се молеше тя да почива в мир.

В два последователни дни Халифа получи два имейла. Един от приятеля му от детство Мохамед Абдула, който сега бе голяма клечка в

дотком индустрията, и един от Катрин Тейлър, американската милионерка и автор на криминалета, с която се беше запознал преди няколко години, когато бе дошла в Луксор да прави проучвания за новата си книга. Съвсем беше забравил имейлите, които им беше пратил, така че остана приятно изненадан, когато и двамата заявиха, че с удоволствие ще помогнат на детския дом на Демиана Баракат. Мохамед Абдула дори отиде по-далеч и предложи да поеме разноските за екскурзия на децата до Кайро с посещение на „Дрийм парк“, кукления театър и фараонското село на д-р Рагаб. Халифа винаги беше смятал селото за малко безвкусно, но в случая предпочете да запази мнението си за себе си.

А Ривка Клайнберг? Нейното убийство беше проблем на израелците, така че Халифа знаеше само онова, което успяваше да намери в интернет. Макар участието на „Барън“ да бе несъмнено, израелците бяха далеч от залавянето на извършителя на убийството. Разследването се беше насочило по нова следа, свързана с турски наемен убиец. Халифа очакваше с интерес развитието на нещата.

Тихо „амин“ отбеляза края на службата и го изтръгна от унеса. Пред него хората се бяха наредили на опашка, пристъпваха един по един и хвърляха лопатка пръст в гроба. Като мюсюлманин Халифа не бе сигурен дали следва да направи същото. На опашката имаше и някакъв поп, дребен пълен мъж с черно расо, пръстен с пурпурен камък и сребърен кръст на гърдите, така че Халифа реши, че може да се включи. Нареди се на опашката зад строен младеж с кръгли очила и плетена синя шапчица.

— Ма 'а-с салаама, сахиб — прошепна, докато хвърляше пръстта.

След като погребението свърши и тълпата — много голяма тълпа — започна да се разпръсква, при семейство Халифа дойде жена с бебе и се представи. Полетът им беше закъснял и едва успяха да стигнат навреме на гробището, така че това бе първата му възможност да разговаря със Сара.

— Кажете „здрасти“ на кръщелника си — рече тя и му поднесе бебето. Зейнаб, Бата и Юсуф се скупчиха около детето.

— Толкова е красив — промълви Халифа.

Наистина беше така. Имаше фини черти и светли очи, наследени по-скоро от майка му, отколкото от баща му. Бен Рои пръв щеше да

признае, че това никак не е зле.

— Не знам дори името му.

— Нарекохме го Ели — рече Сара. — Ели Бен Рои.

Гърлото на Халифа се стегна.

— Но това е чудесно съвпадение! Синът ми... изгубихме нашия син... казваше се Али. Ели, Али. Почти еднакви са.

Сара се усмихна и постави ръка на китката му. „Не е съвпадение“, казваше жестът ѝ.

Халифа примигна и се наложи да се извърне. След кратко мълчание Зейнаб се наведе към него и му прошепна нещо.

— Разбира се, разбира се.

Съвзе се, целуна бебето по челото и го върна на майка му. След това бръкна в джоба си и извади малка пластмасова кутийка.

— Преди няколко години, когато се срещнах за първи път с Ариех, той ми даде това — рече Халифа. — Оттогава го пазя като очите си. Но сега мисля, че има по-добро място за него.

Отвори кутийката. Вътре, върху подложка от плюш, имаше малка сребърна менора на верижка. Същата, която Ариех Бен Рои носеше навремето. Халифа я извади и нежно я надяна през главата на бебето.

— Ето. Точно като баща си.

Бебето нададе могъщ рев.

— Точно като баща си — потвърди Сара.

Постояха малко, докато тя успокои детето. После усетиха, че има нужда да остане малко сама, само с бебето и Бен Рои, затова се извиниха и се отдръпнаха. Покрай гробището минаваше път и решиха да се разходят по него до върха на хълма, от който се откриваше забележителна гледка към Стария град. Бата и Юсуф изостанаха да позяпат някаква градина с птичарник, пълен с пъстропери птици. Халифа и Зейнаб повървяха още малко и седнаха на една ниска стена. Пред тях Куполът на скалата блестеше в златно под лъчите на утринното слънце; около него, скупчени като в кошара между градските стени с техните огромни каменни блокове, надничаха покриви, куполи, кули и тук-там по някой кипарис. Бяха толкова нагъсто, че не можеше да се каже къде свършва едната постройка и къде започва следващата.

Тук имаше напрежение и Халифа го знаеше. Гняв, негодувание, горчилка и омраза. Имаше си собствено мнение кой е прав и кой крив в тази ситуация. Погледнато оттук обаче, всичко изглеждаше тихо и мирно. Всички препирни приличаха на спор на детска площадка.

И независимо кой прав и кой крив, Бен Рои беше приятел. Добър приятел. В това имаше урок. А също и надежда.

Няколко минути просто седяха мълчаливо, клатейки крака, загледани как точно под тях няколко облечени в черно фигури се поклащаха напред–назад пред една гробница. После Халифа прегърна жена си през кръста и я привлече към себе си.

— Липсва ми — тихо рече той. — Али. Толкова го обичах.

— Обичаш го — поправи го тя и се притисна към него. — Той е тук. Винаги ще бъде тук.

Халифа кимна.

— Добре сме, нали?

— Разбира се, че сме добре. Ние сме отбор Халифа.

Той се усмихна и се обърна да я целуне, но беше прекъснат от движение зад тях — Бата и Юсуф идваха. Задоволи се само да духне шеговито в ухото й. Децата седнаха при тях върху стената и всички се хванаха за ръце. Отново замълчаха; никой не изпитваше нужда да говори, просто бяха щастливи, че са заедно. Със семейството. После Юсуф вдигна ръка и посочи.

— Виж, тате. Някой е пуснал хвърчило.

Над скупчените покриви на Стария град мъничък червен триъгълник трептеше и танцуваше на вятъра. Погледаха го известно време. И запяха в един глас.

*В небето пускаме нашето хвърчило,
гледаме го как само се е извисило.*

Преводът беше толкова нелеп, че успяха да изпеят само половин куплет, преди и четиримата да избухнат в смях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.